JAMES HAZEL

ŞEYTAN KAPISI

"Beni ilk sayfadan yakalamayı başardı...
İlgi çekici, karmaşık ve zorlayıcı."
ADAM HAMDY

MARTI

JAMES HAZEL

ŞEYTAN KAPISI

ŞEYTAN KAPISI

Özgün Adı: The Ash Doll
James Hazel

Çeviren : E. Didem Ulucan
Editör : Sibel Çelik
Sayfa Tasarım : Elif Aydın
Kapak Tasarım : Filiz Odabaş

Türü : Gerilim, polisiye
Kitap No : 2462

1. Baskı: Ekim 2022
ISBN: 978-625-448-945-7
Yayınevi Sertifika No: 12330

©James Hazel, 2018
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Alans Telif Hakları aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16
Topkapı / İstanbul
Tel: 0212 674 71 61
Sertifika No: 43087

JAMES HAZEL

ŞEYTAN KAPISI

Çeviren: E. Didem Ulucan

MARTI

YAZAR HAKKINDA

James Hazel, yazarlığa başlamadan önce kurumsal ve ticari davalar ve iş hukuku konusunda uzmanlaşmış özel bir hukuk bürosunda avukattı. Yazar olma hayalinin peşinden gitmek için avukatlığı bırakana kadar yerel bir hukuk firmasının sermaye ortağıydı ve bir dizi farklı departmanın başkanlığını yaptı.

Kriminolojiye yoğun ilgisi, suç-gerilim filmlerine, bağımsız müziğe ve eski olan her şeye merakı vardır.

James, karısı ve üç çocuğuyla, Lincolnshire Wolds'un kıyısında yaşamaktadır.

Bu kitap, bir keresinde bana
gözlüklü, kel bir adam olup olmadığımı soran
Grace'e ithaf edilmiştir.
Bilginiz olsun, değilim (en azından henüz).

"Kötülüğe kötülükle karşılık vermeyin. Herkesin gözünde iyi olanı yapmaya dikkat edin. Mümkünse, elinizden geldiğince herkesle barış içinde yaşayın. Sevgili kardeşler, kimseden öç almayın; bunu Tanrı'nın gazabına bırakın. Çünkü şöyle yazılmıştır: Rab diyor ki, 'Öç benimdir, ben karşılık vereceğim.'"

Romalılar 12:17–19

"Göze karşı göz..."

Mısır'dan Çıkış 21:24

1

1 Kasım 1989

Rose, yosunumsu çimlerin yerini taş bir çıkıntıya bıraktığı, sarp kayalıklardan oluşan yamacın son birkaç metresini tırmandı. Gün ışığı azalıyor, hava soğuyor ve nemleniyordu. Aceleyle tepenin üzerine çıktı ama adımlarına dikkat etmesi gerektiğini biliyordu. Patika yol daralıyordu. Onu aşağıdaki kayşata* çarpan dalgalardan uzak tutan tek şey, yalnızca telle birbirine tutturulmuş bir dizi çürük çit direğiydi.

Önünde, patika yolun genişlediği yerde, küçük bir insan topluluğu vardı. O noktadan sonra yol, kayalıklarla birlikte aniden sona eriyor, neredeyse mükemmel bir dik açı yaparak düz kıyı şeridiyle buluşuyordu. O yaklaşırken, biri gruptan ayrıldı ve hızlı adımlarla ona yöneldi.

"Hele şükür, Rose," diye soludu kadın. Rose, yakındaki Tome köyünde, çiçekçi dükkânını işleten uzun boylu, dul kadını tanıdı, ama ismi aklına gelmedi.

* Toprak kayması, yani kayşama sonucu yerinden kopmuş parçayı tanımlayan yerbilim terimidir. (ç.n.)

"Elimden geldiğince çabuk geldim," diye açıkladı Rose, çiçekçi kadının sesindeki paniği hissederek.

"Neyse ki çok geç değil."

Çiçekçi kadın, Rose'u geçmesi için ikiye ayrılan gruba doğru yönlendirdi. Alacakaranlıkta asık suratları zar zor belli oluyordu. Kasabadan tanıdığı birkaç kişi ve hatta isimlerini hatırlayabildiği bir çift vardı. Aslında iki aydır yerel polis teşkilatında görev yapan biri olarak hepsini tanıyor olmalıydı, ancak bu ışıkta bir yüzü diğerinden ayırt edebilmesi imkânsızdı.

Bir yağmurluğun başlığının altında gizlenen bir ses, "Gelmen neden bu kadar uzun sürdü, memur hanım?" diye homurdandı. Bırakın onu giyen tıknaz kişiyi, bu giysi bir basketbolcuyu bile mahvedebilirdi. Rose imayı görmezden geldi ve tel çit boyunca yürüdü. Tehlikeli uçurumun sarı uyarı levhası rüzgârda riskli bir şekilde sallanıyordu.

Kenara yakın bir yerde, yere çakılı çatlamış tahta bir tabelada uçurumun adı yazılıydı: ŞEYTAN KAPISI.

Rose, çiçekçi kadına, "Onu kim buldu?" diye sordu.

"Vern kendi tarih grubunu buraya getiriyordu."

"Gecenin bu saatinde tarih grubunun burada ne işi var?"

"Eh, bana sorarsan daha çok bir hayalet turu. Bir Kelt denizcisinin hayaletinin sık sık uçuruma uğradığına inanılıyor..."

Rose sinirli bir şekilde elini kaldırınca kadın sağduyulu davranarak devam etmedi. Rose teli indirip üzerinden geçti; güvenlik çemberinin bu kadar basit ve kolay aşılabilir olması şaşırtıcıydı.

Durdu ve ileriye baktı. Arkasında, batmakta olan güneş

ufka dalıyor, son enerji patlaması semaya çöken gecenin ayaklarını koyu kırmızı bir ateşle parlatıyordu. Rose güçlükle yutkundu. Uçurumun kenarında duran, saçları esintiyle uçuşan en fazla on yaşında genç bir kızdı. Sanki aniden kanatlanıp gri uçuruma dalacakmış gibi yüzünü denize dönmüş, tüm dünyayı kucaklayacakmışçasına ellerini açmıştı.

Sanki çiçekçi kadın bir açıklama yapabilirmiş gibi arkasına baktı ama bir dizi ifadesiz yüzle karşılaştı.

Rose, onu ürkütmemeye dikkat ederek nazikçe seslendi: "Merhaba!"

İlk başta kız hiçbir şey yapmadı, ancak Rose tekrar seslendiğinde başını çevirince Rose, gözyaşı izleriyle dolu, solgun bir yüz gördü.

"Tatlım, ben bir polis memuruyum. Kenara çok yakın duruyorsun. Bana doğru geri adım atabilir misin?"

Kız kıpırdamadı. Rose öne doğru yanaştı. Kız tehlikeli bir şekilde uçurumun kenarındaydı. Güçlü, beklenmedik bir rüzgâr onu aşağıya düşürebilirdi.

"Güvendesin tatlım. Sadece yavaş ve dikkatli bir şekilde arkanı dönmen gerek."

Rose kızın seviyesine çömelirken rüzgâr yüzünü kamçıladı. Rose'dan yedi ya da sekiz metre uzaktaydı ama karşı karşıya olduğu tehlike göz önüne alındığında sanki bin kilometre uzaktaydı. Kalbi hızla çarpan Rose elini uzattı.

"Bana adını söyleyebilir misin?"

Kız neredeyse belli belirsiz bir şekilde başını salladı.

"Bana nereli olduğunu söyleyebilir misin?"

Bir kez daha hafifçe bir baş sallama.

Biri arkadan konuştuğunda Rose ona doğru ilerlemek

üzereydi. Büyük yağmurluğun içine gizlenmiş küçük adamdı bu.

"Memur Hanım, bak."

Rose kızın karnını gösteren eli takip etti ve bakışları yırtık pırtık bir eteğin uçuştuğu ince, çıplak bacaklarına kaydı. Rose önce çamur olabileceğini düşündü. Bir gece önce çok yağmur yağmıştı ve yer yer çamurla kaplıydı.

Ama beyaz elbisesinin altından topuklarına kadar uzanan pas rengi lekeler çamur değildi.

Rose, "Tatlım," diye fısıldadı, "Sana ne oldu?"

2

Bugün

SIMEON: HEY ORADA MISIN?

SIMEON: ALO?

$KULLANICI_{3412}$: KUSURA BAKMA, BURADAYIM.

SIMEON: GELECEK HAFTA ÜZERİNE ÇOK DÜŞÜNÜYORUM.

$KULLANICI_{3412}$: GELECEK HAFTA NE OLACAK Kİ? DÜNYAYI DEĞİŞTİRECEĞİZ

SIMEON: SENİNLE KONUŞMAM GEREK.

$KULLANICI_{3412}$: ÇOK ZOR BİLİYORUM. AMA BURAYA KADAR GELDİK. BULUŞMA YERİNİ HATIRLIYOR MUSUN? İHTİYACIMIZ OLMAYACAK AMA YARDIMI OLACAĞINI UMUYORUM. ORADA OLDUĞUNU BİLMEK FALAN?

SIMEON: DURUM BUNDAN DAHA KARMAŞIK. ARTIK EMİN DEĞİLİM.

KULLANICI$_{3412}$: SIMEON, RAHATLA. HER ŞEY YOLUNA GİRECEK. İKİMİZİN DE İSTEDİĞİ BU DEĞİL Mİ? GERÇEK. KIYAMETİN BORUSUNU ÇALACAĞIZ.

SIMEON: ARTIK GERÇEĞİN NE OLDUĞUNU ANLADIĞIMDAN EMİN DEĞİLİM. HER ŞEY KAFAMDA ÇOK KARIŞTI. DÜN GECE BİR TİYATRODA SEYİRCİLERE BAKARAK HİKÂYEMİZİ ANLATTIĞIMIZI HAYAL ETTİM. YANIYORLARDI. HEPSİ. YANAN ETLERİNİN KOKUSUNU ALABİLİYORDUM. BERBATTI.

KULLANICI$_{3412}$: **TAMAM**. DENGE, SIMEON. HER ŞEYİN DENGEYİ YENİDEN KURMAKLA İLGİLİ OLDUĞUNU UNUTMA. BUNU BİZ YAPMAZSAK KİM YAPACAK? UNUTMA: **GRM, DYM, SYM.**

SIMEON: HAYIR. KARARIMI VERDİM.

SIMEON: ORADA MISIN?

KULLANICI$_{3412}$: NE DEMEK İSTİYORSUN?

SIMEON: GERÇEĞİ KASTEDİYORUM.

KULLANICI$_{3412}$: GELECEK HAFTA DÜNYA GERÇEĞİ ÖĞRENİNCE YAŞANACAKLARIN SONUÇLARI DÜŞÜNÜNÜLDÜĞÜNDE ŞÜPHELERİNİN OLMASI DOĞAL.

SIMEON: KENDİMDEN NEFRET EDİYORUM.

SIMEON: BELKİ DE DÖNÜŞTÜĞÜM ŞEYDEN NEFRET EDİYORUM. NE YAPTIĞIMIZI

VE OLAN BİTENİ BİLİYORUM AMA BU BİZİ HAKLI KILMAZ.

KULLANICI$_{3412}$: BU İŞ BU ŞEKİLDE ÇALIŞMIYOR.

SIMEON: NE DEMEK İSTİYORSUN?

KULLANICI$_{3412}$: SIMEON, BUNU İKİ YILDIR YAPIYORUZ. BU NOKTADA, SİKTİR ET, DİYEREK KENDİ YOLUNA GİDEMEZSİN, DEĞİL Mİ? MAG'İN AVUKATIYLA KONUŞTUN MU?

SIMEON: ONUNLA BİRKAÇ KEZ KARŞILAŞTIM.

KULLANICI$_{3412}$: KİM?

SIMEON: ADI PRIEST.

KULLANICI$_{3412}$: VE?

SIMEON: NE?

KULLANICI$_{3412}$: NASIL BİRİ?

SIMEON: YANINDA OLMASI AVANTAJ SAĞLAYACAK, KARŞINDA OLMASI BÜYÜK SORUN YARATACAK TÜRDE BİR ADAM.

KULLANICI$_{3412}$: YANİ O ZAMAN ONA BULAŞMAYACAKSIN, ÖYLE Mİ?

KULLANICI$_{3412}$: SIMEON? ORADA MISIN?

SIMEON: POLİSE GİTMELİYİZ.

KULLANICI$_{3412}$: PEKİ ONLAR TAM OLARAK NE YAPACAK?

SIMEON: NE YAPACAKLARINI BİLİYORSUN.

SIMEON: SANIRIM BU İŞE BAŞLADIĞIMIZDA TÜM KALBİMLE VE HİÇ SORGULAMADAN GİRDİM. AMACIMIZI ANLAMIŞTIM. KOKUŞMUŞ, TEMELİNDEN

ÇÜRÜMÜŞ, YOZLAŞMIŞ HER ŞEYİ KESİP ATMAK. SEN BENİM İLHAM KAYNAĞIMDIN. BUNU YAPABİLECEĞİMİ DÜŞÜNDÜM. BU GERÇEKTEN MANTIKLI GELDİ. BENİ YANLIŞ ANLAMA. YAPTIKLARI İÇİN YANMAYI HAK EDİYORLAR, YANMALILAR DA. AMA YOLU BU MU? BU BEN MİYİM?

KULLANICI$_{3412}$: BENİ ARA.

SIMEON: ÜZGÜNÜM. BİRİ BUNA SON VERMELİ.

KULLANICI$_{3412}$: APTAL OLMA SIMEON. BİZ YAPMAZSAK ONLAR KAZANIR. OLUP OLACAĞI BU. ONLAR KAZANACAKLAR.

SIMEON: BUNU BİLMİYORSUN.

KULLANICI$_{3412}$: BEKLE.

KULLANICI$_{3412}$: BUNU BU ŞEKİLDE YAPMAK ZORUNDA KALMAK İSTEMİYORUM SIMEON, AMA **SAHİBİN BENİM.**

KULLANICI$_{3412}$: AYRILAMAZSIN. ŞİMDİ OLMAZ.

SIMEON: ÜZGÜNÜM.

SIMEON: ***SIMEON** OTURUMU KAPATTI***

KULLANICI$_{3412}$: İYİ. AMA UYARILMADIĞINI SÖYLEME.

KULLANICI$_{3412}$: ***KULLANICI$_{3412}$** OTURUMU KAPATTI***

3

Vincent Okoro, kolunu arkaya atarak oturunca on üç numaralı mahkemenin ön sırası kaslı bedeninin altında gıcırdadı. Duruşma tutanakları kucağına yayılmıştı ama onun ilgisi boş boş sayfaları çevirmekle ve metne üstünkörü bakmakla sınırlıydı. Zaten aksi bir durum anlamsız olurdu: İçeriği yakından biliyordu.

Etrafındaki insanların uğultusunun belli belirsiz farkındaydı. Arkada, iki adam ve bir kadın, Kraliyet Adalet Divanı'nda oturmak için yerleştirilmiş eski ahşap sıralarda nasıl rahat bir pozisyon bulacaklarını bilemeyerek gergin bir şekilde kıpırdanıyorlardı. Sol tarafında, kendisine bol gelen cübbeye sarınmış bir mübaşir, Okoro'nun eline geçmeyecek olan kâğıtları büyük bir azimle ortalıkta gezindiriyordu. Yüksekte, mahkemenin arka tarafında, bir dizi gazeteci, akıllı telefonlarından ve tabletlerinden gelen yumuşak ışıklara dalmış, duruşma başlamadan önce yapacak verimli bir şeyler bulmaya çalışıyorlardı.

Hayal kırıklığı yaratan bir katılım oranı vardı. Son iki yıldır medyanın davaya ilgisi göz önüne alındığında, *Elias'ın The Real Byte Limited'e karşı açtığı davanın* ilk gününde daha fazla gazeteci olacağını ummuştu. Ama daha erkendi. Başlamasına bir buçuk saat vardı. Her ne kadar halka açık bir kafede dolanıp kruvasan yiyerek ve fıkralar anlatarak zaman doldurdukları söylentileri dolaşsa da davacı ve onun kan emici avukatlardan oluşan ekibi de mahkemeye gelmemişti.

Yine, bir buçuk saat kalmış olmasına rağmen... ne Priest'ten ne de ilk tanıklarından bir iz vardı.

Okoro derin bir iç çekti ve tutanak yığınını sıranın altına attı. Arkasını döndü ve orada hiç sesini çıkartmadan duran birini görünce şaşırdı.

Yeşil gözleriyle merakla ona bakan Georgie Someday, "Merhaba," dedi canlı bir sesle.

"Ne zamandır oradasın? diye sordu Okoro.

"Üç dakika. Okumanı bölmek istemedim."

"Daha önce okumuştum. Priest nerede?

Yolda olduğunu söylemek için aradı.

"Simeon'la birlikte mi?"

Georgie yüzünü buruşturdu. "Bundan bahsetmedi."

Okoro kendini tekrar, ama bu kez daha güçlü bir şekilde iç çekerken buldu. Simeon Ali –onun çok önemli tanığı– bu davayı ya büyük bir başarıyla ya da fiyaskoyla sonuçlandırabilecek kişiydi. Onun tanıklığı olmadan çok kısa ve küçük düşürücü bir dava olabilirdi.

Belki de arkada gazetecilerin çok fazla olmaması o kadar da kötü değildi.

"Git ve Priest'i ara," diye talimat verdi Okoro. "Nerede olduğunu öğren ve Simeon'un bu sabah vaktinde geldiğini ve milyon sterlinlik bir tanık gibi göründüğünü doğrula."

Georgie başını sallayınca serbest kalan bir tutam kızıl saç yüzüne değdi. Sonra hızlı adımlarla dışarı çıktı.

"Günaydın, Okoro." Boğuk bir ses, Okoro'nun dikkatini, mahkeme salonunun davacı tarafına, belgeleri toparlayıp sıraya sokan kambur birine çekti.

"Hagworth." Okoro rakibini sert bir baş hareketiyle selamladı ama eski kurt çoktan kâğıtları dik tutmaya çalışma işine geri dönmüştü bile. Okoro'nun tahmin ettiği gibi titreyen elleri ve feri gitmiş gözleri bu işi yapmasına engel oluyordu.

"Güzel bir sabah," diye mırıldandı Hagworth.

Okoro omuz silkti. "Daha fazla basın elemanı olabileceğini düşünmüştüm."

"Lobide oyalanan bazı muhabirler var. *Parazitler*. Ama eğer arzu ettiğin buysa, açıklamanı yayınlamana yetecek kadar var."

Okoro, tarafsız olduğunu umduğu bir şekilde homurdandı. Dickie Hagworth Q.C. hakaret davalarının en deneyimli avukatlarından biriydi ama bu onun iğrenç züppenin teki olmasını engellemiyordu.

"Güzel bir takım elbise," diye gözlemledi Hagworth.

Okoro şöyle bir kendine baktı ve üçlü parçalı Armani takımından taşan yüz on dört kiloluk bedenini inceledi. Ne diyeceğini bilemeden tekrar ona baktı. Hagworth nadiren sebepsiz yere bir şey söylerdi.

"Kesinlikle duruma uygun giyinmişsin, Okoro. Umarım

yenilgiyi kabullenmekte çok zorlanmazsın." Q.C. sırıtarak başka bir kâğıt yığınını aldı.

Okoro öne eğilince sıra hareketin etkisiyle gıcırdadı. Düşünceli bir şekilde çenesini eline dayadı. Sonra, "Centilmenler kulübüne gitmek senin için çok zor olacak, Hagworth. Sonuçta siyah bir adam tarafından nasıl dövüldüğünü açıklaman gerekecek."

Hagworth'un önünde sıralanmış dosyalar yıkıldı ve evraklar mahkeme salonunun zeminine saçıldı.

4

Cenaze alayı ağır adımlarla tepenin yamacı boyunca ilerlerken arkalarındaki kilise ve önlerindeki manzara yavaş yavaş gözden kayboluyor, sabah güneşi buzla kaplı çimenlerin üzerinde parlıyordu. Kargalar, hararetli bir merakla merasimi izleyen nöbetçiler gibi çitin üzerine tünemişlerdi. Toprak nemliydi ve taze çiğ kokuyordu. Sadece uzaktan gelen trafik gürültüsü, topluluğa, mezarlığın şehrin sadece birkaç mil dışında olduğunu hatırlatıyordu.

Çukur çoktan kazılmış, o anda indirilen tabutu kabul etmeye hazırdı. Topluluğun diğer ucunda duran papaz, soğukta hafifçe titreyerek tanıdık sözcükleri okudu. Charlie Priest, tanınmamaya çalışarak, ellerini ceplerine sokmuş arkada duruyordu ama bu hiç kolay değildi. 1.80 boyunda, geniş omuzlu, güçlü ve atletik bir yapıya sahip olan Priest, arkalara karışıp kaybolmak konusunda iyi değildi. Parlak mavi gözleri ve rüzgârda savrulan yumuşak kahverengi saçlarıyla, zinde ve çarpıcı bir görüntü çiziyordu. Birkaç kişi zaten

birbirlerini dürtüp fısıldaşarak ona bakmak için dönmüştü. Kim olduğunu biliyorlardı. Priest, onların fısıltılarının arasında esintiyle sürüklenen heyecan verici bir kelime yakaladı: Mayıs Sineği. Kenneth'in, oğlunun katilini bulması için tuttuğu adamdı. Ellinders'ı serbest bırakmak için her şeyi yapan adam.

Tören çok kısa sürmüştü. Mütevazı bir aile toplantısında okunan akortsuz iki ilahi, anma konuşması ve iyi dilekler. Kenneth Ellinder'ın hayatı, son kalıntıları toprak tarafından yutulmadan önce on beş basit dakikaya indirilmişti.

Taşıyanlardan biri tabutun üzerine ilk toprak yığınını attığında, Priest gitmek için döndü. Onu son yolculuğuna uğurlamış ve görevini yerine getirmişti; yapmasa bu üzerinde rahatsız edici bir yük olacaktı. İç cebindeki telefonunun birkaç kez titrediğini hissetmişti; şüphesiz Georgie, Okoro'nun isteği üzerine onun nerede olduğunu bulmaya çalışıyordu. Priest & Co.'*nun kurum içi avukatı çok kızacaktı ama duruşmanın başlamasına daha bir buçuk saat vardı ve Okoro her zaman gereğinden fazla temkinli biriydi. Ayrıca, Priest'in buradaki işi bitmişti. Her şey titizlikle organize edilmişti. Tek yapması gereken Okoro'ya gaz vermek, Ali'yi kürsüye çıkarmak ve basının bunu haber yapmasını zevkle izlemekti.

Kolunda bir el hissettiğinde tepenin yarısını inmişti.

Onu gördüğüne ne sevinen ne de açıkça düşman olan bir ses, "Charlie," dedi

Priest arkasına döndü. İşte oradaydı. "Jessica."

Jessica onun seviyesindeki eğimde duruyordu, esinti na-

* Priest ve Ortakları. (ç.n.)

zikçe saçlarını uçuşturuyordu, gözleri onunkilere sabitlenmişti. Priest bir an araştırarak sadece ona baktı. Ama onu okuyamıyordu. Rüyalarına musallat olan bu gizemli kadın o kadar yakınında duruyordu ki, teninin tatlı kokusunu alabiliyordu. Bu his ona hem tanıdık hem de aynı zamanda umutsuzca yabancıydı.

"Bir şey söyle," dedi Jessica.

"Bunun için üzgünüm..."

"Bunu *değil*." Bakışlarını ayırıp gözlerini biraz uzağa çevirdi. "Neredeydin?"

Priest bilmiyordu. O kadar çok şey olmuştu ki. Jessica Ellinder ile ilk kez geçen yıl, onun babasının ofisinde tanışmıştı. Priest isteksizce Jessica'nın erkek kardeşi Miles'ın cinayetini araştırmayı kabul etmişti. Dava onu bayağı zorlamış ve Jessica'nın annesinin gizli bir neo-Nazi tarikatının başı olduğunun ortaya çıkmasıyla sonuçlanmıştı.

Jessica, o davadaki tek olumlu şeydi. Buluşmaya karar vermişlerdi, Priest buluşmak *istemişti*. Ama hiç gelmedi.

"Charlie. *Neredeydin*?" diye tekrarladı Jessica.

"Üzgünüm," dedi Charlie, ama bunun yeterli olmadığını biliyordu.

Jessica başını salladı. Hayal kırıklığına uğradığını ve sinirlendiğini söylemek için bir psikoloji ders kitabına ihtiyacı yoktu, ama bunun onu tekrar görmek istediği için mi yoksa ekilmeye alışkın olmadığı için mi olduğu söylemek Priest'i aşıyordu.

Priest bakışlarını yere indirdi ve onu sarmalayan yetersizlik hissiyle ayakkabısının ucuyla toprağı itti. Bunu ona nasıl açıklayabilirdi? Sebebini aklında seslendirmeye çalış-

tığında bile kulağa acınası bir bahane gibi geliyordu, ama asıl neden, geçmişinin küllerinden doğan bir mantraydı*: *ne zaman özel bir şeye dokunsam, sanki ellerimde kuruyor.* Hiçbir şeyin gerçek görünmediği bir dünyada, Priest insanların, özellikle de âşıkların er ya da geç unutulup gittiğini görmüştü. En azından bu şekilde, Jessica hep onun yanında kalacaktı.

"Nasılsın?" diye sordu Priest, zayıf bir sesle.

Korkunç bir an için, Jessica'nın, hak ettiği şekilde yüzüne bir tokat atabileceğini düşündü, ama bunun yerine, sanki hâlâ ona dokunduğunu yeni fark etmiş gibi utanarak elini onun kolundan çekti.

"Muhtemelen olmam gerekenden daha iyiyim," diye itiraf etti.

"Belki yeniden başlayabiliriz?"

"Hangi noktadan? Annemin psikopat olduğunu öğrendiğim noktadan mı, yoksa ondan öncesinden mi?"

Bunu yapmakta kendini haklı görmesine rağmen bocaladı. "Yeniden başlamak, ille de belirli bir noktaya geri dönmek anlamına gelmek zorunda değil. Belki de sahip olduğumuz şeyi yeniden inşa etmekle ilgilidir."

"Peki biz tam olarak neye sahibiz?"

"Hiçbir fikrim yok."

Sonunda emin olduğu şeyi söylemişti. Onu ekmemeliydi, ama belki bir umut vardı, belki de yaptığını telafi edebilirdi. Hemen kafadan bir hesap yaptı. Duruşma doksan dakika sonra başlayacaktı. Londra'nın yarısını geçip Strand'e kadar gitmesi ve Yüksek Mahkeme girişinde sıralanan çok sayıda

* Tekrarlanan söz veya söz öbeği, slogan, düstur. (ç.n.)

kameramanla görüşmesi gerekiyordu ki bu da onu başlama zamanı belirlenmiş duruşma konusuna getiriyordu. Büyük ihtimalle Okoro'nun sabrı o zamandan önce taşmış olacaktı.

Ceketinin cebinden, telefonun tanıdık ve öfkeli sesi gelmeye devam ediyordu.

"Yarın akşam buluşalım," dedi yüreği ağzında. "Bana gel. Bir akşam için kendimizi dünyadan soyutlayabiliriz. Sana bir şeyler pişirmeye çalışacağım. Limonlu dil balığı sever misin?"

"Bana çıkma mı teklif ediyorsun? Hem de babamın cenazesinde." Sesinde espriden eser yoktu.

Priest tekrar ayağını yere sürttü. Galiba uygunsuz anlarda kur yapma konusunda bir rekor kırmıştı.

Istırapla dolu bir dakika boyunca Jessica hiçbir şey söylemeden onun arkasındaki belli belirsiz bir noktaya bakmaya devam etti. Geçen her dayanılmaz anla birlikte Priest'in içine çöken umutsuzluk duygusu da artıyordu. Ta ki sonunda Jessica başını sallayana kadar.

"Orada olsan *iyi olur*, Priest. Yoksa Tanrı yardımcın olsun."

5

Georgie Someday hiçbir zaman paniğe kapılan biri olmamıştı. Ona göre, o daha çok endişeli biriydi. Fark ince ama önemliydi. Panik yapan kişi, mantıksız korkunun etkisiyle mantıklı düşünceyi terk ederdi. Panik yapan biri en kötüsünü düşünür, ancak bununla başa çıkmak için herhangi bir mantıklı strateji formüle edemezdi. Öte yandan endişeli biri, bu endişeyi olumlu bir şekilde kullanırdı. Endişeli biri, olası tüm sonuçları hesaplar ve olabildiğince fazla sayıda başa çıkma stratejileri tasarlardı.

Gelgelelim, duruşmanın başlamasına yarım saat kala, telefon kulağında Kraliyet Adalet Divanı'nın Büyük Salonu'nda dururken ve Priest'ten ya da savunmanın yıldız tanığından hâlâ bir iz yokken, endişeden çok paniğe yakın olduğunu düşündüğü bir his yaşıyordu.

Telefonunu kapattı ve güvenlikten geçip Strand'e çıkmadan önce sekizinci kez temizlemek için gözlüklerini çıkardı. İnsanlar, Yüksek Mahkeme'nin girişini kaplayan televizyon

kameralarının parıltısını görmezden gelerek, paltolarına sıkıca sarınarak, koşuşturma içinde geçip gidiyorlardı. Yakında, ciddi suratlı bir sunucunun kameranın önünde dimdik ayakta durarak sunum yaptığını duydu:

"Elli beş milyon poundun üzerinde bir ciro ile küresel olarak faaliyet gösteren Elias Çocuk Vakfı, Birleşik Krallık'ta savaş, aile içi şiddet, istismar, ihmal ve sömürü mağduru çocuklar yararına kurulmuş en büyük hayır kurumlarından biri. Faaliyetleri arasında bir Afrika eğitim programı, afet ve acil durum müdahale planları, HIV ve AIDS önleme ve bakım programları ve çocuk askerlerin terör amacıyla sömürülmesini durdurmayı amaçlayan programlar yer alıyor. Kâr amaçlı değil ama bu tanımlamanın sizi aldatmasına izin vermeyin; bu dev bir şirket.

"Bugün Yüksek Mahkeme'nin dışındayım çünkü hayır kurumunun kurucusu ve CEO'su Alexia Elias, 2014'te hakkında yayınladıkları bir makalenin ardından küçük bağımsız çevrimiçi dergi *The Real Byte*'a hakaret davası açıyor. 2009 yılında, Elias Vakfı'na bağlı küçük bir şubenin, yardım fonlarını Türkiye'nin kuzeyinde faaliyet gösteren Özgür Halk Ordusu isimli terör hücre örgütüne aktardığının ortaya çıkmasıyla patlak veren skandalı hatırlayacaksınız.

"Hayır Kurumları Komisyonu tarafından yürütülen kapsamlı soruşturmaların ardından, o şube kapatıldı ve Türk polisi birkaç Elias Vakfı çalışanını tutukladı."

Georgie oyalanmaya karar verdi. Muhabirin boş yere saçlarını geriye atıp durması onu rahatsız etmeye başlasa da haberin ne kadar doğru verildiğini bilmek istiyordu. Şimdiye kadar, çok kötü değildi.

"2014 yılında *The Real Byte*, Alexia Elias'ın, hayır kurumunun karıştığı Türkiye'deki skandaldan tamamen haberdar olmakla kalmayıp, aynı zamanda sessiz kalması için teröristlerden toplam dört yüz bin pound rüşvet aldığını iddia eden bir makale yayınladı. Bu, Alexia Elias'ın adını temize çıkarmayı umduğu Yüksek Mahkeme'deki dört haftalık davanın birinci günü..."

Georgie yolunun üzerindeki güvenlik görevlisini başıyla selamlayarak tekrar içeri girdi. *The Real Byte*'ın avukatı, işvereni Charlie Priest'in yarım saat içinde derginin baş tanığı eşliğinde gelip gelmemesinin haberi daha ilginç kılabileceğini düşündü. Bu düşünceyle midesi kasıldı.

"Hadi Charlie," dedi kendi kendine, sıktığı dişlerinin arasından. "Şimdi geç kalmanın sırası değil."

Simeon Ali, 2012 yılına kadar Elias Çocuk Vakfı'nın Türkiye şubesinde çalışan biriydi. Georgie onunla hiç tanışmamıştı. Bildiği kadarıyla, Charlie de onunla sadece birkaç kez görüşmüştü. Dikkat çekmemeye çalışmıştı ve bunun için geçerli bir nedeni vardı. Alexia Elias ve kocası Dominique, güçlü arkadaşlara ve doğrudan hükümetin zirvesine giden bağlantılara sahip güçlü kişilerdi. Alexia'nın, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle konferanslarda oturmuş kabinedeki bakanlarla çay içerken çekilmiş, sosyal medyada dolaşan çok sayıda fotoğrafı vardı. Elias Vakfı'nı ve karizmatik CEO'su bir sürü nüfuzlu insanı arkasına almıştı. Pek çok insan onların hayır kurumuna bağışta bulunmuştu. Georgie'nin görüşüne göre, hayır kurumu çok iyi bir dönüş yaparak Türkiye'deki bu skandaldan sıyrılmıştı. Skandalın hemen ardından düzenlenen basın toplantısında, etrafı halkla

ilişkiler yöneticileri ve avukatlarla çevrili olan Alexia Elias, hayatının gösterisini sergilemişti:

"Yaralandık, ihanete uğradık ama zulme boyun eğmeyeceğiz, baskıya direneceğiz. Birlik içinde ayağa kalkacağız, neden burada olduğumuzu, kim olduğumuzu ve neyi temsil ettiğimizi hatırlayacağız." Sonra gözünde bir yaşla eklemişti: *"Biz Elias Vakfı'yız ve aklı kıt hainlerden oluşan küçük bir gruba yenilmeyeceğiz. Bu yanlışı düzeltmek için elimdeki her kaynağı kullanacağım."*

Yolsuzluğun ortadan kaldırıldığına ve durumun kontrol altına alındığına dair basına güvence verdikten sonra, ağlayan CEO prova edilmiş bir dayanışmanın örneğini göstermek için hemen aşağıya inip kocasına sarılmış, şaşkın kalabalıktan gelecek soruları cevaplama görevini basın sözcüsüne bırakmıştı.

Çok geç olana kadar skandal hakkında hiçbir şey bilmediğini açıklayan Alexia'nın yalan söylediği düşüncesi akla hayale sığacak bir şey değildi. Alexia'nın bu skandalın bir parçası olduğu fikri sapkınlıktı.

Yine de bir şüphe izi kalmıştı. Alexia Elias muhaliflerinin hedefi olmuştu. Ancak şimdiye kadar komplo teorisyenleri olarak etiketlenen insanlarla sınırlı bu muhaliflerin sesi kısıktı: Rothschild ailesinin dünyayı kontrol ettiğine ve Hillary Clinton'ın bir uzaylı olduğuna inanan grubun uzantısı olduğu düşünülerek ciddiye alınmadı. Gerçi belki de inanmayanların sayısı bazılarının ilk anda düşündüğü kadar önemsiz miktarda değildi: medyanın hakaret davasına yer vermesinin ardından *The Real Byte*'ın reklam geliri iki katına çıkmıştı.

Priest & Co.'nun lehine olan iki şey vardı: birincisi, derginin sigortacılarının hayli isteksiz olmasına rağmen davayı finanse etmesi ve ikincisi, Alexia'nın ahlaken üstün bir tutum takınması ve sahibi olan Tomas Jansen'e değil sadece derginin kendisine dava açmaya karar vermesiydi. Çünkü Tomas Jansen'e dava açılması durumu daha karmaşık hale getirecekti. Hatta Jansen'in ayrı bir kişi tarafından temsil edilmesi gerekebilecekti.

Ancak faturaları üçüncü bir taraf ödese de –şimdilik– önemli bir risk vardı. Sigortacılar, yanlış ata oynarlarsa, ödeme yapmamak veya yalnızca kısmen ödeme yapmak için mutlaka bir neden bulurlardı. *The Real Byte* ve Priest & Co. için riskler oldukça yüksekti.

Bir kez daha Charlie'yi aramayı denedi, ama bu kez bir mesaj bıraktı. Ondan haber beklediğini belirten mesajın, şu anda içini saran paniği belli etmediğini ama endişesini açıkça gösterdiğini umuyordu.

Lanet olsun, lanet olsun!

On üçüncü mahkemeye baktı ama olumlu haber alana kadar Okoro'ya rapor vermemenin en iyisi olacağına karar verdi. Bunu yaparken, oldukça canı sıkkın görünen yaşlı bir beyefendinin lobiden koşar adımlarla geçtiğini gördü. Bu, Alexia'nın kocası Dominique Elias olmalı, diye tahmin etti. Tanık ifadesi onda sert ve kaba biri olduğu izlenimi bırakmıştı. Karısını seviyordu ve onu dürüstlüğün ve profesyonelliğin canlı örneği olarak görüyordu. Karısı bu düzeyde rüşvet almış olsaydı tabii ki bunu bilirdi. Vakıftaki her şey son derece sistematikti ve herkes tarafından bilinirdi.

Dalıp gittiği için kulağının dibindeki sesi fark etmesi birkaç saniyesini aldı.

"Bayan Someday? Merhaba."

Georgie arkasını döndüğünde, kişisel alanında, tahminen boyanmış uzun sarı saçlı genç bir kadının gülümseyerek ona baktığını gördü. Siyah bir cekete sarınmış, elinde bir iPad tutuyordu. Hoş bir kadındı. Hatta gözlerindeki o mesafeli ifade olmasa bu ışıltılı gülümsemesiyle çarpıcı biri olduğu bile söylenebilirdi. Georgie içinden homurdandı.

"Evet?" diye sordu.

"Elinor Fox, bağımsız*. Priest & Co.'dansınız, değil mi? Size davayı sorabilir miyim?"

Georgie kollarını kavuşturarak, "Bu, serbest gazeteci mi yoksa *Independent*'tan olduğunuz anlamına mı geliyor?" diye sordu.

Göz kamaştırıcı gülümseme hafifçe solunca Georgie bundan zevk aldı. "İlki."

"Üzgünüm, gazetecilerle konuşamam."

Fox, yılmadan devam etti. "Müşterileriniz ne durumda?"

Dergilerinin geleceğinin bu davayı kazanmaya bağlı olduğu göz önünde bulundurulduğunda çok kötü değil, dürüst cevaptı. *The Real Byte* tesadüfen büyük bir haber yapan ve bunun bedelini ödeyen küçük bir ekipti. Derginin genel yayın yönetmeni Tomas Jansen, Danimarka'da doğmuş ve okumuştu. *The Real Byte*'ı hızlı, erişilebilir çevrimiçi haberlere olan talebin katlanarak artmaya başladığı sıralarda, beş yıl önce başlatmıştı. Sorumlu yazı işleri müdürü Gail Woodbead'in bazı katkılarıyla Elias makalesini yazmıştı. Der-

* Türkçede independent kelimesinin karşılığı. (ç.n.)

ginin teknik müdürü Karl Jones ile küçük ekipleri tamamlanıyordu. Derginin insan unsurunun tamamını bu üçü –ve dışarıdan katkıda bulunan bir avuç insan– oluşturuyordu.

Elinor Fox görünüşe göre hâlâ konuşuyordu. "Bayan Someday?"

"Yorum yok," dedi Georgie.

"Küçük bir bilgi bile yok mu?"

"Yok. Teşekkürler."

Fox, sempatik görünen ama aynı zamanda büyük bir hayal kırıklığının ve aşağılamanın tezahürü bir hareketle yüzünü kırıştırdı.

Georgie, gözünün önünden uçuşan bir şey gördü. Etrafını inceleyince Fox'un arkasına konmuş bir arı gördü. Gerilerek şaşırmış görünen muhabirden uzaklaştı.

"Üzgünüm, dedi Georgie, böceği işaret ederek. "Arı sokmasına alerjim var. Anafilaksi deniyor."

Hoparlörden cızırtılı bir ses duyuldu. *"Elias ve The Real Byte Magazine Limited* davasının tüm tarafları on üçüncü mahkemeye. *"Elias ve The Real Byte Magazine Limited* davasının tüm tarafları on üçüncü mahkemeye, lütfen." Georgie içeri girmek için bu fırsatı kullanarak, arıdan ve gazetecinin yanından ayrıldı.

İçeri girince etrafına bakındı ve hem Okoro'ya hem de müşterilere şimdilik Charlie ve Simeon olmadan devam etmeleri gerektiğini açıklamak zorunda olduğunu fark etti. *Elçiye zeval olmaz. Dur! Bu...?*

Mahkemeye uzanan merdivenleri tırmanan biri anahtarlarını ve telefonunu güvenlik kutusuna attı. Yukarıya bakıp ona el salladı. Georgie ona saatini gösterince Charlie Priest,

sanki dünyadaki tüm zamanlar onlarınmış gibi umursamazca elini salladı.

Tarayıcıdan geçtikten sonra eşyalarını kutudan topladı ve on üç numaralı mahkemeye giden lobide Georgie'ye eşlik etmeye başladı. "Beni özledin mi?"

"Vincent *çok* kızacak," diye haber verdi Georgie.

"Şüphesiz. Dickie nasıl görünüyor?"

"Richard Hagworth Q.C. mi?"

"Evet. Dickie."

"İyi görünüyor, sanırım."

"Ah, hadi ama Georgie. Eklemlerinde daha fazla hareket olan Ikea masaları gördüm. Peki, Simeon nerede?"

Georgie durdu.

"Seninle olduğunu sanıyordum?"

6

Charlie Priest, davalardaki acil durum yönetimi hakkında çok şey biliyordu. Birinci kural, acil durum olmadığı yanılsamasını korumaktı. Tarafların mahkemeye geldiği ve salonun kapısının açılıp davaya bakan *yargıcın* boy gösterdiği an arasındaki kısa süre kadar hassas bir zaman dilimi daha yoktu. Davalar zamanın durduğu o boşlukta kazanılır veya kaybedilirdi. Hafif esinti bir tanığın ya da bir avukatın sinirini bozmaya yetebilir; hazırlanması yıllar süren bir dava saniyeler içinde kaybedilebilirdi.

Bu yüzden Priest midesinde oluşan yanma hissini görmezden geldi ve eski ahşap kapıyı kasıtlı olarak sertçe çarparak mahkeme salonuna girdiğini belli etti. Ön sıradakiler başlarını döndürerek ona baktı. Gazeteciler bile sakin ortamı kimin bozduğunu görmek için telefonlarını indirdi.

"Dickie." Priest başıyla Q.C.'yi selamladıktan sonra Okoro'nun yanına gitti. Hagworth onun selamına ne karşılık verdi ne de geri çevirdi, sadece kemerli burnunun üzeri-

ne oturmuş yuvarlak gözlüklerinin arkasından merakla ona baktı.

Durumdan hiç etkilenmeyen Okoro, elinde tuttuğu kâğıt yığınından bakışlarını kaldırmak dışında bir hareket yapmadı. Priest'e, çok sert ve açık bir şekilde, belirlenen zamanda gelmemesinin hatırı sayılır bir sıkıntı kaynağı olduğunu gösteren bir bakış attı. Priest masaya bir dosya koymak için uzandığında, Okoro müdürünün kulağın fısıldadı.

"Tanrı aşkına, neredeydin, Priest?"

"Cenazede."

"Nerede?"

Priest, güven verircesine elini Okoro'nun omzuna koyduktan sonra arkasında oturan üç şaşkın yüze döndü. Her biriyle tokalaştıktan sonra sıranın sonunda oturan yağlı saçlı adama baktı.

"Tomas, nasılsın?" diye sordu gülümseyerek.

"Seni biraz daha erken bekliyorduk, ama..."

"Sizin için birkaç şeyi kontrol ediyordum, ama artık bitti sayılır. Gail, selam. Karl, kravatını beğendim. Baksana Tomas, Simeon'dan bir haber aldın mı?"

"Hayır."

Gail endişeyle ona doğru eğilirken Tomas ağırlığını başka yöne verdi. Priest, *The Real Byte* ekibiyle ilk tanıştığında, Tomas'ın kendisiyle barışık biri olmadığı ancak Gail Woodbead ile bir ilişkisi olabileceğini düşünmüştü. Gail, Tomas'tan bir karış daha uzundu ve emekli bir müdire havasına sahipti ama aralarında, âşıkların paylaşabileceği türden bariz bir çekim vardı. Bu yüzden, bu kritik anda Tomas ile birbirlerine endişeyle bakmaları şaşırtıcı değildi. *The Real*

Byte teknik müdürü Karl Jones, sıranın çoğunu kapladığının belki de farkında bile olmadan yayılmış oturuyordu. Gövdesi büyüktü, hantaldı ve çıkıntı yapmaması gereken yerlerden pörtlemişti. Gıdısında toplanmış yağlar ona kurbağa benzeri bir görünüm kazandırıyordu. Ayrıca, şimdi ayaklarının dibinde duran ve içinde ne olduğunu ancak Tanrı'nın bildiği, devasa bir çantayı her yere götürmekte diretiyordu.

Priest başını sallayıp derin bir nefes alırken kafasında binlerce olasılık belirdi.

"Dün gece onunla konuştun mu?"

"Hayır," dedi Tomas. Sesindeki endişe gittikçe artıyordu. "Seninle mahkemeden önce buluşacağını sanıyordum."

"Dokuz buçukta burada olacağı ve giriş salonunda buluşacağımız konusunda anlaşmıştık. Onu görmedin mi?"

"Görmedim. Bu tedirgin edici bir haber Bay Priest. Bizim davamız..."

Priest, onu sakinleştirmek için elini Tomas'ın koluna koydu. "Sakin ol, Tomas," diye dürttü. "Seni izliyorlar."

Usulca başıyla işaret etti. Baş editörün omzunun üzerinden Alexia Elias'ın, Hagworth'u dürttüğünü ve onları gösterdiğini gördü. Neyse ki Hagworth'un boynundaki sarkık kasları yönlendirmesi ve başını döndürmesi, üç ay döngüsüne eşdeğer bir süre alıyordu da bu sırada Tomas meseleyi anlamış ve sesini alçaltmıştı.

Tomas, "Simeon'la en son ne zaman konuştunuz?" diye sordu.

"Birkaç gün önce. Her şey yolundaydı ve her şey yolunda *gidecek*, eminim. İfadesini aldık ve öğleden sonraya, hatta

muhtemelen yarına kadar tanıklık yapmayacak. Eminim gayet makul bir açıklaması vardır."

Priest ağzından dökülen sözleri duydu ama kendisi bile inanmadı. Bu, Okoro ile birlikte düşündükleri en büyük riskti. Simeon Ali gerçeği mahkemeye ve dünyaya duyurmak için sağlam bir kararlılık ve istek göstermiş, ancak neredeyse tüm iletişimlerini e-posta veya Skype ile yapmakta ısrar ederek mesafeli bir karakter olduğunu kanıtlamıştı. Yazın birkaç kez şehrin dışındaki bir tren istasyonunda buluşmuşlardı ve o zaman bile görüşmeleri Sherlock Holmes romanından fırlamış gibi görünen gizli saklı bir karşılaşma gibi gerçekleşmişti.

"Kendinden çok emin görünüyordu," dedi Gail, Tomas'a doğru eğilerek. "Şu anda cesaretini kaybettiğine inanamıyorum."

Tomas, "Birinin onu izlediğinden emindi," dedi. "Onun katılımını sağlamak için daha fazlasını yapmalıydık, Bay Priest."

"Onu arabamın arkasına tıkıştırıp rehin almak dışında yapabileceğimiz bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi Priest, Tomas'ın imalı tonlamasını görmezden gelerek.

Gail, "Onu aradınız mı?" diye sordu.

Priest, az önce telefonunu indirmiş olan Georgie'ye baktı. Georgie başını iki yana salladı.

"Peş peşe aramanın dışında sesli mesaj da bıraktım," diye açıkladı.

"Henüz endişelenmeyelim." Priest gülümsedi ve Okoro'nun kulağına gizlice fısıldamak için arkasını döndü. "Bütün bunları duydun mu, yaşlı kurt?"

Okoro alçak sesle cevap verdi. "Anladığım kadarıyla, bu davayı yıldız tanığım olmadan, bağımsız olmayan tanıkların kulaktan dolma ifadelerine dayanarak kazanmamı istiyorsun. Bu doğru mu?"

"Evet ve bunun için de sana çok iyi para ödüyorum," diye karşılık verdi Priest, aynı şekilde. "Fakat bunun yapılmasının çok zor olduğunun farkındayım, bu yüzden neden bana zaman kazandıracak alternatif bir yaklaşım denemiyoruz? Bu arada ben de gidip yıldız tanığımızı bulayım."

"Kendi bildiğim gibi yapmak bana da uyar. Dickie çok eğlenceli bir gün geçirecek."

7

Priest'in on üçüncü mahkemeden çıkışı, girişinden çok daha az görkemliydi. Her adımını izleyen Alexia Elias'ın gri gözleri olmasa fark edilmeyecekti bile.

Mahkeme salonunun dışında, kapılardan birinin üzerinde asılı olan SADECE YARGI ÜYELERİNE MAHSUSTUR tabelasını belli belirsiz eğlenceli bularak birkaç giyinme odasının önünden geçti. Bir Yüksek Mahkeme savunma avukatı olarak, Priest'in bu odaya girmeye ve cübbesini asmak için tel elbise askılarından birini kullanmaya hakkı vardı, ancak bu düşünce aklından hiç bu kadar uzak olamazdı. Birincisi, kendine ait bir cübbesi yoktu ve ikincisi, Charlie Priest genellikle diğer avukatlardan nefret ederdi. İstisna olan bazıları bu kuralı bozmuyordu.

Adını koyamadığı ve umursamadığı sayısız yargıç portresinin yanından geçerken mevcut durumu derinlemesine düşünmeye çalıştı. Simeon'un gelmemesi kötü bir haberdi ama onu rahatsız eden, şirketinin yüzde yüz galibiyet rekoru

değildi. Mahkemeden sessizce çıkışını izleyen Alexia Elias'ın gri gözleriydi. *The Real Byte*'a ve dolaylı olarak avukatlarına karşı, çok sayıda yüksek profilli kişinin desteğiyle artan bir medya baskısı vardı... Türkiye'deki skandal bir yana, Elias Çocuk Vakfı'nın dünya çapında on binlerce çocuğa faydası olmuştu. Markası, insanlık için iyi olan her şeyi temsil ediyordu. Bu dava her iki taraf için de her şey demekti.

Dava acil durum yönetimi iki numaralı kural: Rahibe Teresa'ya fahişe demek zorunda kalırsan, bu suçlamayı sağlam bir zemine dayandır.

Büyük Salon'da durakladı. Her yerde insanlar dolaşıyordu. Çoğunlukla endişeli görünen taraflar ve kendini beğenmiş görünüşlü avukat topluluklarının arasına mahkemenin katedrali andıran mimarisini fotoğraflayan birkaç turist karışmıştı. Girişe doğru baktığında tanıdık bir kopukluk hissi onu sarmaya başladı. Büyük Salon, Viktorya döneminin tüm ihtişamıyla hâlâ oradaydı ve insanlar hâlâ güvenlik kontrol noktasının etrafında koşuşturuyorlardı, ama Priest artık bu sahnenin bir parçası olduğunu hissetmiyordu. Dışlanmaktan ziyade sanki geri adım atmış ve kendini bu sahneye bakarken bulmuştu.

Bir an için, tavşan deliğine bakan ve sıçramayı düşünden Alice gibi dünyalar arasında gidip geldi. Ama Alice aklında kalan Alice'e benzemiyordu. Daha çok Jessica Ellinder'a benziyordu.

"Charlie?"

Kolunun çekildiğini hissetti. Tavşan deliği yok oldu. Jessica'nın görüntüsü dağıldı. Ürkmüş bir çift yeşil göz ona bakıyordu.

"Charlie? İyi misin?"

Uyuşukluk hissini üzerinden attı. "İyiyim. Her şey yolunda. Teşekkürler."

Georgie, "Şu kopma anlarından birini mi yaşıyordun?" diye sordu.

"Tabii ki hayır. Bunu sadece stresli olduğum zamanlarda yaşıyorum."

Priest bu bilgiyi elini sallayarak savuşturduktan sonra dissosiyatif bozukluğunu* asistan avukatıyla hiç konuşmadığını hatırladı. Bunu gerçekten kimseyle tartışmamıştı. Gerçeklik algısında bozulmalara neden olan durumdan utandığından değil, hakkında konuşmaya değer bir konu olarak görmediği için. Üstelik kendini şanslı sayıyordu. Dissosiyatif bozukluğun genel olarak kabul edilmiş altı sınıflandırması vardı, ancak en yaygın olanlardan biri olan depersonalizasyon bozukluğundan** mustarip birçok kişinin yaşamları bu durum yüzünden tamamen mahvolur, sürekli olarak duygusuz, gerçek dışı bir dünyada yaşarlardı. Başlangıçta Priest de bunu deneyimlemiş, ancak semptomlar zamanla kaybolmuştu. Artık, şimdi olduğu gibi, hafif bir idrak kaybı yaşadığını hissettiği durumlar dışında, zamanın yüzde doksanında zafiyetine dair en ufak bir ipucu vermeden çalışabiliyordu.

Bu duyguyu üzerinden attı, yeniden odaklandı. Bir krizin başlangıcı gibi görünmüyordu. Sadece kendi kişisel matriksindeki küçük bir aksaklıktı.

* Tıbbi bir rahatsızlık bulunmadığı halde kimliğin, belleğin, bilincin, duygulanımın, algının, davranışın ve çevreyi algılama bütünlüğünün bozulması halidir. Çoğunlukla travmaya karşı bir savunma düzeneği olarak ortaya çıkar. (ç.n.)

** Kişinin kendini dışarıdan seyrediyormuş ya da rüyadaymış gibi hissederek bedeninden sürekli ve yineleyici biçimde ayrılma hissini yaşamasıdır. Bedenden ayrılma, yaşamıyor gibi hissetme, kendine dışarıdan bakma, robot gibi hissetme, el ayağının değiştiğini hissetme, kendini tanıyamama gibi belirtiler görülebilir. (ç.n.)

"Bu arada, bunu nereden biliyorsun?" diye sordu, rahatsızlığını kastederek. Georgia hemen cevap vermeyince bu detay bir anda önemsiz geldi. "Sahi, neden mahkemede değilsin? Sana mahkemede olman için para ödüyorum, karmaşık kişilik hastalıklarını teşhis etmen için değil."

"Vincent seninle gelmem gerektiğini söyledi," dedi Georgie kesin bir dille.

"Ya müşteriler?"

"Senin onlardan daha fazla ilgiye ihtiyacın olabileceğini söyledi."

"Hayır, söylemedi. Okoro asla bunu söylemez."

Georgie en azından biraz utangaç görünme nezaketini gösterdi. "Bu, onun söylediklerine ilişkin benim yorumum olabilir."

Priest gülümseyince Georgia da gülümsedi. Georgia'nın bulaşıcı bir gülümsemesi vardı. Onu ilk kez gördüğü anı hatırladı. Görüşme odasına girmiş ve tavsiye mektupları, ödülleri ve Oxford birinciliğiyle dolu özgeçmişini vermişti. Priest'in politikası görüşmede yalnızca bir soru sormaktı. Magic Circle* denen hukuk bürolarındaki işe alım süreçlerinde adayların maruz kaldığı, sözde seçkin metotlardaki gibi proforma soruların ve yetenek testlerinin hiçbiri yoktu. Priest, Freud'un uydurduğu bir şeyin en iyi kriter olmadığı sonucuna varmıştı. En iyi kriter onun içgüdüsüydü.

"Yerimde olsaydın, bu görüşmeyi nasıl yönlendirirdin? Priest, yeni bir adaya mülakattaki tek sorusunu yöneltip

* Kârlılık açısından diğer Londra hukuk bürolarından daha iyi performans gösteren Londra merkezli beş çok uluslu hukuk firmasını tanımlayan gayri resmi bir terimdir. Terim aynı zamanda Londra'daki en prestijli avukat odalarını tanımlamak için de kullanılmıştır. (ç.n.)

arkasına yaslanmıştı. Priest & Co. internet sitesindeki hakkımızda sayfasında yazılanların büyük bir kesitinin tekrarını içerebilecek idari zırvalarla dolu uzun bir tartışma veya şanslıysa, kişisel iş kazalarında şartlı ücret düzenlemeleri reformuyla ilgili Google'dan toparlanmış bir analiz beklemişti.

Ancak şaşırtıcı bir şekilde, Georgie Someday onun gözlerinin içine bakmış ve en ufak bir iğneleme olmadan konuşmuştu.

"Yapmazdım. Bana sorular sormak size, hakkımda danışma görevlinizden öğrenemeyeceğiniz hiçbir şey söylemeyecek. Adaylarınızın bir saat erken gelmek zorunda kalmasının nedeni bu zaten."

Priest bocalamıştı. Georgia garip bir şekilde gülümsemişti ve kendini durduramadan Priest de gülümsemişti. Garip bir şekilde.

Daha sonra, bir Temyiz Mahkemesi yetkilisinin notunu incelerken, peş peşe sigara içen resepsiyonisti Maureen, kafasını kapıdan uzatmış ve bariz bir tavırla bir dizi kaba kelimeyi art arda sıraladıktan sonra Georgie'nin staj sözleşmesini ona uzatmıştı.

"O kızı işe alsan iyi olur, Priest," demişti. "Çayın mutfakta."

Yüksek Mahkeme girişini dolduran avukat ve müvekkil kargaşası arasında konuşuyorlardı. Georgie, "Dikkatin dağılmış gibiydi," dedi. "Bilirsin, normalden daha fazla."

Priest onu önemsemedi. "Yok, hayır. Her zamanki gibi, Someday. Beni takip et."

Georgia onun koluna girdi. Tam onu mahkemeden çıkar-

mak üzereyken bir ses onları durdurdu. Priest döndüğünde dudağına bir sigara yapışmış, kamburlaşarak mahkemenin duvarına dayanmış küçük bir adam gördü. Saçları gri ve fırça gibiydi, teninde yıllarca alkol ve sigara kullanmaktan kaynaklı mor lekeler vardı.

"Affedersiniz?"

Onlara seslenen kişinin Dominique Elias olduğu ortaya çıkınca, konuştuğu için hemen pişman oldu. Kameralar toplandıktan sonra sigara içmek için bir ara sıvışmış olmalıydı.

"Yaptığınız işten keyif alıyor musunuz, dedim, Bay Priest?" dedi Elias, boğuk bir sesle.

Priest tereddüt etti. Georgie'nin kolunu çektiğini hissetti ama bir şey onu yapması gerekeni yapmaktan ve yoluna devam etmekten alıkoydu.

"Üzgünüm Bay Elias. Sizinle konuşamam. Profesyonel kurallar. Nasıl olduğunu bilirsiniz."

Elias onu duymazdan geldi. "Sizce bundan sonra nasıl olacak, Bay Priest? Yargıç sizi mahkemeden ne zaman atar? Baktığımız çocukları hiç düşünmüyor musunuz? Yardımımıza ihtiyacı olan çocuklar için harcanabilecek tüm bu hayır parası avukat masraflarına gitti. Sizce onlardan kaç tanesi, sizin ve temsil ettiğiniz o kötü çevrimiçi faaliyet yüzünden öldü?"

"Hiçbiri."

Elias bir şey söylemek istedi ama bir öksürük krizine girdi. Kriz geçtiğinde yüzü kıpkırmızı olmuş, bir gözü biraz kanlanmıştı. "Bir avukatın bilincine sahipsiniz, anlıyorum."

"Hayır," dedi Priest sakince. "Ahlaki sebepleri anlama becerim sizden daha iyi."

"Yaaa. Siz ahlaki sebepler hakkında ne biliyorsunuz ki?"

"Davayı *sizin* tarafınız açtı, Bay Elias." Priest rahattı. Aslında profesyonel kurallar, davanın bir tarafı olan Alexia ile konuşmasını engelliyordu, Dominique ile değil. Bu yüzden konuşma yasadışı değildi. *Şahitlikte mülkiyet yoktur.* "Unutmayın: kavgayı siz seçtiniz."

"Fazla seçeneğimiz yoktu, değil mi? *Müvekkiliniz* o pisliği yayınladı."

Daha fazlası vardı; Dominique tam bir şey daha söylemek üzereydi ki durdu. Yolun ilerisinde, Yüksek Mahkeme girişinin diğer tarafında, bir şey dikkatini çekmişti. İrkildi, hayal meyal birini görmüş gibi gözlerini kıstı. Sonra yeniden duvara yaslandı. Priest onun bakışlarını takip etti ama dışarıda birbirine karışmış insan güruhunun arasından kimin Elias'ın dikkatini dağıttığını anlamak imkânsızdı.

Priest, muhabbetin sona erdiğini göstermek adına hayali bir şapka çıkardı. "Mahkemede iyi şanslar Bay Elias." Döndü ve Elias'ın yol boyunca onları izlediğini hissederek Georgie'yle birlikte uzaklaştı. Metro girişine ulaştıklarında, Georgie'nin hâlâ kolunu tuttuğunu fark etti.

8

Küçük kız, elleri kucağında, kırık tuğlalara bakarak duvarın önünde oturuyor. Üstünde, kutulardan oluşan bir kuleye tırmanmadıkça ulaşamayacağı kadar yüksek bir pencere var. Ulaşsa bile buzlu camdan ancak kilisenin çan kulesini görebilir. Hemen arkası bodrum. Kız duvara çok yakın. Zemin taş, ancak uzak bir köşede yere yayılmış bir halı var: kenarları pırtık pırtık, bir renk kargaşası. Alacakaranlık. Pencereden görebildiği gökyüzünün gri şeridinde ne güneş ne de ay hâkim.

Bir kadın mırıldanarak arkasında dolanıyor. Kızıyor, haklı da. Kız, tırnaklarıyla ağzının kenarını çizmeyi başarmış, biraz da kan akmış. Aslında kız kadını incitmek istememişti. Sadece kadının tenini hissetmek, kendisininki gibi gergin mi, kendisininki gibi sıcak mı diye görmek istemişti.

Kadın bağırarak söyleniyor, ama kız bunu yalnızca boğuk, beyaz gürültü dalgaları halinde duyuyor.

"Yine... Ben bunların hiçbirini istemedim, sen kendi ba-

şına dert açtın... Ne olduğunu biliyor musun? Sen... benim değilsin, benim değilsin... Sana neden katlanmam gerektiğini anlamıyorum, daha önce her şey yolundaydı...!

Kız gözlerini kapatıyor ama hâlâ önündeki duvarı ve çatlaklarını görebiliyor. Tıpkı kadının çatık alnındaki çizgileri gördüğü gibi.

"Senden nefret ediyor, biliyorsun... Seninle yaptığı şeyleri aşk eylemi sanma... Böyle bir şey değil... Aşkı gördüğümde tanırım ve..."

Aniden söylenmesi duruyor. Kız kıpırdanıyor. Soğuk. Bodrum hiçbir zaman sıcak olmaz zaten. Yazın bile, güneş sadece birkaç saat küçük pencereden doğrudan girer ve çıplak duvarlar odaya girmenin yolunu bulan azıcık sıcaklığı kısa sürede yutup yok eder. Kışın, pencereler sızdırır ve yağmur oluklardan akarak tuğladan süzülür, duvarın dibinde bir gölcük oluşturur. Bütün gün yağmur yağarsa, bu gölcük o kadar büyür ki zemindeki çökmüş çukur dolup taşar. Kız, çukurun içindeki suyun, içine dalabileceği bir göl kadar çoğalacağı günü bekliyor.

Beyaz gürültü kesiliyor. Kız tek gözünü açma riskini alıyor. Belki de kadın gitti. Belki bu sefer uyuması için bırakıldı. Uzun süre yalnız kalır, yemekleri bir köpeğinki gibi yukarıdaki evin merdivenlerinden aşağı atılır. Ama umurunda değil, kadının ona bağırmasından, bazen ona vurmasından daha iyi. Onun için giyinmesi gerektiği zamanlardan kat kat iyi. Onun için giyinmek en kötüsü.

Kızın rahatlaması kısa sürüyor. Kadın hâlâ orada hatta daha da yakınında. Kulağının dibinde. Bu sefer kelimeler

kızın kafasında, tam olarak olmasa da tamamlanmaya daha yakın bir şekilde, daha net şekilleniyor.

"Seni buraya o getirdi, o orospu annen, biliyorsun. Sen bir bebektin, çirkin ve şişmandın. Seni istemedim ama o bunda kendi için bir şey gördü, bir tür kâr... sonra annen, kendini öldürdü. Seni bu kadar az düşündü işte. Seni burada onun ellerine teslim etti ve bir hafta sonra kendini bir ağaca astı... Zavallı kadın, ne kadar acınası...!

Kız hiçbir şey hatırlamıyor ama kadının yalan söylemediğini hissediyor. Neden yalan söylesin ki? Yaptıkları her şey zaten bu kadar kötüyken neden derdine bir de yalan eklesin?

Kız hareket etmiyor. Hareket etmemenin daha iyi olduğunu biliyor. Kadın yakınlarda dolaşıyor, nefesi kızın boynunu yalıyor. Kız dinliyor, kadının parfümünü kokluyor, mide bulandırıcı, dikkat çekici bir koku. Bu dış dünyanın kokusu, diye düşünüyor kız. Özgürlüğün mide bulandırıcı, dikkat çekici kokusu.

Kız titriyor.

Durumdan hoşnut olan kadın bir uyarıda bulunmadan geri çekiliyor ve hızla atan kalbinin sakinleşmesi için kızı bırakıyor. Bu sefer ışıkları kapatıyor ve kızı yarı karanlıkta bırakıyor.

9

Metro sallanınca Georgie tutundu. Vagon sıcak ve havasızdı, koltukların çoğu doluydu ve köşeye sıkışıp kalmıştı. Tren her sallandığında Charlie'nin omzuna düştüğünün farkındaydı.

Beş durak sonra tren Bethnal Green'de durdu. Georgie başını kaldırıp Charlie'ye baktı. "Bu mu?"

Charlie kaşlarını çattı. "Hayır. Sanmıyorum."

"Bir sonraki durak Mile End."

"Mm."

Georgie bekledi. Birkaç kişi inmiş, yaşlı bir adam iki alışveriş poşetiyle binmiş, koridorda tam karşılarında durmuştu. Kapıların kapanma sinyali duyulmuştu ki aynı anda Charlie ayağa fırladı.

"Aslında, bu *durak*."

Georgie zar zor inmeyi başardığı sırada kapılar arkasından çarparak kapandı.

Charlie, omzunun üzerinden, "Hadi, Someday!" diye seslendi.

"Nereye gidiyoruz?" Georgie, Priest'e yetişmek için onun her bir adımına karşılık iki adım attığından, nefes nefeseydi. Koşuşturan insanların arasından zikzaklar çizerek ilerliyorlardı. Ama nasıl oluyorsa Priest, Kızıl Deniz gibi ikiye ayrılan insanların arasından dümdüz yürüyormuş gibi görünüyordu. Öte yandan Georgie, sürekli olarak dalıp çıkarak kalabalığın arasından geçiyordu. Musa'dan ziyade panayır alanındaki çarpışan otomobil gibiydi.

Charlie, onun sorusunu doğrudan görmezden gelerek, "Tomas, makalenin orijinal kaynağını açıklama konusunda hiçbir zaman açık sözlü olmadı, değil mi?" diye tekrar seslendi.

Georgie, "Simeon biraz gizemli biri," diye onayladı.

"Tomas'ın asıl fikri, savunmasını, Simeon olmadan Türkiye skandalı hakkında topladığı belgeli kanıtlara dayandırarak yürütmekti."

"Ama hiçbir şey bunu doğrudan Alexia'ya ile ilişkilendirmez."

"Bu doğru. Bazılarının yardımı olur. En nihayetinde Alexia'ya bağlanan e-posta zincirleri var, ancak bu hiçbir şey ispat etmez. Hagworth, hepsinin ikinci dereceden deliller olduğunu söyleyecektir. Her neyse, onlara davayı kabul etmeyeceğimi söyledikten sonra Tomas benimle iletişime geçti ve istemeyerek de olsa orijinal makalenin kaynağının, skandalın yaşandığı dönemde Vakıf için çalışan ve Türkiye'de yaşayan Simeon Ali olduğunu söyledi. Ondan sonra Londra'ya taşınmış."

"Ve sen de Simeon'un, Özgür Halk Ordusu'na para sızdırılmasıyla bir ilgisi olmadığını düşünüyorsun, öyle mi?"

Son birkaç basamağı neredeyse atlayarak öyle hızla sokağa çıktılar ki Georgie hangi istasyonda indiklerini unuttu.

Charlie yolun karşısına geçti ve bir köşeyi dönerek kaldırım boyunca ön cephesi siyah demir parmaklıklı, Viktorya dönemine evlerin sıralandığı bir yerleşim sokağına girdi.

"Bu yolu tanıyorum," dedi Georgie. Kendi etrafında dönerek gördüklerini sindirdi.

"Doğru," diye onayladı Charlie. Yolun yarısını yürüdükten sonra evlerden birinin girişine sapıp kapının ziline bastı.

"Burası kız kardeşinin evi," dedi Georgie, nerede olduklarını anlamanın verdiği şaşkınlıkla.

"Doğru."

"Neden...?"

Kapı açıldı ve Sarah Boatman apar topar dışarı çıktı. Şaşırmış görünüyordu. Omzundaki çantaya baktığında Georgie onun işe gitmek üzere olduğunu tahmin etti.

"Charlie?"

Charlie boğazını temizledi. "Günaydın."

"Ben de tam..."

"Sadece bir saniyeye ihtiyacım var."

Georgie, Sarah'ın koridorunda duvardaki resimlere bakarak durdu. Çoğu, Charlie'nin altı yaşındaki yeğeni Tilly'nin, haylaz yüzünü kaplayan her zamanki sırıtışıyla çeşitli durumlarda çekilmiş fotoğraflarıydı.

Onu bebekken kucağında tutan Sarah'ın da birkaç fotoğrafı vardı. Sarah'ın saçları her fotoğrafta farklı bir renkti ve hiçbirinde her seferinde yeni bir annenin olması gerek-

tiği kadar yorgun ve bitkin görünmüyordu. Priest ailesinin mavi gözlerini ve Charlie'nin gülümsemesini almıştı. Kocası Ryan, fotoğraflarda belirgin bir şekilde yoktu. Georgie, Ryan'la hiç tanışmamıştı. Zaten Sarah ile de sadece birkaç kez karşılaşmıştı ama Charlie'nin kayınbiraderinden hiç hoşlanmadığının ve bunu saklamadığının farkındaydı. Neyse ki Ryan evdeymiş gibi görünmüyordu. Tilly de muhtemelen okuldaydı.

Mutfağa yaklaşınca sesleri daha çok duyabildi. Aslında amacı konuşulanları gizlice dinlemek değildi; aşağıda, dikkatini çeken, çok çarpıcı bazı manzara fotoğrafları vardı.

Charlie'nin, "Bristol Road'un yedek anahtarlarını almamın bir sakıncası var mı?" diye sorduğunu duydu.

"Neden?" Sarah'ın sesi temkinliydi.

"Çünkü rahatça girmek istiyorum."

"Charlie, eminim dışarıda seni sevimli bulan bir sürü insan vardır ama benim için gerçekten çok sinir bozucusun."

"Teşekkürler."

Sarah, "Orası kirada, unuttun mu?" dedi.

"Kiracı kaçmış gibi görünüyor."

Georgie, Sarah'ın derin bir nefes verdiğini net bir şekilde duydu. "Bu sefer neye bulaştın, Charlie?"

"Endişelenmen gereken bir şey değil."

"Bana büyüklük taslama yoksa Tanrı yardımcım olsun..."

"Öyle demek istemedim," dedi Charlie. "Yani... bir şey yok. Gerçekten. Adam bu sabah mahkemeye gelmedi, hepsi bu."

"Televizyondaki Elias Vakfı hakkındaki şey mi? Vay canına, umarım ne yaptığını biliyorsundur."

"Neyse ki, ne yaptığımı bilmediğim ortaya çıkarsa gerçekten iyi bir halkla ilişkiler ajansı tanıyorum."

"Eğer o davayı kaybedersen, iyi bir halkla ilişkiler ajanından daha fazlasına ihtiyacın olacak, Charlie. Her yerde bundan bahsediyorlar. Hatta müşterilerin bile bu konuda konuştuklarını *duyuyorum*."

Charlie, "Kimden?" diye sorarken, Georgie, daha net duyabilmek amacıyla kapıya doğru birkaç adım daha attı.

"Sanki sana bunu söyleyecekmişim gibi."

Charlie, gücenmiş gibi, "Neden söylemeyeceksin?" diye sordu.

"Çünkü onları dava etmek gibi aptalca bir şey yaparsın."

"Şanslılarsa."

"Mm. Anahtarlar arkanda, üst çekmecede."

"Yardımın için minnettarım, muhteşem kız kardeşim."

"Hadi yoluna, Charlie. Mahkemeye geri dön."

Georgie çekmecenin tıkırtısını duydu. Hemen döndü ve Priest mutfaktan çıktığında koridorda bir aşağı bir yukarı gelişigüzel geziniyormuş ve her kelimeyi dikkatle dinlemiyormuş gibi görünmeye çalıştı.

"Hadi, Someday," dedi Charlie, onu kapıya doğru yönlendirerek. "Teşekkürler, Sarah."

Georgie omzunun üzerinden arkasına baktı. Sarah kollarını kavuşturmuş, kapı çerçevesine yaslanmıştı. Georgie başını çevirmek üzereyken Sarah ile göz göze geldi.

"Georgie?"

"Evet?"

Sarah ağırlığını diğer ayağına verip mutfağa geri dönmek üzereyken tereddüt etti.

"Tanrı aşkına, ona göz kulak ol."

10

Saat onu vurduğunda, on üçüncü mahkeme salonunun kapısı açıldı ve Yargıç Peters içeri girdi. Önündeki grubu başıyla sertçe selamladıktan sonra ciddi bir tavırla yüksek arkalıklı deri koltuğa oturdu.

Okoro'nun onu son gördüğünde hatırladığından daha yaşlı görünüyordu. Saçları arkadan bağlanmıştı ama altı ay önceki ön duruşmadakinden daha griydi. O zamanlar, ifşa emrine gerektiği gibi uymadığı için Hagworth'u azarlamış ama aynı zamanda Okoro'nun bu emre *uymuş* olmasından hiç etkilenmemişti.

En azından tutarlıydı. *Herkesten* nefret ediyordu.

"Günaydın," diye homurdandı Peters. Sesinde en ufak bir sıcaklık izi yoktu. İlk olarak avukatlara baktıktan sonra önünden bir dosya aldı. "Bay Hagworth..."

Hagworth yavaşça ayağa kalktı.

Okoro arkasına baktı ama mahkemenin arkasındaki kapı kapanmıştı. Telefonunu kontrol etme riskini göze aldı. Hiç-

bir şey yoktu. *The Real Byte* dava edilen taraf olmasına rağmen hakaret davasında alışılmış olduğu üzere önce onlar delillerini sunacaklardı. Aksi ispatlanmadıkça şikâyet edilen ifade iftira olarak kabul ediliyordu. Okoro'nun yalnızca üç tanığı vardı: Tomas Jansen; makalenin yazımında katkısı bulunan, Gail Woodbead ve Simeon Ali'nin kendisi. Taktik olarak, önce Ali'nin tanıklık etmesi en mantıklısı olurdu. Gerçekten de Hagworth çapraz sorguda Ali'nin güvenilirliğini zedeleyecek bir şey ortaya koyamazsa, dava çabucak bitebilirdi.

Önce Tomas'ı kürsüye çıkarmak biraz kafa karışıklığına neden olacaktı. Okoro sorgulama için kendini hazırladı.

Hagworth söze başladı. "Sayın Yargıç, mahkemenin izniyle, bu davada iddia sahibi Alexia Elias'ı temsil ediyorum. Alexia Elias, küçük bir takipçi grubuna sahip çevrimiçi dergi olan davalı aleyhine tazminat ve haksızlığın telafisi adına diğer yaptırımlar talebinde..."

"Evet, evet, bunların hepsini biliyorum." Peters, Hagworth'a sinirli bir şekilde el salladı. "Dava özetiniz elimde. Bu konuyu geçemez miyiz? Bay Okoro?"

Okoro ihtiyatla ayağa kalktı, geciktirilen her saniye çok değerli olabilirdi. Arkasında, *The Real Byte* personelinin kıpırdandığını duydu. Priest onları yüzlerinin ifadesiz olması konusunda uyarmasına rağmen panik oluşmaya başlamıştı. Mahkeme salonunun karşısında, Alexia'nın beklentiyle kendisine baktığını hissetti. Yüzünü göremiyordu ama tam olarak hangi ifadeyi takındığını biliyordu. Alaycı bir sempati. Ali olmadan, *The Real Byte*'ın eli çok zayıftı ve o da bunu biliyordu.

"Sayın Yargıç," dedi tereddütle. Sözleri arasındaki duraklamada hiçbir şey duymadı. Ne kâğıtların hışırtısı ne sıraların gıcırtısı. Ne de nefes sesi. Mahkeme salonundaki herkes nefesini tutmuştu.

Okoro'nun tereddüdünü hisseden Peters başını kaldırdı.

"Eee?" dedi.

Sarah'ın kiralık evi, güneye doğru on dakikalık yürüme mesafesinde, çoğunlukla paket servis yapan Çin lokantalarının, rehinci dükkânlarının ve üç dakikadan daha kısa bir sürede beş bin sterline kadar kredi alabileceğiniz yerlerin ki bu, o yerin telefon numarasıyla aynı uzunlukta bir yıllık bileşik faiz oranını kabul etmeye hazır olduğunuz anlamına geliyor, bulunduğu alelade bir şehir merkezindeydi.

Priest, Georgie'yi, William Hill*'in şubesinin girişinde toplanmış bir grup adamın yanından geçirerek sokağın aşağısına doğru yönlendirdi. Adamlar bir bileti dikkatle inceliyorlardı. Priest'in anladığı kadarıyla, yarışı sürpriz bir tazı kazanmıştı ve kazanan biletin kime ait olduğu konusunda aralarında bir anlaşmazlık çıkmıştı. Priest, Georgie'yi sokağın diğer tarafına yönlendirdi.

Kötü bir şekilde yapılmış inşaat iskelesinin altında yürüdüler. Üçüncü katın balkonundan biri arkalarından ıslık çaldı ama Priest'e, Simeon için yapılan düzenlemeler hakkında daha fazla soru sormakla meşgul olan Georgie bunun farkında değil gibiydi.

* Merkezi Londra'da bulunan, İngiltere'nin en büyük müşterek bahis şirketlerinden biridir. (ç.n.)

"Yani Simeon kız kardeşinin sahibi olduğu evde mi yaşıyor? diye sordu.

"Aslında, ortak sahibi olduğumuz birkaç mülkten biri ama anahtarlar Sarah'da duruyor, evrak işleriyle o ilgileniyor. Ben ilgilensem onları kaybederdim. Ebeveynlerimiz ölünce bize küçük bir portföy kaldı."

"Peki ya..." Georgie düşünmeden söze başladı ama sonra kızararak hemen ağzını kapattı. "Ah, ben..."

Priest, şu anda Londra'nın hemen dışındaki maksimum güvenlikli bir psikiyatri hastanesinde daimî mahkûm olan Priestlerin en büyük çocuğuna atıfta bulunarak, "*Peki ya William* mı demek istiyorsun?" dedi. On bir yıl önce, ülkenin en azılı seri katillerinden biri olarak ün kazanmasına neden olan bir dizi cinayetten, akıl hastalığını neden olarak göstererek suçsuz olduğunu iddia etmişti. O zaman, William'ın suçları kadar tartışmalı olan bir kararla, Old Bailey* onu sorumluluktan kurtarmış, ancak mahkeme ömür boyu hastanede kalma hükmü vermişti. William Priest bir daha asla dış dünyayı göremeyecekti.

"Evet. Üzgünüm. Bunu demek istemedim... biliyorsun."

William'ın duruşmasının, özellikle de mahkemeden son çıkışının hatırası hâlâ gözünün önünde olmasına rağmen gülümsedi. William'ın gidişine eşlik ettikten sonra, Priest dışarıya çıkıp kamera ve mikrofon denizine doğru yürümüş ama bu onu rahatsız etmemişti. Onu rahatsız eden, yakınlarını kaybetmiş olanlardı; ölenlerin aileleriydi. Öfkelilerle, küfürler ve hakaretler savuranlarla baş edebilirdi. Bunda bir sorun yoktu, anlaşılabilir bir şeydi. Onu çıldırma noktası-

* Londra merkez ceza mahkemesi. (ç.n)

na getiren sessiz olanlardı; hiçbir şey söylemeden irileşmiş, sorgulayan gözlerle ona bakanlardı. Hayaletlerin gözleri. "Önemli değil. Dürüst olmak gerekirse, Wills'den bahsetmeye izin vermeyen Sarah. Ben, öldürmesi ve deliliği dışında onu seviyorum, sanırım."

Yüzündeki ifadeye baktığında, Georgie'nin gülüp gülmemek arasında kaldığını tahmin etti.

Ancak Georgie bunun yerine, "Eee, Simeon," diye hatırlattı.

"Ah. Yani nihayetinde, *The Real Byte*'ın savunmasının temeline indim. Şimdi... bildiğin gibi, hakaret davalarında sınırlı sayıda savunma var." Priest, boşlukları onun doldurmasını bekleyerek duraksadı.

"Gerekçe, adil yorum, nitelikli veya fiili ayrıcalık."

"Tam bir inek hukuk öğrencisi gibi konuştun. Burada, tek makul savunma, söylenenlerin gerçekten doğru olduğunu saptamak. Yani Alexia'nın, örgütünün terörizmle olan bağlantılarını bilmekle kalmayıp aynı zamanda bu konuda konuşmamak için rüşvet aldığını göstermemiz gerekiyor. Bildiğin gibi gerekçe dediğimiz şey bu. Ancak, Simeon Ali'nin aceleyle yaptığı bu küçük ihbarından epey pişman olduğunu ve *The Real Byte*'ın makalesinin kaynağı olarak ortaya çıkma konusunda isteksizliğini hemen fark ettim."

"Yani anlaşmanın bir parçası olarak ona güvenli bir ev mi sağladın?"

"Doğal olarak."

"Bunu yapmamıza izin var mı?"

"Teknik olarak yanlış bir şey yapmıyoruz ama onu güvenli bir şekilde barındırdığımızı öğrenmesi, Hagworth'a,

Simeon'un güvenilirliğine saldırma fırsatı verir ki bu bizim aleyhimize olur. Bununla birlikte, Simeon gerçekten hayatı için endişeleniyordu. Başka ne yapabilirdik ki?"

Priest bina numaralarına bakarken yavaşladılar. Burası kesinlikle Bristol Road'du ama Priest, sinir bozucu bir şekilde dairenin tam olarak nerede olduğundan emin değildi. Aslında, Priest portföyündeki hiçbir gayrı menkulün tam olarak nerede olduğunu bilmiyordu, bu Sarah'ın bilgi alanıydı. Saatini kontrol etti. Duruşma başlayacak ve Okoro ayağa kalkacaktı. İlk tanık olarak Tomas Jansen'i göstermesine Peters'ın izin vereceğini umuyordu, ama o aksi kadın eski kulağı kesiklerdendi ve bu izni verme garantisi yoktu. Yürümeye devam ettiler. Priest arkalarında bir arabanın yavaşladığını duydu.

Georgie, "Neye dayanarak hayatının tehlikede olduğunu kastediyorsun?" diye devam etti.

"Ciddi şekilde tehlikeli düşmanlar edinmeden Özgür Halk Ordusu gibi bir grubun finansmanın kesilmesinde önemli bir rol oynayamazsın. Bunlar, Okoro'nun bile endişe duyduğu insanlar ve Uluslararası Ceza Mahkemesi'nin eski bir savcısı olarak Okoro kolay kolay korkmaz."

"Yani, Simeon'un mahkemeye gelmemesi...?"

"Uygunsuz. Konuyu burada kapatalım."

Priest, kapı boşluğundan daha geniş olmayan bir dükkânın önünde durdu. Üzerindeki bir işaret, çok makul bir fiyata dizüstü ve masaüstü bilgisayar onarıldığının, kaybolan bilgilerin geri alınamaması durumunda alınacak paradan feragat edileceğinin reklamını yapıyordu.

"Burası," diye açıkladı Priest.

"Bir elektronik dükkânında mı yaşıyor?" Georgie'nin sesi şüpheci geliyordu.

"Bir elektronik dükkânının *üstünde* yaşıyor."

Georgie'ye, dükkânın yukarısındaki tek pencereye yönlendirdi. Pencere, caddenin karşısındaki yıkık dökük bir Metodist şapele bakıyordu.

"Daireye nasıl gidiyorsun?" diye sordu, Georgie.

Priest cevap olarak dükkânın kapısını açıp içeri girdi. İçeride, küçük galerinin sol tarafında dar bir tezgâh uzanıyordu. Karşı taraftaki duvar, yerden tavana kadar bilgisayar parçalarını içeren küçük çantalarla doluydu: sanal bellek, ana kartlar, ses kartları, sabit diskler, belirsiz rastgele devre kartı parçaları. Tezgâhın sonunda, altmışlı yaşlarının başındaki sıska bir adam, kalın çerçeveli gözlüklerinin ardından bir masaüstü bilgisayarın kasasına bakıyordu.

"Merhaba," dedi Priest. "Graham, değil mi?"

"Hayır. Gary."

Priest bocaladı, sonra Gary ile en son karşılaştığında da aynı durumun yaşandığını hatırladı. *Bu adamın adını bir türlü kafama sokamıyorum.*

"Özür dilerim, Gary."

"Sen Priest'sin," dedi Gary, incelediği aletten sadece bir anlığına başını kaldırarak. Belli ki o da son karşılaşmalarını hatırlıyordu.

"Kiracıyı arıyorum." Priest başıyla tavanı işaret etti.

"Son birkaç gündür onu görmedim."

"Onu en son ne zaman gördüğünüz konusunda biraz daha net olabilir misiniz?"

"Arka tarafta. Kendin bak."

"Minnettarım."

Priest, peşinde Georgie ile birlikte onun yanından geçerek çerçevesinden boncukların sarktığı kapıya doğru yöneldi. Burasının yukarıdaki daireye çıkan merdivenlere çıktığını hatırlıyordu.

Yukarıya ulaştıklarında ve Simeon'un dairesinin kapısının önüne geldiklerinde, Georgie, "Arkadaş canlısı biri gibi görünüyor," dedi.

"Yanlışlıkla ona Graham deyip duruyorum. Bunun insanın sinirine dokunması normal."

Priest sertçe kapıyı çaldı. Kapıyı hâlâ polis gibi çalıyordu. Genelde, başka birinin kapısında kibirli biri gibi görünmekten hoşlanmazdı ama bu ve emekli maaşı, Met*'te geçirdiği on yılın mirasıydı. Yine de kapıyı çalışı sonuçsuz kaldı. Simeon davanın önemini biliyordu. Mahkemeye gelmediğine göre kapısını da kolay kolay açmayacaktı.

Priest, kafasından birkaç teori geçirdi. Bir, Simeon ya baştan beri yalan söylüyordu ve vicdanı üstün geldiği için kendini içkiye vermişti ya da daha büyük olasılıkla paranoyası, yüzünü halka göstermesi için gereken özgüveni yok etmişti. İki, sus payı almıştı. Üç, daha kötü bir şey olmuştu.

Üçüncü ihtimal kafasına takıldı. Simeon ortaya çıkarak dikkatleri üzerine çekmişti, ancak Özgür Halk Ordusu nispeten küçük ve yetersiz kaynaklara sahipti. Özellikle de şimdi yasadışı finansmanı tamamen durdurulmuştu. IŞİD için çalışan daha hırslı kuzenlerine kıyasla, cihat konusunda mütevazı emelleri olan, özellikle İran'da konumlanmış bir

* Metropolitan Polis Teşkilatı, Birleşik Krallık'ın başkenti Londra'nın polis teşkilâtıdır. (ç.n.)

operasyondu. Başka bir deyişle, tehdidin gerçek olma ihtimali, Simeon'un algıladığından çok daha azdı.

Alexia Elias ve kocasının bu davadan kişisel olarak kaybedecekleri çok şey olduğuna hiç şüphe yoktu. Çok iyi kaynaklara sahiplerdi, ancak *The Real Byte*'ın hikâyesi doğruysa, delillerin sunumunu engellemek adına hadlerini aşarlar mıydı? Simeon'un ortadan kaybolmasının nedeni olma ihtimalleri azımsanmayacak kadar fazlaydı. Ama o zaman neden Simeon'u ortadan kaldırmakta bu kadar geciktirmişlerdi.

Kapıyı tekrar çaldı. Priest'in zihnindeki küçük saate göre bir dakika daha beklediler. İşin aslını öğrenmezlerse kurtaracak bir mahkeme kalmayabilirdi. Anahtarı kilide soktu ve kapıyı açtı.

Bir sıcak hava duvarı onlara çarptı. Görünüşe göre Simeon evi terk etmiş, ancak ayrılmadan önce ısıtmayı sonuna kadar açmıştı. İçeri girme cesaretini gösterdiler. Priest duvardaki termostatın ayarını değiştirdi.

Ev ilgi uyandırmayan bir yerdi. Çürüyen yiyecek ve ekşi süt kokan soldaki küçük mutfaktan sızan ışık koridoru loş bir şekilde aydınlatıyordu. Sağda daha iyi günler görmüş deri bir kanepe, düz ekran bir televizyon ve birkaç kitap rafının olduğu oturma odası vardı. Daha arkada, daire bir yatak odası ve karşıda banyo ile birden bitiveriyordu. Yatak odası yetmişlerin avokado renkli mobilyasıyla döşeliydi. Priest, kız kardeşine eski kiralık evleri modernize etmesini hatırlatmak için zihnine bir not düştü.

Yanıt almayacağı bariz olmasına rağmen Priest, "Simeon," diye seslendi.

Georgie yatak odasına doğru yol yönelmişti.

"Burada birkaç giysi var," dedi. "Ve bir bavul, oldukça yeni görünüyor."

"Kim yanına yeni bir bavul almadan gizlice kaçar ki?"

"Aynen."

Priest banyo kapısını iterek açtı ama yine işe yarar bir ipucu yoktu. Lavaboya bitişik bir diş fırçalık ve bir ay yetecek kadar kullanılmamış tuvalet kâğıdı vardı. Yerde bir havlu bırakılmıştı ama her yer kuruydu. Banyo yakın bir zamanda kullanılmış gibi görünmüyordu.

"Bu mutfak berbat durumda," diye bağırdı Georgie koridorun sonundan. Priest onun yanına gittiğinde onunla aynı fikri paylaştı. Lavabonun içinde üst üste yığılmış kirli bulaşıklar; yanında yarısı boş ton balığı konserveleri vardı. Musluk hafifçe akıtıyordu. Priest musluğu sıkınca su bir süre daha damlayıp durdu.

Georgie, "Sıvıştıysa, geri dönmeyi düşünüyormuş gibi göstermekle iyi iş çıkarmış," dedi.

Priest dilini şaklattı. Georgie haklıydı. Her şey biraz yanlış görünüyordu. Tabaklar fazla düzgün bir şekilde üst üste yığılmıştı, banyodaki havlu kapıyı açtığında değecek şekilde tam doğru yere yayılmıştı. Giysiler bırakılıp gidildiği hissini vermeyecek kadar fazla ama ikna edici bir koleksiyon olmayacak kadar azdı.

"Bu bizim için sahnelendi," dedi yavaşça.

"Kim tarafından?"

"Hiçbir fikrim yok, belki Simeon'un kendisi. Oturma odasındaki sandalyeyi gördün mü?"

"Evet. Halıda bıraktığı izler gözden kaçmayacak kadar büyüktü."

"Aynı fikirdeyim. Taşınmış, ancak taşındığını açıkça gösterecek şekilde."

"Garip."

"Daha önce buna benzer bir şey görmüştüm," diye mırıldandı Priest. "Aile içi şiddet sahnelerinde bu tür kurguları görmek alışıldık bir durum. Çağırıldığımız eve gittiğimizde burnu kırılan kadın merdivenlere takılıp düştüğü yalanını ya da saçma sapan başka bir bahaneyi ileri sürer, adam da sanki onun ağzını burnunu kırdığı olay yaşanmamış gibi görünmesi için evi düzenlemiş olurdu. Aynı atmosferdi. Her şey gerçek olamayacak kadar sakin ve huzurlu olurdu. Bir film seti gibi."

"Neden biri burada bunu yapsın ki?"

"Bilmiyorum. Çok fazla soru var ama şu anda sadece *tek bir* tanesi önemli: Simeon Ali hangi cehennemde?"

11

Vincent Okoro, daha önce de savunmanın çöktüğü anlardan nasibini almıştı. En iyi avukat bile buna maruz kalıyordu. Bu, durumu çok fazla düşünmekten kaynaklanıyordu. Gergin bir ipte yürümek ve sonra birden, genellikle de düşmeden hemen önce düşebileceğinin bilincine varmak gibi bir şeydi.

Bayan Hâkime Peters, kemerli burnunun altından ona bakıyordu. Okoro, aniden eski okul müdiresinin odasında, ödevinin neden geciktiğini açıkladığı ana geri dönmüş gibi hissetti.

Hâkime, "Basit bir soru sordum Bay Okoro," dedi soğuk bir sesle. "Bay Hagworth, ana tanığınızın ifadesinin, bu mahkeme tarafından kulaktan dolma olarak kabul edilmesi gereken çeşitli ithamlar içerdiğini ileri sürüyor. Duyuma dayalı bir bildirim tebliği olup olmadığını soruyorum. Eğer öyleyse, bir kopyasını inceleyebilir miyim?"

Okoro el yordamıyla belgeleri karıştırdı. Bildirimin ya-

pıldığını biliyordu. Priest böyle bir noktayı asla kaçırmazdı. Ama lanet şeyin nerede olduğunu hatırlayamıyordu. *Tam ona ihtiyacı olduğu sırada Georgie hangi cehennemdeydi?* Elindeki kâğıtlar birdenbire ona çok yabancı geldi.

Hagworth, Okoro'nun yardımına koşmanın sevinciyle dolup taşarak, "Yüz dokuzuncu sayfada bir kopyası var, Sayın Yargıç," dedi.

"Teşekkürler, Bay Hagworth. Ah evet. Anlıyorum. İlk olarak Bay Ali'nin tanıklığına başvurulması mantıklı olacaktır, öyle değil mi, Bay Okoro?"

"Sanmıyorum, Sayın Yargıç," diye yanıtladı Okoro. "Savunma önce Tomas Jansen'i çağırmak istiyor. Ne de olsa *The Real Byte*'ın yönetici editörüdür ve bulunduğu konum itibariyle derginin makalenin ardındaki niyetine ilişkin olarak mahkemeyi ayrıntılarıyla bilgilendirecek tek kişidir. Bu bilgiler mahkemenin Bay Ali'nin tanıklığını daha iyi bir bağlamda değerlendirmesini sağlayacaktır. Kendisi aynı zamanda makalenin başyazarıdır."

Gözleri kısılan Peters, Okoro'ya çitin üzerinden bir tavşan leşine bakan büyük bir kargayı hatırlattı. "İçerikteki her şeyi hazır olarak önüme sunmadığınız takdirde kanıtları anlayamaz mıyım, Bay Okoro?"

"Elbette anlayabilirsiniz Sayın Yargıç. Fakat..."

"Güzel. O zaman önce Bay Ali'yi dinleyebiliriz."

"Korkarım bu mümkün olmayabilir, Sayın Yargıç. Gerçek şu ki, Bay Ali mahkemede değil."

Peters önündeki kâğıtlara bakmadan ve belirli bir belgeyi hazırlama telaşına düşmeden önce başını salladı. Okoro yerin dibine girmeyi dilemeye başlamıştı. Arkasında oturan *The*

Real Byte personeline, güven verici olduğunu umduğu bir bakışla baktı. Karşılığında soğuk ve endişeli bakışlar aldı. Sağında, Alexia Elias'ın kendi kendine gülümsediğini fark etti.

Gözlüğünü düzeltip belgeyi inceleyen Yargıç, "Duruşma tebliği, dokuz aydan daha eski tarihli. Tanığınız ne zaman, nerede olması gerektiğini biliyordu, değil mi Bay Okoro?"

"Evet. Ama görünüşe göre yine de henüz gelmedi."

Hagworth ayağa kalktı. Okoro'nun korktuğu gibi, savunmanın bu sıkıntısından yararlanmak istiyordu.

"Sayın Yargıç, müvekkilime yönelik ithamlar mesnetsizdir ve tek dayanağı Bay Ali'nin tanıklığıdır. Eğer ifadesinin doğruluğunu onaylamak ve çapraz sorguya çekilmek için mahkemeye gelme zahmetine katlanamıyorsa, o halde sizi, davalının, zaten belirsiz ve yanlış düşünülmüş kanıtları ileri sürmesini engellemeye davet ediyorum."

Neyse ki, Peters kararsız görünüyordu. "Bunun doğru bir yaklaşım olduğundan emin değilim, Bay Hagworth."

"Sayın Yargıç, müvekkilim iftiraya uğradı. Davalı yalnızca tek bir savunma ileri sürüyor. Bunu ancak Bayan Elias'ın iddia edilen görevi kötüye kullandığına dair ikna edici kanıtlar sunabilirlerse ispat edebilirler. İddialar ciddi ve kanıtlanırsa Bayan Elias için potansiyel olarak yıkıcı. Bize şimdi doğrulanamayacağı söylenen bu son derece çürük kanıta dayanan yanlış yorumlanmış iddialar nedeniyle Bayan Elias, kocası ve son derece saygın ve önemli bir hayır kurumu, zaten onarılamaz bir şekilde zarar gördü. Bay Okoro'nun davasındaki eksiklikle başa çıkmak için tanıklarını yeniden düzenlemeye çalışması ağır kusurlu bir fiil niteliğindedir. Bu durumda davacı..."

"Evet, tamam Bay Hagworth, konuyu anladım," diye mırıldandı Peters. "Ne söyleyeceksiniz Bay Okoro?"

Okoro ayağa kalktı, parmaklarıyla sıkıca yakalarını kavradı. Şansı yaver gitmiş ve Hagworth'un müdahalesi ona olayları derinlemesine düşünme fırsatı vermişti. Şimdi söyleyecekleriyle iki yıllık çalışma ya devam edecek ya da çöpe gidecekti. Arkasındaki sıranın gıcırdadığını duydu, halka açık alanda bekleyen gazeteciler nefes aldı. Bu, omuzlarına yüklenen ezici sorumluluğun ağırlığını daha da hissettirdi. Bu mahkeme salonu neden bu kadar sıcaktı?

Peters sabırsızlıkla bekliyordu. Derin bir nefes alıp konuşmaya başlamadan önce geçen an Okoro'nun hayatının en yavaş üç saniyesiydi. "Sayın Yargıç, bu sabah mahkemeye katılacağı Bay Ali'ye söylenmiştir. Yardımcı avukatım onun nerede olduğuyla ilgili acil araştırmalar yapıyor. Davalının tanıklarının yeniden düzenlenmesinden ziyade Bay Ali'nin niyetlerinin tespit edilmesini sağlamak için, uygunsuz bir durum olmakla birlikte kısa bir ertelemenin adalete daha iyi hizmet edeceği kanaatindeyim. Böylece mahkemenin zamanını daha fazla boşa harcamaktan kaçınabiliriz."

"Bu son derece yetersiz bir açıklama." Peters kollarını kavuşturdu ve Okoro'ya dik dik baktı. "Siz ne dersiniz, Bay Hagworth?"

"Sayın Yargıcın düşüncelerine tüm kalbimle katılıyorum. Son derece yetersiz. Talebim, duruşmanın devam etmesi, Bay Okoro'nun kanıtlarını sunması ve savunmanın Bay Ali'nin tanık ifadesine dayandırılmasının engellenmesi yönünde."

"Peki ya Bay Ali Pazartesi günü gelirse?" diye sordu Peters. Ancak tarzı, önerisinin parametrelerini test etmek için

değil de Hagworth'a yerin dibine batırma fırsatını vermek için olduğunu düşündürüyordu.

"Şey, bu büyük bir talihsiz olur, ama yasalarımız ne olup ne olmayacağını değil, şimdi ve şu anı baz alır. Aynı şekilde, müvekkilim olan davacı, bir yıllık zaman aşımı süresi içinde bu işlemleri başlatmamış olsaydı, bu davanın kovuşturulmasına izin vermesi için yargının merhametine güvenecektik. Çok iyi bir neden olmadıkça, yargının, ileri sürdüğümüz sebebi geçerli sayması gibi bir beklentimiz olmayacaktı. İddiamız çökecekti. Benzer şekilde, Bay Ali'nin yokluğu için mahkemeye ne gerekçe sunuldu? Hiç. Öyleyse neden Bay Okoro'ya ikinci bir şans verilsin ki?"

Peters, Okoro'ya baktı ve bir kaşını kaldırdı. Kötü bir his Okoro'nun içini yemeye başladı. Gemisinin gövdesine bir buzdağının saplandığını fark ettiğinde *Titanik*'in kaptanı da benzer bir duyguyu yaşamış olmalı, diye düşündü. Tekrar ayağa kalktı.

"Saygıdeğer meslektaşımın amacını anlıyorum, Sayın Yargıç, ama buradaki durum, onun varsayımda bulunduğu durumla aynı değil. Davacının zaman aşımı süresini kaçırması durumunda, davanın kaderi en azından davacının kendi elindeydi. Eğer zaman aşımına uğramadan davayı başlatamamışsa, bu talihsizliğin sorumlusu kendisidir ve mahkemenin anlayışını bekleyemez. Ancak burada, koşullar davalının tamamen kontrolü dışındadır. Mahkemeye, Bay Ali'nin yokluğuyla ilgili bir açıklama sunamamamızın sebebi, mahkemeye neden gelmediğini bilmememizdir. Adaletin tecellisi adına, böyle bir durumda, davalıya, Bay Ali'nin nerede olduğunu belirleme ve gerekirse, hazır bu-

lunması için bir tanık çağrısı tebliğ etme fırsatı verilmesi gerekmektedir."

"O zaman düşmanca bir tanık olur Bay Okoro," dedi Peters.

"O halde bırakın öyle olsun. *The Real Byte*, Bay Ali'ye düşman gibi davranma fırsatından neden mahrum bırakılsın? Cuma günü başlamanın bir avantajı da Pazartesi günü yeniden başlamak için doğal bir nokta olması. Davacı bu durumdan pek etkilenmeyecektir. Ayrıca, eminim Sayın Yargıç bir okuma gününün avantajını kullanacaktır."

Peters'ın arkasındaki rafta sıralanan beş kanıt dosyasını henüz okumadığı iması büyük bir riskti.

Acı verecek kadar yavaş üç saniye daha geçti.

Peters, gözlerini ona dikmiş endişeli yüzlere baktı. Sonra kâğıtlarını topladı ve kararlı bir şekilde masaya vurdu.

"Pazartesi'ye kadar ara verdik," dedi büyük bir hoşnutsuzlukla. "Tanığınız o zamana kadar mahkemede olmazsa Bay Okoro, o zaman tanıklığı engellenir."

12

Priest, dizüstü bilgisayar tamirhanesinde, başını kaldırmaktan imtina eden Gary'nin yanından geçerek tekrar sokağa çıktı.

Georgie, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Priest yola baktı. Bir tarafta park etmiş bir dizi araba vardı, çoğunun tekerlekleri kaldırımdaydı. Diğer tarafta, bahisçi adamlar arasındaki arbede büyümüştü. Bunlardan biri diğer ikisini biletini çalmakla suçluyordu. İnsanlar çekinerek yanlarından geçiyordu.

Harika! Ne cehenneme gittin Simeon?

Priest, derinlerde bir yerde Gary'nin bundan daha fazla yardımcı olmayacağını hissetse de, "Bilişimci dostumuz söylediğinden daha fazlasını biliyor olmalı," diye düşündü. Dükkâna doğru döndü ama Georgie seslendiğinde durdu.

"Charlie, bekle."

Arkasını döndü ve mavi bir Vosvos'un kapısının açıldığını ve Georgie'den yaşça biraz daha büyük bir kadının in-

diğini gördü. Kadın oldukça çekici olmasına rağmen, dikkat çekecek kadar önemli bir olay gibi görünmüyordu. Soran gözlerle Georgie'ye baktı.

Kadın doğrudan onlara doğru yürümeye başladığında, "O bir muhabir," diye uyardı, Georgie. "Daha önce beni mahkemenin dışında yakaladı."

Kadın, Priest'in yanına gelip elini uzatmadan önce "Merhaba!" diye seslendi. Priest içinden sızlandı. *Bunun için hiç zamanım yok.* Medeni biri olarak onunla tokalaştı ama ona bakmamaya çalıştı. Belki göz teması kurmazsa, kadın gidebilirdi.

Muhabir gülümseyerek kendini tanıttı. "Elinor Fox. Elias davasını izliyorum. Derginin avukatı sizsiniz, değil mi?"

"Bakın, Bayan Fox," diye başladı Priest, "Gerçekten üzgünüm ama şu anda biraz meşgulüm. Biz..."

"Tanıklarınızdan birinin mahkemeye gelmediğini duydum ve herhangi bir şekilde yardım edip edemeyeceğimi merak ettim?"

Priest cevap vermeden önce bir an bekledi ve sözleri sindirdi. *Herhangi bir şekilde yardım etmek mi?*

"Çok nazik bir teklif," dedi. "Ama kabul edebileceğimi sanmıyorum. Ayrıca, mahkemede olup bitenleri kaçırıyorsunuz. Orası burada yaşananlardan çok daha ilginç."

Priest onun varlığından rahatsız olmuştu. Kadın buralarda dolaşıp onun her söylediğini yazmayı beklerken dükkâna geri dönüp Gary'yi sorguya da çekemezdi. Ayrıca açıkça kaba davranmaması gerektiğini de biliyordu. *Dava acil durum yönetimi üç numaralı kural: iyi bir sebep olmadan basını asla rahatsız etme.*

Fox hâlâ konuşuyordu. "Bakın, herkesin gazetelere karşı biraz temkinli olduğunu biliyorum ama ben Türkiye skandalının temeline inmeye çalışıyorum. Sizinle ya da *The Real Byte* ile ilgilenmiyorum. Sadece Alexia Elias hakkındaki gerçeği yayınlamak istiyorum."

"Öyleyse dava bitene kadar bekleyin."

"Hangi tanık ortaya çıkmadı? Simeon Ali, değil mi? Şu muhbir olan mı?" Daha derinlemesine sorular sorarak adım adım ona yaklaşıyordu. Bu yüzden Priest dükkâna doğru gerilemek zorunda kaldı.

Georgie, Fox'a, "Burada olduğumuzu nereden bildiniz?" diye sordu.

"Simeon'un bu yolda yaşadığına dair bir ihbar aldım. Bakmaya başlayacağınız yerin burası olduğunu tahmin ettim."

"Daha önce burada bulundunuz mu?"

Fox, çekimser bir ifadeyle gülümsedi.

Priest, Georgie'nin sorgulama hattının farkına vardı. "Bu tavrınızdan Simeon'un nerede olduğunu bilmediğiniz sonucuna varıyorum, Bayan Fox?"

Fox başını yana yatırdı. "Bilsem neden burada olayım ki?" Başıyla elektronik dükkânını gösterdi. "Anladığım kadarıyla evde değil."

Priest daha fazla soru sormayı düşündü ama bir şey ona, Simeon'un nerede olduğunu bilmediğini söyleyen Fox'un samimi olduğunu söylüyordu. Hem neden yalan söyleyecekti ki? "Bak, seninle konuşamayız," dedi. "Buna bir son versen iyi olur. Basınla konuşamayacak kadar deneyimliyim."

"Ah, hadi ama."

Priest, onun sesindeki değişikliği fark etti. Sesi yumuşamıştı.

Ona bakmaktan kendini alamadı. Yarı gülümseyerek dikkatle ona bakarken dudağını ısırıyordu. Priest bir an için onu tanıdığını sandı ama bu fikir geldiği kadar çabuk kayboldu.

"Yardım edebilirim," diye ısrar etti Fox, ona doğru bir adım daha atarak. Eli yanına gitti, sonra gözlerini aşağıya indirdi. "Lanet olsun. Çantamı arabada bıraktım. Sizden sadece bir alıntı yapabilir miyim? Gerçekten, sadece çok basit bir şey?"

Priest, Georgie'ye baktı. Georgie kollarını kavuşturmuş kaldırımın kenarında duruyordu ve hiç etkilenmemiş görünüyordu.

"Dediğim gibi. Size yardım edemem."

"Söz veriyorum, bir dakika bile sürmeyecek. İzin verin iPad'imi alayım."

Fox, kendinden emin bir gülümsemeyle onlara baka baka arabasına doğru yöneldi. Georgie öne çıktı.

"Belki de gitmeliyiz."

Priest başını salladı. "*Çok* hevesli."

Yolun karşısına geçmek için döndüler ama kaldırıma varmadan Priest arkasına baktı. Fox, bagajı açık olan arabasının arkasında duruyordu. Priest, onun yüzünü görmemiş olsaydı yoluna devam edebilirdi.

Durdu ve Georgie'nin sırtına çarptığını hissetti.

"Ne?"

Fox başını kaldırdı, rengi kül gibiydi. Priest'in tamamen geri dönmesi sadece bir saniye sürdü. Fox'un beti benzi atmış, gülümsemesi kaybolmuştu. Gözleri buluştu ve dudakları sessizce hareket etti.

Priest ona, "Ne?" diye sordu. Georgie'nin gözleri şaşkınlıkla ikisi arasında gidip geliyordu.

"Burada..."

Fox bagajı sertçe kapattı. Sendeleyerek kaldırıma geri döndü, eliyle ağzını kapatmıştı.

Priest hayal kırıklığıyla nefes verdi. Kadına doğru yürüdü, yeniden onunla göz göze geldi ama bakışlarında şaşkınlıktan başka bir şey daha vardı. Uğursuz bir şey.

Arka pencereyi işaret eden elini takip etti.

Pencereden içeri baktı.

Soğuk bir his tüm bedenini kapladı. Sanki aniden buz gibi suya girmiş gibi bir histi bu.

"Ne?" diye fısıldadı Georgie, korkuyla.

Priest doğruldu. "*Ne*, değil," dedi sessizce. "Kim? Simeon Ali."

13

Alelade bir banliyö sokağının sonundaki kaba sıvalı yarı müstakil bir evde, ev sahibi bilgisayar ekranlarıyla çevrili bir odada oturuyordu.

Odanın köşesinde hafifçe vızıldayan bir sunucuya bağlı olarak çalışan toplam üç bilgisayar vardı. Ekipmanların hepsi yeniydi, özel bir şartnameyle büyük bir masraf yapılarak satın alınmıştı. Sunucunun kurulumu zor olmuştu; ev sahibi, evi olabildiğince sıcak tutmayı seviyordu, soğuk sinirini bozuyordu. Bu yüzden serin tutmak için sunucunun iki yanına iki büyük fan yerleştirilmesi gerekmişti.

Zor bir sabah geçirmişti. Yüksek Mahkeme'nin önündeki kameralardan kaçmış, kalabalığın arasından slalom yaparak yürümüştü. Bu ne işe yarayacaktı ki? Duruşmanın sonunda adalet yerini bulacak mıydı?

Belki mahkemede değil, ama ev sahibi her halükârda bunu görecekti. Mahkemede ya da değil, adalet yerini bulacaktı.

Adalet *ve* intikam.

Beklemekten başka yapacak çok az şey vardı, bu yüzden ev sahibi kendini bilgisayar ekranının cazibesine bırakmıştı. Arama geçmişini boş boş süzerek, girilen terimlere yüzünü buruşturarak bakıyordu. Bilgisayarın, ne kadar iğrenç materyaller ürettiğini fark edip etmediğini merak etti.

Altta tanıdık bir tabir dikkatini çekti: "Şeytan Kapısı'ndaki Kız". Ev sahibi tıkladı ama zaten ne çıkacağını biliyordu. Garip hikâyeler toplayıp onlar hakkında yorum yapan işe yaramaz bir sapığın yazdığı komplo blogu. Sanki bir şey biliyormuş gibi. Ev sahibi blogu inceledi, ama yeni yorum yoktu, aylardır yoktu. Sadece orijinal hikâye ve çeşitli kullanıcılardan birkaç akıl yoksunu açıklama. 'Ürkütücü' ve 'harika'. Moronlar, en azından çoğu.

Blogun yazarı, görünüşe göre kimsenin ilgilenmediğini fark ederek yoluna devam etmiş ve 'Woolpit'in Yeşil Çocukları'* hakkında yeni bir sayfa açmıştı. Ev sahibi, bu efsaneye zaten aşinaydı ama yine de belli belirsiz ilgiyle okumaya devam etti. *On ikinci yüzyılda, Suffolk'ta, Woolpit köyünde, kimsenin anlamadığı bir dilde konuşan yeşil derili iki çocuk bulundu.* Esasen konu buydu.

Ev sahibi, yeniden Şeytan Kapısı'ndaki kızla ilgili yazıya tıkladı. Kız kimin nesiydi? Nereden gelmişti? Ona ne olmuştu?

Blog aptalca sorularla doluydu ve soruların hiçbir cevabı yoktu.

---

* 1100 yılında, Kral Stephen döneminde, İngiltere'nin Woolprit kasabasında, yeşil renkli biri kız biri erkek, iki çocuk bulunur. Normal görünüme sahip çocukların cildi tamamen yeşildir ve sadece çiğ fasulye yemektedirler. Erkek çocuk kısa bir süre sonra ölür. Yaşayan ve sonraki yıllarda İngilizce öğrenen kız ise güneşin hiç parlamadığı, her şeyin yeşil olduğu, St. Martin toprakları diye adlandırdığı bir yerden geldiklerini söyler. Gizemli olaylardan biri olarak tarihte yerini alır. (ç.n.)

Ev sahibi dönerek arkasındaki duvara baktı. Duvar yerden tavana kadar fotoğraflarla kaplıydı, bazıları o kadar dip dibeydi ki duvarın sadece birkaç santimi görünüyordu. Ev sahibi fotoğraflardan birini alıp baktı. Yamaçtaki bir evin önünde duran on yaşında bir çocuğu gösteriyordu. Arkasında güneş ve uzaklarda deniz görünüyordu. Ev sahibi bu resmi çok huzur verici buluyordu.

Ancak Woolpit'in yeşil çocukları gibi bu da gerçek değildi.

Ev sahibi fotoğrafı yerine koydu ve hikâyeyi eline aldı, sayfaları çevirdi. Onu sanki tehlikeli bir şeyle doluymuş gibi tereddütle tutuyordu. Ev sahibi bunu defalarca okumuştu, ancak her seferinde ortaya çıkan küçük bir ayrıntı, metinde yeni bir gizli mesaj buluyordu. Mükemmel bir yazıydı. Ev sahibinin bunun basit bir hikâyeden daha fazlası olduğunu anlaması uzun zaman almıştı. Bu gizli bir geçmişe açılan bir geçit, bir pencereydi. Bir anahtar.

Ev sahibi paragrafı tekrar okudu:

Uyandığında çarşafların ıslak olduğunu buluyor. Kim bilir neden? Gözlerini kırpıştırıyor. İncecik sızan güneş ışığı altında zayıf bir gölge gibi görünüyor.

Kız gözlerini ovuşturuyor. Zaman kavramı yok; dışarıda yağmur yağıyor. Duvarlardaki küf kokusunu alabiliyor; gerçi bunun ne olduğunu bilmiyor ama nefret ediyor.

Tökezleyerek yakındaki bir masaya gidiyor. Tahta bir oyuncak bebek var. Onu alıyor. Bebeğin örgülü sarı saçları ve kırmızı elbisesi var. Kıza gülümsüyor ama gülümsemesi aşınmış, hatta neredeyse tamamen silinmiş. Arkada bir

anahtar var, bu sayede bebek müzik çalıyor. Kız anahtarı çeviriyor ve melodi başlıyor.

Ding, ding, ding.

Oyuncak bebek onun arkadaşı. Bebeği elindeki hissetmek, müziğin yarattığı hafif titreşim onu rahatlatıyor. Bazen kız oyuncak bebekle konuşuyor; bebeğe tüm sırlarını, düşündüklerini anlatıyor. Dış dünyada yapabileceği şeyleri.

Oyuncak bebeğe adamdan ve kadından nefret ettiğini ve ölmelerini istediğini söylüyor.

Ama bu düşünce kızı paniğe sürüklüyor. Bildiği tek şey bodrum. Ahşap bebek sayılmazsa, sahip olduğu tek insan o erkek ve kadındı. Belki de kız, gerçek dünyanın nasıl olduğunu görmek istemiyor. Belki dışarıdaki dünya buradan daha kötü.

Odanın köşesinde tuvalet var. Geceleri boruların gıcırdadığını duyuyor, sanki karanlıkta öcüler ona gülüyor. Kendini suya bırakması halinde uzaklara gidip gidemeyeceğini merak ediyor. Denize belki? Belki okyanusa?

Kız bu düşünceyi kafasından atıyor.

Beyhude.

O zaten ölü.

14

Priest yüzünü ovuşturduktan sonra tekrar Elinor Fox'un Vosvos'unun bagajına tıkıştırılmış cesede baktı.

Priest'in, Simeon'un nabzını kontrol etmesi için bagaj kapağını iyice kaldırmış olan muhabirin dili tutulmuş gibiydi. Ama bu anlamsız bir hareketti. Priest, gördüğünde bir cesedi tanıyacak kadar çok cinayet mahalline katılmıştı. Ölüm nedeni belli değildi; ne bir yara ne de kan vardı ama Simeon'un yüzü korkunç bir şekilde yamultulmuştu. Çenesi açıktı ve bir açıyla yerinden çıkmıştı. Gözleri yuvalarından fırlamıştı, gözlerinin etraflarındaki sarımsı deri köşeli elmacık kemiklerine kadar geriliydi. Bu görüntü Priest'e bir şekilde Edvard Munch'ın simgesel tablosu Çığlık'ı hatırlattı.

Doğruldu ve Fox'a dönerek, "Tanığım ölü halde arabanızda, Bayan Fox," dedi. Bu durumla ilgili her türlü yorumunuz beni fazlasıyla ilgilendirecektir."

Fox elleriyle oynuyor, ara sıra saçlarının arasından geçiriyordu. Şok olmuş görünüyordu, ancak şok, her iyi aktörün

söyleyeceği gibi, inandırıcı bir şekilde taklit edilen en basit insan tepkilerinden biriydi. Priest henüz onun hakkında ne düşündüğünden emin değildi.

Fox bir yanıt mırıldanırken Priest onu yakından izledi. "Oraya nasıl geldiğini bilmiyorum."

"Tamam." Priest başını salladı ve arabasına dönmeden önce cebinden telefonunu çıkardı.

"Bekle!" dedi Fox aceleyle. Öne doğru atılıp onun kolunu tuttu. "Ne yapıyorsun?"

Omzunun üzerinden ona baktığında gözlerini gördü. Gözbebekleri büyümüş, gözleri irileşmiş ve bakışlarında tedirgin bir ifade belirmişti. *Ürkmüş bir avda olduğu gibi.*

"Arabanızın bagajında bir ceset var," dedi yavaşça açıklayarak. "Polise haber vermem gerek, diye düşündüm. *Siz* ne düşünüyorsunuz?"

"Şey, bu durumu önce biz konuşamaz mıyız?" Priest, onun sesi kadar elinin de titrediğini fark etti. Georgie, bulaşıcı bir hastalığa yakalanacakmış gibi ondan uzaklaşmıştı. "Demek istediğim... Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

"Az önce de bunu söylediniz. Bu durumda, endişelenecek bir şeyiniz yok demektir."

"Ne?" diye sızlandı. "Adam *benim arabamda*. Bana inanacaklar mı ki?"

"Bunu çok yakında öğreneceğiz," dedi Priest telefonunu inceleyerek. *Eski karımın Londra Met'in Komiser Yardımcısı olduğu ve meslektaşlarının çoğunun benden nefret ettiği göz önüne alındığında, sanırım bu konuda ikimiz de zorlu bir süreçle karşı karşıya kalacağız.*

"Aman Tanrım, aman Tanrım, *aman Tanrım*." Fox çılgın-

ca volta atmaya başlamıştı. Ceketinin cebini karıştırdı, kendi telefonunu çıkartarak ekrana dokunmaya başladı. "Patronumu aramam gerekecek."

Georgie yüzünü buruşturdu. "Patronun mu?"

Fox, "Uymam gereken teslim tarihlerim var," dedikten sonra Georgie'ye sırtını dönerek telefonu kulağına götürdü.

Priest aradığı numarayı kendi kişiler listesinde bulmuştu. Tam numaraya basmak üzereyken Georgie onun kolunu tuttu.

"Charlie, ona güvenmiyorum."

Priest, Fox'u aşağıdan yukarıya doğru süzdü.

Kelimelerin kulağına nasıl geldiğini anlama çabasıyla, "Tepkisinde oldukça samimi gibi," dedi.

Georgie endişeyle etrafına bakındı. "Zavallı Simeon. Olanları anlayamıyorum. Şimdi ne yapacağız?"

Priest çenesini sertçe kaşıyınca canı acıdı. Sonra bir karara vardı.

"Olanları Okoro'ya anlat. Ona pazartesi sabahı duyulacak şekilde gizli raporlama emri ve daha uzun bir erteleme için başvuruda bulunmasını söyle. Raporlamadaki gizliliğin özellikle önemli olduğunu söyle. Bir medya çılgınlığının hiç yardımı olmaz."

"Ah, hadi ama Charlie. Bu kadının yapacağı ilk şey, cesedin resmini Twitter'da yayınlamak olacak. Muhtemelen şu anda sansasyonel haberi vermek için arıyordur."

Priest ona doğru baktı. Fox kaldırımda bir aşağı bir yukarı yürüyerek telefonla konuşuyordu. Köpeğini gezdiren yaşlı bir adam yanından geçti. Fox yanlışlıkla ona çarpınca adam kızgın bir bakış attı.

Priest bekleyerek bir an düşündü. *Şu anda görmezden gelinen şey tam anlamıyla "b..." bir durumdu. Hiç kimse doğal yollardan ölen birini bir heçbekin arkasına tıkıştırmazdı. Ancak Elias Vakfi, ne kadar çaresiz olsa da kesinlikle böyle bir şey yapamazdı...*

Simeon Ali'yi düşündü. Sadece birkaç kez karşılaştığı bir adamdı. Samimi görünen biriydi. Düşüncelerini toplarken ifadeler arasındaki uzun uzun uzun duraklayan, yavaş ve mekanik konuşma tarzıyla hüzünlü bir havaya sahip, sessiz ve düşünceli bir kişiydi. Doğruyu yanlışı bilen ama bunların hiçbirini istemeyen biri.

Priest yumruğunu sıktı.

Bu onursuz sondan çok daha fazlasını hak eden bir adamdı. Sinir bozucu bir düşünce Priest'in içini kapladı. *Acaba bunun ne kadarı benim suçum?*

Sonunda Priest, "Ne yapacaksa onu yapacak, Georgie," dedi. "Sen git ve haberi Okoro'ya ilet ama ona duruşmayı sonlandırmamasını da söyle. Simeon ölmüş olabilir, ama biz ölmedik. Ona ne olduğunu bulacağız ve bu, Elias Vakfi'nı içeriden parçalamak anlamına geliyorsa, o zaman bunu da yapacağız."

Georgie başını salladı. Priest onun gözünde bir damla yaş olduğunu fark etti, onun toparlanacağını umuyordu. Bu Georgie'nin entelektüel olgunluğunun bir lanetiydi: bazen onun sadece yirmi beş yaşında olduğunu unutuyordu. Bir arabanın bagajında ceset bulmak onun da her gün karşılaştığı bir olay değildi, ama suçla mücadele biriminde cinayet masası memuru olarak edindiği en az on yıllık deneyiminden yararlanıyordu.

Bu yüzden Priest ona düşünebildiği en cesaret verici ve olumlu hareketi yaptı. Yani oldukça zayıf bir şekilde omzunu sıvazladıktan sonra, "Başını kaldır," dedi. *Ah, çok iyi Nelson. Heyecan verici bir konuşma daha.*

Priest elini çekerken, Georgie nezaketen gülümsedi. "Sen ne yapacaksın?"

Priest tekrar telefonuna ve ARA yazan kırmızı düğmeye bastı:

"Eski bir dostu arayacağım."

15

Priest, son derece rahatsız büro koltuğuna elinden geldiğince rahat bir şekilde oturmaya çalıştı ve Dedektif Başmüfettiş Tiff Rowlinson'un onun ifadesini okumasını izledi. Dışarısı on dereceden azdı ama Rowlinson'un, Holborn Polis Karakolu'nun sekizinci katının ortasına konumlandırılmış penceresiz alanı tuhaf bir şekilde sıcaktı. Priest ceketini çıkarmıştı, ancak Tiff'in misafirlerini huzursuz ettirmek için sıcaklığı kasten yüksek tutma olasılığını göz ardı etmemişti. Rowlinson şimdiye kadar hiçbir şey söylememişti ama yüzüne yayılan alaycı gülümseme, Priest'in içinde bulunduğu tatsız durumu çok eğlenceli bulduğunu gösteriyordu.

Sonunda, ifadeyi yerine bırakıp ona baktı.

"Seni beş dakika yalnız bıraktım. Şimdi başına ne işler açtığına bir bak."

Priest dilini şaklattı. "Ne kadar süredir burada geçici görevdesin?"

Met'in bütçe paketi her zorlandığında yaptığı yer değişikliğinden belli ki Rowlinson da nasibini almıştı. Geçici olarak başka birinin yerine getirilmeden önce Güney Galler Emniyeti Suçla Mücadele Biriminin bir parçasıydı. Daha önce, Priest dedektif müfettişken birlikte çalışmışlardı (Rowlinson, kariyerine Londra'da, Priest ile aynı zamanlarda başlamıştı, ancak ondan birkaç yaş daha büyüktü). Aslında Rowlinson, Priest'in, polislikten ayrıldıktan sonra arkadaşlığını sürdürdüğü tek insandı. İkili, geçen yıl Mayıs Sineği Evi olarak bilinen gizli bir neo-Nazi tarikatının işi olduğu ortaya çıkan bir dizi korkunç cinayeti araştırırken kendilerini yeniden bir arada bulmuşlardı. Bu, her ikisini de farklı şekillerde yaralayan bir vakaydı.

"Birkaç hafta. Met'in diğer birliklerden bir şeyler öğrenme çabasının bir parçası. Tabii buradaki personelin yarısının garip bir virüs yüzünden hasta olmasının da payı var."

"Ya da stres," dedi Priest.

"Evet, bu ve bunun gibi şeyler işte." Rowlinson ellerini başının arkasında birleştirip sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bu arada, az önce yeni arkadaşın Elinor Fox ile görüştüm. Şimdiye kadar gördüğüm en çekici kadın."

"Fark etmedim."

"Hâlâ bekâr mısın, Priest?"

"Tiff... bizim ilişkimiz asla yürümez, biliyorsun," dedi Priest. Mizah havasında değildi ve Rowlinson'un durumdan zevk alması sinir bozucuydu. Rowlinson kahkahayla güldü. Eski bir arabanın teklemesine benzeyen kendi gülüşünün aksine onun babacan bir gülüşü var, diye düşündü Priest.

Rowlinson, "Hikâyesi tutarlı," yorumunu yaptı. "Araba-

sını Blackheath'teki evinin önüne park etmiş. Anahtarları mutfağın yan tarafına bırakmış. Normalde arabasını kilitliyormuş ama unuttuğu zamanlar da oluyormuş. Yedide evden ayrılmış ve arabasını Yüksek Mahkeme'nin köşesine park etmiş. Beni asıl şaşırtan, seni Bristol Road'da bulacağını bilmesi."

Priest omzunu silkti. "Bir ihbar aldığına dair bir şeyler söyledi ama Simeon'un adresi tanık ifadesinde yazılı. Belki bir yerden bir kopyasını almayı başarmıştır. Hagworth, kâğıtlarını her yerde ortalıkta bırakıyor."

Söyledikleri Priest'in kendisini bile ikna etmemişti ama Rowlinson tatmin olmuş görünüyordu ki sözlerine devam etti.

"Her neyse, dün gece sekiz sularında spor salonunda bir saat geçirdikten sonra çantasını toplaması dışında bagajı hiç kontrol etmemiş. Yani, onun olmadığını varsayarsak, cesedi bagaja atan kişi dün gece sekiz ile bu sabah yedi arasında bu işi halletmiş."

"Ceset koymak için uygun bir yere sahip olması dışında bu işle ilgisi olduğunu düşünmüyorsun, öyle mi?"

"Şüpheli kişi o." Rowlinson başını salladı, gülümsemesi biraz azaldı. "Ama samimi görünüyor. Asıl sorulması gereken sorular: Bay Ali'yi kim öldürdü? Niçin öldürdü? Ve cesedi neden Fox'un arabasına attı?"

"Kameralar?" diye sordu Priest umutla.

"Yok. Güvenlik kameralarının kör noktasında. Tipik olarak."

"Sarah beni öldürecek. Simeon'un kaldığı dairenin sahibi olmaktan hiç hoşnut değildi."

Rowlinson içini çekti. "Onunla konuşmam gerekecek."

"Biliyorum. Ona yumuşak davran."

"Sözüm söz. Ayrıca öncelikli sırada değil. Bu işe birkaç gün sonra zaman ayıracağım. Anladığım kadarıyla suç mahalli daire değil ve yarına kadar adli tıpı oraya götüremem. Bu yüzden, Tanrı aşkına, ortalıkta dolaşıp durma."

Priest minnetle başını salladı. "Simeon nasıl öldürüldü?"

Rowlinson kollarını uzatıp gerindi, ardından masanın üzerinden uzanarak boş boş gözlerle Priest'in ifadesini incelemeye başladı. Priest onun, şu ankinden daha fazla bilgi verecek boyutta bir arkadaşlıkları olup olmadığına karar vermeye çalıştığını tahmin etti. Ama birlikte çok şey atlatmışlardı. Rowlinson, geçen yıl Güney Galler'de bir ormanda kendini sakat bırakan adam, Rowlinson'un Mayıs Sineği kurbanı, hakkındaki dosyayı kapattığı için Priest'e borçluydu ve bu borcunun farkındaydı.

"Önümüzdeki hafta başında otopsi yapılacak. Zamanını tam olarak bilmiyorum. Harcamalardaki kesintiler yüzünden hafta sonunda cesedin taşınmasını denetleyecek görevli bir patolog bulamam ki zaten bütçe de fazla mesai fonunun kullanıldığı bir muayeneye izin vermez. Hem bugün, böyle bir vakada bile bunu yapmak için çok geç."

"Ama ilk bulgular...?"

"Boğulmuşa benziyor. Ağzında streç film izleri bulduk. Savunma yaptığını gösteren bir yara yok ama boynunda bir iğne izi var. Gözler kan çanağıydı, klasik bir boğulma belirtisi. Toksin testinin sonuçlarını aldığımızda daha fazlasını öğreneceğiz."

"Öyleyse bu bir cinayet soruşturması mı?"

Rowlinson burnunun köprüsünü ovuşturdu. "Evet, kahretsin. Daha fazla evrak işi."

"Her şeyi yazacak, biliyorsun değil mi?"

"Fox mu? O bir gazeteci, bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok. Şeffaf bir adaletin ve tüm bu saçmalıkların olduğu bir çağda yaşıyoruz."

"Ona yasaklama koyamaz mısınız?"

"Hayır, Kurumsal İletişim'den biri denedi ama mahkemeden tedbir kararı almak dışında yapabileceğimiz pek bir şey yok."

Kabul etmek zorundaydı. Polis basın bürosunda geçerli olan uygulama, gazeteci olduğu için değil, soruşturmayı hızlandıracak şekilde olayla doğrudan bağlantılı olduğu sonucu ortaya çıktığı için Fox'un bilgisine başvurmak doğrultusundaydı. Rowlinson'un eli kolu bağlıydı. Simeon'un ölümünün ortaya çıkması an meselesiydi ve cinayet soruşturması kamuya mal olacaktı.

"Sana yardım edebileceğim başka bir şey var mı, Tiff?"

Rowlinson derin bir nefes aldı. Bir şey düşünüyor gibiydi. "Hayır, şimdilik işin bitti. Beladan uzak durmaya çalış, tamam mı?"

Priest ayağa kalkarak gerindi. "Görüşürüz."

"Ha Priest?" Tam gitmek üzereyken Rowlinson ona seslendi. "Klişe söz söylemek istediğimden değil, ama şehri terk etme."

Priest, muhtemelen heyecandan yerinde duramayan Tomas Jansen ile temas kurmak için ofisine geri dönme niyetiyle Holborn Polis Karakolu'ndan çıkıp hemen sağa döndü. Priest karakola giderken haberi iletmek için onu telefonla

aramıştı. Jansen soğuktu, ilk düşüncesinin bunun duruşmayı nasıl etkileyeceği olması Priest'i rahatsız etmişti. Simeon için herhangi bir duygu emaresi göstermemişti.

"Şimdi ne yapacağız, Charlie?"

"Henüz bilmiyorum. Polisle konuştuktan sonra sizinle iletişime geçeceğim."

"Ya mahkeme?"

"Bekleyebilir. Şimdilik."

Priest arkasından koşan ayak seslerini ve adının seslenildiğini duyunca ihtiyatla arkasını döndü.

"Bay Priest?"

"Bayan Fox." Muhabir elinde sigarasıyla ona doğru geliyordu. Saçları, büyük olasılıkla sürekli oynamanın sonucu olarak karışmıştı ve bir gözünün altındaki siyah rimel izi, bir ara ağladığının belirtisiydi.

"Elinor."

"Demek gitmene izin verdiler, Elinor," dedi Priest, gülümsemeye çalışarak. Ancak çabası karşılık bulmadı.

"Londra'da kalmam ve Elias davasıyla ilişkili hiç kimseyle temasa geçmemem şartıyla."

"Sen de bunun üzerine hemen karakoldan çıkıp davalının avukatıyla konuştun."

Fox onun koluna girdikten sonra diğer elindeki sigarasından tekrar uzun bir nefes çekti. Yolun sonuna kadar yürüdüler; Priest hızı onun belirlemesine izin verdi. Belli ki Fox endişeliydi, elindeki titreme devam ediyordu ama Bristol Road'da ilk karşılaştıklarında gördüğü aşırı özgüvenli muhabir tavırlarından bazıları geri dönmüştü.

Yol ayrımına vardıklarında Priest, "Simeon'u bulduktan

sonra telefonda kiminle konuştun?" diye sordu. İnsanlar, işçi karıncalar gibi telaşla yanlarından geçip gidiyorlardı. Trafik tıkanmıştı, konilerle çevrili birkaç açık çukurun etrafına bir dizi geçici ışık yerleştirildi.

"Sana söyledim. Patronum, Max'la."

"Serbest çalışıyorsun. Patronun yok."

Elinor bir nefes daha çekti. "Herkesin bir patronu vardır, Bay Priest. Serbest çalışanların bile. Sizin yok mu?"

"Bir süredir yok."

Gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. "Şanslısınız. Peki ya kız arkadaşın?"

"Bir süredir yok," dedi Priest, bu kez biraz daha kararsız bir sesle. Fox hâlâ kolundaydı. Priest aniden bu durumun ve onun bakışlarının farkına vardı. Etrafına bakındı, Jessica yolun diğer tarafında durup onu izliyor olsaydı ne düşünürdü diye merak etti.

"Patronunun bildiğini varsayarak, Simeon'un ölümünden artık herkesin haberdar olduğunu düşünüyorum."

Elinor yere bakıp ayağıyla hareket ettireceği ilginç bir şey buldu. "Beni durduramazlar. Yasaklama belgesi imzalamadım."

Priest yöntemini değiştirmeye karar verdi. "Elias davasıyla neden ilgileniyorsun?"

"Bence burada senin hakaret davasından çok daha fazlası var," dedi tatsız bir tonda. "Ve bagajımdaki ceset göz önüne alındığında, haklı olduğumu hissediyorum. Sence de öyle değil mi?"

"Peki ya *The Real Byte*?"

Fox omuz silkti. "Tomas Jansen tarafından yönetiliyorlar.

Bundan daha fazlasını ya da diğer personel hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Jansen'i tanıyor musun?"

"Gazetecilikteki *herkes* Jansen'i tanır. Ya da en azından onun adını duymuştur."

Priest bir an uzaklara baktı. "Nasıl yani?"

"Birçok sıkıcı sosyalist gibi o da insanları sinir eder. İnsanlarla kurumlar karşı karşıya gelir. Bunun gibi şeyler işte. Bunların hepsi daha önce ve çok daha iyi bir şekilde yapıldı."

Priest dönüp ona baktı. "Sen onaylamıyor musun?"

Elinor sırıttı. Bu öylesine çocukça bir hareketti ki Priest'in zihninde çiller ve saç örgülerinden oluşan bir görüntü canlandırdı. "*Onaylamadığımdan* değil. Sadece Marksist klişelere karşı artan bir ihtiyat dalgası olduğunu söylüyorum."

"Peki sen hangisinin parçasısın? Ya da hiçbirinin bir parçası değil misin?"

Bu sefer biraz daha yetişkin biri gibi güldü. "Bay Priest... Ben tarafsızlığın vücut bulmuş haliyim." Ona göz kırpınca aniden küçük kız geri döndü.

"Hiç şüphe yok," diye mırıldandı Priest.

Fox gülümsedi, memnun olmuştu. "Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum. Arabamı aldılar."

"Nerede yaşıyorsun?" Priest bunu zaten biliyordu ama söylemek istememişti.

"Blackheath."

Elinor umutla ona baktı. Priest onun gözlerini yere, ayağının altında ne varsa onunla tekrar oynamaya başladığı noktaya çevirmiş olduğunu fark etti. Gözlemlediği tüm küçük çelişkileri değerlendirerek tereddüt etti. İnatçı araştır-

macı ve küçük kız üstünlük için savaşıyordu. *Ancak yine de sarsıldığına hiç şüphe yoktu.* Elindeki hafif titreme bunu doğruluyordu. *Ne zararı olabilirdi ki?*

Aksini düşünmesine karşı Priest yumuşadı. "Köşeye park ettim. Seni eve ben bırakırım."

Fox'un yüzü aydınlandı. Onun koluna iyice sarılarak Priest'in kendisini yönlendirmesine izin verdi.

Siyah taksilerin, otobüslerin ve araba kullanacak kadar aptal olan diğer şehir seyyahlarının arasından geçerek Londra'nın merkezinden Blackheath'e gitmeleri yaklaşık otuz beş dakika sürdü. Vardıklarında, güneş bulut örtüsünü delmeyi başarmış, Blackheath Park'ı solgun bir sonbahar ışığıyla yıkıyordu.

Yolculuk sırasında ara sıra konuşmuşlardı. Çoğu zaman Fox saçlarıyla oynamıştı, ama şimdi daha sakin görünüyordu. Çoğunlukla serbest gazeteci olarak hayatını nasıl geçirdiği, yerel bir gazetede kürtajla ilgili makalesinin yayımlanmasından sonra bu işe nasıl girdiği hakkında konuşmuşlardı. Sonunda, Elinor ona yavaşlamasını işaret etti.

"Tam şurası." Yanında büyük meşe ağaçlarının sıralandığı sol taraftaki tali yolu gösterdi. Priest sinyal verdi.

Eski Volvo sarsılarak ilerlerken Priest sallanan ağaçlara baktı. "Güzel yer."

"Ailem satın almama yardım etti. Aksi takdirde, yazarak kazandığım parayla burada yaşamaya gücüm yetmezdi."

Ana yoldan uzakta, önünde meyve bahçesi olan bir dizi evin bulunduğu sokağa girdiler. Priest ağaçların arasından

parkı ve uzakta, alçalan güneşle silueti ortaya çıkan beyaz taş kiliseyi görebiliyordu.

"Diğer uçtaki ev." Fox sıranın sonundaki dört katlı evi gösterdi. Ev, ancak ön kapıya ve her katta sadece tek pencereye yetecek kadar genişti.

"Patronundan bahsediyordun. Max," diye hatırlattı Priest, Volvo'yu kapının önüne park ederken.

"Sanırım daha çok bir temsilci. Ben dışarı çıkıp hikâyeleri toplarım, o da hikâyeleri satar. Bu sayede ben komisyonumu alır ve masa başında çalışma fırsatı bulurum. Boktan bir anlaşma ama bir gazetede yer bulamayan bizim gibiler için pek fazla yol yok."

"Haksızlık."

"Alexia bunu yapabilir, biliyorsun."

"Neyi?"

"Simeon'u öldürmeyi."

Priest'in jetonu biraz geç düştü. Şaşkın gözlerle ona baktı. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Elbette kendi başına yapmazdı. Ellerini kirletecek değil. Ama pekâlâ yapması için birini tutabilir."

"Bilemiyorum..."

"Gerçekten mi? Ona ne kadara mal olacak ki? On beş bin mi? En fazla yirmi mi? Onun için okyanusta bir damla."

"Muhtemelen bunun bir maliyeti var, evet."

"Düşünmeye değer." Göz kırptı. Priest, yabana atılmayacak bir fikir olduğunu kabul ediyordu, ama bunu düşünmek için daha sonra bol bol zamanı olacaktı: Şu anda aklında başka bir şey vardı.

"Bak, seni bir şey yapmaktan alıkoyamam ama Simeon'un

cinayetinin şimdilik gazetelerden uzak tutulması bana gerçekten yardımcı olur."

Fox'un gözleri parladı. "Benden bir iyilik mi istiyorsun?"

"Hayır, bu profesyonelce olmaz. Sadece böyle yapmanın yardımcı olacağını söylüyorum."

Fox gülümsedi. Biraz haylaz bir şekilde. Priest bundan hoşlandığından emin değildi. "Sana biraz avans vermeme ne dersin?"

"Ne kadarlık bir süre?"

"Adil bir süre, sonuçta halkın bunu bilmeye hakkı var."

Baskı yapmayı düşündü ama şimdi sırası değildi. Ayrıca, ne fark edecekti ki? Her şey nasılsa yakında ortaya çıkacaktı ve Fox'a karşı kendi tedbirini almaya çalışması, Hagworth'un ana davayı tereyağından kıl çeker gibi kazanması için açık kapı bırakacaktı. Hayır, bir nüfuzu yoktu, bu yüzden Fox'un verdiği 'avansla' yetinmek zorundaydı.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu ona.

Fox omzunu silkip elini kapının koluna koydu ama açmadı. "Muhtemelen en az iki şişe Pinot Grigio ile bir banyo yapacağım. Sen, şey..." Dönüp ona baktı. "...bana katılmak ister misin?"

Priest karşılık olarak ona gülümsedi ve kartvizitini uzattı. "Kendine dikkat et, Elinor."

Elinor, hayal kırıklığına uğramış gibi bir ifade takındı. Arabadan indi ama kapıyı hemen kapatmadı, içeriye doğru eğilince paltosu biraz açıldı ve pembe bir sutyenin üzerine gevşekçe iliklenmiş bir bluz göründü. Ne kaçırdığını gösteren küçük bir işaret, diye tahmin etti Priest.

"Yarın sana eşlik edebilir miyim?" diye sordu, Elinor. Cevabı beklerken dudağını ısırıyordu.

"Sana, bir şeyler yapacağımı düşündüren şey ne?"

"Simeon'un cinayetini araştırmayı polise bırakmayacağını biliyorum. Hem bir elin nesi var, iki elin sesi var, öyle değil mi? Nihayetinde sonuçtan ikimizin de çıkarı var."

"Ben duruşmayı kurtarabilirim sen de içinde bulunduğun zor durumdan kurtulabilirsin, değil mi?"

"Bunun gibi bir şey." Saçlarını yüzünden çekti. "Seni gizlice takip etmek falan istemiyorum, ama peşini bırakmaya da hiç niyetim yok. Bu yüzden sana eşlik etmek istiyorum. Üniversitede sürekli beni takip eden bir sapığım vardı. Bana çiçekler, kartlar gönderir, geceleri yatak odamın penceresinin önünde dikilirdi. Çok hoş bir durum değildi, bu yüzden sana bunu yapmayı hiç istemem."

Elinor gözünü kırptı. Minyon yüz hatlarında Priest'in hoşuna giden çok büyüleyici bir şey vardı. *Belki de onun teklifini geri çevirmekte biraz acele ettim.* Sonra, yarın akşam Jessica ile olan randevusunu hatırladı: Bunu tamamen unutmuştu. Birden aklından geçenler için utandı.

"Bu konuyu düşüneceğim," dedi Priest.

Arabayı yolda döndürürken, Elinor doğruldu. Dikiz aynasından ona baktı. Uzaklaşırken Elinor hâlâ olduğu yerde durmuş merakla onu izliyordu.

16

Priest ertesi sabah yatak odasının açık penceresinden içeri süzülen pan flüt sesiyle uyandı. Kısmen giyinik bir şekilde, yatağın üzerinde iki seksen uzanıyordu. Gözlerini açmaya çalıştı ama göz kapakları ona itaat etmedi.

Dün baş dönmesi, el ve ayak parmaklarında rahatsız edici bir uyuşma hissi ile eve döndüğünü hatırladı. Vücudunun gerçeklikle bağının koptuğunun ürpertici etkisini hissedene kadar akşamın çoğunu salonda, her şeyi anlamaya çalışarak geçirmişti. Belli belirsiz odadan çıktığını ve yatağa yığıldığını hatırladı. Onu gören ve durumunu bilmeyen biri sarhoş olduğunu düşünebilirdi. Oracığa, yorganın üzerine yüzüstü uzanmış, çok kızgın görünen Jessica'nın rahatsız edici görüntüsü belirene kadar Elinor Fox'un göğüs dekoltesini ve pembe sutyenini hayalinde bir kez daha canlandırmıştı.

Şimdi, uykuyla uyanıklık arasındaki boşlukta, Priest gücünü yeniden kazanmak için mücadele ediyordu.

Pan flütü, Kraliyet Opera Binası'nın dışındaki bir sokak

sanatçısı çalıyordu. Düzenli olarak buraya geliyor, farklı enstrümanlarla farklı özelliklerde çaldığı müzikle eğleniyordu. Pencere açıksa bu eğlenceden Priest de nasibini alıyordu. Priest en çok pan flütü seviyordu; anlamadığı nedenlerle ona annesini hatırlatıyordu.

Kafamdaki birçok hayaletten biri.

Boşluk hissi tanıdık ve iç karartıcıydı ama Priest kendine şanslı olduğunu hatırlattı. Çoğu zaman hâlâ işlevini yerine getirebiliyordu ve bu duygu gelip geçiyordu. Depersonalizasyon bozukluğundan mustarip olan bazı kişiler yıkılır, mahvolurlar. Gerçeklik algılarındaki bozulma yüzünden daimi olarak hayal kırıklığı yaşarlar. Oyuncusu oldukları bir korku filmini izler gibi, bedenleri önlerinde hareket ederken çaresizce izlerler. Hatta bazıları gerçekten hayatta olup olmadıklarını sorgular. Priest bu hissi biliyordu, ama en kötüsü geride kalmıştı; şimdilik. Yine de hem depersonalizasyonu –bireyin gerçek olmadığı hissini– hem derealizasyonu –dünyanın gerçek olmadığı algısını– kısa süreliğine de olsa hâlâ yaşıyordu. Öngörülemez ve ürkütücü olmasına rağmen bu halüsinasyonlar ve beden dışı deneyimler hiçbir zaman günde birkaç saatten fazla sürmüyordu.

Birçok DPD* hastası gibi, Priest de durumundan nefret ediyordu. Aylarını, yıllarını, saplantılı bir şekilde kafa patlatarak harcamıştı, neden *düşünebiliyor* ama *hissedemiyordu*? Ne olmuştu? Ya işler farklı olsaydı? Ne elde edebilirdi? Neden o? Priest inançlı biri değildi ama bedenin ve aklın iki ayrı unsur olduğunu ve ikincisi yok olursa birincinin işlevini yerine getiremeyeceğini kabul etmeye en çok yaklaştığı andı.

* Bağımlı Kişilik Bozukluğu. (ç.n.)

Ve eğer *aklı* vücudundan ayrıldıysa, *nereye gitmişti?*

Birden başka bir odada telefonunun çaldığını fark etti. Büyük bir çabayla, kaslı vücudunu yataktan kaldırdı ve salona, akvaryumun yanında bulduğu telefonuna doğru yürüdü. Aslan balığı bugün onunla ilgilenmiyor gibiydi; Sarah'nın geçen yıl onun için satın aldığı plastik kalenin diğer tarafından, kehribar ve bej renkli çizgili dokunaçlarını ona doğru kayıtsızca sallıyordu. En yeni eklenen Hemingway, özellikle ilgisizdi.

"Size de günaydın," diye homurdandı onlara.

Telefonunun çalması durmuştu ama bir mesaj vardı:

"Charlie, benim," dedi Jessica'nın kayıtlı sesi. *"Zaman konusunu konuşmamıştık, bu yüzden yedide sana geleceğim. Senden aksi yönde bir haber almadıkça bunun sorun olmayacağını varsayıyorum."*

Telefonu kapatınca kendini bir huzursuzluk içinde buldu. Onu davet ederek aceleci davranmıştı, ama iyi düşünmeden hareket etmeye eğilimliydi. Gelgelelim, bir an bile onun kabul edeceğini ummamıştı. Şimdi ne yapacağını bilemiyordu. Sert bir şekilde kanepeye oturdu ve gözlerini kapattı. Ona ne söyleyeceğini, ona ne *söylememesi* gerektiğini düşünmeye çalıştı. Ama işte oradaydı, düşüncelerini ele geçiriyordu. Yatağında, kusursuz vücuduyla onun üzerine oturmuş, gülümseyerek ipek sabahlığının üstünü omuzlarından sıyırmıştı. Üzerinde kıvranmaya başlarken yumuşak iniltisi, onu uyandıran pan flütün melodisi kadar ahenkliydi.

Ve Elinor Fox'un pembe sutyeni bir daha aklına gelmedi.

* * *

Georgie Someday bazen profesyonel bir eskortla yaşamaktan pişmanlık duyuyordu.

Li kendisine böyle söylüyordu, profesyonel eskort. Georgie, etiketin önemini biliyordu, ama adına ne derseniz deyin, Georgie'nin kitabında bu yine de para karşılığı seksti. Li, istese kendisi adına çalışarak kolayca hayatını kazanabilirdi, ama kazandığının belli bir yüzdesini, Georgie'nin hiç tanışmadığı, Bayan White adında gizemli bir kadın olan pezevengine vermekten çok mutluydu. Karşılığında, Li'nin müşterileri onun için özenle seçiliyordu; çoğunlukla geliri çok, riski az, evli, orta sınıf erkekler.

Bugün de o günlerden biriydi. Georgie gecenin çoğunda uyanıktı. İlk bir saatini, önce Elinor Fox'un internette bulabildiği her yazısını (ki bunlardan pek fazla yoktu) ve ardından Özgür Halk Ordusu hakkında bulabildiği her şeyi okuyarak geçirmişti. Son olarak da sabahın ilk saatlerinde, tekrar tekrar Wagner'in boğuk sesinden Keats şiirlerini dinlemişti.

Işık açıkken geçirdiği bir gece daha. Georgie karanlıktan nefret ediyordu.

Şimdi zar zor gözünü açmıştı ve uykusuzluktan başı zonkluyordu. Li'nin ve müşterilerinden birinin sesi de üzerine tuz biber ekiyordu. Georgie, eşlerine spor salonuna gideceklerini ya da benzer başka bir bahane söyleyerek sabahın erken saatlerinde gelenlerden nefret ediyordu.

Neyse ki, fazla uzun sürmedi.

Georgie ve Li mezun olduktan sonra, Martin Penton-Smith adında yağlı saçlı bir psikoloji mezunu da dahil olmak üze-

re diğer üç arkadaşla aynı daireyi paylaşmışlardı. İlk başta, Georgie, Martin'den etkilenmişti. Yakışıklı denemezdi, ama onun inekliğiyle kendisininki arasında bir ilişki kurabiliyordu. Bu, Georgie de onu az da olsa tanıyormuş hissi uyandırmıştı. Martin, başkalarından çok kendi kendine vakit geçirmeyi seviyordu. Georgie bu konuda da onunla arasında bir benzerlik olduğunu düşünmüştü. Hoş biri gibi görünmüştü. Zararsız görünmüştü.

Georgie polise gitmemişti. Nasıl gidebilirdi ki? Onun odasına isteyerek gitmişti. Yalnız kalmışlardı. Ona yanlış mesajlar göndermişti. Ona kızgındı –daha önce hiç böylesine bir nefret duymamıştı– ama kendine de aynı derecede kızgındı.

Gardırobunun kapağını açtı ve oldukça kasvetli, donuk renkli giysileri inceledi. Arkadaki üç dosya ve kâğıt yığını –Martin hakkında iki yıl süren araştırması– toz içinde kalmıştı. Bir aydır dosyaları açmamıştı. Kendini onlara bakmamaya, saplantısının onu ele geçirmesine izin vermemeye zorlamıştı. Dosyalar onu iğrendiriyordu. Ama aklından söküp atamıyordu. Şimdi bile, suyun ötesindeki Sirenler* gibi onu çağırıyorlardı. Bu, polise gitmemesinin bedeliydi. Bu onun cezası, özel kan davasıydı.

Onun bilgisayarını hackledikten sonra bile ilgi çekici bir şey bulmamıştı. Pornoyu seviyordu ama onun yaşındaki hangi adam sevmezdi ki? E-postaları sıkıcıydı. Sosyal çevresi küçüktü. Arkadaşları ilginç değildi. Tek çocuktu, konaklama masraflarını annesi ve babası karşılıyordu.

Martin Penton-Smith'in hayatında yaptığı kayda değer tek şey ev arkadaşına tecavüz etmekmiş gibi görünüyordu.

* Yunan mitolojisinde, büyüleyici şarkılarıyla denizcileri tehlikeye düşüren yarı kuş yarı kadın yaratık. (ç.n.)

Georgie gardırobunu kapadı ve derin bir nefes aldı.

Dikkatini dağıtmak için telefonunu incelediğinde Charlie'den bir e-posta geldiğini gördü. Charlie durumu enine boyuna düşünmek için ofise gidiyordu, acaba Georgie de ona katılır mıydı? Georgie, kısa bir süreliğine Elinor Fox'u düşündü. Charlie, Georgie'nin onun hakkındaki şüphelerini hiç ciddiye almamıştı. Jessica Ellinder'la da aynı şeyin olduğunu hatırladı.

Tuvalet masasındaki küçük aynada kendine şöyle bir baktı. Annesi ona, yüzünün makyaj yapamayacak kadar çilli olduğunu söylemişti. Georgie elbette bunun doğru olmadığını biliyordu ama böyle düşünmek ona da uyuyordu. Bu sabahları epey zaman kazandırıyordu. Hemen saçlarını arkada toplayıp gözlüklerini burnunun yukarısına doğru itti.

Yalan söylersem, beni korur muydun Charlie? Sözüme inanacak kadar güzel miyim?

İçinden bir utanç dalgası hissetti. Acımasız davrandığı için içinden kendini azarladı. Sonuçta Jessica konusunda Charlie haklı çıkmıştı ve o yanılmıştı. *Daha çok güvenilir olmalıyım.*

Dışarı çıkarken Li'nin müşterisine rastlamayacağını umarak arkadaşının odasının önünden aceleyle geçmeden önce aynada burnunu kırıştırdı. Belki bu gece Martin'le ilgili kâğıtları yakardı. Zaten ona bir şey söyledikleri de yoktu.

Evet. Georgie eve dönerken kibrit alacaktı.

Priest, cumartesi günü Georgie'yi ofise getirdiği için belli belirsiz bir suçluluk duydu, ancak Peters aksini söyleyene

kadar, mahkeme pazartesi günü yeniden toplanacaktı ve tanık ölmüş olsun ya da olmasın onlara başka bir ek süre tanıyacağının garantisi yoktu. Sonuç olarak, kaybedecek zaman yoktu.

Metroya bineceğini ve ardından hızlı bir yürüyüşle geleceğini düşünerek yarım saat içinde orada olacağını hesapladı. Çatı katının bahçesinde hızlıca sigara içecek kadar zamanı vardı. Bu günlerde nadiren sigara içiyordu, sarhoş edici maddelerin çoğundan kaçınıyordu, ama son zamanlarda ona dayanak noktası oluşturacak somut bir şeye ihtiyaç duyuyordu; gece yarısı Hammer yapımı korku filmlerinden ve rüyasız uykudan başka bir şey. Jessica dışında rüyasız. Dahası, dün karakolun önünde karşılaştıklarında Fox'u elinde sigarasıyla görmek içindeki eski bir özlemi yeniden uyandırmıştı.

Böylece, bir paltoya ve atkıya sarınmış olan Priest, bir mentollü sigara çıkardı, beyaz çiçekli taş armudu ağacının gölgesine oturdu ve sigarasını yaktı. O sabah telefonu ikinci kez çaldığında sigarasından zar zor nefes almıştı. Bu sefer sesli mesaja geçmeden cevaplamayı başardı.

"Merhaba Sarah," dedi Priest.

"Sigara mı içiyorsun?"

Bunu nereden biliyorsun? "Hayır."

"Bir cumartesi günü sabahın saat dokuzunda dışarıdasın," dedi kendinden emin bir dille.

"Bu sigara içtiğim anlamına gelmez." Priest nefesini tuttu.

"Her neyse. Sadece iyi olup olmadığını merak ettiğim için aramıştım."

İç çekerek inledi. *Annemin rolünü üstlenmenden nefret ediyorum.* "Sarah, ben iyiyim. Gerçekten."

"Dün biraz gergin görünüyordun. Hani, Georgie ile bir-

denbire gelip açıklama yapmadan Bristol Road'un anahtarlarını istediğin zaman. Orası birilerini saklamak için güvenli bir yer değil. Oraya kimi götürdün?"

"Sarah..."

"Ve normalden daha derbeder görünüyordun. Demek istediğim, Tilly'nin unuttuğu ve aylarca yatağın altında tuttuğu bez bebeklerinden biri gibi, sevgiden mahrum kalmış gibi görünüyordun."

"Şey, ne derler bilirsin Sarah." Priest, kare terasın kenarına hazırlanmış çiçek tarhına baktı. Mor çiğdemler bahar beklentisiyle temkinli bir şekilde topraktan başlarını çıkartmıştı. "Bazı çiçekler ilgisizlikle gelişir."

Sarah öfkeyle söylendi. "Aman ne komik. Üstelik tüm bu yaygara, iki yatak odalı küçük bir daire için. Neyse, bak dinle, kız arkadaşlarımdan biri seninle tanışmak istiyor. Görünüşe göre, internet sitesindeki fotoğrafını incelemek için epey zaman harcamış ve dün gece bana mesaj attı. Ben de "Vay be! Neden olmasın," diye düşündüm. Hem böylece kardeşimin de..."

"Sarah, yine aynı şeye başlama," diye içini çekti Priest.

"Hayır, gerçekten..."

"Bekle." Priest kendini birdenbire ayağa kalkmış halde buldu. "Bekle... ne dedin?"

"Bu arkadaşım var dedim..."

"Hayır, ondan önce... daire hakkında."

"Tüm bu yaygara, iki yatak odalı küçük bir daire için, dedim," diye tekrarladı Sarah şaşkınlıkla.

"Ah, aman Tanrım." Priest terastan merdiven boşluğuna doğru fırladı. "Teşekkürler Sarah. Gitmem gerek. Seni seviyorum."

* * *

Gary, sekiz yıldır Bristol Road'daki elektronik mağazasının sahibiydi ve bu süre içinde zar zor kâr etmişti. Bilgisayarları ve dizüstü bilgisayarları tamir ediyordu ve insanların dediğine göre işinde oldukça iyiydi, ama hiç para kazanamıyordu. Neyse ki, 2008'de Milli Piyango'dan dört milyon sterlinlik ikramiyenin neredeyse tamamını kazandığı için paraya pek ihtiyacı yoktu. Gary, bilgisayar tamir etmekten hoşlandığı için bilgisayarları tamir ediyordu.

Gary bu şansı sayesinde dükkânını yalnızca on ile üç arasında açıyor, kimin için çalışacağını seçebiliyordu. Müşteri memnuniyeti nispeten önemsizdi. Yani yeni müşterilere karşı yardımsever ve misafirperver ya da çok kaba ve düşmanca davranma konusunda seçim yapabiliyordu.

Şu anda, kendisini serbest muhabir olarak tanımlayan çekici sarışınla karşı karşıya olan Gary ikilemdeydi. Bir yandan, muhabirlerden nefret ediyordu ve üstündeki, o korkunç avukatın sahibi olduğu dairede yaşayan adam hakkında sorguya çekilmekten hoşlanmıyordu. Ama diğer yandan onun kıvrımlı vücudunu ve cilveli gülümsemesini izlemek keyifliydi.

"Anahtarın yok, değil mi?" diye sordu muhabir ona, başka bir muhteşem bir gülümseme eşliğinde.

"Size söyledim hanımefendi. Benim dairem değil," diye yanıtladı Gary.

"Kiracıyı en son ne zaman gördünüz?"

"Aynı şeyi sorduklarında polise söylediğim gibi, kendi halinde içine kapanık biriydi. Adını bile bilmiyorum. Ama başının bir tür belada olabileceğini düşündüm."

"Nasıl yani?"

"Kaçıyormuş gibi bir hali vardı. Bilirsin, bazen bunları sadece hissedersin."

Muhabir düşünceli gözlerle daireye açılan kapıya baktı. "Dükkân kapalıyken içeri nasıl giriyor?"

"Arkada bir kapı daha var. Ne zaman gelip gittiğini bilmiyorum."

"Teşekkür ederim," dedi canlı bir sesle. "Çok yardımcı oldun." Gary cevap olarak bir şeyler homurdandı ve tezgâhın üzerine yayılmış bozuk sabit diskle uğraşma işine geri döndü. "Oraya hızlıca bakmamın bir sakıncası yok, değil mi?"

Gary cevap vermek için ağzını açtı ama kaba bir şekilde sözü kesildi.

"Bak ne diyeceğim, bizim için kapıyı benim açmama ne dersin?"

Gary sıkıntıyla inledi. Korkunç avukat elinde bir anahtarla kapıda duruyordu.

17

Priest ön kapının kilidini açıp kasvetli koridora girdi. Georgie de onu takip etti. Georgie ofise varmadan önce Priest onu arayıp Bristol Road'a yönlendirmeyi başarmıştı. Elinor Fox arkalarından içeri girdi. Görünüşe göre flört ederek daireye girmeye çalışırken yakalanmaktan hiç rahatsız değildi.

"Ne *yapıyordun*?" diye onu hemen sorguya çekmeye başladı Georgie.

"Her araştırmacı gazetecinin yaptığı şeyi: araştırma."

"Buna her şeye burnunu sokma denir." Georgie muhabire sırtını döndü ve kollarını kavuşturmuş halde Priest'e yanaştı.

Priest arka duvara bakıyordu. "Kaç oda görüyorsun?"

Georgie koridorun diğer ucuna baktı. "Salon, mutfak, banyo ve yatak odası. Dört."

"Doğru," diye mırıldandı Priest. Dairenin arkasına doğru ilerleyerek parmaklarını arka duvarda gezdirmeye başladı.

"Oysa Sarah bana çok net bir şekilde *iki* yatak odası olduğunu söyledi."

"Aşağıdaki tip Simeon'un gelip gitmek için arka girişi kullandığını söyledi. Ama öyle bir giriş yok," dedi Fox, Priest'in duvarı incelemesini taklit ederek.

"Görebildiğimiz bir giriş yok zaten," dedi Priest. Bu sözleri söylerken yumruğunu duvara indirdi.

Eli alçı levhadan diğer tarafa geçerken Georgie'nin telaşla sıçradığını hissetti. Elini geri çektiğinde açıklıktan bir soğuk hava akımının çıktığını hissetti. Delikten içeriye baktı; görebildiği tek şey karanlıktı, ama duvarın arkasında bir boşluk olduğu kesindi.

"Geri çekilin," diye homurdandı Priest. Bu biraz zor olabilir. Ayağını kaldırdı. Aklındaki şey, gerekirse duvarı parça parça çıkarmaktı. Ama bir şey yapmaya fırsat bulamadan duvarda bir yerde çalışan bir mandal mekanizmasının sesi duyuldu ve aniden duvarın diğer tarafında o ana dek görmedikleri bir kapı açıldı. Priest, kapının yanında duran Fox'a baktı.

"Ustaca," diye düşündü Fox, kapıyı tekrar kapatırken. O sırada Priest çerçevedeki bir mekanizmanın kapandığını gördü. Kapının kenarında, duvarla aynı renkte minicik bir çıkıntı vardı, bu yüzden kapı kapalıyken tamamen görünmezdi. Fox onlara gösterdiği belli bir noktaya basınç uygulayınca kapı önce belirdi sonra yeniden açıldı.

"Şanslı tahmin," diye mırıldandı Georgie.

Priest hiçbir şey söylemeden koridorun ötesindeki gizli odaya girdi ve kendini karanlık, kapalı bir alanda buldu. Duvardaki elektrik düğmesini bulmak için telefonunun ışığını

kullandı ve birdenbire aşağıdaki sokağa açılan arka kapısıyla birlikte ikinci yatak odası ortaya çıktı.

Priest, "Bunu Simeon kendisi yapmış olmalı," dedi. "Yalnızca onun bildiği gizli bir oda."

Priest etrafına bakınmaya başlayınca iki kadın da ona katıldı. Kestane rengi, kürklü duvar kâğıdı ve eski püskü bir halının olduğu odanın derinliği dört metre ya var ya yoktu. Üzerinde örtüsü olmayan, şiltesi lekeli bir yatak, bir gardırop, bir masa ve boş bir kitaplık. Her şey küflü ve eski kokuyordu. Priest, binlerce yıl sonra açılan Mısır mezarları da böyle kokuyor olmalı, diye tahmin etti.

"Evet, harika şeyler*," diye mırıldandı.

Georgie, "Howard Carter**, Kral Tutankamun'un mezarının açılışı," diye tamamladı. Priest başını salladı. "Neden tek bir oda oluşturup onu kullanmazsın ki?"

"Bir şeyi gizlemek için," diye tahminde bulundu Priest.

Yatakta yatılmamıştı. Priest gardıropta odanın geri kalanını kaplayan kesif koku dışında bir şey olmadığını gördü. Sadece bu koku daha yoğundu.

Fox, "Yalnızca dairenin düzenini bilen biri bu odanın varlığından haberdar olabilirdi," dedi.

"Yani?"

"Yani, önce bu odayı bulman *gerekiyordu* Charlie."

Yatağın altını ve odanın köşelerini kontrol ettiler ama dikkate değer bir şey bulamadılar. Arkadaki kapı kilitliydi ama pencereden bakıldığında, yan sokağa erişim sağlayan harici bir merdiven boşluğuna çıkıyormuş gibi görünüyordu.

* Daha sonra Tutankamun'un mezarı olduğu anlaşılan mezarın duvarında delik açtığında ona maddi destek sağlayan Lord Carvarnon'un "Bir şey görebiliyor musun?" sorusuna Howard Carter, "Evet, harika şeyler," diye yanıt vermiştir. (ç.n.)

** Firavun Tutankamun'un mezarını keşfeden İngiliz arkeolog ve Mısır bilimci. (ç.n.)

Geriye üçünün de aynı anda fark ettiği bir şey kaldı. Masanın altında küçük bir çekmece. Priest kulpunu fark etti: öne, merkezden uzağa yapıştırılmış ince bir tahta parçası. Birden bir düşünceyle sarsıldı. Bundan sonra yapacak bir şeyi, gidecek bir yeri yoktu. Planı yoktu. İpucu yoktu. Bu çekmece boşsa, mağlup bir şekilde eve ya da ofise geri dönecekti.

Hadi, Simeon. Bana bir şey söyle.

Priest çekmeceyi kaydırarak açtı. Bomboştu.

"Kahretsin," diye homurdanarak kulpu bıraktı.

Georgie, "Sırada ne var?" diye sormadan önce sanki hepsi aynı anda derin bir nefes alıp verdi.

Priest başını iki yana salladı. *Hassiktir!* "Emin değilim." Ellerine baktı. Her zaman ilk önce onlar gidiyordu. Önce içlerindeki his kayboluyor, sonra soyutluğa doğru kayarak puslu bir sis denizinde dokunulamayacak şekilde dönen yabancı nesneler haline geliyorlardı. En uç noktasında halüsinasyon görebilir, orada olmayan şeyleri görüp var olmayan insanlarla konuşabilirdi.

Bu odadan ve bunaltıcı kokusundan kurtulması gerekiyordu ama bir şey onu durdurdu. Fox üzerine doğru eğilmiş ve çok normalmiş gibi onun koluna dokunarak çekmeceyi biraz daha çekiştirmişti. Çekmece birden kızağından kurtulup gürültüyle yere düştü.

"Üzgünüm," dedi yüzünü buruşturarak." İsteyerek yaptığım..."

Cümlesinin ortasında durdu. Priest'in gördüğü şeyi oda görmüştü. Priest eğildi ve kırık ahşap parçalarının arasından dikkatlice bir şey çıkarıp onların da görmesi için ışığa tuttu.

Georgie, "Çekmecenin alt tarafına yapıştırılmış olmalı," dedi.

Priest başını sallayarak aynı fikirde olduğunu gösterdi ve fotoğrafı çevirdi. Diğer tarafta hiçbir şey yoktu. Sadece ellerini karnında üst üste koymuş, dengesizce ayakta duran belki on yaşlarında küçük bir çocuğun siyah beyaz görüntüsü. Dışarıda, çimenli bir yamaçta, kameradan üç dört metre uzakta durmuş tam bir tarafsızlık ifadesiyle merceğe bakıyordu. Arka planda Priest, pencereleri tahta ile kaplı ve çatısı hasarlı bir ev görüyordu ama bunun ötesinde, görüntü kalitesi daha fazla incelemeye izin vermiyordu.

Fox, "Kim bu?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti Priest.

Georgie, "Yeni bir fotoğrafa benziyor," diye ekledi. "Muhtemelen etki yaratmak için siyah beyaz basılmış."

Ama nasıl bir etki? Hukuk hocalarından birinin söylediği bazı kelimeler Priest'in kafasında yankılandı. *Aksi kanıtlanana kadar her kanıtın asılsız olduğunu varsayın.*

Priest saklayacak zaman bulamadan Fox telefonunu çıkarıp fotoğrafın resmini çekti. Sonra birden, "Gitmeliyim," dedi.

"Hey! diye haykırdı Georgie. "Bu kanıt."

Fox onu duymazdan geldi. Özür diler bir tavırla odadan çıktı. "Bir kız geçimini sağlamak zorunda. Şimdilik hoşça kalın."

Georgie kalkıp onu takip etmek üzereyken Priest onu tuttu. "Bırak gitsin, Someday."

Georgie duyduklarına inanamayarak ona döndü. "Her şeyi yayınlamasına izin veremeyiz."

"Durduramayız da. Bize avans vereceğini söyledi. Elde edeceğimiz en iyi şey bu."

Georgie, hayal kırıklığı içinde homurdandı. "Tamam, ama yine de utanç verici."

Priest daha iyi görebilmek için resmi kaldırdı. "Leveson'a bundan bahset. Şu anda düşünmemiz gereken daha önemli şeyler var. Buradaki küçük arkadaşımızın kim olduğunu ve ölü bir adamın çekmecesinin altına neden konduğunu bulmak gibi."

Lawrence Baker teslimat kamyonunu çakıl taşlı evin önüne park edip adresi kontrol etti. *İşte bu kadar, tamam.* Kabinden inip kapının zilini çaldı. Verandada sallanan rüzgâr çanlarından biri esintinin etkisiyle ürkütücü bir ses çıkarıyordu. Lawrence rüzgâr çanlarından nefret ediyordu. Bunlar perili evlerle ilişkilendirdiği türden şeylerdi.

Lawrence ön kapıyı açan kişiye hiç dikkat etmedi. Böyle ayrıntıları nadiren fark ederdi.- parasını aldığı sürece müşterinin Karındeşen Jack olmasını bile umursamazdı.

"Merhaba," dedi Lawrence. "Taşınma için bir adam mı istediniz?"

Kapıyı açan kişinin arkasından evin içine baktı. Ortalıkta bir hareketlilik yoktu. Alışageldiği üzere ne kenarlara yığılmış koliler ne de kapı eşiğine sıkışmış bir kanepe... Evin taşındığına dair hiçbir iz yoktu. Lawrence gerildi. *Bu bir zaman kaybı olmasa iyi olur.*

"Bu taraftan dedi," dedi kapıyı açan kişi, evin içinde gözden kaybolarak.

Zaten sinirlenmiş olan Lawrence onu takip etti. Kendisi-

ni önce bir koridorda ve ardından bir salonda buldu. Sıcak dayanılmazdı.

"Vay anasını... kaloriferiniz mi bozuk?" Lawrence sıcaktan nefes nefese kalmıştı. "Burası sauna gibi!" Cevap alamayınca, Lawrence sabırsızca devam etti. "Pekâlâ. Neyin nereye taşınmasını istiyorsunuz?"

Kapıyı açan kişi, içinde bir kanepe, televizyon ve köşede küçük bir dolap bulunan odada ilerledi. Bunların dışında başka bir şey daha vardı.

"Bu."

Kapıyı açan kişi bir köşedeki kasayı işaret etti. Güçlendirilmiş çeliği ve dairesel kadranıyla çok iyi bir dolaptı. Lawrence cık cık sesleri çıkartarak kasayı inceledi, yüzeylerine dokunduğunda kaya gibi sağlam olduğunu gördü.

"Hay aksi. Bilmiyorum. Nereye götürülmesini istiyorsunuz?"

"Korkarım adres yok ama bir harita var."

Lawrence haritayı alıp inceledi. Tekrar bakınca irkildi. Uğursuz Norfolk sahili!

"Benimle dalga geçiyor olmalısınız," dedi Lawrence haritayı geri vererek. "Korkarım bu iş bana göre değil. Başka bir enayi bulmanız gerekecek."

"Üç katı. Nakit."

Gerçekten mi?

Lawrence başını kaşıdı. Kumar borcunu ve tefecilere olan borcunu düşündü. Boğazına kadar borca gömülmüştü.

"Tamam," dedi Lawrence sonunda. "Üç katı. Ne zaman taşınmasını istiyorsunuz?"

Kapıyı açan kişi gülümsedi. "Seni arayacağım. Önce onu doldurmam gerek."

18

"Muhabir arkadaşımız hakkında ne düşünüyorsun?" Priest bir şişe ketçabı masanın üzerinden Georgie'ye doğru itti ve onun kapağı açıp kahvaltısının üzerine sıkmasını izledi. Bilmese, cevabını düşünmek için zaman kazandığını söylerdi.

"Fox mu? Ona güvendiğimden pek emin değilim."

Priest, yumurtayı fasulyelerden ayırırken, "Ben de emin değilim," diye noktaladı bu konuyu. Göz ucuyla Georgie'nin gülümsediğini görebiliyordu. Geç olmuştu, ama en sevdiği kafede bütün gün Hairy Hand Spesialinin servisi yapılıyordu. "Komik olan ne?"

"Bütün kahvaltılıklarını birbirine değmesin diye ayırıyorsun."

"Evet," dedi Priest. Ancak onun bu kadar eğlenceli bulmasının nedenini anlayamadı.

"Hiçbiri birbirine değmesin diye her parçayı ayırman gerek böylece mantarların mücverine bulaşmaz."

"Ne olmuş yani?"

Georgie ağzına bir kaşık dolusu sosis götürdü. Çiğnerken, "Dünyada bunu yapan tek kişi olduğumu sanıyordum," dedi.

Priest, onun kendisininkiyle aynı olan tabağına baktı. Her şey aşağı yukarı aynı şekilde sipariş edilmişti. Omzunu silkti ve kızarmış domatesi fasulyelerin kenarına doğru çekti. Başını kaldırmadan buldukları çocuk fotoğrafını çıkardı ve masada onun önüne koydu.

"Sana bunun yeni bir fotoğraf olduğunu düşündüren ne?" diye sordu.

Georgie çiğnemesine ara vererek cevapladı. "Bir Apple Watch takıyor."

Priest fotoğrafı kendine çevirdi. *Vay anasını.* "Aferin, şahin bakışlı."

"Google üzerinden geriye dönük sorgulama yapabiliriz," diye önerdi Georgie. "Solly bunun nasıl yapılacağını bilir."

"Bu inanılmaz yağlı öğünü bitirir bitirmez resmi ona götüreceğim."

"Bu sosisi kim yapıyor? Çok lezzetli ama muhtemelen senin için çok kötü."

"Hairy Hand*." Priest duvardaki kapağı işaret etti. "Pek sık görmezsin ama yemek oradan geliyor." Masa örtülerinin temizliğinden anlaşıldığı kadarıyla kafede oturan tek müşterinin onlar olması hiç şaşırtıcı değildi. Ancak bilenler, Hairy Hand'in yaptığı sıra dışı sosisin cazibesine karşı koyamazdı.

"Kimin aklına gelirdi ki? Böyle yemek yapacaksam el-

* Türkçede kıllı el anlamına geliyor. (ç.n.)

lerimi tıraş etmeyi bırakmalıyım," diye mırıldandı Georgie, yemeğinden bir ısırık daha alarak.

Aynı koltukta Jessica'nın karşısındaki oturmasının üzerinden epey zaman geçmişti. O da Hairy Hand Spesialine, Priest'i eğlendirecek şekilde burun kıvırmıştı. Şimdi Georgie'nin bunu coşkuyla karşıladığını görmek hoşuna gitmiş, içinde bir canlılık yaratmıştı.

Ama bu, bir soruyu açığa çıkarıyordu. Priest, Jessica'nın sabah ona bıraktığı sesli mesajı hatırladı: bu gece yedide dairesine gelecekti. *Ve benden yemek yapmamı bekliyor. Uzmanlığım olan limonlu dil balığı yapmaya söz verdim.* Priest ani bir endişe dalgası hissetti. Bir kez daha, Jessica'nın görmesi için bir insan olarak yetersizlikleri tüm ihtişamıyla ortaya çıkmak üzereydi.

Priest metroya binip Kew Gardens İstasyonu'na gitti. Doğu Londra aksanlı gür sesleriyle meyve ve sebzelerinin kalitesiyle övünen pazarcıların yanından geçti. Thames'e doğru yöneldi. Kıyıda ev olarak kullanılan tekneler sıralanmıştı, çoğu nehir yatağındaki suyun gelgit yüzünden çekilmesi sonucu oluşan çamura batmıştı. Solly'nin evi de bunlardan biriydi: Kısa bir iskele tahtası dört buçuk metrelik bir yüzen evde sonlanıyordu. Teknenin güvertesi bitkiler ve cücelerle doluydu, nehrin ağzına bakan kıç tarafında ise tek bir şezlong ve masa vardı.

Onu tanıyanlar için Solly olan Simon Solomon'un kaç yaşında olduğunu tahmin etmek zordu. Kısa boylu, cildi lekeli, hep ıslakmış gibi görünen siyah saçları kendisi gibi

iddiasız olan bir adamdı. Gezegen boyutundaki beyni ve rakamlara karşı yeteneği sayesinde takımın finansal dehası olarak Priest'e kendini sevdirmişti. Muhasebeci olarak kalifiye biriydi, ancak hobileri arasında bilgisayar kodlaması, kuantum mekaniği eğitimi ve gereksiz tüm insan etkileşimlerinden uzak durmak yer alıyordu.

Priest zili çaldı. Bir süre sonra Solly, üzerinde işte giydiği tüvit takım elbisesiyle cevap verdi.

"Priest." Ne şaşırmış ne de meraklanmıştı. "Çalışma saatim pazartesi sabahı saat dokuzdan önce başlamıyor."

"Evet biliyorum. Sadece bana küçük bir iyilik yapıp yapamayacağını merak ettim."

"Şey, bilmem." Solly huzursuzca ayaklarını oynattı. "Yardım etmek istemediğimden değil Priest, ama evime nadiren misafir kabul ederim. Kendini dezenfekte ettin mi?"

Priest, tehdit edici görünmeyeceğini umduğu bir hareketle ellerini onun önüne doğru götürdü ama görünüşe göre bu tam tersi bir etkiye neden oldu. Solly telaşla geri çekildi. "Üzgünüm, davetsiz geldiğimi biliyorum ama bu bir ölüm kalım meselesi Solly."

"Pekâlâ," dedi Solly düşünceli bir şekilde. "Madem o kadar büyük bir risk söz konusu, sanırım bir istisna yapabilirim. Ama ayakkabılarını çıkarman gerekecek."

"Memnuniyetle," dedi Priest rahatlayarak. Ayakkabılarını çıkardı ve öne doğru bir adım attı ama Solly onu durdurdu.

"Ve ceketini."

Priest tereddüt etti ama Solly'nin ciddi olduğunu fark edince ceketini çıkardı ve kapı dikmesine astı. Tam ilerlemek için yine bir adım atmıştı ki Solly onu üçüncü kez durdurdu.

"Üzgünüm, Priest. Zorluk çıkarmaya çalıştığımdan değil ama evimin kuralları var. Eminim senin evin için de aynı şey geçerlidir."

"Dürüst olmam gerekirse benim kurallarım *biraz* daha esnek Solly. Şimdi girebilir miyiz?"

"Elbette. Tabii kemerini çıkarır çıkarmaz."

Priest eliyle göstererek, "Kemerim mi?" diye sordu.

"Evet. Maalesef yabancı metallerden özellikle endişeleniyorum. O toka yıllardır temizlenmemiş gibi görünüyor."

Priest sinirli bir şekilde başını salladı. Kemerini çıkartıp ceketinin yanına astı. *Artık pantolonumu yerinde tutacak tek şey inanç ve umut.* "Başka bir şey?"

"Sanırım bu kadarı yeterli. Bu taraftan lütfen."

Solly, Priest'i bir kapıdan oturma odası gibi görünen loş bir alana yönlendirdi. Odada seksenlerden kalma siyah beyaz bir televizyon ve gariptir ki, gerçek ebadında doldurulmuş bir ayı vardı.

"Hadi be! Solly, bu da ne böyle?" diye sordu Priest ayıyı göstererek.

"Ah, bu Anne."

Priest, başka soru sormak isteyip istemediğini düşündü. Zaman kısıtlıydı ve geri dönüp Jessica'nın ziyaretine hazırlanmak zorundaydı, bu yüzden konuyu kapatmaya karar verdi.

Fotoğrafı çıkartıp Solly'ye verdi. "Bunda görsel olarak geriye dönük arama yapabilir misin?"

"Hayır."

"Gerçekten mi?"

"Elbette senin için bu fotoğrafta ters görsel arama yapa-

bilirim ama dediğin gibi görsel olarak geriye dönük arama yapamam."

"Aynı şey değil mi?" diye sordu Priest, sabrı taşmaya başlayarak.

"Eğer kastettiğin buysa, büyük ihtimalle aynı sonuca varır."

Priest, Solly'nin boğazına sarılma dürtüsünü bastırdı. "Yapabilir misin? Benim için. Oldukça acil."

"Burada bekle."

Solly, nereye açıldığını sadece Tanrı'nın bildiği bir kapıdan geçerek gözden kayboldu. Dört buçuk metrelik bir yüzen teknede çok fazla olasılık olamazdı. *Belki de bir işkence odası. Ha? Ah, ne kadar aptalca! O zaten kendine yaptığı işkenceyi saklamıyor ki.*

Priest, telefonu titreyince Jessica'dan bir mesaj geldiğini gördü:

"Bu geceyle ilgili mesajımı aldın mı?"

Hızlı bir yanıt verdi:

"Evet. Yedide benim evimde görüşürüz."

Bitirmek için bir öpücük mü? Yoksa gülen yüz mü? Lanet olsun, ne gönderecekti?

Sonunda, bir "tamam" anlamına gelen el emojisini gönderdi. Zaafı, daha GÖNDER tuşuna basmadan önce yüzünü buruşturmasına neden oldu. Gözlerini kapadı. Onun yüzünü gördüm: ince dudakları, solgun teni, çıkık elmacık kemikleri. Neredeyse hiç makyaj yapmazdı, yüz hatlarının kendine has bir etkisi vardı. Klasik anlamda güzel bir kadındı. Kestane rengi saçları ve kehribar renkli ışıltılı gözleri ona ruhani bir hava veriyordu. Şimdiye kadar istediği her şey onda vardı:

son derece zeki, göz alıcı, zarif. Oysa Priest'in hak ettiği kişi: soğuk, kaba, düşüncesiz, kalpsiz, acımasız.

Telefonuna baktı. Bir cevap bekledi, herhangi bir şey, ama gelmedi. Hayalinin etkisiyle sarsılmış bir halde başını kaldırdığında Solly fotoğrafı ona doğru sallıyordu.

"Ne yazık ki hiçbir bilgi yok, Priest. Bu, resmin orijinal olduğu ve internette kullanılmadığı anlamına geliyor."

Priest kalbinin sıkıştığını hissetti. Çocuğu teşhis etme umutları var mıydı? Fotoğrafın Elias davasıyla hiçbir ilgisi olmayabilirdi. Konunun tamamen dışına çıkmış olabilirlerdi ve belki de değerli zamanlarını boşa harcıyorlardı. Pazartesi'ye kadar kullanılabilecekleri bir bilgi bulmaları gerekiyordu yoksa Peters'ın duruşmanın ertelenmesini kabul etme şansı yoktu. O zaman *The Real Byte* mahvolacak, Alexia Elias bir kahraman haline gelecek ve Simeon gereksiz yere ölmüş olacaktı. *Kahretsin.*

"Yine de teşekkürler Solly," dedi Priest kapıya yönelerek.

"Şey, daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm."

Solly kapıyı açınca soğuk hava esintisi Priest'e çarptı ve içini kemiren endişeyi daha da artırdı. *Ben şimdi ne yapacağım?*

Eşyalarını toplayıp ve tekrar ayakkabılarını giydi. "Sonra görüşürüz, Solly."

"Tamam. Görüşürüz Priest. Gerçi tuhaf, değil mi?"

Priest durdu ve dönüp Solly'ye baktı. "Tuhaf olan ne?"

"Şu meçhul çocuğun neden Alexia ve Dominique Elias'ın eski evinin dışında durduğu."

Priest, Solly'nin iddiasını sindirmek ve sözlerinin allak bulak olmuş düşüncelerin geri kalanıyla kafasında karışması için birkaç dakika bekledi.

"Bunu bir daha söyle," dedi Priest.

"Oldukça basit," diye açıkladı Solly. "Hemen anlamamana şaşırdım, Priest."

"Devam et."

"Şey, yıkık dökük haliyle evi hemen tanıdım ama ilk başta Elias'ın belgelerini kontrol edene kadar nereden hatırladığımı çıkaramadım. Teknenin önünde ofisimin tıpatıp aynısı var, tabii ki buna bütün belgeler de dahil. İfşa dosyalarından birinde Alexia'nın resimleri var. Norfolk'taki eski evinin önünde duruyor. Ev, hiç şüphesiz aynı ev."

"Göster bana."

Solly, sanki bu çok büyük bir sorunmuş gibi gözlerini devirdi ve sonra hızla arkadaki kapıya doğru fırladı. Birkaç dakika sonra, Priest'e uzattığı açık bir dosyayla ortaya çıktı.

"İşte." Alexia ile Elias Vakfı çalışanlarının çeşitli üyeleri arasındaki bir dizi mesajın çıktısını gösterdi.

"Görmüyorum..."

Solly, Priest'in bakışlarını, Alexia'nın telefonundan gönderildiği varsayılan her diyaloğun öncesinde çıkan Alexia'nın yüzünün küçük resmine yönlendirdi. Priest daha fazlasını görmek için kendini zorladı. Alexia'nın kendini beğenmiş ifadesi resmin çoğunu kapsıyordu ama evet, arka planda... bir evin yan tarafında, çimenli bir yokuştaydı.

"Alexia, tanık ifadesinde eskiden nerede yaşadığını söylemiş mi?" diye mırıldandı Priest.

"Aslında evet," dedi Solly, kendiyle gurur duyduğunu belli ederek. "Bu bilgiyi isteyeceğini düşünerek bu kâğıda yazdım. Ayrıca Tapu Dairesi'nden de kontrol ettim, ev Alexia'ya ait." Solly dosyayı Priest'e uzattı. "Dosya sende kalabilir," diye ekledi. "Sen ona dokunduktan sonra bunu bir daha kullanmam."

* * *

Georgie eve otobüsle gitmeyi düşünmüş ama onun yerine yürümeyi seçmişti. Bulutların arasından sızan güneş ışınları Holborn'a hâkim olan iş merkezlerinin yansıtıcı camlarından etrafa yayılıyordu. Yine de üzerindeki paltosuna sıkıca sarınmıştı. Güneş olsun ya da olmasın, yılın bu zamanı hâlâ soğuktu.

Sonunda evden içeri girdiğinde, Li'yi mutfakta, ocakta üç farklı tencere arasında çılgınca koşuştururken buldu. Etraf, kuduz bir köpek tarafından açılmış gibi görünen çeşitli paketlerle darmadağındı. Havada kalın bir buhar tabakası asılıydı.

"Merhaba," dedi Georgie, ortalığa bakarak.

"Merhaba!" diye cevap verdi Li. "Kızartma yapıyorum. Biraz ister misin?"

"Kızartma mı yoksa nükleer füze testi mi?"

Li delice güldü. "Çok iyi olacağından pek emin değilim. Daha önce hiç kızartma yapmadım."

Georgie kargaşayı inceledi. Yarısı kullanılmış bir barbunya konservesini aldı. "Kızartmak için çok fazla malzeme var gibi görünüyor."

Li, lavaboya koyduğu kızgın tavanın suya değmesiyle çıkan tıslama sesini bastırmak için bağırdı. "Ne?"

Tamamen savaş alanına dönmüş olan ortamda, Li'nin dikkatini dağıtacak başka bir şeye ihtiyacı olmadığını görebiliyordu. Bu yüzden Li'ye yemek hazır olduğunda seslenmesini söyleyerek odasına yöneldi. Bu hem iyi hem de kötü bir durumdu. Buzdolabındaki her şeyin yemekte olacağına hiç şüphe yoktu, ama Li'nin yemek pişirme girişimi bu akşam bir müşteri beklemediğini de gösteriyordu.

Masasına oturup dizüstü bilgisayarını açtı. Yapması gereken işleri vardı; aslında dosya ile ilgili notları bilgisayarda yazacaktı. Elias davasının olduğu hafta çılgınca geçmişti ve kayıtlarını düzene sokma fırsatı bir yana, doğru dürüst bir gece bile uyuyamamıştı.

Çalışmaya çabaladı. Masaüstünde bitmemiş birkaç belgeyi yukarıya yerleştirdi, bazı dosyaları taşıdı, hareket ettirdi, hızlıca yazdığı notlarını gözden geçirdi ama konsantre olamıyordu. Dolabın arkasında, sağında, Martin Kâğıtları ona sesleniyordu.

Lanet olsun, kapa çeneni!

Sadece bir göz atmanın ne zararı olurdu ki? Eskisi gibi kâğıtları alıp, inceler, yeniden düzenleyip sıraya koyardı. Belki bir şeyleri kaçırmıştı? Martin'in hayatında, bulduğu kasvetli, sınırlı yaşam biçiminden daha fazlası olmalıydı. Onu daha üç boyutlu yapan bir şey, ama ne? Ne arıyordu? Daha hatırı sayılır bir intikam aracı mı? Bu mu? Peki bu beni nasıl biri yapar?

Bu sabah kendine bu gece lanet olası kâğıtları yakacağını söylemişti ama kibrit almayı unutmuştu.

Sandalyesinden kalktı, dolabı açtı ve ilk dosyayı çıkardı. Kâğıtları yatağına yaydı ve parmaklarını yavaşça sayfaların üzerinde gezdirdi. Her birinde ne olduğunu çok iyi biliyordu.

Hiç. Sadece boşluk.

"Georgie?"

Şaşırarak başını kaldırdı. Li'nin geldiğini duymamıştı.

"Pardon... ne?"

"Kızartma hazır sayılır. Umarım iyi pişmiş sebzeleri seviyorsundur."

19

Akşam saat altıda, Priest gardırobundakileri birkaç kez incelemiş ama üzerindeki koyu kot pantolon, beyaz gömlek ve ceketten daha çekici bir şey bulamamıştı. *Bunları giyeceğim.*

Aşina olmadığı bir duygu yaşıyordu. Sinirleriyle ilişkili olabileceğini varsaydığı bir duygu. *Beni bir bölge hâkiminin önüne çıkar ve daha önce hiç görmediğim bir davayı hazırlayıp sunmak için beş dakikam olduğunu söyle, başımın çaresine bakarım. Öyleyse, daha önce yattığım bir kadınla bir akşam geçirme ihtimali yüzünden neden ellerim titriyor?*

Cevabını bildiğini sandığı bir soruydu ama bunu itiraf etmek onu korkutuyordu.

Aslan balığı akvaryumunu inceledi. Orwell ve Hemingway, Sarah'nın plastik kalesinin arkasına saklanıyorlardı. "Muhtemelen siz ikiniz orada kalsanız iyi olur," diye mırıldandı. Adını Tilly'nin verdiği Albay Stinky, Priest'in hazır-

lıklarıyla yakından ilgilenmişti ve tankın ön kısmında dolaşıyordu. Ya öyleydi ya da acıkmıştı.

Derin düşüncelere daldığı zamanlarda sık sık yaptığı gibi, bir süre onları izledi. *Bu balıklar ve ben birlikte çok şey atlattık.* William'ın işlediği suçlardan sonraki en karanlık anlarında düşmesinden sonra, Priest'in hayatla bağlantısının en kırılgan olduğu zamanlarda, sakinleştirici, yargılayıcı olmayan enerjisiyle aslan balığı orada olmuştu. Sadece onların yanında olmayı bile rahatlatıcı buluyordu. Çoğu insandan çok daha iyi birer arkadaştılar.

Kapı zili çaldığında Jessica'nın sevebileceği müziklere karar vermek için iPod'undaki bir çalma listesini karıştırıyordu. *Kahretsin, erken geldi.* Uygun olduğunu düşündüğü Crowded House'un konser albümünde karar kıldı. Keşke bu saçma fikri hiç önermeseydim diye düşünerek kapıyı açmaya gitti.

Ama kapının diğer tarafında onu karşılayan kişi Jessica Ellinder değildi.

"Elinor?"

Yüzünde haylaz bir ifadeyle başını yana eğmiş, krem rengi uzun bir paltoya sarınmıştı. Priest bunun onun her zaman yaptığı bir şey olduğunu fark etmişti. Kasıtlı olarak başını yana eğiyordu.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu çocuksu bir sesle.

Priest tereddüt etti. Kaba olmak istemiyordu ama aynı şekilde konuksever olmak da istemiyordu. Jessica'nın her an gelecek olmasından ötürü onun varlığından sıkıntı duyması bir yana, sadece birkaç saatliğine de olsa Elias davası felaketinin kendisine hatırlatılmayacağını ummuştu.

"Aslında şu an pek uygun değil..."

Ancak Elinor çoktan onun yanından geçip mutfağına girmişti. *Hey, içeri girmez miydin?*

"Özür dilerim." Gereğinden fazla dramatik bir tavır sergilediğini anlamış olmalıydı ki geriye bakarak onunla konuştu. "Başka ne yapacağımı bilemedim."

"Adresimi nasıl buldun?" diye sordu, onunla yüz yüze konuşmak için mutfak adasının etrafında dolaşırken.

"Ben araştırmacı bir gazeteciyim," dedi açıkladı Elinor.

Zaten bu yüzden ondan rahatsız oluyordu. "Sana nasıl yardımcı olabilirim, Elinor?"

"Bana bir içecek bir şeyler teklif etmeyecek misin?"

"Bunun için zamanım yok."

Elinor omzunu silkti; sanki bu Priest'in kaybıymış gibi bir surat yaptı ve paltosunu çıkardı. Bırakın Priest'in mutfağını, Başkanlık balolarının çoğu için bile aşırı frapan olacak kırmızı mini bir elbise giymişti. Ondan gitmesini istemeyi planlamıştı. Ona ziyaretinin kendisi için tehlikeli olduğunu söylemeyi ve bir an önce gitmezse... *gitmezse ne?* Elbisenin ince vücudunu nasıl sardığına bakarken kelimeleri bulamıyordu.

"Sadece konuşmak istiyorum," dedi Elinor yumuşak bir sesle. "Bütün bu olanlar, arabamda o adamı cesedini bulmak... Hayatıma müdahale edilmiş gibi hissediyorum. Sanki üniversitedeki sapığım tekrar gelmiş gibi. Anlıyorsun, değil mi?"

"Bunu yanlış anlama," dedi Priest. "Ama seni tanımıyorum ve kimin tarafında olduğun hakkında en ufak bir fikrim yok."

Elinor güldü ve ada tezgâha bir adım daha yaklaştı, üzerine dayandı ve cilveli bir tavırla çenesini ellerine koydu. Priest baştan çıkarmamak için direniyordu ama eğer bakış-

larını aşağı indirirse –ki Elinor'un da istediği tam olarak buydu– o pembe sutyeni tekrar göreceğini biliyordu.

"Alexia Elias'ın mahvoluşunu görmeyi ben de en az senin kadar çok istiyorum," dedi.

"Neden? Sana ne yaptı?"

"Sadece çok güçlü bir ahlak anlayışım var."

"Bu pek yaygın bir tavır değil. Yani bir muhabir için demek istiyorum."

"Tamam, peki." Elinor doğrulup omuzlarını silkti. "Gençken, okulum Elias Vakfı için para topluyordu ve annem onlara bir katkıda bulunmama izin vermedi. Sanırım o zamanlar bunun onun karakterine ne kadar aykırı bir şey olduğunu anlayamayacak kadar gençtim ama yıllar geçtikçe bu bağıştan her zaman kaçındığını fark ettim. Bir keresinde annemi babamla, onlar hakkında konuşurken duydum. Eliasların sahtekâr, hatta suçlu olduklarını söylüyordu. Şok olmuştum. Her zaman hoşgörülü, nazik bir insandı ve oysa şimdi burada çocuklara yönelik hayırseverliği küçümsüyordu. Babam da öyle. Babam daha iyi saklıyordu ama ikisinin de bir sorunu olduğunu görebiliyordum. Yani ben tam kapak olacak bir hikâye ararken Türkiye skandalı en civcivli zamanındaydı. Ben de bunu araştırmaya başladım, hatta Ankara'ya gittim, oradaki insanlarla konuştum. Ve ben, Alexia Elias'ın gırtlağına kadar bu işin içinde olduğuna inanıyorum."

"Kanıtın var mı?"

Elinor duraksayarak saçını geriye doğru attı. "Hayır, ama *senin* var. Ya da vardı... ta ki..."

"Simeon arabanın arkasında ölmüş bir şekilde ortaya çıkana kadar."

Fox bakışlarını yere indirip dudaklarını ısırdı. "Doğru."

"Yani bu bir tür adalet arayışı, öyle mi?" Priest pek ikna olmamıştı.

Fox gözlerini kıstı; belli ki flört etmeyi sonlandırmıştı. "Bundan daha iyisini yapabilirsin Charlie. Savunma olarak alaycılığa kaçarak alçalma. İkimizin de ortak bir amacı var. Neden güçlerimizi birleştirmiyoruz?"

"Simeon'un dairesine gelmene izin verdim, değil mi? Daha ne istiyorsun?"

"Bundan sonra ne yaparsan yap, yanında olmak istiyorum."

"Sana güvenebileceğimi nereden bileceğim?"

"Son zamanlarda herhangi bir haber gördün mü? Ortalıkta sansasyonel hakaret davasındaki ölü tanıkla ilgili dönen bir şeyler yok, değil mi?"

Haklıydı. İlgi çeken tek güncel haber başlıkları Kuzey Kore'nin en son ekonomik yaptırımları ve bir erkek müzik grubunun dağılmasıydı. O ana kadar hakaret davası veya Simeon'un cinayeti hakkında hiçbir şey yoktu.

"Bak," dedi Elinor, "Birlikte çalışmasak bile en azından iş birliği yapalım. Ne dersin?"

Başını tekrar yana eğdi. Gözünü hiç kırpmıyor gibiydi.

"Tam olarak neyi kastediyorsun?" diye sordu Priest.

"Bilgi paylaşımı. Biliyorsun işte, sen bana kendi bulduklarını göster, ben de sana benimkileri göstereyim." O kadar tatlı bir tavırla konuşmuştu ki Priest pes etmek üzere olduğunu hissetti. Buna bir son vermesi gerektiğinin farkındaydı. Jessica birazdan burada olacaktı. Yapacak daha iyi işleri vardı.

"Gerçekten bilemiyorum."

Elinor hayal kırıklığına uğramış gibi yaparak iç geçirdi.

"Bu çok kötü. Öyleyse resimdeki çocuğun kim olduğunu kendi başına bulman gerekecek."

Priest bekledi ama Elinor bir açıklama yapmadı. Mutfak masasına yaslandı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirirken iri, kahverengi gözleriyle ona baktı. Başka bir durumda, başka bir zamanda, başka bir yerde olsa, Priest özdenetiminin bu kadar güçlü olmayabileceğini hissetti. Her ne kadar kabul etmek istemese de uzanıp onun çıplak kollarının yumuşak beyaz tenine dokunma isteği baştan çıkarıcıydı. *Yapsam gerçekten fark eder mi?*

"Kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"Nasıl?"

"Yıllardır Elias Vakfı'nı araştırıyorum, sana söylemiştim. Benden saklayabilecekleri bir sır yok."

"Alexia ve Dominique Elias'ın çocukları yok," dedi Priest.

Tekrar gülümsedi. Priest onun mükemmel dişleri olduğunu fark etti. "Senden de hiçbir şey kaçmaz, değil mi?"

"Kim o çocuk?"

Elinor güldü ama kıpırdamadı. Priest kollarını kavuşturup arkasına yaslanırken yırtıcı bir hayvan gibi onu izledi.

"Sanki sana bunu kolayca söyleyecekmişim gibi," diye fısıldadı.

"Pekâlâ, bu oyun nasıl oynanıyor?" Priest dişlerini sıkarak konuştu. Bir adam ölmüştü ve kadın onunla dalga geçiyordu.

"Basit," dedi. "Adını bir kâğıda yazdım ve avucuma koydum. Sen de hangi elimde olduğunu tahmin edeceksin."

Adanın öbür ucunda, ulaşamayacağı bir yerden kenetlenmiş ellerini ona uzattı. Priest onları inceledi ama sinirlenmeye başlamıştı. Kendisiyle oynanmasından hoşlanmıyordu ve Fox belli ki Simeon'u zerre kadar umursamıyordu. Buna bir son vermeliydi. *Ama eğer doğru tahmin edebilirsem...*

"Bunu dokunarak yapmak zorunda olduğunu söylemiş miydim?" dedi Elinor fısıltıyla.

Priest fırının saatini kontrol etti. Jessica'nın gelmesine yarım saat vardı. Fox, uzattığı yumruklarıyla mutfak adasının üzerine doğru biraz daha eğilmişti. Başı dik, dudakları açık, gözleri irileşmişti. Buradan ona ulaşamazdı. İstediği şey belliydi.

Priest daha fazla düşünmedi. Çünkü düşünürse aklının başına geleceğini biliyordu. Adanın arkasına dolaştı. Elinor yolun bir kısmında onu izledi ama görüş alanından çıkınca arkasını dönmedi. Bunun yerine boynunu kedi gibi dikleştirip bekledi.

Priest onun arkasında durunca elbisenin bedenine mükemmel bir şekilde oturduğunu, sırtının kavisinden aşağıya inerken vücudunun inceliğini ortaya koyduğunu ve dizlerinin hemen üzerinde bittiğini gördü. Eğilerek uzandı. Elleri belini yalayarak geçince Elinor onun dokunuşuna tepki verdi, gerildi. Priest parmaklarını onun kollarından aşağıya doğru indirirken Elinor'un tüylerinin diken diken olduğunu fark etti. Elinor'un nefesi kesilmişti. Onun kulağına "Bana karşı nazik ol," diye fısıldadı.

Priest elleriyle onun ellerini kavradı, başparmağını parmak boğumlarında gezdirirken ellerinin baskısını artırdı, boynundan yayılan parfümünün tatlı kokusunu içine çekti. Elinor

kendini geriye doğru yaslayıp bedenini hareket ettirince kasığında bir hareketlenme oldu. Elinor başını ona çevirdiğinde dudakları neredeyse birbirine değecek kadar yakındı.

"Bu kadar oyun yeter," dedi Elinor nefes nefese. "Bu dairede bir yatağın yok mu?"

Priest gülümsedi, ellerini onun kollarından yukarıya doğru kaldırdı. "Mm. Var."

Elinor güldü. "Ah, çok şükür."

"Ama bir yatağa ihtiyacımız yok."

"Aklındaki ne?"

"Hiçbir şey."

Priest onu bırakarak uzaklaştı. Elinor bir şey söylemek istedi ama sesi çıkmadı. Şaşkınlık içinde bir o yana bir bu yana bakıyordu.

"Ne?" diye kekeledi.

"Gerek yok," dedi Priest, onun elinden aldığı kâğıt parçasını havaya kaldırarak. "Sağ eli tahmin ettim."

Elinor'un yumuşak yüzü bir çırpıda öfkeden kıpkırmızı oldu. *"Sen...!"*

Daha sonra söylemeyi planladığı sözlerinin Priest'in el çabukluğu hakkında iltifat dolu bir yorum olması pek olası değildi ama odanın köşesinden gelen kasıtlı bir öksürük sözünü kestiği için Priest bu kelimeleri asla bilemeyecekti.

"Bir şeyi bölüyor muyum?"

Şimdi şaşırma sırası kendisine gelmişti. Priest başını kaldırdığında Jessica'nın kollarını kavuşturmuş bir halde duvara yaslandığını gördü. Kızgın ya da şaşırmış görünmüyordu. Eğer ifadesiyle ilgili olarak ille de bir şey söylemek gerekiyorsa, umursamaz görünüyordu.

"Jess..."

"Kapı açıktı, ben de içeri girdim. Lütfen erken geldiğim için özrümü kabul et," dedi en ufak bir espri belirtisi göstermeden.

Elinor saçını düzeltti ama diğer kadına bakmadı. Bunun yerine Priest'e sert bir bakış attı.

Daireden çıkıp kapıyı arkasından çarpmadan önce, "Bu iş daha bitmedi," dedi. Priest, az önce Elinor'dan aldığı kâğıdı aceleyle cebine tıkıştırdı. Jessica hiçbir şey söylemeden ona bakıyordu. *Muhtemelen bir sonraki sözlerimi dikkatlice seçmem gerek.*

"Göründüğü gibi değil," dedi, ancak daha kelimeler ağzından çıkmadan önce bunun kulağa ne kadar sıradan geldiğinin farkındaydı.

"Peki sence nasıl görünüyor?" diye sordu, Jessica.

Priest dilini şaklattı. "Muhtemelen iyi görünmüyordu."

"Bu konuda hemfikiriz."

"Ben..."

"Söyleyeceklerini kendine sakla," diye sözünü kesti Jessica arkasını dönerken. "Zaten buraya gelmek bir hataydı."

Priest'in çatı katının kapısı ikinci kez gürültüyle çarpıldı.

20

Georgie yatağında bağdaş kurmuştu. Li de elinde bir kâse yanmış kızartmayla karşısında oturuyordu.

Li ona bir çift yemek çubuğu verdi. "Bunları kullanırsak eğlenceli olacağını düşündüm."

Georgie yemek çubuklarını aldı ve kömürleşmiş tavuk parçasını –tabii bu gerçekten tavuksa– seçmeden önce dikkatlice inceledi.

"İyi fikir."

Li ağzına tıkıştırdığı yemeği zor bela çiğnedi. "Vay. Pek iyi değil, değil mi?"

Evet, korkunç. Ama o anda Georgie zaafları olan ve aşçılığı beş para etmeyen ev arkadaşına karşı sevgiden başka bir şey hissetmedi. Bu yüzden yemek çubuğuyla alabileceği kadar çok yemeği ağzına attı ve bundan zevk alıyormuş gibi görünmeye çalıştı. "Li, çok lezzetli. Gerçekten iyi."

"Sen korkunç bir yalancısın," dedi Li tıka basa doldurduğu ağzıyla gülümseyerek.

Kısa bir süre sessizce yemeklerini yediler. Georgie, yatağın üzerinin Martin Belgeleri ile dolu olduğunun farkındaydı. Li'nin bunların ne olduğunu çözemeyeceğini umuyordu ama arkadaşının gözünün ucuyla onlara baktığını fark edince bundan şüphe etti.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" dedi Li sonunda.

Georgie yarısı yenmiş kâseye baktı; iştahı birden kesilmişti. Li'nin haklı olduğunu biliyordu, bunun hakkında konuşması gerekiyordu. Ama bunu asla yüksek sesle söylememiş, hiç kimseye ne olduğunu itiraf etmemişti. Suçluluğu ve utancı yüzünden olanları saklamıştı. Yakın zamana kadar, başka birinin başına gelmiş gibi davranmış. Martin'e olan takıntısı da... ne? O kişinin adına mıydı?

"Uzun zaman önceydi," dedi Georgie sessizce.

"Eee? Ne fark eder?"

Güzel bir nokta. "Öyle değil... bilirsin. İstemiyormuşum gibi değildi."

Li, "Ne demek istiyorsun?" diye çıkışınca Georgie onun ses tonuna şaşırdı. *"İstemiyormuşum gibi değildi."*

"Demek istediğim... Ah, Tanrı aşkına, Li." Georgie her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi hissetti. "Bir gece dışarıdaydık. Hepimiz geri döndük, hepimiz biraz sarhoştuk. Beni öpmesini istiyordum. Bana dokunmasını istiyordum. Ben sadece... bana *o şekilde* dokunmasına hazır değildim."

"Ve ona hayır mı dedin?"

"Evet, ona hayır dedim. Çok nettim."

"Senin hatan değil tatlım."

Georgie birden boşalan gözyaşını sildi. Kâseyi yatağın yanına koydu. *Neden bu konuyu açmak zorundaydın ki?*

Ama Li onu şaşırtarak hemen onun yanına geldi, ona sarıldı ve küçükken annesinin yaptığı gibi saçlarını okşamaya başladı. Saçmaydı ama o birkaç rahatlama anında Georgie kendini unuttu ve Li'nin kollarında usulca hıçkırmaya başladı.

"Hâlâ ışıklar açıkken uyuyorsun, değil mi?" diye sordu Li nazikçe.

Georgie başını salladı. Karanlıktan korkuyordu. Karanlıkta olanlardan ve tekrar olabileceklerden korkuyordu. Bu çok mantıksızdı, biliyordu. Ama yine de ışık açıkken uyuyordu.

"Tamam," diye fısıldadı Li. "Tamam. Bu senin hatan değildi, Georgie. Asla aksini düşünmemelisin." Ve sonra Li, Georgie'nin pek de aşina olmadığı sert bir sesle ekledi. "Sen ve ben bunu düzeltemez miyiz? Evet, bunu düzeltebiliriz."

Karanlıkta, kaba sıvalı evin sahibi köşedeki gri, yüksek arkalıklı sandalyede oturuyordu.

Ev sahibinin kolunda dirsekten ele uzanan bir çizik izi vardı. Çatlamış deri üzerinde iltihaplı, kırmızı bir gazlı bez.

Ev sahibi bekledi ve zamanı geldiğinde koltuğun yanındaki büyük metal kasanın üzerinde duran okuma lambasını yaktı ve kırmızı dosyayı aldı.

Anahtar çok ağırdı. Bazı sayfalar yırtılmış ve kıvrılmıştı ama hepsi arka arkaya düzenlenmiş düzgünce şeffaf plastik dosyalara konmuştu. Ev sahibi ortadakine yöneldi. En sevdiği yazılardan biri olan, günlüğün yazarının soyut bir hayal dünyasına saptığı yazı ortalarda bir yerdeydi.

Ev sahibi, zaten çok iyi bildiği, o yazıyı buldu ve okumaya başladı.

Kız bağdaş kurmuş kapıya bakıyor. Yüzünde on bir yaşından çok daha büyük bir çocuğun ifadesi var. Çok şey görmüş ve çok az ağlamış iri ceylan gözlerinde uzun, sonsuz bir bakış. Sizi meraklandıran bir bakış: perili mi yoksa hortlak mı?

Rüzgârın yön değiştirmesi gibi hızlı hareket ediyor. Yaralı kolunu yatağın altına kaydırıyor ve bir kitap çıkarıyor. Kitabın kapağı yıpranmış, sayfalar buruşmuş. Renkler, kızın bodrumda geçirdiği zamanının anıları gibi eski ve solgun. Artık bazı şeyleri hatırlamakta zorlanıyor. Kendi kendine, kafasında bir şeyleri hatırlamaya yer olmadığını söylüyor; sadece nefret var.

Kitabın adını okuyor ve kafası biraz dağılıyor. Kızlar için Masallar. *Kız bodrum dışındaki hayat hakkında pek bir şey bilmiyor ama kitabın farklı bir zamandan bugüne geldiğini biliyor; bunda tuhaf bir teselli buluyor.*

Sayfayı çeviriyor ve kısa bir an için zihni çilli prenseslerin ve asalarını sallayan iyilik perilerinin, dileklerini yerine getiren cinlerin ve güzel kızları kurtarmak için kale duvarlarına tırmanan yakışıklı prenslerin görüntüleriyle doluyor. Kelimelerin çoğunu okuyamıyor ama bazılarını biliyor. Elma. Kale. Kurt.

Rüya.

Kar.

Kötü.

Kitaptaki kızların hepsi aynı. Hepsinin uzun, dalgalı saçları, parlak mavi gözleri ve kopacak kadar ince belleri var. Kız kendi beline bakıyor. Belini çevreleyen parmakları birbirine birleşmiyor, sadece kadının yapması gerektiğini söylediği gibi rahatça birbirlerine dokunuyorlar. Ama çok

az mesafe kısa var ve nefesini içine çekerse hemen hemen birleşecek gibiler.

Kadın, kitaptaki iyilik perisi gibi değil, kız bunu biliyor. Bazen kadın öyleymiş gibi yapıyor. Kıza, onun annesi olmadığını, kızın kendi sorumluluğunda olmadığını ve kıza yardım etmek istediğini söylüyor. Ama asla yapmıyor. Ertesi gün kadın soğuk ve mesafeli oluyor.

Bazen kız, kadının ve erkeğin konuşmasını duyabiliyor.

Duvarın dibinde posta kutusu büyüklüğünde bir havalandırma vardır. Duvarda başka odaya bağlı bir boru tesisatı olmalı, çünkü rüzgâr dindiğinde kız, erkek ve kadının odaya sürüklenen boğuk seslerini duyabilir. Kulağını havalandırmaya koyarsa, konuşmalarını hemen anlayabilir.

Kız kitabı kapatıyor. Havalandırma onu çağırıyor. Onları duyabiliyor. Güneşte gerinen bir kedi gibi dört ayaküstüne çöküyor. Dinliyor. Ses zayıf ve nereden geldiği hakkında hiçbir fikri yok. Başka bir dünyadan da olabilir.

Kadının sesi titreyerek, "Çok fazla içiyorsun," diyor.

Adam, "Ne önemi var?" diye yanıtlıyor.

"Sen bir yüksün."

Öksürüyor ve dili dolanıyor. Sakinleşiyor. Kulak tırmalayan bir sesle, "Kilometrelerce uzaklıkta kimse yok. Burada ne yaptığımız bizi ilgilendirir," diyor.

Kadın homurdanıyor. Bir süre kâğıtların hareket ettirilmesi gibi bir karıştırma sesi dışında bir ses duyulmuyor. Sonra, "Bir gün biri onu aramaya gelecek, biliyorsun," diyor.

"Hayır. Gelmeyecek."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Kız nefesini tutuyor. Onu kastediyorlar, onun hakkında

konuşuyorlar. İlk kez onun hakkında konuştuklarını, onunla ilgili bir gerçekten bahsettiklerini duyuyor.

Kalbi güm güm atıyor.

"Çünkü sürtük annesinin kimsesi yoktu ve artık o öldü," diyor. "Kızın varlığından kimsenin haberi yok. O yok. Yani öyle bir kız yok, demek istiyorum."

"Gidip onu gördüğümde yeterince gerçek görünüyor."

"Peki o zaman bırak onu!" diye bağırıyor adam öfkeyle. Kız şaşırarak uzaklaşıyor. "Bu kadar rahatsız oluyorsan kapıyı aç ve gitmesini izle." Kısa bir süre sessizlik oluyor. "Hayır. O kadar kolay değil, değil mi?"

Bir an sessizlik oluyor. Kız duymak için çabalıyor.

"Başkaları da var, değil mi." Kadın bunu sessizce söylüyor, zehir akıtan sesiyle.

Adam öfkeleniyor ve anında karşılık veriyor: "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Diğerleri diyorum."

"Mutsuzsan ayrıl. İstediğin zaman gitmekte özgürsün."

Kadın yumuşak bir sesle, "Sen hastasın," diyor.

Adam kıkırdıyor. "Gerçekten mi? Sen de kendi ödülünü alıyorsun, bu sadece ben değilim."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Adamın sesinde hoş olmayan bir şey var. Kız nefesinin kesildiğini, boğazı sıkıştığını hissediyor. "İzlemeyi seviyorsun."

"Seni hasta pislik..."

Adam onun sözünü kesiyor. Gür sesi kadının protestosunu silip süpürüyor. Kız, onun ne demek istediğini tam olarak anlamasa da haklı olduğunu biliyor.

"İzlemeyi seviyorsun. Bilmediğimi sanıyorsun ama merdivenlerin en üstüne oturuyorsun ve köşeyi kıçından gözetleyen küçük bir röntgenci gibi bakıyorsun. İzlemeyi seviyorsun. Eğer yanılıyorsam, kızı bırak gitsin."

Bunu takip eden suskunluk sırasında kız kısa bir nefes alıyor.

Ardından adam tatminkâr bir şekilde söyleniyor. "Ama hayır. Yanıldığımı hiç sanmıyorum."

Ev sahibi derin bir nefes verdi. Yarayı gazlı bezin üzerinden kaşıdı ve yaranın derine kadar indi. Yakında zamanı gelecekti. Yıllarca süren bekleyiş sona eriyordu.

Yakında, dünya gerçeği öğrenecekti.

21

Pazar sabahıydı ve Londra ince bir buz tabakasıyla kaplanmıştı. Görünüşe göre, Priest'in çatı katının dışındaki alışverişçiler soğuktan etkilenmemişti. Çantalar ve çocuklarla birlikte, dükkândan dükkâna koşuşturuyor, çantalarını Chanel'in en son kokusu veya Apple'ın yeni bir modeliyle dolduruyorlardı; eve gittiklerinde bunların hepsinin modası geçmiş olacaktı.

Priest düşünüyordu. Pencereden uzaklaşıp banyoya girdi. Aynada kendini inceledi ve bakışları ruh hali kadar karanlık olan gözlerinin altındaki torbalara kaydı.

Jessica dün gece evinden dışarı fırladığında, bir gerçek kafasına dank etmişti. Onun yanında olmak istiyordu. Jessica'nın onu saran coşkusunun tadına varmıştı ve daha fazlasını istiyordu. Şimdi kendini çıpa halatı kesilmiş, çaresizce suda sallanan bir tekne gibi başıboş hissediyordu.

Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!

Sertçe aynayı yumrukladı. Cam anında patladı, kristalim-

si kırıklar lavaboya sonra da yere düştü. Tırtıklı bir kısım ahşap çerçeveye takılı kaldı; eciş bücüş yüzünün yarısı ona bakıyordu.

Elini inceledi. Parmak boğumunun etrafındaki deri parçalanmıştı ve acıyla zonkluyordu. Çöpe atmadan önce kırık cam parçalarını eski gazeteye sarıp ortalığı temizleyerek biraz zaman geçirdi.

Soğuğa aldırmadan üst kattaki çatı bahçesine çıktı ve bir sigara yaktı. Telefonu çaldı. *Her kimsen siktir git.* Ama yine de cevap verdi.

"Ne?" Sigarasından nefes çekerken öksürdü.

"Priest... İyi misin?" Okoro'ydu.

"İyiyim. Baş ağrısıyla uyandım, hepsi bu."

Okoro inanmamış gibi bir ses çıkardı.

"Burada oturmuş, yarın sabah Sayın Yargıç Peters'ın duruşmayı ertelemesi için neden zaman istediğimizi açıklayan bazı sunumlar hazırlamaya çalışıyorum ve Simeon Ali'nin öldüğünü düşündüğümüzden başka söyleyecek bir şeyim yok."

"Öldüğünü düşünmüyoruz. Adam *öldü.*"

"Peters kaltağın teki, Priest. Madem öldü ve davamız onun tanıklığına bağlı, o zaman bu kadar, toparlanın ve eve gidin, diyebilir. *The Real Byte,* sigortacıların belirledikleri bedel üzerinden Elias'ın masraflarını ödemek zorunda kalacak. Kadın, adil bir yargılamanın gerçekleşip gerçekleşemeyeceğini bile sorgulayabilir."

"Ona itiraz edip, bir üst mahkemeye gideceğim."

"Tabii bunu yapacaksın," dedi Okoro. "Ama sence müvekkillerimizin bunu yapacak cesareti ve azmi olacak mı? Sigortacıların onu desteklemek isteyeceğinden şüpheliyim."

Priest alçak sesle bir kez daha küfretti. Okoro'nun haklı olduğunu biliyordu. Hem zaten bir erteleme neye yarayacaktı? Kaçınılmazı geciktirmekten başka. Elias zaten kazanmıştı. Alexia Elias'ın kendini beğenmiş yüzünü gözünde canlandırabiliyordu.

"Simeon öldürüldü," diye derin bir nefes verdi Priest. Savunma, onun ölümüyle ilgili mevcut koşulları anlamak ve bunun ışığı doğrultusunda durumlarını değerlendirmek için zaman istiyor. Şimdilik bununla idare ediver."

Okoro etkilenmediğini gösteren bir şekilde içini çekti. "Tamam. Bunu deneyeceğim."

Priest telefonu kapattı, yarısı içilmiş sigarayı verandadaki masanın üzerindeki kül tablasına bastırdı ve tekrar mutfağa indi. Dolapları karıştırdı, bir teneke bezelye çorbası buldu, bir tencereye döktü ve ocakta ısıtmaya başladı. Bu, kahvaltı için yeterliydi.

Çorbayı alarak masaya oturdu ve dün gece Elinor'dan aldığı kâğıdı çıkartıp kâsenin yanına koydu. Diğer tarafa ise gizemli çocuğun fotoğrafını yerleştirdi. Dün gece Elinor'un notunu defalarca okumuştu. Sadece iki isim, baba ve oğul. Şimdi, niyetinden şüphe duymasına rağmen, kadının muhtemelen haklı olduğuna ikna olmuştu. Çocuk, babasıyla aynı çirkin çene hatlarına ve çökük gözlere sahipti. Sert duruşunda bile bir benzerlik vardı.

Alexia ve Dominique Elias'ın hiç çocukları olmamıştı. Ortak çocukları yoktu. Ama bu çocuk kesinlikle Dominique'in ürünüydü.

"Merhaba Julian," diye mırıldandı Priest. "Şimdi tüm bu olanların neresindesin?"

* * *

Okoro kahvesinden büyük bir yudum alarak kederli bir şekilde boş bilgisayar ekranına baktı. Parmakları klavyenin üzerinde gezindi ama ilhamdan yoksun hissetti. Erteleme için yalvarmak iyi hoştu da Peters iyi bir anında olsa ve onlara istediklerini verse bile, *The Real Byte*'tan, Elias'ın masraflarını ödemesi istenecekti. Tek başına Hagworth'un avukatlık ücreti elli bini aşabilirdi.

Sigortacılar bundan hoşlanmayacak.

Simeon Ali öldürülmüştü ama bu adaletin çarklarının ilerlemesini engellemeyecekti. Tabii onu öldüren Alexia Elias ya da onun talimatlarına göre hareket eden biri değilse. Bu durum emsalsiz değildi. 2006 tarihli bir davada, Temyiz Mahkemesi, davalının davacıyı öldürdüğü gerekçesiyle savunmanın düşürülmesi için yapılan başvuruyu kabul etmişti.

Ancak Alexia Elias'ın bir şekilde Simeon'un cinayetiyle ilgisi olduğu fikri kesinlikle akıl almazdı.

Okoro'nun çalışma odasının kapısı açıldı ve gözleri neşeyle parlayan bir genç kız belirdi. Saçları sıkı Afrika örgüsü yapılmıştı; gri, bisiklet yaka, klasik bir Nike tişört ve siyah tayt giymişti. Faith Okoro, delici bakışlarına babasından, zarif görünümünü annesinden almıştı. Bu da Okoro'yu çok üzse de tıp öğrenimini finanse etmek için yarı zamanlı bir model olma tutkusunun ulaşılabilir olduğu anlamına geliyordu.

Faith sırıtışını saklamaya çalışarak, "Annem, bütün gün çalışacak mısın diye soruyor. Senin nasıl göründüğünü unutmuş da."

Okoro, oturma odasından Winifred'in sesini duydu. "Ona söyle, kendime yeni bir adam bulacağım!"

"Annem..." diye söze başladı Faith.

"Evet, annenin ne dediğini duydum." Okoro elini kaldırdı. "Başka bir adam. Ona birini bulma konusunda iyi şanslar dilediğimi söyle." Faith tek kaşını kaldırdı. "Tamam. Tamam. Ona bir saat, bilemedin en fazla iki saat daha kalacağımı söyle."

Faith başını salladı. "Sen bilirsin. Davayla mı ilgili, baba?"

"Sadece birkaç sorun, hepsi bu. Bu büyük bir vaka. Cuma günü her yerde haberleri vardı."

"Senin ve Charlie'nin düzeltemeyeceğiniz hiçbir şey yok."

Okoro ona düşünceli bir şekilde baktı. Onun gibi Faith'in de her zaman bir planı olurdu. Yaramazlıktan daha karmaşık bir şey olmasa da ve kızının gözündeki ışıltı onun için yeterince açıktı. "Şüphesiz."

"Şey..." Faith gülümsedi. "Belki her şey bittiğinde Charlie gelip bizimle akşam yemeği yiyebilir."

"Faith..." dedi Okoro uyarırcasına.

"Yanıma oturabilir ve..."

"Bu kadar yeter," dedi Okoro. Tam kızına bir ders vermeye hazırlanırken telefonunun çalmasıyla sözü kesildi. Ekrandan arayana bakıp inledi. "Bunu açmam gerek."

Faith bir öpücük gönderip odadan çıktı.

Okoro telefonu kulağına götürdü. "Hagworth," dedi içini çekerek.

"Okoro?" Hattın diğer ucundaki Hagworth'un sesi hışırtılıydı. Okoro'nun gözünün önünde onun ekoseli bir sandalyede oturmuş nasıl telefon görüşmesi yapıldığını anlama-

ya çalışarak *cep telefonunu* dinleyen görüntüsü canlandı. "Okoro, sen misin?"

"Evet. Ne istiyorsun?"

"Acaba ön yargısız konuşabilir miyiz, eski dostum?"

Eski dostum mu? Bu adam kim olduğunu sanıyor? "Ne var?"

"Sizin taraf zor durumda, sence de öyle değil mi? Anladığım kadarıyla Bay Ali gelmeyecek?"

Okoro küçümseyerek gülümsedi. *İşte her zamanki gibi... önceden tahmin edilebilir bir şekilde geliyor.* "Hâlâ zaman var," diye homurdandı Okoro, oyalanarak.

"Tabii ki bu pozisyonda olmak müvekkilimi çok üzüyor. Bay Ali'nin tanıklığını çürütüp adil ve haklı bir şekilde kazanmayı tercih ederdik. Ama artık gidecek bir yerin yok, değil mi?"

"Benim her zaman gidebileceğim yerler vardır, Hagworth. Bir kere müvekkilinin tanık ifadesi bok çuvalı gibi görünüyor."

"Ah, hadi, Okoro. Hiç kimse sadece çapraz sorgu ile bir hakaret davasını kazanamaz. Tamam hakkını veriyorum, iyi bir avukatsın. Ama *o kadar da* iyi değil."

Okoro, yanındaki bir deftere bir şeyler karaladığını ve bunu yaparken kalemiyle kâğıdı yırttığını fark etti. "Teklifin nedir, Hagworth? Bir an önce söyle."

Hattın diğer ucunda Hagworth'un kıkırdadığını duyabiliyordu. "Pekâlâ, bak. Pazarlık yapmak benim her zamanki tarzım değil, ayrıca bu konuyu müvekkilimle konuşma fırsatı da bulamadım. Aslında, Cuma gününden beri ona ulaşamadım, bu yüzden bunu bir teklif olarak değil de müvek-

killerinizle tartışacak bir konu olarak düşün. Tek istediğim, müvekkillerinin bir tekzip ve özür yayınlayarak durumu düzeltmeleri ve bizim masraflarımızı ödemeniz, bizim de onların zararı karşılığında, diyelim yüz bin, tazminat ödememiz. Ne dersin?"

"Şansımızı deneyeceğimizi söylüyorum," dedi Okoro, öfkeden köpürerek.

"Ah hayır azizim, Okoro. Önce talimat almak zorunda olduğunu ikimiz de biliyoruz ve koşulların ışığında müvekkillerinin özellikle savunmasız hissettiğini düşünüyorum. Hem de birçok yönden, sence de öyle değil mi?"

Okoro, kalemle kâğıdı yırtmayı bıraktı. *Az önce ne dedi?* "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Sen talimatları al, Okoro. Ben bu numarada olacağım."

Hagworth telefonu kapattı. Okoro elinde telefon öylece kalakaldı. Çevir sesi kulağında uğulduyordu. Tekdüze beyaz gürültü, durumun umutsuzluğunu özetliyor gibiydi. Bu ses, Okoro'nun elindeki kaleminin kırılmasıyla noktalandı.

22

Priest, Volvo'yu apartmanının dışındaki park yerinden çıkardı, gaza bastı. Patinaj yaparak ana yola çıkarken sürücüsü aynı öfkeyle frene ve kornaya basan siyah bir taksiden kıl payı kurtulmuştu.

Kusura bakma, dostum.

Kameralara rağmen Holborn'un büyük bölümünde otobüs şeridini kullanarak batıya yöneldi. Pazar sabahıydı ve trafik sakindi. Çoğunlukla taksiler ve beyaz minibüsler ile onların arasına serpiştirilmiş tek tük aile sedanları veya minivanlar göze çarpıyordu. Haftanın bu zamanı kaldırımlar yollardan daha sıkışıktı.

Işıklarda beklerken Jessica'nın numarasını tuşladı. Birkaç çalıştan sonra açılan telesekreter dışında diğer taraftan cevap gelmedi. *Beni engelledi!*

"Jessica," dedi telefona dikkatli bir şekilde. "Konuşmamız gerektiğini düşünüyorum. Beni ara."

Onu aramayacağını biliyordu, en azından bugün için. *Ben olsam beni aramazdım.*

Işık yeşile döndü ve bir sürü araba Charing Cross Road'a doğru yöneldi. *İnsanlar yeşil ışığa tepki vermekte bu kadar yavaşken, bu şehirdeki trafiğin durma noktasına gelmesine şaşmamalı!*

Georgie'nin numarasını buldu ve aradı. Önceki telefonundan farklı olarak bu, büyük bir coşkuyla yanıtlandı.

"Merhaba Charlie!"

"Georgie? Giyindin mi?" Böyle basit bir ifade olarak çıkmasını istememişti ama yanlışlıkla dilinden dökülüvermişti. Hattın diğer ucunda bir anlık tereddüt yaşandığını fark etti. "Yani, kalktın mı?"

"Evet! Saatlerdir ayaktayım. Pek iyi uyuyamıyorum da."

"Ben de. Birkaç dakika içinde evinin önünde olacağım. Bir gezintiye çıkıyoruz."

Georgie kısmen doğruyu söylemişti. Kalkmıştı ama Charlie aradığında hâlâ yatakta oturmuş kitap okuyordu. Telefonu kapattığı anda üzerindeki Charlie Brown pijamasının (ayrılamadığı annesinden bir hediye) kot pantolona, beyaz bluza ve kahverengi şişme yeleğe dönüşümü ışık hızında oldu. Telefonunu aldı, yeleğinin ceplerinden birine bir cüzdan tıkıştırdı. Bu Li'ye göre, onu Kâşif Dora gibi gösteren iğrenç bir giysiydi ama çanta taşımasına gerek bırakmayan bir sürü derin cebinin olması bu kusurunu görmezden gelmek için yeterli bir özellikti.

Altı dakika sonra evinin dışında Charlie'yi bekliyordu.

Volvo kaldırıma yanaşınca yolcu koltuğuna atladı; arabanın içinden bir ısı dalgası ona çarptı. Kapıyı kapattığında kendini boğulmuş hissetti.

"Burası sauna gibi," dedi.

"Isıtma sistemi bozuldu," diye açıkladı Charlie. "Pencereyi biraz aç."

Georgie, kapı kolunun altında, pencereyi çalıştıran başka bir kol buldu.

"Neden diğer arabayı kullanmıyorsun?" diye sordu, temiz havayı içine çekmek için pencereden başını uzatarak. "Bir Aston Martin'in var."

"Bu William'ın arabasıydı. İstediğini alabilirdi ama hiçbir zaman anlayamayacağım bir nedenle bunu tercih etti. O çıkana kadar arabasına bakacağıma söz verdim, bu yüzden garajda çürümesin diye çalışır durumda tutuyorum."

Georgie tereddütle ona baktı. "William'ın yakında çıkması pek olası değil, değil mi?"

Priest güldü. "Doktor William Priest, Londra'nın Karındeşen Jack'ten bu yana gördüğü en üretken seri katillerden biri. Aynı zamanda klinik açıdan deli. Yani asla dışarı çıkmayacak."

"O zaman neden...?"

"Çünkü ona bunu yapacağıma söz verdim."

Georgie derin bir nefes aldı ve Charlie'nin özel hayatı hakkında daha fazla soru sormamaya karar verdi. Bu, başkasının hayatına izinsiz girmek gibi görünüyordu. Bunun yerine yan gözle ona baktı. Priest gözleri ileride, yola konsantreyken, bir süre onun güçlü çenesini ve tıraşsız yüzünü izledi. *Sözünden asla dönmeyeceksin, değil mi?*

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Simeon'un saklandığı yerde bulduğumuz fotoğraftaki çocuğun Julian Greenwood olduğunu öğrendim. On yaşında ve Dominique Elias'ın oğlu. Dominique ve Alexia'nın eski evinin önünde duruyor."

Georgie nefesini tuttu. "Bunu nasıl öğrendin?"

"Uzun hikâye ama biraz yardım aldım."

"Ortalarda dolaşan dedikodulara göre Dominique ve Alexia'nın çocukları olamaz."

"*Alexia*'nın çocuğu olamaz. Bu Dominique'in çocuğu. Annenin kim olduğu hakkında henüz hiçbir fikrim yok."

Georgie koltuğunda kıpırdandı. Charlie'nin bahsettiği *yardımın* Elinor Fox olup olmadığını merak ediyordu. Eğer öyleyse, o bilgiye güvenmiyordu.

"Yani, resimdeki eve mi gidiyoruz?"

"Evet. Ev Norfolk'ta. O yüzden arkana yaslan ve rahatla."

Bir vızıltı oldu ve ikisi de bu sesi ceplerinin yakınlarında hissetti. Çalan Priest'in telefonuydu. Priest tek eliyle sürmeye devam ederken telefonu cevapladı. Charlie'nin aklına gelmemiş gibi görünüyordu. Bu yüzden Georgie polis olup olmadığına bakmak için yolun önünü ve arkasını hızlıca gözden geçirdi. Konuşmanın sadece bir tarafını duyabiliyordu:

"Merhaba, Tiff... Harikayım... Ben mi? Çok değil. Aslında spor salonuna gidiyordum... Hayır, elbette Simeon'un ölümünü araştırmıyorum, bu senin işin... Bir şey öğrensem elbette sana söylerdim... Dürüst olmak gerekirse, Tiff, ilk öğrenen sen olurdun... Hayır... Davacı ile konuşamam, Tiff, bunu biliyorsun. Profesyonel etik kuralları ve tüm bu saçmalıklar... Yok canım? Ne kadardır? İlginç... Eminim yarın

buluşabiliriz, sadece zamanını mesaj at, yeterli... Tamam, görüşürüz."

Charlie dilini şaklattı. Georgie, Priest'in genellikle bir açıklama öncesinde bunu yaptığını fark etmişti.

"Ne?"

"Rowlinson'du," diye açıkladı Priest. "Alexia Elias'la Simeon'un cinayeti hakkında konuşmak için onu yakalamaya çalışıyordu. Kocası onu Cuma gününden beri görmemiş ve bunu da çok dert yapmamış gibi görünüyor. Anlaşılan kadının stresli zamanlarında ortalıktan toz olmak gibi bir meyli var."

"Gerçi, bu biraz garip sence de öyle değil mi?"

Priest yüzünü astı. "Belki."

"Sence Alexia'nın, Simeon'un ölümüyle bir şekilde bağlantısı var mı?"

Soruyu epeyce düşündükten sonra Priest, "Sanırım bundan epey kazancı var," dedi.

Kuzeye, M11 otoyoluna yöneldiler. Bir kamyon konvoyunu geçmek için şerit değiştirirlerken eski Volvo otobandaki tırtıklı çizgi üzerinde sarsıldı. Yön bulma sistemi yoktu, sadece ahşap panelli bir torpido gözü, analog bir radyo ve bir sürü kocaman kadranlar ve düğmeler vardı. Sıcaklık soğuğa ayarlanmıştı ama sanki motor cehennemin ta kendisiymiş gibi havalandırmadan sadece sıcak hava geliyordu.

Georgie yeleğini çıkard

"Koltuğumun arkasında bir harita var," dedi Charlie.

Georgie arkasını yokladı, 2002'den kalma, köşeleri kıvrılmış, kapağı solmuş bir yol haritası çıkardı. Haritayı açtığında bir an için donup kaldı. *Bu William'a ait.*

"Tome adında bir köyü arıyorsun."

Birkaç dakika sonra Georgie kendine gelerek doğru sayfayı açtı. "Buldum."

"Otoyoldan çıktığımızda beni yönlendirebilir misin?"

"Edinburgh Dükü Uluslararası Gençlik Ödülü* Altın Kategorisi Ödülü," diye espri yaptı. "Bir sonraki çıkışa gir."

Gail Woodbead iPad'inin başına oturmuş interneti tarıyordu ama şimdiye kadar Simeon'un cinayetiyle ilgili hiçbir şey yoktu. Bundan hoşlanmadı ama polise hakkını vermeliydi, bunu gazetelerden uzak tutmakla iyi iş çıkarmışlardı.

Son iki gecedir Tomas'ın evinde kalmıştı. Böylesi daha kolaydı, hem yapacak hem de konuşacak çok şey vardı. Ve on beş yıllık kocası Andros bu durumdan rahatsız olmuş görünmüyordu. Gail'in Tomas'la, birkaç yıl boyunca profesyonel, sosyal ve dokunsal yakınlık arasında gidip gelen ilişkisine, kocasının başlarda gösterdiği kıskançlık artık yok olmuştu. Tomas üç katlı bir sıra evde yaşıyordu. Birinin kendine ait banyosu olan iki boş odası vardı. Hiç evlenmemişti ama zaman zaman hayatında kadınlar olmuştu. Ve hatta erkekler. Ama uzun vadeli bir ilişkisi olmamıştı. Tomas'ın işi çok kısıtlayıcıydı ve Gail'in gördüğü birçok partner çok geçmeden en iyi ikinci seçenek olacaklarını anlamıştı.

Gail'e gelince, Andros'un arzuladığı ve muhtemelen hak ettiği çocuğa şimdiye kadar sahip olamamışlardı. Gail kırklarına girdiğinde söylenmemiş bir gerçek aralarında gezinmeye başlamıştı: zaman neredeyse dolmak üzereydi.

* 1956'da Birleşik Krallık'ta Edinburgh dükü Philip tarafından başlatılan ve 144 ülkeye yayılan bir gençlik ödül programıdır. Programdaki amaç, katılımcıların kendilerini birçok alanda geliştirmelerini sağlamaktadır. Bronz, gümüş ve altın kategorileri bulunmaktadır. (ç.n.)

Tomas'ın evine gitmesine kılını bile kıpırdatmaması hiç şaşırtıcı değildi. Andros bu işten çoktan vazgeçmiş gibiydi.

Tomas'ın oturma odasının köşesindeki bilgisayar ekranının karşısında oturan Karl Jones'a baktı. Günlerdir gözünü bile kırpmamış gibi görünüyordu ama nasıl oluyorsa hâlâ *World of Warcraft* oynuyordu. Gülünç bir oyundu, ama ona biraz imrendiğini hissetti. En azından Jones gerçeklerden kaçabileceği bir şey bulmuştu. Kendisi için benzeri bir kaçış alanı bulabilmeyi diledi. Her nasılsa Jones, piksellerle oluşturulmuş bir fantezi dünyasına dalarak derginin ve tüm kariyerlerinin yok olmanın eşiğinde olduğunu unutmayı başarmıştı.

Ya da belki bunu anlayacak kadar zeki değildi.

Gail, beş yıldır *The Real Byte*'ın yönetici editörüydü. Tomas Jansen'in bulaşıcı coşkusuna, asi ideolojisine, kendine özgü sosyalizm tarzına kapılmıştı. Hiçbir şey *The Real Byte*'ın hicivli gözünden hiçbir şey kaçmıyordu; açık sözlü yorumlarını internette takip eden fanları vardı. Ama hepsi, Alexia Elias'ın onların sonu olabileceğini biliyorlardı.

Gail, sıcaklığın yaktığını hissederek ellerini kahve fincanına sardı. Yorgundu; son yirmi dört saatin travması etkisini göstermeye başlamıştı.

Tomas, makarnaya benzeyen bir şeyin olduğu kâseyle odaya girerken, "Hâlâ o lanet oyunu mu oynuyorsun?" diye şikâyet etti.

Karl sinirle etrafına bakındı. Artık onlarla nadiren birlikte oluyor, evde vakit geçirmeyi tercih ediyordu ama bu pek de şaşırtıcı değildi. Zaten çoğu zaman münzevi hayat yaşayan biriydi. Tomas, evde kalması için Karl'ı gönülsüzce davet

etmişti. Ama kimse onun, Tomas'ın davetini kabul edeceğini ya da tavsiyesini dinleyeceğini tahmin etmemişti. *Hiçbir yerde asla aynı rotayı izlemeyin, asla uzun süre aynı yerde kalmayın, her zaman bir arada kalın.* Gerçi Gail, Tomas'ın tam olarak hangi tehditten kaçınmaya çalıştığını asla tam olarak açıklığa kavuşturamamıştı. Hem Karl hem de Tomas, esrar kaynaklı ciddi bir paranoya vakasından mustarip görünüyorlardı.

"İçinde bulunduğumuz bu karışıklığı aklımdan çıkarmamı sağlıyor," diye yanıtladı Karl.

"Lanet olası çocuk oyunları," diye mırıldandı Tomas.

"Kapa çeneni Tomas," diye çıkıştı Gail. "En azından onu susturuyor. Keşke sen de *kendini* meşgul edecek bir şey bulsan da ve kafese kapatılmış bir aslan gibi etrafta volta atmaktan vazgeçsen."

"Şu anda tam da kafesteki bir aslanım." Gail onunla göz göze geldi ama ona bağırma dürtüsünü bastırdı. *Geri çekil, Gail.*

"Öyleyse Priest'i ara," dedi sessizce. "Neler olduğunu öğren."

"Elinde bir şeyi olsaydı bize haber verirdi," diye hırladı Tomas, onun karşısına oturup makarna kâsesini masaya fırlatarak. Öne eğildi, ellerini bacaklarının arasına aldı.

"Avukata çok fazla güveniyorsun Tomas," diye mırıldandı Gail, iPad ekranına dönerek.

"Şimdiye kadar bizi hayal kırıklığına uğratmadı."

Gail içini çekerek zoraki bir gayretle elini ekranda kaydırdı. Priest *o kadar* iyi değildi. Yüksekten atıyordu ama artık dergiyi kurtarması için bir mucize gerekiyordu. Dava nede-

niyle bir Amerikan yayıneviyle yapılan anlaşma zaten suya düşmüştü. Reklam geliri kısa vadeliydi; yakında o da kuruyacaktı. Sayılı günleri kalmıştı, ipin ucundaydılar. Dışarıdan bakıldığında Tomas bu baskıyı kaldırıyor gibi görünebilirdi, ama daha önce onun çöküşüne tanık olmuştu. Öfkesinin bir gün onu alt edeceğini biliyordu. Adam sürekli için için kaynayan ve her an taşabilecek bir çömlek su gibiydi.

Gail bu düşünceyle titredi.

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından Tomas tekrar patladı. "Buna dayanamıyorum! Telefon neden çalmıyor? Simeon öldürüldü, *arkadaşımız* öldürüldü. Bunu yayınlamalıyız, bundan korkarak yaşamamalıyız."

"Tek düşünebildiğin bu mu?" dedi Gail. "Simeon'a ne olduğunu *yayınlamak* mı?"

Tomas tiksinerek ona baktı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Gail onu azarlamak üzereyken Karl araya girdi.

"Sizce bunu Özgür Halk Ordusu mu yaptı?"

Tomas ona sert bir bakış attı. "Sen kahrolası bir moron musun?"

Karl, morali bozuk bir halde oyuna geri döndü.

Gail başını salladı. "Eğer öyleyse, Karl, sanırım sırada biz olacağız, değil mi?" diye mırıldandı.

23

Priest, Volvo'yu ana yoldan tek şeritli bir yola sürdü. Araba, sürücü tarafındaki aşırı büyümüş kozalaklı ağaçlara sürtünerek geçti. Diğer taraftaki açık arazi alçak, taş bir duvarla çevriliydi ve sahipsiz görünen koyunlarla doluydu. Sekiz yüz metre önce Tome adındaki kasvetli, küçük köyün içinden geçmişlerdi. Köyde birkaç sazdan ev, bir bar ve sevimsiz bir kiliseden başka bir şey yoktu.

"Kırsal İngiltere'nin en rahatsız edici tuhaflığı," dedi Priest, homurdanarak.

Ufukta gözden kaybolan çalıların diğer tarafında çimenli bir yamaç gözüne çarptı. Yola çıkmadan önce kontrol ettiği Google Earth resmi, evin bu yolda olduğunu göstermişti ama giriş yolunu bulamamıştı. Ayağını pedaldan çekti; araba sanki rahatlayarak iç çekmiş gibi bir ses çıkardı.

Georgie, "Bir şey gördüğümü sandım," dedi. Sürücü koltuğunun arkasına doğru uzandı. Priest frene basıp onun bakış-

larını takip etmeye çalıştı ama tek gördüğü yeşillikti. "Kenara çek."

Priest onun dediğini yaptı. Aşılmaz yeşil duvar gibi görünen yamacı araştırmak için dışarı çıktılar. Volvo'nun içindeki sauna benzeri atmosfer ile soğuk hava arasındaki tezatlık şoke ediciydi. Priest aceleyle arka koltuktan ceketini aldı. Georgie de kahverengi yeleğini giydi. Yelek işlevseldi ama iğrenç görünüyordu.

"Oradaydı," dedi Georgie geriye doğru seslenerek. Sonra birdenbire çit onu yutmuş gibi kayboldu.

"Georgie?"

Priest, Georgie'nin bulunduğu yere gitti, ama o ortadan kaybolmuştu. *Neler oluyor?* Tam bağırmak üzereydi ki bir el yakasından tuttu ve Priest aniden kendini çitin diğer tarafında Georgie'nin sırıtan yüzüne bakarken buldu.

"Jim Henson'ın *Labirent* filmini seyrettin mi?" diye sordu.

"Bin defa. Tilly'ye ödünç verdim. O filmi seviyor. Sık sık birlikte izliyoruz."

Priest, yamacın tepesinde duran eve baktı. Ceketinin cebinden fotoğrafı çıkardı ve manzarayla kıyasladı. Aynı evdi, tamam.

"Julian Greenwood şurada bir yerde duruyordu." Priest, eğimin yumuşadığı ve bozuk bir patikanın uzaklara doğru kıvrıldığı yeri gösterdi. Yukarı doğru yürümeye başladılar.

Georgie, "Eğer burası Alexia ve Dominique'in eviyse, neden resimde Dominique'in gayri meşru çocuğu evin dışında duruyor?" diye sordu. "Annesiyle yaşadığını düşündüğünü söylemiştin."

Priest, "Biri bir şey anlatmaya çalışıyor," dedi. Bu, fotoğ-

raf saklandığı yerden düştüğü andan beri tahmin ettiği ama henüz yüksek sesle dile getirmediği bir şeydi

"Julian'ın buraya iradesi dışında getirildiğini mi düşünüyorsun?

"Tam olarak değil."

"Ama o buradaydı, değil mi?"

"Fotoğrafa bir kez daha bak."

Priest resmi ona verdi. Georgie dikkatle inceledi, ufukla aynı hizada olacak şekilde kaldırdı. Görüntüleri bağdaştırmak için hareket ettirdi. Priest onun durumu sonuçlandırmasını bekledi. Neyse ki uzun süre beklemesine gerek kalmadı.

"Ah, anladım," dedi. Julian'ın fotoğrafta durduğu noktada kabaca durarak çimenlerden çıkıntı yapan belirgin bir kil taşı kümesine karşı konumunu ölçtü. "Fotoğrafta Julian'ın gölgesi önde, kameraya doğru. Bu da güneşin arkasında olduğunu gösteriyor."

"Ama?"

"Oysa ağaç çizgisi ufuk çizgisinin alt kısmını engelliyor. Yani bu mesafede, güneş fotoğraftaki gölgeyi oluşturacak kadar alçak olsaydı, ağaçların engeline takılırdı. Ağaç engeline takılmaması için güneşin tepemizde olması gerekir. O zaman da bu gölge olmaz."

"Çok iyi."

"Ama fotoğraf sonbaharda veya kışta çekilmiş olamaz mı?"

"Hayır. Etraf yemyeşil, bu da resmin sahte olduğu anlamına geliyor."

Georgie fotoğrafı geri verdi ve yamaçtaki yürüyüşlerine devam ettiler.

* * *

Eve ulaştıklarında, Georgie biraz nefes nefese kalmıştı. Ama bunu gizlemek için elinden geleni yaptı. Zayıftı (babası onu kızdırmak için çiroz gibi olduğunu söylerdi), ama spor salonuna giden biri değildi. Pizzayı, Li'nin her zaman yediği protein karışımlarına ve kuş yemlerine tercih ederdi. *Yemin ederim, ben jimnastikçinin vücuduna hapsolmuş şişman bir kızım.*

Buna karşılık Charlie, evi sırtına alıp tepeyi koşacak kadar güçlü görünüyordu.

"Evin neden satılmadığını merak ediyorum," dedi Georgie. "Terk edilmiş görünüyor."

"Mm. Biri iyi bir proje yapabilir gibi görünüyor.

Georgie geri çekilip eve baktı. Tipik bir Norfolk eviydi. Beyaz pencereleri tahtalarla kaplanmış ve yatak odaları kadar bacası olan, büyük, gri taştan yapılmış, dikdörtgen şeklinde bir kutu görünümündeydi. Duvarlar, kırmızı kiremitli çatıya kadar ulaşan sarmaşıklarla kaplıydı. Cephe kirliydi. Sarmaşıklar duvarlardaki çatlaklardan, pencerelerin önündeki tahtalardan evin içine geçmişti. Bu, evin aşırı derecede harap olduğu izlenimi veriyordu. Georgie'ye, o çocukken ailesinin bir hafta sonu için kiraladığı ucuz bir tatil evinin çok daha büyük bir uyarlamasını hatırlattı. Deniz havasının solgun tenine iyi geleceğini söylemişlerdi ama o tüm zamanını yatak odasında bir oyun yazarak geçirmişti. *Tövbekâr Japon Balığı: Bir Romantik Komedi.* Onu hiç bitirmemişti.

Yüksek bir yerdeydiler. Evin arkasındaki arazi, bir buçuk kilometre kadar uzaktaki Kuzey Denizi'nin karanlık suları-

na ulaşmadan önce bataklık haline dönüşüyordu. Bataklıkta, yan yana duran balıkçı tekneleri vardı ama Georgie bunların enkaz halinde mi yoksa gelgiti bekleyen sağlam tekneler mi olduklarını anlayamadı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Charlie önce cevap vermedi. Ön kapının kolunu zorladı. Omuz atmayı düşünüyormuş gibi görünüyordu ama sonra kırık kapı kolunun bıraktığı boşluğu hissetti. Belli ki bir mandal bulmuştu. Kapı gıcırdayarak açıldı.

"Şimdi bir tur atıyoruz," dedi.

İçeride, koridor çıplak parke ve soyulmuş, krem rengi duvar kâğıtlarından oluşuyordu. Kuşlar üstlerindeki küçük girintilere yuva yapmıştı ve zemin onların pisliğiyle kaplıydı. Havada küflü bir koku vardı. Georgie, eşikten kasvetli girişe adımını atarken kalp atışlarının hızlandığını hissetti, döşeme tahtası ayaklarının altında gıcırdayınca irkildi.

Karanlıklar içinde bir salon buldular. Çarşaflarla kaplı küflü bir kanepe takımı köşede yavaş yavaş parçalanıyordu ve arka duvarda bir büfe duruyordu. Yemek odasında, solmuş perdelerin önünde bir masa ve dört sandalye vardı. Ürkütücü derecede sessizdi: sadece ara sıra uzaklardan martı sesi geliyordu.

Georgie, büfenin çekmecesini açınca, öylesine atılmış, lekeli çatal kaşık bıçak takımı buldu. "Sanki son anda çekip gitmişler," dedi.

Charlie ışığı açmak istedi, ama elektrik yoktu.

Georgie, "Ne arıyoruz?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Ama bir şey olmalı. Simeon buraya gelmemizi istedi."

"Fotoğrafı onun yaptığını mı düşünüyorsun?"

Charlie cevap vermedi ve Georgie de ısrar etmedi. Her odayı düzenli bir şekilde incelediler ama hikâye aynıydı; toz, pislik, kırılmak üzere olan mobilyalar ve kuş pisliği. Üst kat da aynı derecede umutsuzdu. Ebeveyn yatak odasında, korku filminden fırlamış gibi görünen kapkara bir şilte vardı. Odanın, duvarlardaki bazı tuhaf yanık izleri dışında, belirgin bir özelliği yoktu.

"Kafanı boşalt," diye tavsiyede bulundu Priest. "İpuçları arama, kanıt arama. Anormallikleri ara. Anormallikler ipucu olabilir ve ipuçları kanıt olabilir. Bu sırayla. Suç mahalliymiş gibi soldan sağa doğru çalış."

Georgie gergindi, evin sessizliği kasvetli ve eziciydi ama endişesini belli etmemeye kararlıydı. "Çetrefilli durumlarda hep böyle yapıyorsun: Sol duvar boyunca çalışarak eninde sonunda ortaya ulaşıyorsun."

"Burada da aynı prensip geçerli, Someday."

Georgie kabul etti. Hukuk eğitimi almış olmasına rağmen, kanıt ve soruşturma konusunu ancak Priest & Co.'ya katıldığında gerçek anlamda öğrendiğinin farkındaydı. Üniversitede, size her şeyin hukuka dayandığını öğretirler, oysa gerçek dünyada, neredeyse her zaman kanıtlara dayanır.

Yaklaşık bir saat sonra koridorda tekrar bir araya geldiler.

"Ev bomboş," dedi Georgie, hayal kırıklığına uğramış bir şekilde. "İlginç olan tek şey geride bıraktıkları mobilyalar."

"Mm. Öyle mi? Charlie, salon girişinin yanında eğik duran, çam ağacından masanın alt tarafını elleyince dikkati dağılmıştı.

Georgie omuz silkti. "Evet. Öyle."

Georgie ön kapıya doğru döndü. Kırık pencereden süzülen ışık yalnızca kısmi olarak içeriyi aydınlatıyordu. Dışarıda heyecanla daireler çizen martıların sesi şimdi daha yüksekti. Gün batımına ne kadar zaman olduğunu merak etti. Dudağını ısırdı. Charlie yanında olsun ya da olmasın, burası karanlıkta içinde olmak isteyeceği bir ev değildi. Evde kötü, kokuşmuş bir his vardı. Sanki yaşıyormuş gibi. Sanki bir tepede uyuyan bir dev, uyanmadan önce güneşin batmasını bekliyordu.

Ürpererek terk edilmiş yuvalardan birinden kalan bir demet ince dal ve tüyü tekmeledi ve tüylerden birinin hava akımına kapılıp uçuşunu izledi. Tüy görünmez bir akımla havada salına salına ön kapıya kadar sürüklendi.

Merakla, aynı yönde başka bir tüyü daha dürtünce aynı sonuçla karşılaştı. Eğildi ve hava kanalını takip etti. Eline çarpan hava akımını izleyerek koridorun karşısına, Charlie'nin eliyle yokladığı masanın olduğu yere geldi. Tozla kaplı büfeye ulaştığında durdu.

"Bunu hareket ettirmemiz gerek," dedi Georgie omzunu büfeye dayayarak.

"Ne? Niye?"

"Sadece bana yardım et."

Charlie, Georgie'yi uzaklaştırdı ve büfeyi bir o taraftan bir bu taraftan iterek yana çekti. Büfenin arkasında bir boşluk vardı.

"Bunun nereye gittiğini merak ediyorum," diye mırıldandı Charlie.

Duvardaki kapı diğerlerinden daha küçük, onların yüksekliğinin yarısı kadardı. Charlie kolu yokladığında kapıyı kilitli buldular.

"Belki sadece bir dolaptır ya da..."

Georgie cümlesini asla bitiremedi. Charlie hedefini belirleyip kapıyı en zayıf noktasından tekmeleyince sıçradı. Kilit parçalanıp kapı açılınca karanlığa inen bir merdiven ortaya çıktı.

"Bunu yapmadan önce beni uyarabilirdin," dedi.

"Üzgünüm."

Georgie boşluğa baktı, ama ilk üç veya dört adımın ötesinde hiçbir şey göremedi, karanlık geri kalanı yutmuştu. Aşağıdaki karanlıkta tedirginlik veren bir şey olduğu hissi göğsünü sıkıştırdı. Aynı anda tuhaf bir koku taşıyan hava onlara ulaştı. Georgie'nin midesini bulandıran bir koku.

"Ben oraya gidemem," diye fısıldadı. Midesi bulanıyordu ama bunun nedeninin koku mu yoksa karanlık mı olduğundan emin değildi. *Muhtemelen ikisi de.* Oda dönüyordu, kapı bir netleşiyor bir bulanıklaşıyordu. Belli belirsiz Charlie'nin telefonunun ışığını açtığını fark etti. Boşluğu aydınlatan yoğun ışık, on veya daha fazla basamak sonra merdivenin dik bir açıyla döndüğünü gösteriyordu.

"Burada kal," diye talimat verdi Priest. Georgie, zaten hayatı buna bağlıymış gibi olduğu yere kök salmaktan başka bir şey yapamayacağını bildiğinden başını salladı. *Koku... Bu kokuyu daha önce de almıştım...*

Charlie'nin merdivenleri teker teker inmesini izledi. Telefonunun ışığı gitgide aşağılara indi. *Bu ev canlıysa, işte devin boğazı burası.*

Georgie'nin kusacakmış gibi hissettiği bir dakika geçti.

Charlie ortaya çıktığında onu görmekten duyduğu rahatlama kısa sürdü. Priest paniklemiş, solgun ve huzursuz görünüyordu.

"Dışarı çıkalım" dedi. "Bir telefon etmem gerekiyor."

24

Tiff Rowlinson kendisine verilmiş yeşil deri koltuğa oturdu ve görüştüğü üç kişiyi dikkatle inceledi. Kadın nispeten daha sakin olmasına rağmen, hepsi far karşısında donup kalmış tavşanlara benziyordu. Lider Tomas Jansen'den kötü bir elektrik aldı. Doğal olmayan bir şekilde dik oturuyor ve çok fazla göz teması kuruyordu. NPIA'da (Ulusal Polisliği Geliştirme Ajansı) size bunların yalancının klasik işaretleri olduğunu söylerler, gerçi Priest bunun bir bok çuvalı olduğunu söylerdi. *Hepimiz yalancıyız*, derdi, *sadece bazılarımız diğerlerinden daha iyi.*

Haklıydı, en azından o noktada.

"Bana Simeon Ali'den bahsedin," dedi, sorusunu özellikle birine yöneltmeden. Jansen'in sözcü olarak hareket edip etmeyeceğini görmek istiyordu.

Tam o sırada Danimarkalı, "Ne bilmek istiyorsunuz?" diye sordu.

Gail Woodbead, "Buraya gerçeği söylemek için gelen bir Türk göçmendi," diye cevap verdi. "İçedönük, çekingen ve iyi huyluydu. Bildiğimiz kadarıyla burada bir ailesi yok. Türkiye'de ne bıraktığını bilmiyorum. O iyi biriydi, katilini bulup adalete teslim edeceğinize güveniyoruz." Rowlinson'un varlığından rahatsız olmuş gibiydi, bu da Rowlinson'da şüphe uyandırdı.

Rowlinson tek kaşını kaldırdı. "Onunla aranızda bir ilişki var mıydı, Bayan Woodbead?"

Gail yüksek sesle homurdandı. "Sorabileceğiniz daha yaratıcı bir şey yok mu?"

Rowlinson savunurcasına elini kaldırdı. "Saldırma gibi bir niyetim yoktu. Ama şu anda biraz dezavantajlı durumdayım. Hiçbirinizi tanımıyorum. Bu yüzden sorular biraz kişisel olabilir ama burada hepimiz aynı takımdayız, değil mi?"

"Hepimiz aynı takımdayız, Dedektif Başmüfettiş Rowlinson." Jansen ikna edici bir şekilde başını salladı.

Rowlinson, daha iri olan Karl Jones'un, istese de kanepeye daha fazla gömülemeyeceğini fark etti.

"Geçen Perşembe, on iki ile dört arasında neredeydiniz, lütfen söyler misiniz?" Rowlinson onların göstereceği her tepkiyi izliyordu. Patolog, Ali'nin ölümünün perşembe öğleden sonra bir ile üç arasında gerçekleştiğini söylemişti. Rowlinson emin olmak için her iki sınıra birer saat daha vermişti. "Sizinle başlayalım." Başıyla Karl Jones'u işaret etti. Karl Jones, sanki Rowlinson ayağa kalkıp ona tokat atmış gibi görünüyordu.

"Ben..." Karl yere baktı, muhtemelen ani bir hafıza kaybı yaşıyordu.

Gail sert bir sesle, "Hepimiz birlikteydik," dedi. "Avukatlarımızla görüşmedeydik. Duruşma Cuma günü başladı. On ikiden sonra, öğleden sonranın geri kalanında oradaydık."

"Avukatlarınız Priest & Co. değil mi?"

"Doğru. O zaman zarfında Charlie Priest, Vincent Okoro ve Georgie Someday ile birlikteydik. Umarım bu bizi şüpheli olma halinden uzaklaştırır, Müfettiş?"

"Hiçbir zaman şüpheli olmadınız Bayan Woodbead. Bunlar sadece rutin sorular, ama yine de teşekkür ederim."

Rowlinson, gözünün önündeki sarı saçı geriye atıp onların mazeretleri hakkında bir not karaladı.

"Aklınıza Simeon Ali'yi öldürmek isteyebilecek biri geliyor mu?"

Jansen, "Alexia Elias dışında mı demek istiyorsunuz?" dedi. Rowlinson, onun gözlerini kısıp yüzünü buruşturan tavrını beğenmedi.

"Alexia Elias size karşı açtığı davayı kazanmak istiyordu. Bu, birini soğukkanlılıkla öldürmek için bir sebep mi?"

"Siz söyleyin müfettiş. Kaybedecek çok şeyi var."

Rowlinson düşünceli düşünceli kalemin ucunu emdi. Telefonu çaldığında başka bir soru sormak üzereydi. Arayanın kimliğine bakınca hemen cevapladı.

"Priest, ne istiyorsun?"

"Alexia Elias'ın birkaç gündür görülmediğinden bahsetmiştin." Hattın diğer ucundaki Priest'in sesi garip bir şekilde sakindi. Rowlinson dikleşti.

"Ne olmuş yani?"

"Onu buldum."

* * *

O günün erken saatlerinde, kaba sıvalı evde, ev sahibi bir önceki günün işi üzerine düşünmüştü.

Daha önce kimseyi öldürmemiş olsa da Simeon Ali'yi öldürmek tahmininden daha kolay olmuştu. Simeon ilkti. Bu, ev sahibinin yakın zamana kadar düşünebileceği bir şey değildi, ama mecburen yapılmalıydı. Simeon ev sahibine ihanet etmişti. Ölümünü kendi hazırlamıştı. Sonuçta ona adil bir uyarı verilmişti.

Simeon'u eve çekmek kolay olmuştu. Simeon'a sakinleştirici katılmış bir bardak su vermek ve onu içmesini izlemek kolay olmuştu. Ev sahibinin kanepesinde baygın haldeyken streç filmle Simeon'u boğmak yorucu olmuş, ev sahibini bitkin düşürmüştü. Önemli bir fiziksel tepki olmamıştı. Simeon'un vücudu hızla gevşemişti. Ama ev sahibi adrenalin patlamasından neredeyse bayılacaktı.

Alexia Elias'ı öldürmek daha da tatmin ediciydi. Ev sahibi, dolandırıcının Londra'daki evinden tek başına ayrılıp koşturarak kuzeye, eski evine gelmeye bu kadar kolay ikna olmasına da şaşırmıştı. *Ne saçma bir saflık!* Oradaki cinayet, Simeon'u öldürürken yaşadığından daha telaşlı olmuştu. Bilinci açıkken birini öldürmenin çok daha fazla deneyim istediği ortaya çıktı. İşi bitirmek için ev sahibi bütün gücünü harcamıştı.

Ev sahibi, bir insanı öldürmenin en iyi yolunu bulmak için aylarını harcamıştı. İlk olarak, en etkili yolun bir yere sabitlediği teli kurbanın boynuna dolamak ve sert bir çekişle başı kesmek olduğunu düşünmüştü. Endonezyalı çete ele-

manları 1965'te komünistlerin katledilmesinde bu tekniği mükemmelleştirmişlerdi, ancak bu işin sonunda ev sahibinin halletmesi gereken çok fazla karışıklık vardı. Özellikle, temizlenmesi gereken epey kan ve pislik olacaktı.

Sonunda, sahibi boğulma yönteminde karar verdi. Bir bedeni yok etmenin, onu en temel gereksinimi olan oksijenden mahrum bırakmaktan daha iyi bir yolu var mıydı? Ruh da ateş gibi aynı şekilde sönüyordu. Gerçi, öldürmek dolandırıcının cezasının yalnızca başlangıcı olmuştu.

İlk başlarda, Simeon'un, Alexia'yı ifşa etmeye katılmama kararı bir hayal kırıklığı olmuştu. Düşününce, alternatif plan çok daha tatmin ediciydi ve ev sahibine aylarca süren araştırmaların sonuçlarını uygulamaya koyma fırsatı vermişti. Esasen ev sahibi gizliden gizliye işlerin bu şekilde yürümesini istemiş bile olabilirdi.

Alexia'yı yakında bulacaklardı. Avukatın, Julian'ın eski evin önünde duran resmini bulduğunu ve öncelikli olarak o evi ziyaret edeceğini varsayıyordu. Avukatın bu keşfi yapması önemliydi. Ev sahibi, onun sahtekârlara ve hainlere ne olduğunu, onlardan sadece tek bir adım ötede olduğunu görmesini istiyordu. Ama belki de bunu zaten biliyordu.

Ev sahibi derin bir nefes aldı, ona kadar saydı. Sonra günlüğe döndü.

Kapı gıcırdayarak açılıyor. Kız o mide bulandırıcı, dikkat çekici kokuyu alıyor. Kasılıyor, hareket edemiyor. Ne olacağını biliyor: adam günlerdir aşağı inmedi.

Ahşap oyuncak bebeğe bakınıyor ama bebek masanın altında saklanıyor. Güzel. Bebeğin kendisini görmesini istemiyor.

Kız gözlerini kapatıyor ve ağaçların ötesinde görünen kilise kulesini düşünüyor. Kutuların üzerine çıkarak vadiyi ve kilisenin tepesini görebiliyor. Tıpkı bir ağacın üzerinde baş aşağı duran bir dondurma külahı gibi görünen bu basit görüntüde rahatlatıcı bir yan buluyor. Ama bu onu sakinleştiriyor. Ona umut veriyor.

"Tatlım" diye sesleniyor kadın. "Tatlım. Giyindin mi tatlım?"

Kız cevap vermiyor ama ayağa kalkıyor ve kadın onları göremese de gözlerini açıyor. Titriyor, omuzlarında ve saçlarında gezinen elleri hissediyor. Örgüleri çözülüyor, saçları düzeltiliyor. Kitaptaki prensesler gibi upuzun, bu yüzden sırtını kaplıyor. Yüzüne, göz çevresine, dudaklarına ve yanaklarına makyaj yapılıyor. Kız makyajdan nefret ediyor. Saçına bir fiyonk bağlanıyor ve bacaklarını açık bir halde duvara yaslayarak durması ve ileriye, ufka bakması talimatı veriliyor.

"Gözlerini kırpma tatlım," diye ısrarla tavsiyede bulunuyor kadın. Sırıtışı kıza Pamuk Prenses'e elmayı veren cadıyı hatırlatıyor. "Gözünü kırpmandan hoşlanmıyor."

Kız kendisinden isteneni yapıyor. Bekliyor. Ta ki kapı açılıp kadın gidene kadar. Ama yalnızken bile kolları açık, parmakları düz ve gergin duruyor.

Kapı tekrar açılıncaya kadar bekliyor ve o içeri girerken, kızın dudaklarından küçük bir inleme dökülüyor.

Ev sahibi günlüğü geri koyup banyoya girdi. Aynaya baktı. Kendisine bakan yüz solgun ve yıpranmıştı. Ev sahibi, çoğu insanın derisiyle doğru orantılı büyüdüğünü, genç-

liğin ilk tazeliğinin kaybolup yetişkinliğe doğru filizlendiğini, böylece sonraki benliklerinin ilk benliklerinin olgun kopyaları olarak göründüğünü gözlemlemişti. Ama dört yıl önce bir araba kazasının ardından cerrahi olarak yeniden yapılan burun ve yanaklarıyla genç halinin tanınmaz, gülünç bir taklidine dönüşen ev sahibinin yüz hatları o kadar da olgunlaşmamıştı.

Ev sahibi kendini yetişkin bir insandan çok derisini değiştirmiş bir yılan gibi hissediyordu. Ancak o derinin altında tamamen farklı, yeni bir hayvan bulmuştu.

Önemli değil. Dış görünüşün pek bir önemi yoktu. Ev sahibinin ruhu cayır cayır yanıyordu. Yakında zamanı gelecekti. Adalet için, dengenin yeniden sağlanması için. Kurtuluş için. İntikam için.

Ve tüm dünya gerçeği öğrendiğinde saklanacak bir yer kalmayacak.

25

Alexia ve Dominique'in eski evinin bodrum katı kırmızı tuğlalarla çevrili berbat bir yerdi. Gri suyla dolu batık bir alana bakan merdiven boşluğunun dip kısmı yükseltilmişti. Suyun nereden geldiği belli değildi ama Priest evin terk edilme sebebinin bu olup olmadığını merak etti.

Rowlinson'un ekibi, merdiven boşluğunun dibine bir dizi projektör kurmuştu. Bu ışıkların sayesinde dört olay yeri inceleme memuru, yükseltilmiş bölümün üzerinde yatay olarak uzanan, bacakları bulanık suda sallanan Alexia Elias'ın etrafında koşuşturabiliyorlardı. Priest, Rowlinson'un yanındaki platformun arkasında duruyordu. Olay yeri inceleme müdürü, görevli bir patolog ve ellili yaşlarının sonlarında O'Connell isimli sırım gibi bir adam, tulum giymiş suyun içinde yürüyordu. Su bellerine kadar geliyordu.

"Nereye gidersen oradan ceset fışkırıyor, Priest," dedi Rowlinson. Duvara yaslanmış, memurların çalışmasını izlerken ağzında bir şey çiğniyordu.

"Sanırım sadece şanslıyım," diye cevap verdi Priest.

Merdiven boşluğunun dibinde, tebeşirle çizilmiş güvenli alanda duruyorlardı. Rowlinson cesede baktı. "Yüzü hakkında ne düşünüyorsun?"

"Nahoş."

"Biri bize bir mesaj gönderdi. Ya da belki de *sana* bir mesaj gönderdi?"

"Hı-hı."

Rowlinson bir süre duraksadıktan sonra devam etti. "O olduğunu nasıl anladın?"

"Bu korkunç bir ceket ve mahkemede aynı saati takıyordu. Bu bir Jaeger-Lecoultre. Muhtemelen on bin dolar değerinde."

O'Connell sudan çıkmış ve cesedin yanına çömelmişti. Alexia'nın kafasını yavaşça çevirince bir an için şekli bozulmuş yüzü Priest'in gözüne ilişti. *Daha önce hiç böyle bir şey görmedim.* Yanında, Rowlinson hâlâ sakız çiğniyordu.

"Söylesene," dedi. Rowlinson. "Onu nasıl buldun?" Priest cevap vermedi ama Rowlinson'u Simeon'un dairesinde buldukları fotoğrafı Rowlinson'a verdi. Dedektif Başmüfettiş fotoğrafı alıp ışığa tuttu. Yavaşça başını salladı. "Bunu nerede buldun?"

"Simeon'un dairesinde."

"Yani, Simeon Ali'ye kiraladığın *senin* dairende demek istiyorsun." Priest cevap vermedi ve O'Connell'ın, daha fazla fotoğraf çekilmesini sağlamak için Alexia'nın kafasını kaldırmasını izledi. *Bir şey kesin. Bu pazartesi günü isteyeceğimiz erteleme talebinde şansımızı artıracak.*

"Tanrı aşkına, Priest, sana benimle bağlantıya geçmeni söyledim."

"Seni aradım, değil mi?" Rowlinson'un bu sözlerine karşılık ona bakışından yaptığını hiç takdir etmediğini hissetti.

"Çanta taşıyıcın nerede?"

"Georgie mi? Dışarıda, senin adamlarından birine ifade veriyor. Ondan sonra arabada beklemesini söyledim."

"Özel Soruşturma Dairesi, bu sefer seninle resmi olarak görüşmemi isteyecek, Priest. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Eski karımla karşılaştın mı?"

Rowlinson burnundan soludu. "Geçici görevlendirmemin başlangıcından bu yana Komiser Yardımcısı Auckland'la iki kez karşılaştım. Bunların her ikisinde de suratı asıktı. Ya midesine dokunan bir şey yemişti ya da garip bir şekilde beni görmekten memnun değildi."

"Muhtemelen müthiş sağdıç konuşmanı hatırlıyordur."

O anda içinde bulundukları ürpertici koşullarına rağmen Rowlinson elinde olmadan kıkırdadı. "Ne yazık ki, sözlerim içki yüzünden biraz amacından sapmıştı. Anladığım kadarıyla, senin hâlâ üniformalı polis olduğun dönemde görevdeyken karşılaştığın ve sert bir şekilde sorguladığın ikizlerden bahsetmem ortamı..."

O'Connell ayağa kalkıp onlara doğru yönelince Rowlinson sustu.

"En az yirmi dört saattir ölü. Katılaşmanın ilk belirtileri başlamış," dedi gırtlaktan gelen bir sesle. Priest, bunun yıllarca sigara içmesinden kaynaklandığını düşündü.

"Burada mı öldürülmüş yoksa buraya mı taşınmış?" diye sordu Rowlinson.

"Bence burada öldürülmüş. Onu masada incelediğimde daha fazlasını öğreneceğim."

"Neden ölmüş?" diye sordu Priest.

O'Connell, gözlerine inanamıyormuş gibi Priest'e baktı. "Affedersiniz, efendim, ama siz kimsiniz?"

Priest incinmiş gibi davrandı. "Cesedi buldum."

O'Connell, Rowlinson'a baktı. "Öyleyse şüpheli kişi değil mi?"

"Çok meraklı biridir. Yani onun sorusunu cevaplayabilirsin, böylece bu bok deliğinden bir an önce kurtulabiliriz."

O'Connell tereddüt etti, ancak sonunda pes etti. "Boğulma. Ağzının köşesinde streç film var."

"Simeon Ali ile aynı," dedi Rowlinson ağzının içinden mırıldanarak.

Priest derin ve ağır ağır nefes aldı. Bağlantı göz önüne alındığında, aynı katille karşı karşıya oldukları açıktı. *Fakat birinin hem Alexia'yı hem de ona karşı tanıklık edecek adamı öldürmekten ne kazancı vardı?*

"Peki ya yüzü?" diye sordu Rowlinson.

O'Connell koluyla burnunu sildi. "Resimler, Harry."

Baştan ayağa beyaz iş tulumu giymiş olan olay yeri inceleme memurlarından biri Rowlinson'a, Alexia Elias'ın kafasının bir dizi polaroid fotoğrafını uzattı. Rowlinson, onları Priest'e verdi. Priest ıslık çalarak art arda fotoğraflara baktı. Bulundukları mesafeden ne olduğu açık değildi ama yakın çekimler korkunç bir görüntüyü gözler önüne seriyordu.

Dedektif Müfettişi olduğu zamanlarda, şiddet sonrasını görmeye alışmıştı. Çoğu kıdemli memurun tüm meslek hayatında görebileceğinden çok daha fazlasını görmüştü.

Büyük bir çevrede seri katiller konusunda uzman olarak kabul ediliyordu ve Amerika Birleşik Devletleri'nde uzmanlık eğitimi almış biri olarak kolay kolay sarsılmayacağını düşünürdü.

Oysa şimdi, Alexia Elias'ın mahvolmuş yüzüne bakarken, bu düşüncesini yeniden gözden geçirmesi gerektiği sonucuna vardı.

"Bu da ne böyle?" diye soludu.

Alexia'nın ağzı dikilerek kapatılmıştı. İplik kalın ve mavi renkli, iğne yerleri düzensizdi. Şekli bozulmuş dudaklarının her iki tarafında kanlı yara izleri vardı. Kulakları yanmış gibi görünüyordu, çünkü saçları yolunmuş, kafasının her iki tarafında, erimiş kaya gibi görünen iki yumruk büyüklüğünde kabuktan başka bir şey kalmamıştı.

Daha fazlası vardı. Gözleri tanımlanamaz durumdaydı. Göz çukurları kabaca şeklini koruyordu ama yüzünün üst kısmı kan revan içindeydi: bir grotesk maskesi gibi bir katılaşmış bir hamur, kırmızı ve mor. İnsan görünümünden geriye kalan tek şey bir saç tutamı, çenesi ve burnuydu. Zaten bu normal görünen parçaları sayesinde tanınabilmişti.

"Bunu neyin böyle yaptığını düşünüyoruz?" diye sordu Rowlinson sessizce.

"Tam olarak emin değilim, henüz," mırıldandı, O'Connell. "Ama bu aşamada en iyi tahmin bir pürmüz."

26

Londra'ya geri dönüş yolunun ilk bir saatinde hiç konuşmadılar.

Nihayet otoyola girdiklerinde, Priest yan gözle Georgie'ye baktı. Kapıya yaslanmış kollarını kavuşturmuş, hüzünlü bir şekilde pencereden dışarıya bakıyordu. İfadelerini vermiş, ardından Rowlinson'un olay yeri inceleme memurlarının Alexia'nın cesedini dışarı çıkarmasını izlemişlerdi. Her şey bittiğinde güneş gökyüzünde iyice alçalmış, araba yoluna düşen gölgeleri uzamaya başlamıştı.

Gittikleri sırada, yamacın dibinde ölümün iğrenç kokusu hâlâ havadaydı.

Priest, Georgie'ye her şeyin yoluna gireceğini söylemek için hangi kelimeleri kullanabileceğini düşündü, ancak kafasında bir türlü düzgün bir cümle oluşmuyordu. Gerçi o cümleyi kurabilseydi bile onu yeterince inandırıcı bir şekilde söyleyebileceğinden şüpheliydi. Apaçık bir yalan olurdu.

Sonunda, "Nasılsın?" diye sordu.

Georgie oturduğu yerde dikleşti. "İyi. İyiyim. Gerçekten." Döndü ve gözlerine ulaşmasa da gülümsedi. Priest karşılık olarak başını salladı. O anda fark etti: Georgie asla pes etmeyecek, mücadeleden vazgeçmeyecekti. Hissettiği şeyin kendisinden daha büyük olmasına asla izin vermeyecekti. Sanki tüm duyguları, istendiğinde kapalı tutulabileceği küçük kutulara özenle ayrılmış gibiydi.

Ona ne kadar imreniyordu.

"Dönüş yolunda bir şeyler yemek ister misin?" diye sordu. Aslında aç değildi, onun da aç olduğundan şüpheliydi ama bu, ona etmesi gereken bir teklif gibi görünüyordu.

"Fark etmez."

Priest birkaç kilometre sonra otoyoldan ayrıldı ve kendini, onu yanıp sönen ışıkları ve tiz sesleriyle dikkat çeken küçük bir oyun salonunun yanındaki benzin istasyonunun kafesine götürürken buldu. Bir tepsiye aldıkları malzemesi az iki sandviçle kuyrukta durdular. Priest, siyah bir kedinin bir oyuncudan diğerine atlamasını izledi. Gözlerini kapadı ama yine de göz kapaklarının arkasında yanıp sönen ışıkları görebiliyordu. Onları açtığında, kedi gitmişti.

Kahretsin, araba kullanmamalıyım.

Üzerine doğru yaklaşan bir nöbetin başlamak üzere olduğunu hissedebiliyordu. *Hayaletler üzerime geliyor.* Bunun ilk olduğu zamanı hatırladı. Bir yaz günü parktaydı, çimenlerin üzerinde oturuyordu, on beş yaşındaydı ve babasının çalışma odasından arakladığı bir şişe viski yanındaydı. İlk defa tattığı sıvının boğazında oluşturduğu korkunç yangını hâlâ hatırlayabiliyordu. Etrafındaki insanlar gülüyor, arkadaşları top atıyor, gol atması için ona sesleniyorlardı. Ama

dinlemiyordu. Ellerine bakıyordu. Ya da en azından kollarına bağlı gibi görünen ama bağımsız hareket eden *bir çift ele* bakıyordu. Elleri kollarından kopmuş gibiydi. Birdenbire bir gölgeden başka bir şey olmadığı duygusuna kapıldı. Bedeninin çimenlerden kalkışını ve birkaç metre sendeleyerek yürümesini ve bir gül çalısına kusmasını izliyordu.

Georgie'ye baktı. Bir çikolatayı inceliyordu. Saçları iki omzuna dökülüyordu, yapay ışık yumuşak yüz hatlarını vurguluyordu. Onun kendisini gözlemlediğinden habersiz, kendi düşüncelerinde kaybolmuştu.

"Bunu alıyor musun, almıyor musun?" diye sordu Priest.

"Hmm?" O anda bir hayal âleminde olduğu belliydi. Kendini sarsarak bu âlemden uzaklaştı. Yeniden ona gülümsedi ama bu kez gözleri de gülümsemesine eşlik etti. Ona karşı ilk tepkisi bu gibi görünüyordu.

"Bir çikolatanın zararı olmaz evlat."

Priest, çikolatayı onun elinden alıp tepsiye attı. Sıranın ilerisindeki yaşlı bir çift sonunda ödeyecekleri faturanın bedelini peni olarak saymayı başarmıştı. Nihayet biraz daha ilerlediler.

"Gözlerine ne olmuş Charlie?" diye sordu Georgie. Priest sorusunu açması için ona bakınca devam etti. "Olay yeri inceleme memurlarından bazılarının onun gözleri hakkında konuşmalarına kulak misafiri oldum."

Priest içini çekip ensesini kaşıdı. En ufak bir esinti onu devirmeye yetecekmiş gibi sersemlemişti. "Birisi yüzüne pürmüz makinesi tutmuş. Gözleri, yüzünün çoğu ve kulakları yakılmış. Sonra da ağzı dikilmiş."

"Onu öldürdükten önce mi sonra mı?"

Güzel soru. O'Connell'ın bu konuda hiçbir fikir beyan etmediğini hatırladı. "Bilmiyorum. Otopsi sonucunda Rowlinson'dan öğreneceğim."

"Üç bilge maymun," diye mırıldandı Georgie.

Onun ne söylediğini kavramak Priest'in birkaç saniyesini aldı. "Ne?"

"Görmedim, duymadım, söylemedim. Gözleri, kulakları ve ağzı, hepsi çıkarılmış."

Georgie'nin sesi Priest'in kafasında yankılandı. Gözlerini kapadı ve ona bakan Alexia Elias'ın yüzünün çirkin bir taklidini gördü. Kulaklarına hücum eden kanın sesi sağır ediciydi ve arka planda kırmızı elbiseli bir kadının ondan uzaklaştığını görebiliyordu, toplanmış kumral saçları narin boynu kısmen açıkta bırakmıştı. Bu kadın... *Jessica...*

"Merhaba?"

Gözlerini açtı. Görüntü uçup gitti. Kasanın arkasındaki kasiyer ona tuhaf tuhaf bakıyordu.

Georgie anahtarlarıyla cebelleşiyordu. Bir gün gibi gelen sürenin ardından ön kapıyı açmayı başardı. Koridor karanlıktı ama sağdaki kapının altındaki boşluktan ışık sızıyordu. Klasik müziğin boğuk sesi ona kadar geliyordu. Akıldan çıkmayan, mutsuz, kederli bir melodi. *Elgar mı...? Hayır, daha Barok bir şey.* Işığı yaktı. Li'nin odasının kapı kolunda mavi bir kurdele bağlıydı, yani yanında bir müşterisi vardı. Belli ki klasik müzikten hoşlanan biriydi. *Ah, tabii ya, Albinoni, Sol Minor Adagio. Düşünüldüğünde garip bir seçim.*

Bir hayal kırıklığı dalgası hissetti. Nadiren bir arkadaşa

ihtiyaç duyar, travmasıyla kendi kendine sessiz bir şekilde başa çıkmayı tercih ederdi, ama bu gece Li ile konuşmak istiyordu. Pek çok şey hakkında. Ona bugün olanları, birinin yüzünün kaynak makinesiyle yakıldığını, cesedi bulduklarında ne durumda olduğunu anlatmak istiyordu. Polisin onun hesabını sorgulamasını, araştırmasını, tutarsızlık bulmaya çalışmasını. Ona şüpheyle bakmasını. Charlie hakkında, onun durumu hakkında konuşmak istiyordu. Onun çıldırtıcı derecede kaprisli olması hakkında.

Hepsinden önemlisi, geçen gece "bunu düzeltebiliriz" derken ne demek istediğini Li ile konuşmak istiyordu. Georgie intikamcı biri değildi. Li'nin kastettiği bu muydu? Martin'den intikam almaları gerektiğini mi söylemek istemişti?

Georgie parmaklarının ucunda yürüyerek Li'nin odasının yanından geçti ve mutfağın ışığını açtı. Müşteri gidene kadar burada kalacaktı. Burası Li'nin odasına en uzak olan yerdi ve Georgie, Li'nin müşterileriyle yaptıklarını duymaktan nefret ediyordu.

"Bir kediye ihtiyacımız var," dedi yüksek sesle.

Evet, ikilimizi üçlü yapmak için kedi familyasından bir arkadaş.

Buzdolabından bir şişe su aldı ve bir mutfak sandalyesine yığıldı. İzlemeye meraklı değildi ama yine de uzaktan kumandayı alarak duvara asılmış televizyonu açtı. Birkaç dakika kanallar arasında geçiş yaptıktan sonra birden durdu. Doğruldu.

Hayır!

Ses kapalıydı ama BBC News muhabirinin altından geçen yazı Georgie'nin kafasında çığlıklar atıyordu: ELİAS

VAKFI HAKARET DAVASININ TANIĞI ARABA BAGAJINDA ÖLÜ BULUNDU.

Priest yatak odasının kapısından içeri tökezleyerek girdi, çevresindekilerin pek farkında değildi. Sadece kendi dairesi olduğuna dair belli belirsiz bir fikre sahipti. Yatak sıcak ve davetkâr görünüyordu; iğrenç, ölü yaratığın atıldığı bataklık benzeri bodrum katının tam tersi.

Çürük kokusu üzerine yapışmıştı. Bir türlü kurtulamıyordu.

Kendini yatağa attı, başını karyola başlığına dayadı ve dizlerini kendine doğru çekti. Hiçbir yere koşmamıştı ama yüksek sesle nefes alıyordu. Yoksa koşmuş muydu? Kıpırdamadan oturdu, neresi olduğunu bilmediği bir yerde kanaması olduğu endişesini bastıramıyordu; paranoya gezisinin nihai sonucu bedenden ayrılmaydı.

Yan odada bir kargaşa olunca Priest donup kaldı, vücudundaki her kas gerildi. Dairesinde biri vardı. Belki de birden fazla kişi. Buradaydılar, hemen yan tarafta, yaklaşıyorlardı. Hareket edemiyordu. Hatta kapı süpürgelikten bir parça koparark gürültüyle açıldığında bile hareket edemedi

Priest, saçları dağınık, esmer bir adamın ve uzun ince bacaklı, genç ve güzel bir kadının açık kapıdan girdiğini ve yatağa, yanına tırmandığını gördü. Onu fark etmemişlerdi, birbirlerine o kadar dalmışlardı ki. Ağızları birbirine kenetlenmiş, kolları birbirine dolanmıştı. Priest, en azından yataktan kalkması gerektiğini biliyordu ama yapamıyordu. Adam tanıdıktı, kadın da öyle. Ama yine de hayvani tavırlarla hareket etmeleri birbirlerini pek iyi tanımadıklarını

gösteriyordu. Adam beceriksizce onun üzerine çıktı. Kendi gömleğini çıkarttıktan sonra onun bluzunun düğmelerini çözmeye başladı.

Kadın, adamın pazısının derisini çimdikleyerek, "Sadece fotoğrafımı geri almak için geldim," dedi nefes nefese.

"Bu *senin* fotoğrafın değildi ve *aslında* neden geldiğini biliyorum, Elinor," diye inledi adam. Adamın sesi Priest'e aitmiş gibi geliyordu.

Ereksiyon halindeki organının serbest kalmak için çırpındığını hissetti, alnında bir ter damlası oluşmuştu. Utandı, çifti izlemekten vazgeçti.

Adam kadını bırakmıştı. Kadın oturdu, uzun, dalgalı, sarı saçları ışıkta parlıyordu. Adam onun göğsünü öperken elini sırtına götürdü ve sutyenini çıkarttı. Dilini meme uçlarının üzerinde gezdirmeye başladığında kadın yumuşak bir sesle inledi.

"Geçen gece neden beni becermedin?" diye fısıldadı.

Adam cevap vermedi, bunun yerine parmaklarını kenarlarına sokarak kot pantolonunu çıkardı. Külotunu da beraberinde. Adam kontrolünü kaybedip onun yatağında başını kadının bacaklarının arasına gömerken Priest bir enerji dalgası hissetti.

27

Priest dünyanın sonunu getirebilecek bir baş ağrısıyla uyandı. Perdeler hâlâ kapalı olmasına ve yatağın yanındaki okuma lambasından gelen ışık suni olmasına rağmen, açık pencereden gelen sabah yolcularının sesi odaya doluyordu. Tereddütle oturdu ve acıyı beyninden uzaklaştırmaya çalışarak alnını ovuşturdu, ama bıraktığında acı hâlâ oradaydı.

Önceki geceye dair hatırası, eski bir projektörün bulanık görüntüleri gibi zihninden süzüldü. Bir nöbet sırasında olanları hatırlamak, uyku ile bilinç arasındaki puslu boşlukta canlı bir rüyayı bir gerçekten ayırt etmeye çalışmak gibiydi; uyandıktan hemen sonra geçen, neyin gerçek neyin değil, belli olmadığı bir zaman dilimi.

Ah, lanet olsun, bu sefer ne yaptım?

Yatak odasındaki tek kişi Priest'ti, ama mutfaktan pastırmanın tatlı kokusu yayılıyordu. Bir önceki gecenin olayları kafasında gelişmeye başlayınca midesi düğümlendi. Bir eşofman ve eski bir tişört giydi ve yemek kokusuna doğru

ilerledi. İlk başta, onun geri dönmüş ve kendisini affetmiş olabileceğini düşündü. Kapıyı açacak ve Jessica'yı mutfağında, mutfak barında onun için hazırladığı kahvaltı ve çayla otururken bulacaktı...

Böyle olmayacağını bile bile kapıyı açtı.

Elinor Fox onun gömleklerinden birini giymişti ve altında başka bir şey yoktu. Ocağın önünde, boşanmadan hemen önce Dee'nin evinden kurtardığı kızartma tavasıyla meşguldü. Kızartma tavası özeldi çünkü yasal harçlar ve kötü hatıralar dışında ilk evliliğinden kendisine kalan tek şeyi temsil ediyordu. Şimdi yoğunluğu eski karısınınkini bile aşan biri, onun sapını tutuyordu.

Kahretsin.

Elinor başını çevirip ona baktı, kasıtlı ve prova edilmiş bir hareketti. Saçları düzdü. Uykudan yeni uyanmış ya da Priest'in şimdi hatırladığı, coşkuyla katıldığı sert seksten etkilenmiş gibi görünmüyordu.

"Günaydın." Gülümseyerek göz kırptı.

Priest dili tutulduğu için uygun bir karşılık veremeyince hafif bir şekilde gülümsedi ve Elinor'un arkasındaki bar sandalyesine oturdu.

"Domuz pastırmalı sandviç mi?" diye seslendi Elinor, omzunun üzerinden ona bakarak. "Sana gerçek bir İngiliz kahvaltısı hazırlayacaktım ama hiç yumurtan yoktu. Veya sosisin. Veya mantarın. Aslında domuz pastırmasından başka bir şey yoktu. Tanrı aşkına sen ne yiyorsun?"

Priest burnunun köprüsünü sıvazladı. "Esas olarak protein içecekleri ve noodle paketleriyle idare ediyorum."

"Tam bekâr işi, değil mi?"

Fırının ekranındaki görüntü bulanıktı ama saatin 07.12'yi gösterdiğinden oldukça emindi. Elias davası saat ondaydı ama Okoro en az bir saat öncesinden görüşmek isteyecekti ve müşteriler gergin olacaktı. Yani en fazla bir saat içinde çıkması gerekiyordu ve hazırlaması gereken evrakları ve yapması gereken telefon görüşmeleri vardı. Önceki akşamın çoğunu boşa geçirmişti ve şimdi zaman endişe verici derecede azdı.

Ağzından, "Aslında o kadar aç değilim," sözlerinin çıktığını duydu.

Elinor arkasını dönüp mutfak tezgâhına yaslandı. "Yemek yemek yerine yapmayı tercih ettiğin başka bir şey mi var?" diye sordu, başıyla anlamlı bir şekilde masayı göstererek.

"Elias davası," diye yanıtladı, Priest.

"Ah, tabii ya. Ne kadar aptalım." Aniden tavaya döndü ve yarı pişmiş pastırmayı çöp kutusuna attı. Anlamsız bir hareket gibi görünüyordu ama görünüşe göre ona büyük bir tatmin hissi vermişti. "İşte. Hepsi gitti."

Priest şaşkın bir hareketle ellerini kaldırdı. "Bunu yaptığın için teşekkürler."

"Alexia Elias nasıl ölmüş?" diye sordu Fox aniden.

"Öldüğünü nereden biliyorsun?"

Elinor kaşlarını çattı, gerçekten şaşkındı. "Dün gece sen söyledin. Dün geceyi hatırlıyorsun, değil mi?"

Priest gözlerini kapadı. *Kahretsin, daha hatırlayamadığım neler oldu?*

"Vurulmuş," dedi Priest. Onu yakından izliyordu ama Elinor hiç kıpırdamadı. Gerçeği biliyorsa bile bunu açık etmedi.

"Ne?" Şaşkın hali inandırıcıydı. "Simeon'un öldürülmesiyle bağlantılı mı?"

"Bilmiyorum. Tesadüf olabilir."

Bu konuda ikna olmuş görünmüyordu. "Bundan şüpheliyim."

Priest'in söyleyecekleri bitmişti. Genelde huzuru sessizlikte bulurdu Elinor Fox'un delici bakışı bir etki yaratmaya başlamıştı. Onunla bunun bozulduğunu hissediyordu.

"Ben mahkemeye hazırlansam iyi olacak," dedi belli belirsiz bir şekilde yatak odasını göstererek.

"Tabii," dedi Fox neşeli bir şekilde. Priest başka bir şey söyleyemeden üzerindeki gömleğini çıkardı, sırtını hafifçe geriye doğru kavis yaparak tezgâha dayandı. Ona gömleği uzatırken bir mankene benzeyen çıplak vücudu mermer bir heykel gibiydi.

"Öyleyse buna ihtiyacın olacak."

Priest, Kraliyet Adalet Divanı'nın girişinin dışında toplanmış insan kalabalığının arasından kendine yol açmaya çalıştı. Aldığı bilgilere göre çoğu çeşitli haber ajanslarından muhabirlerdi. Elias davası ilk gününde mütevazı bir ilgi görmesine rağmen şimdi ulusal yayın organlarının çoğu oradaydı.

Georgie'den Simeon'un ölümünün manşetlere çıktığını bildiren bir mesaj almıştı. Bu onu şaşırtmadı. Elinor'un ona söz verdiği "avans" zaten tahmin ettiğinden daha uzun sürmüştü.

Gazeteciye karşı gözlerini dört açmıştı. Onu sakin bir şekilde dairesinde apartmanda bırakmıştı. Her ne kadar,

eve döndüğünde hâlâ onu bekliyor olacağını söylediyse de, Priest kapıdan çıkar çıkmaz Elinor'un doğruca mahkemeye gideceğinden şüpheleniyordu.

Gerçi bu sürünün arasında ondan bir iz yok. Ona bir anahtar vermemişti ama dışarı çıkarsa kapının arkasından kilitlenmesi için kapandığından emin olmasını söylemişti. *İyi ki tavşan beslemiyorum.*

Priest, ceplerinin içindekileri plastik bir tepsiye boşalttıktan ve iriyarı güvenlik görevlisinin son dokunuşları yapma riskini göze aldıktan sonra, Tomas Jansen'i tek başına Yüksek Mahkeme'nin kafesinde bir fincan sade kahve içerken buldu. Bir fincan Earl Grey çay sipariş edip Jansen'in karşısına bir sandalye çekti.

"Diğerleri nerede, Tomas?"

"Vincent ile mahkemede."

"Hagworth'tan bir iz var mı?"

Jansen başını salladı. Gözleri kırmızı ve teni leke lekeydi. Priest'in on sekiz ay önce tanıştığı korkusuz gazetecinin gölgesi gibi görünüyordu. "Henüz yok. Ne olacak Charlie? O an geldi mi? Kazanır mıyız?"

"Korkarım o kadar basit değil."

"Alexia Elias *öldü*. Davayı açan oydu. Anlamıyorum."

Priest, "Hukuki olarak dava hakkı onun yöneticilerine devroluyor," diye açıkladı. "Yargıç bize bir erteleme verecek. Hatta şimdi vermiş *olmalı*. Alexia'nın sosyal durumu sayesinde dokunulmazlıkları olan yöneticiler bir mahkeme kararı için başvuracak ve devam etmek isteyip istemediklerine karar verecekler."

"Ya devam ederlerse?"

"Onu zamanı geldiğinde düşüneceğiz, şimdi değil, Tomas. Son birkaç günde çok şey oldu. Şu anda bir karar veremeyeceğimiz kadar fazla."

Jansen yavaşça başını salladı. Fincanı yerine koymadan önce dibinde kalan kahveyi ağzına doldurdu. Priest elinde belirgin bir titreme olduğunu fark etti. Ya da başka bir şeydi. Priest ona duruşmanın otomatik olarak bitmediğini söylediğinde oluşan bir öfke parlaması gibi. Gizlemeye çalışmıştı ama oradaydı: gözlerinde. O anda kafasından, Alexia'nın ölümünden en fazla kazancı olan kişinin Tomas Jansen olduğu düşüncesi geçti.

Tomas, bakışlarını Priest'in arkasına dikerek, "Dün bir polis bizi görmeye geldi," dedi.

"Dedektif, Başmüfettiş Rowlinson mu?"

"Evet. Sanırım adı buydu. Simeon Ali öldürüldüğü sırada nerede olduğumuz hakkında bir sürü soru sordu."

"Bu rutin bir uygulama," dedi Priest çayını alırken. "Eleme herhangi bir soruşturmanın ilk aşamasıdır."

"Sen eskiden bir polistin."

Priest, içinde bulunduğu gergin durumun belirtisi olduğu için onun bu suçlayıcı tavrını görmezden geldi. "Doğru."

"Ne oldu? Neden polisliği bıraktın?"

Priest kimliğini emniyet amirinin masasına atıp dışarı çıktığı o son anı düşündü. Ondan sonra altı ay boyunca bir barda çalışmıştı; bardakları temizlemiş, sayısız bira bardağı doldurmuş, sorun çıkaranları dışarı atmıştı. Eski patronu, Londra'daki en eğitimli barmen demişti. *Sahi o adamın adı neydi?*

"Polis ve ben, bir anlaşmazlığa düştük," dedi Priest sonunda.

Jansen gülümsedi. Sorulara doğrudan cevap vermeyen

insanları takdir ediyor gibiydi. Mesleği gereği olmalıydı. "Peki bu anlaşmazlığın temelinde ne vardı?"

"Ne yaptığımı bildiğimi sandılar. Ben de onların yanıldıklarını düşündüm."

Jansen bu kez kahkahayla güldü. "Bu iyi, Charlie. Çok soyut. İyi bir avukat olduğun kadar iyi bir gazeteci de olurmuşsun."

"Ona ne söylediniz?" diye sordu Priest. "Rowlinson'a."

"Ona tüm zaman boyunca seninle ve tabii Vincent ve Georgie ile birlikte olduğumuzu söyledim."

Priest başını salladı. "Anlıyorum."

"Gerçi ilginç, sence de öyle değil mi?" Jansen, çenesini eline dayayıp düşünceli düşünceli Priest'in çayına baktı. Priest, nedeninden emin olmasa da algısı güçlü amatör dedektif rolüne bürünüp kasten esrarengiz davrandığı izlenimine kapıldı.

"Nasıl yani?" diye sordu.

"Şey... Hepimiz orada değildik, öyle değil mi Charlie? En azından her zaman değil."

Priest, Tomas'ı on üçüncü mahkemeye yönlendirdi ve onu önden üç sıra geriye oturttu. Okoro'nun arkasındaki sıraya oturup dizüstü bilgisayarını açtı. Ona kararlı bir şekilde gülümseyen Georgie gibi Gail de oradaydı.

Sol tarafında, Hagworth bir klasörü açmaya çalışıyordu. Dominique Elias'ın elleri masada kenetlenmiş, gözleri dümdüz karşıya bakar bir halde Hagworth'un arkasında oturması Priest'i şaşırttı.

Önden bir kapı açıldı ve Yargıç Peters içeri girdi, saçını

topuz yapmış ve kolunun altına Hukuk Usulü Muhakemeleri Kurallarının bir nüshasını sıkıştırmıştı. Mahkeme salonundaki herkes topluca ayağa kalktı; arkada toplanan gazeteci güruhu bile onun otoritesini hissedip ayağa kalktı. Elindeki kitabı masaya sertçe vurdu ve Hagworth ayağa kalkmayı henüz başaramasa da herkese yerlerine oturmalarını işaret etti.

Peters notları alırken oturdular ve beklediler. Sonunda, Peters başını kaldırıp onlara baktı.

"Halka ayrılan kısmı boşaltabilir miyiz, lütfen."

İlk başta kimse kıpırdamadı. Peters doğrudan toplanmış gazetecilere hitap etmeden önce birkaç saniye bekledi.

"Halka ayrılan kısmı boşaltabilir miyiz, lütfen."

Biraz isteksizlik oldu, ancak mahkeme görevlisi kapıyı açınca sonunda dışarı çıktılar. Peters, avukatlara dönmeden önce kapı kapanana ve homurdanmalar kaybolana kadar bekledi.

"Bay Hagworth," dedi. "Duyduğuma göre müvekkiliniz ölmüş."

Hagworth hâlâ ayaktaydı. "Üzülerek belirtmek durumundayım ki, öyle, Sayın Yargıç."

"Bay Elias." Peters, Hagworth arkasına, masanın üzerine eğilmiş perişan haldeki kambur figüre baktı. "Mahkeme size en içten taziyelerini sunar."

Elias kabul ettiğini gösteren bir şekilde başını salladı.

"Ve Bay Okoro, duyduğuma göre sizin de tanığınız ölmüş."

Okoro ayağa kalktı. "Doğrudur, Sayın Yargıç."

Peters başını salladı. "Ne büyük talihsizlik. Gördüğüm kadarıyla bu davayı ertelemekten başka seçeneğimiz yok. Şimdi, hanginiz gizli raporlama emri için başvuracak?"

28

Priest tahtaya baktı ama bir sonraki hamlesi belli değildi. Doğu Avrupa'da konuşlanmış, parçalanabilen ve Asya'da ilerlemek için kullanılabilecek mütevazı bir taburu vardı, ancak bu, yedek birliklerinin sonuncusu olacaktı; Afrika'yı ve Amerika'nın çoğunu, Kuzey ve Güney'i çoktan kaybetmişti. Seçenekler çok azdı.

"Seninle *Risk* oynamaktan çok zevk alıyorum, kardeşim. Ya sen?" dedi William. Priest, yıllar geçtikçe ağabeyinin sesinin gırtlaktan gelen bir çınlamaya dönüştüğünü fark etmişti. Maksimum güvenlikli bir psikiyatri hastanesinde sekiz yıllık tutukluluğu, William Priest'i fiziksel olarak neredeyse tanınmayacak kadar küçültmüştü; her ne kadar odaklandığında zihni her zamanki gibi keskin görünse de.

"Mm." Priest, içinde bulunduğu korkunç durumu değerlendirmeye devam etti.

"Tanrım! diye haykırdı William aniden. "Davanın durumunu sormayı unuttum, Charles. Önemli bir tanığın şüpheli

koşullarda öldürüldüğü haberini gördüm. Umarım bu sizin zararınıza olmaz. Tabii, ruh halin ve hafta içi buraya gelmiş olman aksini söylüyor."

William her zaman böyle konuşmamıştı. O her zaman iyi konuşan, hoş sohbet biri olmuştu. Gerçi Priest çocuklarının hepsi çok güzel konuşurdu. Ama Priest, William'ın sesinde, onu bir Sherlock Holmes romanından fırlamış gibi yapan kesin bir değişiklik fark etmiş, ancak bunun kasıtlı olup olmadığını anlayamamıştı. Büyük ihtimalle kasten böyle konuşuyordu. William oyunculuğa küçük kardeşlerinden daha yatkındı.

"Davacı da aynı derecede şüpheli koşullarda öldü, bu yüzden bir bir berabereyiz." *Bu, şu ana kadar Fox'un Londra'daki her haber istasyonuna dağıtmadığı bir haberdi, ama bu ne kadar sürecekti?*

William memnun bir şekilde arkasına yaslandı. "Pekâlâ, davayı yasal bataklıktan kurtarabilecek biri varsa o da sensin. İki kişi nasıl öldü, sorabilir miyim? Ölümlerinin bağlantılı olduğuna inanıyorum."

"Streç film," diye yanıtladı Priest. Son yedek birliklerini Avustralya'ya yerleştirdi ve bir birliği Avrupa sınırından William'ın topraklarına taşıdı.

William, onaylamadığını belirten bir homurtu çıkardı. Savunmasız olduğu tek alan bu oyundu. Arkasında, gardiyan gergin bir şekilde öksürdü.

"Streç film, ha," diye mırıldandı William, zarları sayarak. Priest bu sefer üçe bir ondan üstündü. "Ne kadar hayranlık verici. "Birini öldürmek için çok kişisel bir yol, sence de öyle değil mi? Boğulma gibi. Onları boğmak için kurbanından gerçekten *nefret* etmelisin, biliyorsun. Streç film-

le boğmak için de aynı şey geçerli. Sadece, üç veya dört dakika, dayanma gücü daha fazla biri için belki biraz daha uzun süre, kollarının arasında çırpınacağını kabul etmen gerekiyor. Gerçi ben fiziksel dayanıklılığın bir kişinin yaşama arzusundan daha az önemli olduğunu düşünüyorum."

Düşünmek. Şimdiki zaman. Henüz şartlı tahliye için hazır değilsin, eski dostum. Gerçi bunun için asla uygun olmayacaksın ya.

Priest, "Hiç denedin mi?" diye sordu. Kardeşler, çocukluklarına dayanan bir gelenekle yumruklarını tokuşturup birbirinin etrafında çevirdiler. William zarları hareket ettirirken neredeyse dalgın dalgın konuşuyordu.

"Hayır. Bir keresinde bir adamın boynuna köpek tasması gibi takılan ve çerçevesine gizlenmiş pompa ile kauçuk halkası genişletilebilen bir mekanizma tasarlamıştım. Pantolonuma diktiğim bir cihazdan iletilen elektronik bir sinyalle uzaktan kumanda edilebiliyordu."

"Hiç bu buluşunu test etme fırsatın oldu mu?"

Priest, atılan her bir zarla oyunun ağabeyinin lehine dönmesini ve William'ın onun birimlerini parmağıyla devirmesini canı sıkkın bir şekilde izledi.

"Pişman değilim. Acımıyorum da. Aklımda kobay olarak yakışıklı bir Fleet Street bankacısı vardı."

William'ın arkasındaki gergin görünümlü gardiyan kıpırdanarak tekrar öksürdü. Priest öyle sert bir bakış attı ki söylemek üzere olduğu şey gardiyanın boğazında tıkanıp kaldı. Genç görünüyordu, okuldan yeni mezun gibiydi. Priest onu tanımıyordu. Muhtemelen bu işte yeniydi ve bir seri katilin düşüncelerine alışkın değildi.

"Şey..." diye başladı Priest elinde kalan kartları kontrol ederken. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama ilk kurbanda iğne izi vardı ve savunma yaptığına dair bir yarası yoktu."

"Ah, ne kadar sıkıcı. Bu, akşam yemeği için yapacağın rostoyu mikrodalgada pişirmek gibi. Ancak, şahsi olarak karşı karşıya gelme durumu olmadığına göre katil erkek de kadın da olabilir, öyle değil mi?" William ona bilmiş bir bakış attı, gerçi Priest bu noktayı çoktan düşünmüştü. "Hatıra olarak alınan bir şey var mıydı? İç çamaşırı, parmaklar, belki bir göz küresi?"

"Korkarım hayır. Ama ikinci kurbanın yüzü tahrip edilmiş."

"Ya?" dedi William ilgilenerek. Uzanıp zarları Priest'e uzattı. Acemi gardiyan rahatsız bir şekilde ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Sürekli onları izliyor, ara sıra üzerlerinde ışığı yanıp sönen kameraya bakıyordu. "Belli ki katil ilk kurbanı, kendi kendine feci şekilde ölmesi için yalnız bırakmış."

"Doğru."

"Hımm." William zarları saymış ve Priest'in saldırısını yerle bir etmiş, yedek birliklerini yok etmiş ve son kıtasını saldırıya maruz bir halde bırakmıştı. "Ah, bu arada, kötü şans, Charles. Aslında, istatistiksel olarak son zaferim imkânsızdı, yani stratejinde bir yanlışlık yok kardeşim. Sadece şanssızsın."

"Hadi söyle," diye mırıldandı Priest, belli belirsiz duyulacak şekilde.

"Pekâlâ... yüze ne yapılmış?"

"Kulaklar ve gözler pürmüzle yakılmış ve ağzı dikilmiş," dedi Priest sertçe.

"Demek öyle... Oldukça iyi bir gösteri. Dikiş nasıldı?"

"Amatörce ve yakma işi de karışıktı."

"Pekâlâ, cerrah ya da araba tamircisi olan herkesi ortadan kaldırabileceğine göre gayet iyi gidiyorsun." Priest başını kaldırdı. William kendi kartlarını karıştırıyor ve yedek birlikleri yeniden düzenliyordu. Büyük ihtimalle yorumunun komik olmasını amaçlamamıştı.

"Teşekkürler, Wills. Bu çok yardımcı oldu."

"Rica ederim. Bu arada Charles, şu anda seni üzen cinayet mi yoksa dün gece yattığın sarışın kız mı? Sahi, adı ne? Sanırım sesli harfle başlayan bir şey."

Priest hazırlıksız yakalanmıştı; cevap vermeye çalıştı ama bocaladıkça William daha da keyiflendi. Sonra aşağı baktı, William'ın varsayımının bazı fiziksel kanıtlara dayandığını fark etti. İşte oradaydı: ceketinin kolunda uzun bir sarı saç teli. Kaldırıp yere attı.

"O kadının bir baş belası olduğunu hissediyorum, kardeşim. Dikkatli ol," diye uyardı William.

"Peki bu sonuca nasıl vardın?"

"Bu sabah senin gömleğini giyip sana kahvaltı hazırladı. İlk seksin ardından biraz küstahça, değil mi?" Priest her seferinde ağabeyinden yarım saniye geride olduğunu hissetti. Bu, üç yaşından beri katlandığı bir duyguydu. William, avantajının farkında olmanın verdiği neşeyle devam etti. Gömleğine yağ sıçramış ve üzerinde hafif bir pastırma kokusu var. Evde kendi kendine asla kahvaltı yapmazsın, vaktin yok, o yüzden senin için, senin gömleğinde yapmış olmalı ve birbirinizle bir geceden fazla vakit geçirmiş olsaydınız, sen mutlaka bundan bahsedeceğin için senin o korkunç kafe dışında asla pişmiş bir kahvaltı yemediğini bilirdi."

Priest, "Belki alışkanlıklarımı değiştirmişimdir," dedi ama sözlerinin hiç de inandırıcı olmadığının ve kabul görmeyeceğinin farkındaydı.

"Saçma. Serengeti leoparları falan filan. Bu kadar sıkıcı olma: cinayetlere ve ikinci kurbanın gözlerinin tahribatına geri dönelim. Amacı bir şeyi görmesini engellemek mi yoksa daha önce görmüş olduğu bir şey için onu cezalandırmak mı?"

"Henüz emin değilim."

William, birliklerini yeniden Asya'daki kalesinin batı cephesine yerleştirmişti ve Avrupa'ya ilerlemeye hazırlanıyordu. Zafer artık bir formaliteydi ama Priest oyunu devam ettirmeye karar verdi. Ziyaret süresi bir saatti ve hâlâ beş dakikası vardı. William'ın zaman kavramına sahip olduğundan şüpheliydi ama yine de ondan beş dakika çalmak hiç hoş görünmüyordu.

"Çok iyi. Al bakalım." William zarları Priest'e uzattı. "Yüzüne verilen hasar, ölümden önce mi yoksa sonra mı yapılmış?"

"Henüz bilmiyorum. Otopsiyi bekliyorum."

"Ah!" diye haykırdı William. "Ne kadar sinir bozucu! Peki senin tahminin?"

"Sonra."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Lojistiği yüzünden. Patolog, sadece tek bir katil olduğuna dair kanıt bulunduğunu ve etrafta maktulü zapt edecek bir aparat olmadığını söyledi, bu yüzden öldürüldüğünü ve sonra yüzünün kesildiğini tahmin ediyorum. Ayrıca, eğer aynı katilse, o zaman ilk kurban önce felç edilmiş olmalı, çünkü onun üzerindeki çalışma daha abartısızdı."

"Ne kadar büyüleyici. Yani biri gerçekten bir noktaya parmak basıyor."

"Görünüşe göre öyle." Priest tekrar zar attı ama sonuç tahmin edilebileceği gibi hüsrandı.

"Üç bilge maymunu düşündün mü? Belki de parmak bastığı mesele budur?"

"Düşündüm."

"İyi. Peki cesetleri kim buldu?" diye sordu William, tahtaya odaklanarak.

"Ben."

"Anlıyorum. Kendini bir cesedin yanında bulan ilk Priest sen olmayacaksın. Umalım da bunu sen yapmamış ol."

William güldü ve Priest'in birliklerinden bir tanesini daha kaldırdı. Beş dakika sonra, Priest oyunu kaybettiğinde hâlâ gülüyordu.

29

Priest ağabeyini ziyaret ettiğinde sık sık yaptığı gibi, kendini kız kardeşinin evinde utangaç bir şekilde rapor verirken ve azarını işitirken buldu. Sarah'nın, William'la devam eden ilişkisini onaylamadığını biliyordu. William'ı bırakamadığı için çok büyük bir hayal kırıklığına uğramış ve kızmıştı. Bu yüzden Fen Marsh Akıl Hastanesindeki ihanetinin ardından hemen Sarah'yı görerek suçluluk duygusunu hafifletirdi. Bir şekilde onun kınamasına ihtiyacı olduğunu düşünürdü. Onun küçümsemesi temiz bir sayfa açar ve sonu gelmeyen koşturmacaya geri dönerlerdi.

Oysa bugün Sarah şaşırtıcı derecede neşeli bir ruh halindeydi. Priest'in neden orada olduğunu çok iyi bilmesine rağmen, Tilly'ye öğle yemeği ve Priest'e çay hazırlamak için büyük bir şevkle mutfakta koşturuyordu.

Alt dudağını ısırarak, "Bende hiç Earl Grey yok," dedi. "Bir keresinde senin için bir kutu almıştım ama dolap leş gibi koktu."

"Sorun değil Sarah. Ne varsa uyar."

Sarah sırıtarak, Priest'in minnetle aldığı bir kupa uzattı. "Bu ya da soğuk su."

Sarah Tilly'nin öğle yemeğiyle ilgilenme işine dönerken, Priest kahvaltı barındaki bazı kâğıtlarla oynadı. Birkaç ödeme hatırlatma yazısı ve Tilly'nin yaptığı bazı çizimleri gördü. Görünüşe göre tatil günleriydi ve yan odada büyük bir coşkuyla hayali bir oyun oynayan yeğeninin sesini duyabiliyordu. Kâğıt yığınının altında, hızlıca gözden gezdirdiği okul karnesini buldu. Tilly oldukça iyi gidiyordu. Küçük kitapçık, projelerine kendini kaptırmaya ve öğretmenleriyle tartışmaya meyilli olmasına rağmen, tutumu ve dinleme yeteneği hakkında cesaret verici açıklamalarla doluydu. Kayda değer bir Priest özelliği. İşe yaramaz babasının genlerinin küçük kızın gelişimini engellemediğinin kanıtını görmek memnuniyet vericiydi. Tilly, onun sayesinde değil, ona rağmen başarılı oluyordu.

Sarah, "Tilly, öğle yemeği!" diye seslendi.

Tilly koşarak geldi. Kontrol edilemeyen kızıl sarı saçları, sanki kendine ait bir hayatı varmış gibi her yere savruluyordu. Sandviç tabağını almak için Priest'in karşısındaki sandalyeye tırmandıktan sonra suçlarcasına parmağını ona doğrulttu.

"Charlie Amca!" diye haykırdı. "Kıçın kokuyor."

"Tilly! Yeter! Çabuk dışarı!" Sarah onu odadan dışarı çıkardı ama o kaçamadan Priest eğilerek fısıldadı. "Seninki kadar değil, ufaklık."

Kıkırdayarak kaçtı. Mutfaktaki birkaç dakikalık takırtı ve bulaşık makinesinin kapağıyla yoğun bir pazarlığın ardından Sarah elinde kendi çay fincanıyla kahvaltı barına oturdu.

"Bu sefer canını sıkan ne?" diye sordu, çenesini eline dayamış, parlak gözlerini hiç kırpmadan ona bakıyordu.

"Ah, işle ilgili şeyler," diye içini çekti Priest. "Hakaret davası iyi gitmiyor."

"Umarım kaybetmeyi düşünmüyorsundur. Bristol Road'daki kiracımız nasıl?"

"Öldü."

"Öldü!" Sarah şaşkınlıktan çayın bir kısmını bardağa tükürdü. Priest, dank eden gerçeğin kardeşinin yüzüne yansımasını izlerken kendini bir kez daha bir incelemenin hedefi olarak buldu. "Haberler... Hepsini bir araya toparlayamamıştım."

"Evet," dedi Priest, dudaklarını büzerek. Sarah'nın çok yüksek sesle bağırmayacağını umuyordu. "Hakaret davasındaki ölü tanık bizim kiracımızdı."

Sarah başını salladı, ağzı hafifçe aralandı, kaşları çatıldı. Sonra, "Seni kahrolası aptal," dedi."

"Endişeni anlıyorum."

Sarah başını iki yana salladı ve çayından büyük bir yudum aldı. "Yıllarca yeniden kiraya veremeyeceğiz, değil mi?"

"Muhtemelen."

Bir süre sessizce oturdular. *Her şey düşünüldüğünde bunu oldukça iyi karşıladı. Yaşlandıkça yumuşamış olmalı...*

"Ne oldu?" dedi sonunda. "Haberler, polisin ölümü şüpheli bulduğunu söyledi."

"Haberlere asla güvenmemelisin. Otopsi yapılacak ve bir üzüm ya da başka bir şeyle boğulduğu ortaya çıkacak. O zaman artık manşet haber olmayacak. Polis seninle konuşmak isteyebilir. Hepsi rutin işlemler. Endişelenecek bir şey yok."

Sarah onu dikkatle izliyordu. *Yalan söylediğimi biliyor.*

Biliyor olmalı. Biliyorsa bile daha fazla zorlamamayı seçmişti. Onu incelemesi omuzlarının sempatik bir şekilde silkinmesiyle sona erdi. Çayının geri kalanını yudumladı. "Madem öyle diyorsun."

"Tilly okulda iyi gidiyor," dedi Priest.

Sarah, "Şu anda biriyle yatıyor musun?" diye sordu, ona cevap olarak. Soru Priest'i hazırlıksız yakalamıştı. Muhtemelen Sarah'nın niyeti de buydu. Tüm kanın yüzüne hücum ettiğini hissetti. Elinor'u ve yaptıklarını hatırladı. İletişime geçmemişti. Ne mesaj ne de e-posta vardı. Sadece Priest'i becermişti ve... şimdi hangi cehennemdeydi?

Tanrım, ne kadar büyük bir karmaşa yarattım.

Sarah kuru bir sesle, "Huzursuz sessizliğini evet olarak kabul ediyorum," dedi.

Priest en iyi şekilde nasıl cevap vereceğini bulmak için mücadele ediyordu. Sonunda, omuz silkmeye ve tarafsız göründüğünü umduğu bir yüz ifadesi takınmaya karar verdi.

Sarah başını salladı. "Demek henüz bir şapka almayacağım."

"Biraz karmaşık," diye itiraf etti Priest.

"Seninle ilgili her şeyde olduğu gibi. Kardeşim: soğan insan. Katmanlar birbiri ardına soyulup duruyor."

Sarah kahkahayla gülünce Priest tedirginliğinin biraz kaybolduğunu hissetti, yine de kendini mesaj var mı diye telefonunu bir kez daha kontrol ederken buldu. Elinor her şeyden pişmanlık duymuş ve Jessica ile aralarını düzeltmeye çalışması için onu özgür bırakarak Blackheatel'e geri dönmüş olabilir miydi? *Jessica ile durumu düzeltmek. Kulağa ne kadar kolay geliyor.*

"Ofise geri dönmeliyim," dedi ayağa kalkarken. Ceke-

tinin cebini karıştırdı ve masanın üzerinden ona bir dizi anahtar fırlattı. Sarah anahtarları alıp inceledi. "Bana Bristol Road için verdiğin anahtarlar. Polis, Simeon'un anahtarlarını aldı, sen de bunları geri alabilirsin."

"Teşekkürler." Sarah anahtarlara boş boş baktı. "Ona ne olduğunu bulmak ne kadar sürer?"

"Birkaç hafta sanırım. Yapacak çok şey var."

"Şey, bu ne?" diye sordu Sarah, anahtarlıktaki küçük bir anahtarı tutarak.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Priest. "Bu senin dairen."

"Hayır, bu Bristol Road'un anahtarlarının bir parçası değil."

Priest, sırtından aşağı soğuk bir ürpertinin geçtiğini hissetti. Sarah, küçük anahtarı, sanki uzun zamandır kayıp bir antik kalıntıymış gibi ışığa tutuyordu. Priest yeniden oturdu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim..." Sarah sırayla her anahtarı gözden geçirdi. "Ön kapı, arka kapı, pencereler, gaz sayacı ve... bu." Priest farklı olan anahtara baktı. Küçük ve basitti, geniş kısmına belli belirsiz altı rakamı basılmıştı. "Kiracının olmalı."

"O nasıl olacak? Bunlar senin çekmecendeydi."

Sarah bir şeyler hatırlayarak, "Geçenlerde," diye söze başladı. "Yaklaşık bir hafta önce emlakçı benimle iletişime geçti ve arka kapı anahtarı sürekli takılıp kaldığı için kiracının anahtarları çoğaltmak istediğini söyledi. Anahtarları yaptırdıktan sonra yaptırdıkları seti ona verdiler, benimkini geri gönderdiler.

Bedenini saran adrenalinle Priest'in gözleri irileşti. Her

davada bir dönüm noktası vardı. Yol gösteren bir deniz feneri gibi karanlık, kalın bir sis tabakasından ortaya çıkan bir nokta. *O dönüm noktası bu mu?*

"Sarah," dedi anahtarlığı eline alarak. "Acaba bu anahtarları yeniden alabilir miyim?"

30

Georgie, Charlie'nin Volvo'sunun yolcu koltuğuna oturmuş, parmaklarının arasındaki anahtarla oynuyordu. Simeon'un kiraladığı daireden iki yüz metre kadar öteye, bu kez Bristol Road'un karşı tarafına park etmişlerdi. Cadde, geçen sefer geldiklerinden daha yoğundu, ama Georgie, William Hill'in dışında toplanmış, her biri bir kutu bira tutan aylaklar çetesini hemen tanıdı.

Charlie'nin kulağında telefon, karakoldaki birinin çalan telefonu açmasını bekliyordu. En nihayet telefon açıldığında gözlerini devirip Georgie'ye bıkkın bir bakış attı.

"Alo? Evet... Dedektif Başmüfettiş Rowlinson ile görüşebilir miyim, lütfen... Priest... Hayır... Sadece Priest. Kim olduğumu biliyor... Siz sadece... Şey... Tamam, bekliyorum."

Ekranın bir yerlerine dokunduktan sonra telefonu önlerindeki panele yerleştirdi. "Eller serbest," diye açıkladı.

Georgie, "Sence Simeon ne olacağını biliyordu ve bu anahtarı bilerek mi bıraktı?" diye sordu.

"Bu mümkün, sanırım. Eğer bu anahtar önemliyse, onu başka bir anahtarlıkta bırakmak garip bir hata gibi görünüyor.

Georgie anahtarı ve metal üzerine basılmış soluk altı rakamını inceledi. "Bir dolap anahtarına benziyor," diye yorum yaptı.

"Ben de öyle düşündüm."

"Bu yüzden buradayız, değil mi? Bakalım bu anahtarın nereye ait olduğunu bulmak için?"

Telefonda Rowlinson'un cızırtılı sesi duyulduğu için Charlie cevap verme şansı bulamadı. Ses kalitesi düşüktü ama Rowlinson'un sesini takip eden belirgin bir yankı vardı.

Rowlinson, "Priest," dedi. "Şimdi kim öldü?

Charlie, onun sesindeki alaycı tonlamanın her tınısını yakalamak için öne doğru eğildi. "Daireme bakmamın bir sakıncası var mı? Isıtma açık kalmış olabilir de."

"Tabii ki böyle bir şey yapamazsın, Priest. Olay yeri inceleme memurları daha yeni oradan ayrıldı."

"Dairenin suç mahalli olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Ve ben de bunun, oraya gidip kurcalayabileceğin anlamına gelmediğini sana söylediğimi sanıyordum!"

"Tanrı aşkına, Tiff. Adamlarının orayı talan ettiğini öğrendiğinde Sarah'nın ne kadar kızacağı hakkında bir fikrin var mı?"

"Neden bunu ciddiye almadığın hissine kapılıyorum, Priest?"

Charlie güldü. Sevecen bir gülüşü var, diye düşündü Georgie. Sadece içinden geldiği, istediği zamanlarda gülüyordu.

"Bak," dedi Rowlinson. "O lanet daireyi önümüzdeki

hafta sonunda geri alabilirsin ama şimdilik ben aksini söyleyene kadar olay mahalli olarak değerlendiriliyor."

"Tamam, ama göze batırmamaya gayret edebilir misin? Cinayet, bir konutun pazarlanabilirliğini gerçekten azaltıyor, bilirsin."

Rowlinson alay edilmekten hoşlanmadığını gösteren bir ses çıkardı. "Ne yapabileceğime bir bakarım. Olay yeri inceleme memurlarından, hazır yakınlardayken daireyi yeniden dekore etmelerini istememe ne dersin?"

"Bu harika olurdu."

Rowlinson'un yanıt verme şansı bulamadan Priest aramayı sonlandırma düğmesine bastı ve Georgie'ye döndü.

"Artık dairenin boş olduğunu biliyoruz, şuradaki kafede etrafta olmaması gereken birilerini gözetleyen polis memuru dışında."

Georgie, Charlie'nin işaret ettiği yöne, sarhoşların gurubunun az ilerisindeki Starbucks dükkânına baktı. Kahve dükkânı, karşı taraftaki dairenin altındaki bilgisayar dükkânıyla onlar arasındaki uzaklığın yarı mesafesindeydi.

"Orada birinin olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Olay yeri inceleme az önce ayrılmış. Dairede kimseyi bırakmazlar ama yirmi dört saat boyunca etrafta dolanan biri olup olmadığını gözetlemesi için birini mutlaka civara yerleştirirler."

"Katiller suç mahalline *geri döndüğü için*," diye mırıldandı Georgie.

"Neredeyse her zaman. Ve Georgie..." Charlie elini onun omzuna koydu. Georgie bunu hiç beklemiyordu ama onun elinin sıcaklığına anında tepki verdi. Döndüğünde Priest

dikkatle ona bakıyordu. Gözleri mavi ışıklar gibi parlıyordu ve bir an için bunun...

"Küçük bir oyalama yaratmana ihtiyacım var," dedi Priest.

Georgie iki kez gözlerini kırptı. "Anlayamadım? Benden *ne* istiyorsun?" *Priest ciddi mi?*

Priest hiçbir uyarıda bulunmadan elini çekti ve Volvo'dan dışarı fırladı. Georgie onun çok ciddi olduğunu anlayınca aceleyle emniyet kemerini çözdü ve arabadan indi.

"Sadece birkaç dakika," dedi Priest ona. "Tüm ihtiyacım olan bu."

Georgie şaşkın gözlerle ona baktı. "Gözetleme yapan bir polis memurunun dikkatini nasıl dağıtmamı önerirsin?"

"Ah, bir şeyler düşün işte." O gitmek üzereydi ama Georgie'nin tereddüt ettiğini fark edince yeniden ona döndü. "Bu tip planları fazla düşünmemek en iyisidir. Oraya gittiğinde aklına geldiği gibi davran. Bir saati bir şeyler planlayarak geçirdiğinde, sonradan bunun ne kadar saçma olduğunu anlarsın."

"Ne?

Starbucks'a giden yolda hızlıca yürümeye başlamıştı bile. Geriye doğru bakarak ona seslendi: "Buradan karşıya geçeceğim."

Priest, yolun karşısına geçmek için trafiğin durmasını beklerken ve sonrasında uzun adımlarla karşıya geçerken, Georgie olduğu yerde donup kalmış bir halde onu izledi. Birkaç saniye sonra Priest diğer tarafta, bilgisayar dükkânına doğru yürüyordu. Georgie umutsuzca etrafına bakındı ama herhangi bir plan düşünemiyordu, zihni tamamen boştu. Daha iyi bir fikir bulamayınca, Charlie'nin karşısındaki

kaldırımda yürümeye başladı. Onun hızına yetişmek için koşar adımlarla caddede boş boş oturmaya başlayan içkici gruba yaklaştı. Yolun diğer tarafında, Charlie dönmüş, başparmağını kaldırarak onayladığını gösteriyordu.

Aman Tanrım, o çok ciddi.

Georgie, artan bir panik hissinin bedenini sardığını hissetti. *Daireye girerken yakalanacak ve hepsi benim suçum olacak!*

İçenlerden biri tökezledi, ancak onu iterek itiraz eden arkadaşına tutunarak ayakta durmalı başardı ama bu tökezlemesi sırasında daha küçük bir adama ayağı takılınca üçüncü bir kişinin düşmesine neden oldu. Georgie'nin daha önce hiç duymadığı bazı kelimeler de dahil olmak üzere ağza alınmayacak küfürler silsilesi havada uçuşurken birbirlerinin üzerlerine düştüler. Bu sahne başka bir durumda, komik olabilirdi.

Durdu. *Öff, kahretsin, lanet olsun!* İki yıl önceki kulüp etkinliklerinden kalma, solmuş ve yırtık çıkartmalarla kaplı bir elektrik direğine sabitlenmiş çöp kutusunun yanında duruyordu. Kutu doluydu, tepesinde yarısı içilmiş cam bir kola şişesi duruyordu.

Georgie şişeye baktı. Daha sonra, ileriye neredeyse Starbucks'la aynı düzlemde olan sarhoşlara.

Yapamam.

Karşıya baktı. Charlie neredeyse bilgisayar dükkânına varmak üzereydi ve yavaşladığına dair bir işaret yoktu. Starbucks penceresinden dışarı gözetleyen bir kadın polis fark etti. Acaba Charlie'yi tanımış mıydı? *Onun eve girdiğini görürse, bunu Rowlinson'a bildirecek...*

Kamera olup olmadığına bakındı, ama göremedi. Tepki vermesi için saniyeleri kalmıştı.

Hadi bakalım!

Georgie kola şişesini tuttu ve elinden geldiğince sert bir şekilde içki içenlere doğru atıp bir otobüs durağının arkasına saklandı.

Durağın metal çerçevesinin arasındaki boşluktan baktı. Şişenin kaldırıma çarpıp sarhoşların tepki vermesine sağlayacağını ummuştu. Ama şişe, daha küçük olan adamın sırtından sekti ve adamın öfkeyle bağırarak diğerlerinin arasına düşmesine neden oldu. *Özür dilerim!*

Mermi yanlış yönlendirilmesine rağmen, etkisi az çok istendiği gibi oldu.

Daha küçük olan adam dengesini geri kazanınca, kendisine en yakın olanın karnına yumruğunu yapıştırdı. O adam hemen yere yığıldı, üçüncü adamdan anlaşılamayan bir çığlık sesi duyuldu.

Küçük olan sırtıyla ilgilenirken, "Lanet olası piç beni şişeyle yaraladı!" diye havladı.

"Hassiktir!" diye haykırdı masum kurban yerden kalkarak. "Sen öldün oğlum!"

Masum olan ileri atıldı ve olup biteni anlamaya çalışan şaşkın arkadaşlarının gözleri önünde küçük alana saldırdı. Bu kavga sinirli kadın polisi gözetleme noktasından çıkarmak için yeterliydi.

"Yeter!" diye bağırdı polis, kemerinden bir kutu göz yaşartıcı gaz spreyini çıkartarak.

Georgie olduğu yerde sindi. Daha fazla bakmamaya karar verip başını geriye çekti ve gözlerini kapatıp otobüs durağının kenarına yaslandı. Kargaşa şiddetlenmişti. Kadın polisin çaresizce telsizle yardım çağrısı yaptığını duydu. Bir de kavgadan kaçmak için yoldan çıkan bir arabanın korna-

sını. Muhtemelen masum olan, küçük olanı iki seksen yolun ortasına yatırmıştı.

Gözlerini açtı. Önde, başka birkaç kişi, arbedeyi izlemek için durmuştu. Bir tıslama sesi vardı, muhtemelen kadın polis göz yaşartıcı gaz spreyini birinin gözüne boşaltıyordu. Ardından acı dolu bir böğürme sesi duyuldu.

Georgie gözlerini tekrar kapatmanın en iyisi olduğuna karar verdi. Bir süre önce göz yaşartıcı gaz spreyi hakkında bir makale okuduğunu hatırladı. Anlatıldığına göre, kimyasalların acısı, gözlerinin üzerine dökülen kaynar su hissine eşdeğerdi.

Ah aman Tanrım.

Yanındaki otobüs durağının metal duvarına gürültülü bir tokat inince yerinden zıplayıp bir çığlık attı.

"Affedersin," dedi Charlie.

Georgie şaşkınlıkla ona baktı. Priest kavgayı izlemek için otobüs durağından boynunu uzattı.

"İyi iş, Someday."

"Umarım buna değmiştir," dedi Georgie, nefes nefese.

Priest bir broşür çıkartıp ona uzattı. "Grace Caddesi'ndeki The Budget Gym Spor Salonu." Yaptığı keşiften memnun olduğu belliydi. "Mutfakta panonun üzerindeydi. Olay yeri inceleme elemanları muhtemelen bunun önemli olduğunu düşünmedi."

Georgie ilk başta bunun önemini anlamadı. "Ve bu bize çok yardımcı, çünkü..."

Charlie anahtarı çevirince Volvo'nun motoru homurdanarak çalıştı. "Çünkü kilitli dolapları var, Someday."

31

Priest, Volvo'yu park yerinden çıkardı ve U dönüşü yaparak Bristol Road'a geri döndü. Georgie'nin koltuğunda kıpırdandığını fark etti; arkalarında neler olduğunu görmeye çalışıyordu ama otobüs durağı görüşünü engelliyordu.

Bristol Road'un altındaki T kavşağa ulaştıklarında, mavi ışıklarını yakmış iki devriye arabası, maviler yandı, lastiklerini asfaltta gıcırdatarak onların yanından geçti.

"Her şey düzelecek mi sence?" diye sordu Georgie.

"Düzeleceğine eminim."

"Evet, haklısın." Georgie, muhtemelen kendini rahatlatma çabasıyla bakışlarını yere indirdi.

Sessizlik içinde gidilen bir kilometrenin ardından Priest, "O adama attığını gördüğüm şey bir şişe kola mıydı?" diye sordu. Georgie cevap vermedi ve mahcup bir şekilde ona baktı. Priest başını salladı. "İyi atıştı, evlat."

"Sence mahkemede ne olacak?"

Priest'in iç cebindeki küçük anahtarla birlikte trafiğin

arasından kıvrıla kıvrıla The Budget Gym Spor Salonu'na doğru yol aldılar. Priest, sonunda bir yere vardıklarını hissedebiliyordu.

"Eh," diye içini çekti, ağrıyan sırtını esnetmek için araba koltuğuna yaslandı. "Dominique'in savaştan kolayca vazgeçeceğini düşünmüyorum."

"Ama şimdi her iki taraf da ana tanıklarını kaybetti. Doğal olarak adil bir yargılama mümkün değil."

"Belki, ama Peters'ın önünde bir insan hakları tartışmasına girmek istemem. Bir kere, onun aslında insan olmadığından şüpheleniyorum."

Georgie, "Gayrimenkullerin kirli para içerdiğinden şüphelenirlerse, icracılar iki kez düşünebilirler," diye akıl yürüttü Georgie.

Priest, "Bu, *The Real Byte* makalesinin gerçekten doğru olduğunu varsayıldığında geçerli," dedi.

"Peki sen neye inanıyorsun?"

Priest gülümsedi ve ona bir cevap vermeden önce bir yol çalışmasının yanından geçti: "Ben, gerçeğin düzgün bir hakaret davasının önüne geçmesine asla izin vermemek gerektiğini düşünüyorum."

Grace Caddesi'ndeki The Budget Gym Spor Salonu ismiyle müsemmaydı. Ön cephede, aylık üyelik ücretlerinin dokuz pound kadar düşük bir meblağ olduğunu gösteren levhalarla sıvanmış döner bir kapının her iki yanında iki devasa pencere vardı.

Spor salonuna döner kapıdan giriliyordu, ancak içeri girildiğinde saatli bir denetim sistemi yokmuş gibi görünüyordu.

Büyük bir oda, beton bir zemin ve bir duvar boyunca uzanan bir ayna vardı. Arkada, bir ağırlık sehpasının etrafında toplanmış üç adam vardı. Bir şey tartışıyorlardı ama onlar içeri girince başlarını kaldırıp Priest ve Georgie'ye baktılar.

"Spor salonuna gidiyor musun?" diye sordu Georgie. Priest onun gergin olduğunu hissetti.

"Hayır. Bu lanet yerlerden nefret ediyorum."

"Nasıl böyle kalıyorsun...? Yani bu kadar büyük?"

"Çok fazla kırmızı et yiyorum," dedi, arkadaki tezgâhın arkasından burnunda piercing olan mavi saçlı genç bir kızın ortaya çıkışını izlerken.

Priest ona doğru yürüdü, Georgie de yapışacak kadar yakınından onu takip etti. Üç adamın durup ilgiyle onları izlediklerinin farkındaydı. En uzun adam beyaz, diğer ikisi siyahtı. Üçü de spor salonunun müdavimine benziyordu.

Mavi saçlı kız kollarını kavuşturarak, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu. Georgie'ye bakarak ona düşmanca bir bakış attı.

"Soyunma dolabınız var mı?" diye sordu Priest.

Mavi saçlı kız şaşırmış görünüyordu. "Evet, soyunma dolaplarımız var. Ama seni daha önce burada hiç görmemiştim."

"Arkadaşım buranın üyesi. Dolabından bir şey almam için bana anahtarını verdi. Onu almak istiyorum, lütfen."

Mavi saçlı kız gülmeye başlamadan önce bir anlık sessizlik oldu. Bu ne sikim şey? Neden arkadaşın gelip kendisi almıyor?"

Priest tezgâhın üzerine eğildi. "Biraz rahatsız."

Köşedeki adamlardan biri, "Hey! diye bağırdı. "Bu adam sana sorun mu çıkarıyor, Mims?"

Priest onlara baktı. Üç adam, bağıran daha küçük adamın

önderliğinde onlara doğru ilerliyordu. Omzuna bir havlu atmıştı ve bir gözünün etrafında onu bir sayborg gibi gösteren koyu renk bir dövme vardı. Priest, Georgie'nin arkasında sindiğini hissetti.

"Soyunma dolaplarını arıyorum," dedi Priest. Dimdik durarak adamların ona dikkatle bakmalarını sağladı. En irilerinden belki birazcık hafifti ama onların sayıca üstünlüğü çok fazlaydı. Yine de soğukkanlı ve rahat olduğunu görmelerini istiyordu.

Mims hiçbir şey söylemedi. Sadece dolabın anahtarına baktı. "Bu altı numara mı?" diye sordu ihtiyatla. "Dolap anahtarı var, Benny. Altı numara."

Priest, Benny adındaki kişinin, onlara, göğsüne değecek kadar yaklaşmasını izledi.

"Ne istiyorsun koca adam? diye sordu Benny.

"Soyunma dolabını," dedi Priest sakince. "Sadece soyunma dolabını."

Üçe karşılık birdi ve Benny konuşma havasında gibi görünmüyordu. Üstelik bir de düşünmesi gereken Georgie vardı. Georgie duvara olabildiğince yakın olabilmek için geri çekilmişti ama çeteden biri onunla kapı arasına yerleşmişti. Georgie karşıya bakınca Priest gözlerindeki korkuyu fark etti. Sakinliğini ve rahat tavrını korudu, Benny tam karşısında değildi ama geri de çekilmemişti. Aslında bu daha önce pek çok kez karşılaştığı bir durumdu, ancak bir avukat olarak değil bir polis olarak. Artık her şey çok iyi dengeli bir danstı, bir yanlış adım ve...

"Anahtarı bana ver," diye emretti, Benny. Priest cevap vermeyince aynı isteği kükreyerek tekrarladı. "Lanet anahtarı bana ver, hıyar!"

Priest, Georgie'ye baktı, yüzü kül rengindeydi. Sonra Benny'ye, onun küçük kan çanağı gözlerine baktı.

Çok fazla seçenek yok gibi görünüyor.

Nasıl olduğunu Priest dışında kimsenin anlayamadığı olaylar saniyeler içerisinde bitti. Priest'in açık eli göğsüne öyle bir kuvvetle vurdu ki Benny'nin ciğerlerindeki hava bir saniyeden kısa sürede boşaldı ve yere sere serpe uzandı. Tahmin edilebileceği gibi, Benny'nin en yakınındaki suç ortağı misilleme yapmak için ileri atıldı. Priest, saldırganın kontrolsüz yumruğundan eğilerek kurtuldu, manivela olarak kullanmak için dizini sersemlemiş adamın bacaklarının arasına sıkıştırdı ve onu üçüncü suç ortağına fırlattı. Adam bir kuka gibi bar standına yuvarlandı.

Priest durumu gözden geçirdi. Benny iki büklüm soluklanıyordu ve birkaç dakika boyunca sorun çıkartması pek mümkün değildi. Omzunun üzerinden attığı kişi kafasında açılan yarayla ilgileniyordu. Üçüncü adam ise başı ağırlıkların üzerine dayanmış, bir yığın halinde hareketsiz yatıyordu.

Priest, ağzı bir karış açık duran mavi saçlı kıza döndü.

"Soyunma dolapları, lütfen," dedi Priest, geçen seferkinden daha kararlı bir şekilde. Kız konuşmadan ve gözlerini ondan ayırmadan başını sallayıp arkadaki bir kapıyı işaret etti. "Minnettarım."

Nefes almakta güçlük çekiyormuş gibi görünen Benny'nin üzerinden atladı ve kapının yanına geldi. Georgie'nin onu takip etmediğini fark edince döndü ve onun da mavi saçlı kızla aynı durumdan mustarip olduğunu gördü. Ağzı bir karış açıktı.

"Geliyor musun?" diye sordu Priest.

Bir saniye sonra Georgie başını salladı, soyunma odala-

rına giden Priest'in peşinden gitmek için Benny'nin üzerinden atladı. Priest kapıyı kapatıp arkasından kilitledi.

Georgie, "Sence geri gelecekler mi?" diye sordu.

"İçlerinden biri gelebilir."

"Yasal Uygulama kursumdaki kung fu dersini kaçırmış olmalıyım."

"Bugünlerde üniversitelerin neler sunduğuna şaşırırsın, Someday."

Georgie'yi aylardır temizlenmemiş gibi görünen ve ot fabrikası gibi kokan bir soyunma odasına götürdü. Odanın ortasında tek bir sıra, birkaç sarı lekeli lavabo ve karşı duvarda bir dizi dolap vardı. Biri duman alarmını plastik bir torbayla kapatmıştı.

"Altı... İşte burada."

Georgie en üst sıradaki son dolabı işaret ediyordu. Priest hiç vakit kaybetmeden anahtarı denedi. Anahtar kilide uymamıştı. *Lanet olsun!*

"Diğer taraftan," dedi Georgie. Uzandı ve onun eliyle birlikte anahtarı de çevirdi. Priest döndüğünde, Georgie'yi hemen yanında buldu. Daha önce gördüğü panik hali uçup gitmişti.

Mandal tıklandı ve dolap açıldı.

İçeri baktılar. Priest uzandı ve dolaptaki tek eşyayı çıkardı.

"Tek kullanımlık bir telefon," diye mırıldandı Priest.

Kapının kolu diğer taraftan şiddetle sallanırken arkalarındaki kapıdan yüksek bir patlama sesi ve öfke dolu bir nara geldi.

"En iyisi arkadan çıkmak," diye önerdi Priest. "Galiba misafirliğimiz fazla sürdü."

32

Budget Gym'in arka kapısı, Priest ve Georgie'yi, dar bir ara sokağa çıkarttı. Muhtemelen veba salgınından beri yaşayan tek bir ruh bile buraya uğramamış gibi görünse de karşı duvardaki çöp yığınının arkasına atılmış tekerleksiz bisiklet iskeleti bu ihtimali yok ediyordu.

Georgie nahoş bir şey yemiş gibi küçük bir ses çıkardı. Büyük ihtimalle spor salonunun arka kapısının dışında çürüyen çöpün kokusuna bir tepkiydi bu.

"Bütün bunlar ne?" diye sordu, burnunu tutarak.

"Bilmiyorum," diye soludu Priest. "Ama çok uzun süre etrafta durursak, bizimle iletişime geçmeyi deneyebilir." çöpten uzaklaşıp yukarı ve aşağı baktıktan sonra sağa döndü. "Bu yol bizi park ettiğimiz yere geri götürecek."

Ara sokaktan aceleyle geçerlerken Priest, Simeon'un dolabından çıkardıkları telefonu inceledi. Bir Nokia'ydı, ancak daha eski bir modeldi, dokunmatik ekran bile değildi. Priest GÜÇ düğmesine bastı. Birkaç saniye sonra düşük çözünür-

rına giden Priest'in peşinden gitmek için Benny'nin üzerinden atladı. Priest kapıyı kapatıp arkasından kilitledi.

Georgie, "Sence geri gelecekler mi?" diye sordu.

"İçlerinden biri gelebilir."

"Yasal Uygulama kursumdaki kung fu dersini kaçırmış olmalıyım."

"Bugünlerde üniversitelerin neler sunduğuna şaşırırsın, Someday."

Georgie'yi aylardır temizlenmemiş gibi görünen ve ot fabrikası gibi kokan bir soyunma odasına götürdü. Odanın ortasında tek bir sıra, birkaç sarı lekeli lavabo ve karşı duvarda bir dizi dolap vardı. Biri duman alarmını plastik bir torbayla kapatmıştı.

"Altı... İşte burada."

Georgie en üst sıradaki son dolabı işaret ediyordu. Priest hiç vakit kaybetmeden anahtarı denedi. Anahtar kilide uymamıştı. *Lanet olsun!*

"Diğer taraftan," dedi Georgie. Uzandı ve onun eliyle birlikte anahtarı de çevirdi. Priest döndüğünde, Georgie'yi hemen yanında buldu. Daha önce gördüğü panik hali uçup gitmişti.

Mandal tıklandı ve dolap açıldı.

İçeri baktılar. Priest uzandı ve dolaptaki tek eşyayı çıkardı.

"Tek kullanımlık bir telefon," diye mırıldandı Priest.

Kapının kolu diğer taraftan şiddetle sallanırken arkalarındaki kapıdan yüksek bir patlama sesi ve öfke dolu bir nara geldi.

"En iyisi arkadan çıkmak," diye önerdi Priest. "Galiba misafirliğimiz fazla sürdü."

32

Budget Gym'in arka kapısı, Priest ve Georgie'yi, dar bir ara sokağa çıkarttı. Muhtemelen veba salgınından beri yaşayan tek bir ruh bile buraya uğramamış gibi görünse de karşı duvardaki çöp yığınının arkasına atılmış tekerleksiz bisiklet iskeleti bu ihtimali yok ediyordu.

Georgie nahoş bir şey yemiş gibi küçük bir ses çıkardı. Büyük ihtimalle spor salonunun arka kapısının dışında çürüyen çöpün kokusuna bir tepkiydi bu.

"Bütün bunlar ne?" diye sordu, burnunu tutarak.

"Bilmiyorum," diye soludu Priest. "Ama çok uzun süre etrafta durursak, bizimle iletişime geçmeyi deneyebilir." çöpten uzaklaşıp yukarı ve aşağı baktıktan sonra sağa döndü. "Bu yol bizi park ettiğimiz yere geri götürecek."

Ara sokaktan aceleyle geçerlerken Priest, Simeon'un dolabından çıkardıkları telefonu inceledi. Bir Nokia'ydı, ancak daha eski bir modeldi, dokunmatik ekran bile değildi. Priest GÜÇ düğmesine bastı. Birkaç saniye sonra düşük çözünür-

lüklü ekran aydınlandı ve kısa bir süre Nokia logosu belirdi. Pil zayıftı ve telefon, sinyal bulmakta zorlanıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Georgie.

Ara sokağın sonuna ulaşmışlardı. Priest, telefonun içindeki tüm verileri yüklemesini beklerken durdu. Simeon'un bunu gizlemek için gösterdiği çaba düşünüldüğünde, telefonun şifresinin olmaması şaşırtıcıydı. Ama belki de asıl mesele buydu, Georgie haklıydı: *Simeon birinin bu telefonu bulmasını istiyordu.*

"Sanırım sonunda bir şeyin üzerindeyiz," diye yanıtladı.

"İnternet erişimi var mı?"

"Renkli ekranı yok ama belki internet bağlantısı vardır."

Bir yıl gibi gelen bir sürenin ardından, telefon sonunda vızıldamayı kesti ve Priest menüde gezinmeyi başardı. Mesajlara tıkladı ama telefona uyum sağlaması kolay değildi: gelen mesajlar ile gidenler ayrı klasörlerdeydi, yani diyaloğu okumak için menü öğeleri arasında sürekli geçiş yapması gerekiyordu.

"Kişilerinde 'KULLANICI3412' dediği birinden mesajlar var," diye mırıldandı Priest.

"Ne hakkında?"

"Bilmiyorum, takip etmesi zor. Mesajların ne zaman gönderildiğini anlamak da zor. Üst verilere nasıl bakacağımı bulamıyorum, ancak mutlaka bir yolu olmalı."

Yolun biraz ilerisine doğru yürümeye başladılar. Kapalı oturma yeri olmayan bir bar ve bira bardaklarını savuran bir grup yaşlı adam vardı. Hava bunun için pek uygun değildi ama Priest, onların sigara yasağından beri soğuğa karşı bir bağışıklık oluşturduklarını düşünüyordu.

Sonunda, bazı mesajları sırayla bir araya getirmeyi başardı.

SIMEON: ARTIK GERÇEĞİN NE OLDUĞUNU ANLADIĞIMDAN EMİN DEĞİLİM. HER ŞEY KAFAMDA ÇOK KARIŞTI. DÜN GECE BİR TİYATRODA SEYİRCİLERE BAKARAK HİKÂYEMİZİ ANLATTIĞIMIZI HAYAL ETTİM. YANIYORLARDI. HEPSİ. YANAN ETLERİNİN KOKUSUNU ALABİLİYORDUM. BERBATTI.
KULLANICI$_{3412}$: **TAMAM**. DENGE, SIMEON. HER ŞEYİN DENGEYİ YENİDEN KURMAKLA İLGİLİ OLDUĞUNU UNUTMA. BUNU BİZ YAPMAZSAK KİM YAPACAK? UNUTMA: **GRM, DYM, SYM.**
SIMEON: HAYIR. KARARIMI VERDİM.

"Dengeyi yeniden kurmak mı?" dedi Priest yüksek sesle. *Ayrıca şu **GRM, DYM, SYM** harfleri ne anlama geliyor?*

Priest birdenbire yan tarafına, nereden geldiğini anlamadığı keskin bir darbe aldı. İlk başta vurulmuş olabileceğini düşündü ama sonra birisinin tüm gücüyle ona çarptığını ve çarpmanın etkisiyle kaldırımın üzerine doğru uçtuğunu fark etti. Georgie'nin çığlık attığını duydu ama çok geçti. Priest, yaşlı adamların ve onların bira bardaklarını üzerine düşerek masayı kırdı, Kırılan cam ve tahta sesleri birbirine karıştı.

Yaşlı adamlar çığlıkları atarak biralarıyla birlikte geriye kaçıştılar. Priest, bir kolunda keskin bir acı hissetti ama bunu görmezden gelerek kendisine neyin çarptığını görmek için olabildiğince çabuk doğruldu. Bir darbe daha almaya hazırlanarak yumrukları sıkmıştı, vücudu adrenalinle dolup

taşıyordu ama hiçbir şey olmadı. Kaldırımdaki ayak sesleri ve yaşlı adamların küfürleri dışında bir şey yoktu.

"Telefonu aldı!" diye bağırdı Georgie, panik içinde sokağı işaret ederek.

Kadının ne söylediğini anlamak Priest'in birkaç saniyesini aldı ama sonra, saldırganın Simeon'un telefonunu elinden aldığını fark edince kırık masa parçalarını kenara itip caddede koşmaya başladı.

Priest, iri yarı bedeniyle koşucuların en hızlısı olmadığını biliyordu, ancak cevaba heyecan verici bir şekilde yakın olduğunu bilmek onu hızlandırmıştı. Saldırganla arasındaki mesafe çoktan azalmaya başlamıştı. Koyu renk, kapüşonlu eşofman takım giymişti. Priest'ten çok daha küçük, ortalamanın altında bir yapıdaydı ve avukatı yere indirmedeki başarısı tamamen şanstı. Başka bir gün ve başka bir açıdan olsa telefon hırsızı Priest'ten anında geri sekerdi.

Öfkeli bir haykırışla Priest başını öne eğdi ve hırsızın her iki adımına karşılık bir adım hırsız için atarak hızlandı. *Ah, hayır kaçamayacaksın!*

Yolun sonunda, hırsız sola döndü ve bir kolejin önünde bir sıra motorlu bisiklete çarparak onları Priest'in yoluna doğru domino taşı gibi devirdi. Bir sıçrayışta ilk ikisini geride bıraktı ama ayağı üçüncünün altında kaldı. Karşı kaldırımda duran bir genç kollarını çılgınca havada sallayarak İspanyolca çığlık atıyordu.

"Hassiktir!" diye hırladı Priest.

Ayağını serbest bırakacak zamanı olmadığını fark edince motorlu bisikleti elinden geldiğince sert bir şekilde tekmeledi. Bacağına keskin bir acı saplandı, ama yaptığı hamle

bisikleti sokağın karşısındaki İspanyol küfürbazın yanına göndermeye yetmişti. Sonraki birkaç adım sağ bacağı ıstırap verdi, ama hâlâ dik durabildiğine göre hiçbir yerini kırmamıştı. İleride, hırsız arayı yeniden açmıştı. Bir kavşaktan çıkan siyah bir taksiden kıl payı kaçınarak yokuş aşağı koşmaya devam ediyordu.

Sağ bacağındaki zedelenme her neyse onu engellemiş olsa da Priest, kaldırımın kenarındaki bisiklet sahibi İspanyol'a özrünü en içten şekilde haykırarak takibe devam etti.

Hırsız yolun bittiği yerden sağa döndü. Priest, her adımda onu yakalama şansının arttığını hissedebiliyordu. Sıra evlerin arkasındaki ince bir çim şeridi boyunca koşuyorlardı. Solda, toprak setin dibinde çift yönlü bir yol vardı. Adanın her iki tarafına doğru hızla hareket eden üç şeritli trafik. Yoğun saatin başlangıcıydı ve bir grup taşıt, sadece birkaç metre ötede gerçekleşen kovalamacadan habersiz, şehirden çıkmak istiyordu. Priest ve hırsızı, gürültülü trafikten yalnızca alçak, metal bir bariyer ayırıyordu.

"Hey!" diye bağırdı Priest. Trafik gürültüsünden duyulabileceğinden şüpheliydi ama öfkesini bu şekilde boşaltmak iyi hissettiriyordu. "Hey! Dur!"

Hırsız geriye bakarak onu kontrol etti, ilk kez yarışı kaybettiğini hissetmiş gibi görünüyordu. Priest onun yüzünü görmedi. Sokak lambalarını kılavuz alarak yaklaşık beş buçuk saniye, belki de daha az geride olduğunu tahmin etti.

Bir sonraki geçişte dört saniye gerideydi.

"Çok yavaşsın, dostum!" diye alay etti Priest, hırsızın bir kez daha gergin bir şekilde arkasını kontrol ettiğini görerek. "Pes et!"

Priest'in bacaklarının üstü yanıyordu, sağ baldırı normal boyutunun iki katı gibiydi ama bu sadece beyaz bir gürültüydü, belli belirsiz fark ettiği ama endişelenemeyecek kadar uzak olduğu hislerdi. O telefonu geri almak dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Simeon'un katilini bulmamı engelleyemezsin!

Priest başka bir lamba direğinin yanından geçti. Şimdi üç saniye gerideydi.

Hırsız arkasını kontrol etmeden aniden rotasından saptı, yarı düşerek yarı koşarak toprak setten çift ana yola indi. Emniyet şeridi yoktu, inişi telaşlı araba kornaları ile karşılandı. Ayağını basacak yer bulur bulmaz asfaltta koşturmaya başladı ve yolun diğer tarafına geçti.

Kahretsin!

Priest aşağı yukarı aynı yolu izledi, sete belli bir açıyla girdi ama çimenler ıslaktı ve devrilmemek için adımlarını yavaşlatmak zorunda kaldı. Kontrolünü kaybederse, yola iki seksen yayılırdı. Bazı arabalar neler olup bittiğini görmüş ve hırsızdan kaçmak için kenara çekilmişlerdi. Ancak trafik yoğunluğu, çoğu arabanın iç şeritte kalmasına neden olmuştu.

Yanından geçen her araba beraberinde bir hava akımı yaratıyor, Priest'in dengesini bozuyor ve onu daha fazla yola çekme riski oluşturuyordu. Hırsız da bu durumla pek iyi başa çıkmıyor gibiydi, toprak setin tepesini kontrol ediyor, belki de planını yeniden hesaplıyordu. Bunu yapmakta haklıydı: Son dakikaya kadar onları göremeyen bu kadar çok araba olduğu için, yarış öyle ya da böyle kısa süre sonra sona erecekti.

Önlerinde, onlara en yakın şeritte yaklaşan bir tır belirdi.

Uzun bir korna çaldı ama orta şerit kapalıydı ve kamyonun ilerlemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Yanından geçtiği halde hırsız sadece birkaç santimle canını kurtaracaktı, Priest için bu mesafe daha da azdı.

Hırsız bir an için yolu terk edip toprak sete geri dönüyormuş gibi göründü, ancak son anda sağa dönüyormuş gibi yapıp sert bir şekilde sola, kamyonun önüne doğru döndü. Korna sesi fren sesine karıştı, asfalta yapışan lastikler kaymaya başladı. Priest, freni köklerken şoförün yüzündeki panik dolu ifadeyi gördü, aynı anda tırın arkası kontrolden çıkarak savruldu ve orta şeride düştü. Bir grup küçük araba anayol boyunca ve refüje doğru dağıldı. İçlerinden biri yüksek kaldırıma çarptı ve birkaç saniye iki tekerlek üzerinde yükseldikten sonra geri düştü ve buzdaymış gibi kamyonun önünde kaymaya başladı.

Arkadaki trafik keşmekeşti; Kornaların sesi sağır ediciydi. Tır tamamen durmuştu, lastikleri öfkeyle tıslıyordu. Neredeyse devrilecek olan araba ortadaki bariyere çarpmıştı, sürücüsü yaralanmış başını tutarak dışarı çıkmaya çalışıyordu. Priest, kamyonun arkasındaki diğer araçların çoğunun zamanında fren yapmayı başardığını görebiliyordu. Mucizevi bir şekilde, çarpışmalar oldukça küçük görünüyordu.

Nefes nefese ve bitkin bir halde kamyonun önüne bakındı, ama herhangi bir hasar belirtisi yoktu. Yolun diğer tarafına baktı, trafik o tarafta da durmuştu. Sonra, yolun diğer tarafındaki setin tepesine tırmanan ve ilerideki sisin içinde kaybolan hırsızın uzaktaki siluetini gördü.

Priest bu sefer onun peşine düşmedi.

33

Genel olarak, Charlie Priest kolay kolay korkmazdı; ama ön kapısına yaklaşırken midesinde bir düğüm vardı.

Acaba eve gitti mi? Kesinlikle, eve gitmiş olmalı.

Çift yönlü yoldaki kazadan beri Priest, Elinor'u hiç düşünmemişti. Ama şimdi, başı zonklarken ve baldırları alev alev yanarken, onu evinde yalnız bırakmak hayatında yaptığı en aptalca şeylerden biri gibi görünüyordu.

Ama belki de kadın gömleğini çıkarıp mutfağında çırılçıplak durduğunda hissettiği kaçma dürtüsü pişmanlıktan, tiksintiden, utançtan ya da onu rahatsız eden diğer küçük şüphelerden daha derinlerde yatan bir şeye dayanıyordu.

Belki de bu yıllardır peşini bırakmayan aynı düşünceydi:

Ne yaptığımı hatırlayamıyorsam ne yapabilirim?

Ön kapıyı açıp içeriye bakındı. Panjurlar kapatılmıştı ve mutfak yarı karanlıktı, tek aydınlatma koridorun ötesinden geliyordu, Büyük ihtimalle Elinor oranın ışığını açık bırakıp

gitmişti. Covent Garden'daki tanıdık faaliyetlerin ve bitmek bilmeyen ezgilerini çalan sokak müzisyenlerinin uğultusunu duyabiliyordu.

İçeri girip kapıyı arkasından kapattı. Etrafına baktı. Rahatsız olmasını gerektirecek bariz bir kanıt yoktu. Salonda, aslan balığı tankın uzak köşesinde dinleniyordu.

Sizler işin aslını biliyorsunuz. İyi ki konuşamıyorsunuz.

Birlikte oldukları yatağı kontrol ederken, anılarının parçaları tekrar düşüncelerinin arasına sızdı. Bunun sadece sonunda küçük bir tesellisi olan oral seks olabileceği, belki de bir hayal olabileceği aklına geldi.

Her odaya dikkatle baktı ve ebeveyn banyosunun kapısının dibinde bir ışık huzmesi görene kadar Elinor'un orada olmayacağına inanmaya cesaret etti. Kulağını kapıya dayadı. Suyun hışırtısını işitince kalbi taş gibi ağırlaştı.

Priest kapıyı iterek açtı. Elinor fark etmiş olmalıydı; gıcırtının sesi yeterince yüksekti ve fayanslı banyoda yankılanmıştı. Yarısına kadar küveti dolduran yeşil, köpüklü suyun içinde olan Elinor istifini bile bozmadı.

Lanet olsun!

"Hoş geldin," dedi şen bir sesle. Bir sabunluğu ıslatıp suyu göğsüne sıkarak köpükleri yok ederken ve göğüslerinin görünür olmasını sağlarken boş boş küvetin ucuna bakıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Hasmane bir tavırla konuşmaya niyetlenmişti ama kadının çıplak görüntüsü onu hazırlıksız yakalamıştı. Vücudu pürüzsüz ve esnekti. Eli karnının üzerindeydi, ama parmak uçları bacaklarının arasında suda kayboluyordu.

Elinor şaşkın şaşkın ona baktı. "Banyo yapıyorum. Belli olmuyor mu?"

Priest başını çevirdi, ama çok geç olduğunu biliyordu. Elinor onun baktığını, gözlerinin vücudunu taradığını fark etmişti. Priest'in utancından zevk alarak elini daha da ileriye doğru hareket ettirdi.

"Bana katılmak istemiyor musun?" diye takıldı.

"Yanda bir havlu var."

"Tavrın değişmiş."

"Elinor bak, belki de geçmememiz gereken bir çizgiyi aştık. Çok üzgünüm."

"Pardon?" Hiddetli bir tepki verdi, ama Priest bunun sahte mi gerçek mi olduğundan emin değildi. "Ne için üzgünsün? Hâlâ burada olduğum için mi yoksa beni becerdiğin için mi?"

Priest ellerini kaldırdı, savaşamayacak kadar yorgundu. "Sadece demek istediğim, Elias davasıyla olan ilgimiz düşünüldüğünde, mantıklı olmayabilir..."

"Dün duruma bu açıdan bakmamış olman çok komik."

Priest onun haklı olduğunu farkındaydı. Nasıl göründüğünü biliyordu. Elinor bu durumu nasıl anlayabilirdi ki? Çoğu zaman, kendisi bile anlamıyordu.

"Üzgünüm," diye tekrarladı. Ona baktı. Onun elleriyle ne yaptığını görmezden gelerek, gözlerine odaklanmaya çalıştı.

Elinor homurdanarak gözlerini kıstı. "Peki sorun *kim*?"

Priest bocaladı, nefesini tuttu. *Bunu gerçekten yapıyor muyuz?* Sorun Jessica'ydı ama bu bir sorun olmasa bile Elinor Fox'la ilgili her şey baştan aşağı yanlıştı. Sahte gülümsemesinden hastalıklı sesine kadar, varlığının her zerresi

tehlikeyi haykırıyordu. Ama yine de onun vücudunu görünce tepki vermekten kendini alamıyordu.

Kelimelerini dikkatle seçti ağzını açtı, ama o sözünü kesti.

"Kızıl saçlı mı? Hani geçen günkü?

Priest dudağını ısırarak başını salladı. Bu, kolay bir çıkış yolu gibi görünmüştü. *Gerçi Jessica, birinin onun kumral saçlarından kızıl diye bahsetmesinden nefret ederdi ya, neyse.*

Elinor Fox duraksayarak şüpheyle onu süzdü.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı sonra.

Priest, onun gözlerinde bir şeyin parladığını gördü. Kelimeleri ifade tarzından hiç hoşlanmadı. Tam bu konuda bir şey söyleyeceği sırada o bakış kayboldu.

"Git," dedi Elinor, gözlerini kapatıp başını arkaya yaslayarak.

Burasının benim *banyom olduğundan eminim.*

Priest döndü, konuşma bittiği için kısmen rahatlamıştı.

Kapıyı açarken Elinor ona seslendi. "Bu arada, Simeon'un nasıl öldüğünü biliyor musun?"

"Boğulmuş."

Nasılsa yakında öğrenecek.

Haberi çok doğal bir şeymiş gibi karşılayarak başını salladı. Ellerini sudan çıkarıp küvetin iki yanına koydu. Gösteri bitmişti.

Priest biraz bekledi, sonra kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Kasıklarında onu iğrendiren bir zonklama vardı. Hararet basmıştı ve kendini yorgun hissediyordu. Salonda bir kanepeye çöktü, bacak bacak üzerine attı ve ayağını, sokaktaki

müzisyenlerden gelen kısık sesli melodinin ritmine göre hafifçe salladı.

Bekledi ve tahmin ettiği gibi, birkaç dakika sonra bir hareket duydu. Sırılsıklam saçlarını aceleyle toplayan Elinor salona girdi. Priest kaskatı kesilmiş, onun bir şey söylemesini bekliyordu.

Elinor ona doğru yürüdü, ağzının kenarında bir gülümseme belirmeye başlamıştı. Tırnaklarını akvaryumun üzerinde gezdirdi. Priest göğsünde ani bir boşluk hissetti, beklenti dolu titrek bir vızıltı.

"Bunlar... aslan balığı," dedi Elinor, akvaryuma bakarak.

"Doğru."

Hemingway'in hareketini akvaryumun üzerindeki parmağıyla takip ederek bir süre onları izledi.

"Bu diğerlerinden daha küçük."

"O Hemingway."

"Onları neden besliyorsun?"

"Kız kardeşim yıllar önce hediye olarak bana daha büyüğünü aldı, Orwell. Bir keresinde Güney Afrika körfezinde bir tanesinin üzerine basmıştım ve neredeyse beni öldürüyordu. Kız kardeşim sürpriz olarak bu akvaryumu satın alıp kurdurdu. Aldığım en iyi hediyeydi. Yeğenim onları çok seviyor, ben de koleksiyona ekledim."

"Yani şimdi tek arkadaşın onlar mı?" Priest'e döndü. "Ne kadar dokunaklı."

Priest başını sallayarak onayladı. Ama onun bakışının ve kendi içindeki çatışmanın ağırlığını hissetti. Sevilecek bir yanı yoktu: kibirli, entrikacı ve ahlaksızdı. Ama vücudu, dudakları, uzun bacakları ve saçlarını omzunun üzerinden

savurması, bütün bunların nasıl bir etki yarattığını çok iyi biliyordu; hepsi farklı bir dil konuşuyordu, Priest'in anlamadığı ama kasıklarının kolayca tercüme ettiği bir dil.

Onun aslan balığından uzaklaşmasını istedi. Onları ne zaman izlese, Tilly'yi ve onları nasıl sevdiğini düşünürdü. Elinor'un akvaryumun yanındaki varlığı bir şekilde tehdit ediciydi. Elinor ona doğru yürüdü, eğildi, kanepenin arkasına konmuş paltosuna uzandı ve fısıldadı. "Daha fazlası için geri döneceksin, değil mi?"

Cevap beklemeden ceketini aldı ve çırptı. Birkaç saniye sonra Priest ön kapının çarpıldığını duydu.

Priest rahatlayarak bir nefes aldı. Jessica'yı aramayı düşündü. Sadece küfür etse bile onun sesini duymak daha iyi hissettirecekti. Ama bekleyebilirdi. Bir şey gözüne çarpmıştı, bir hareket, Fox paltosunu alırken ceketinden düşen bir şey.

Düştüğünü düşündüğü yere, kanepeyi kontrol etti. Evet, oradaydı. *Vay anasını. Olur şey değil.*

Fox'un paltosundan düşen saçları aldı. İnceledi. Uzun ve kesinlikle maviydi.

34

Kaba sıvalı evin arka bahçesi, bir zamanlar içinden demiryolu hattının geçtiği çim havzanın kenarındaki köhne çitle birdenbire sona eriyordu. Raylar uzun zaman önce kaldırılmıştı, ancak kenarda çürümüş, eski traversler bulunabiliyordu. Havzayı ısırgan otları ve yabani otlar kaplamıştı.

Dört yüz metre kadar aşağıda, havzayı geçmek için ahşap üst geçit vardı, ama bu köprü de kullanıma kapatılmış ve her iki ucuna da tahtalarla engel konmuştu. Tahtalara, izinsiz girmenin sonuçları konusunda uyarıda bulunan metal levhalar yapıştırılmıştı.

Terk edilmiş demiryolu hattını kullananlar sadece bela arayan çocuklardı ki bu bile nadirdi.

Ev sahibi, havzadaki bir toprak yığınının arkasına çömelmiş iki yüz metre ötedeki ilgi merkezine, tavşana bakıyordu. Hayvan, içinde bulunduğu tehlikenin farkında olmadan birkaç dakika önce kendini gösterme cesaretini bulmuştu.

Tüfek bulmak zor olmuştu ama güzel bir silahtı. Rusya'dan

büyük masraflarla ithal edilen, tamamen restore edilmiş ve çalışır durumda bir Mosin Nagant, sürgü mekanizmalı keskin nişancı tüfeği. İkinci Dünya Savaşı'nın başında Sovyet askerleri için standart bir silahtı, ama otuzlu yıllarda yüksek hassasiyetli bir suikast cihazı olarak uyarlanmıştı. Aylarca süren pazarlıklardan sonra, silah dört hafta önce teslim edilmişti ve bu süre zarfında ev sahibi usta bir nişancı olmuştu.

Bu şanstı. Tüfeği ilk başta kendini koruma amacıyla satın almıştı ancak hainin eylemlerinin sonucu olarak ortaya çıkan plan değişikliği ile silah, çözümde merkezi bir rol oynayacaktı.

Bu sefere mahsus tavşan çok şanslıydı. Bir şey huzursuz etmiş, hayvan otlamayı yarım bırakarak güvenli bir yere kaçmıştı.

Keyfi kaçan ev sahibi, tüfeği taşıma çantasına koydu ve gizlenerek havzanın yanından bahçeye oradan da evin içine doğru ilerledi. Ev sahibi tüfeği mutfak masasının üzerine koydu ve salondaki kasayı incelemeye başladı.

Kasanın potansiyel bir ölüm makinesi olduğu yıllar önce ev sahibinin aklına gelmişti, ancak son zamanlarda *Apollo 13* filminin tekrarını izlerken ölüm nedeni netleşmişti. Ev sahibi daha önce ölüm nedeninin hipoksemi, oksijen yetmezliği olacağını varsaymıştı, ancak bunun yerine *Apollo 13* astronotlarının sorunu gibi karbondioksit tutulması olacaktı.

Hayatta kalma süreleri ev sahibi için önemliydi. *Üçler kuralı özellikle önemlidir: havasız üç dakika, aşırı sıcaklıkta üç saat, susuz üç gün, yemeksiz üç hafta.*

Belirli değişkenlerin değerine dair akademik anlaşmazlıkların sayısı göz önüne alındığında, kasada olası hayatta kalma süresini hesaplamada zorluklar olması sinir bozucuydu.

Kasa mükemmel bir dikdörtgen prizmaydı, bir metre altmış santim yükseklik, derinlik ve genişlikteydi ve dört bin litreden biraz fazla hava içeriyordu. Hava yaklaşık yüzde yirmi bir oksijen ve yüzde yarımdan daha az karbondioksit içeriyordu. Ortalama olarak, bir insan saatte on üç litre karbondioksit üretir ve on beş litre oksijen tüketir, ancak bunu saatte on sekiz litreye kadar çıkartan iddialar da vardır. Ev sahibinin araştırmasında, ölümcül karbondioksit seviyesi hakkında bazı görüş ayrılıkları vardı, ancak tüm hesaplar yüzde altının üzerindeki herhangi bir değerin toksik olarak kabul edildiği konusunda hemfikirdi. Bununla birlikte, hava geçirmez kasanın içinde hayatta kalma şansı konusunda iyimser olan ev sahibi, kesin bir ölümcül seviye olarak yüzde sekiz değerini ölçü almıştı ki bu da yaklaşık üç yüz yirmi litreye eşitti. Ev sahibi, saatte on üç litre üretim hızında, bir insanın hiperkarbiden* veya karbondioksit zehirlenmesinden ölmesinin yaklaşık yirmi dört saat süreceğini hesapladı. Saatte on sekiz litre hızda ise hayatta kalma süresi on sekiz saate düşüyordu.

Ev sahibi diz çöktü, bir tık sesi duyulana ve kilitleme mekanizması açılıncaya kadar kasanın üzerindeki düğmeyle oynadı.

Ev sahibi kapağını dikkatle açtı ve kasaya baktı.

Hareket yoktu. Doğrulamak için, ev sahibi uzandı ve içerideki cesedi yokladı, soğuk ve cansızdı. Ev sahibi kasanın kapağını kapattı; cesetten sonra kurtulacaktı.

Daha küçük bir akciğer kapasitesine sahip olmasına rağmen Alman çoban köpeğinin bir insandan daha uzun süre dayanmaması ilginçti.

Ev sahibi hesaplamaları tekrar gözden geçirmeye karar verdi.

* Karbondioksit fazlalığı. (ç.n.)

35

Kısmen bulutlarla kaplı şafak güneşinin parlak ışıkları Chancery Lane'i çevreleyen yüksek binaların üzerinden doğuyordu. Priest, Nook'a bağlanan daha sessiz bir sokağa dönmeden önce, taşıt denizinde ve erkenci turistlerin arasında kıvrıla kıvrıla ilerledi. Kafeler doluydu, kızarmış kahvaltı ve portakal suyu servis ediliyordu. Soğuğa rağmen, iş adamına benzeyen birkaç kişi dışarıda oturmuş sigara içiyor ve onları bekleyen günü planlıyordu. Priest tanımamasına rağmen içlerinden biri ona neşeyle el salladı. Tepede, bir polis helikopteri keskin bir şekilde yan yatmıştı. Kafe müdavimleri, pervanelerin gürültüsü yüzünden seslerini duyurabilmek için bağırmak zorunda kalıyorlardı, ancak bunun dışında bu karışıklık görmezden geliniyordu.

Priest & Co.'nun ofisinin merdivenlerini çıktı ve resepsiyonun boş olmasını umarak ön kapıdan içeri girdi. Ancak resepsiyonun arkasından umursamazca somurtan biriyle karşılaştı.

"Bana hatırlat," dedi Maureen duygusuz bir sesle. "İsimler aklımdan çıkıyor."

"Charlie Priest, çok sevdiğin patronun, hizmetinde." Priest abartılı bir şekilde reverans yaptı.

"Bu komik ama bir an için *Priest* dediğini sandım. Buranın sahibi olan adam, ama tabii ki olamaz."

"Erkencisin, Maureen."

"Sen bela peşinde şehirde boş boş dolaşırken birinin buraya göz kulak olması gerek. Yıldız tanığının öldüğünü duydum. Dava iyi mi gidiyor?"

Priest merdivenlere yöneldi. "Bir fincan çay gerçekten çok iyi gider, Maureen."

Maureen sert bir iç geçirdi, kulaklıklarını takıp yazmaya devam etti. "Mutfak ofisinin yanında, Charlie."

"Çok naziksin."

Maureen sırıttı. Bir şey hatırlamış gibi elini masanın altında gezdirdi. Bir zarf çıkardı. "Bu senin için elden teslim edildi," dedi zarfı uzatarak.

"Kim tarafından?" Adının ve posta adresinin yazılı olduğu zarfın üzerinde ÇOK ÖZEL VE GİZLİ - SADECE GÖNDERİLEN KİŞİYE İLETİLMEK ÜZERE yazan zarfı inceledi.

Maureen omuz silkip yazmaya devam etti. "Bir kurye. Ne yazık ki adını anlayamadım."

Kısa süre sonra ofisinde Priest'e, Okoro ve Georgie de katıldı; ilki krem rengi bir Ralph Lauren spor ceket giymişti ve göğüs cebinden lacivert bir mendil çıkıyordu; ikincisi, ise

hayır için bağışlanmış kullanılmış eşyaların satışında bile elde kalmış gibi görünen bir hırka giyiyordu.

"Bana öyle geliyor ki..." dedi Okoro, Priest'in karşısına oturarak. "...bu dava her iki taraf için de karma karışık bir hal aldı."

"Evet," dedi Priest, Georgie'ye de oturmasını işaret ederek. "Gerçi ben bunun oldukça hafif bir ifade olduğunu düşünüyorum."

Okoro, "Hagworth hafta sonu benimle temasa geçti ve anlaşma görüşmeleri yapmamızı önerdi" dedi. "Muhtemelen müvekkilinin hâlâ hayatta olduğuna dair yanlış bir fikre sahip olduğundan o aşamada oldukça muzaffer görünüyordu."

"Şu anda konuşmak istediğinden şüpheliyim."

"Dün, onu geri aramamı söyleyen bir mesaj aldım."

"Onunla konuşmak için acele etme." Priest masanın altındaki bir düğmeye basıp masaüstü bilgisayarı açtı. İki ekranda görüntü belirdi. "Bırak biraz endişelensin."

Okoro sandalyede arkasına yaslanarak, "Zaten konuşacak bir şey yok," dedi. "Alexia'nın vasiyetini kimin uygulayacağını henüz bilmiyoruz. Bu dava adamakıllı geri planda kalacak."

"Belki," dedi Priest boş boş. *Belki yasal yönü açısından evet, ama burada çok daha büyük bir resim var.* Maureen'nin ona verdiği zarfı yırtıp açtığında içinde dolma kalemle özenle yazılmış bir not buldu.

CAFÉ OLİVERO, CHANCERY LANE 10.00

"İlginç bir şey mi?" Okoro kaşlarını kaldırarak sordu. Priest onun nota baktığını fark etti.

"Hayır," dedi kâğıdı cebine koyarken. "İlginç bir şey değil."

Georgie konuşmaya başladı. "Tomas bana e-posta gönderdi. Belli ki dava aklından hiç çıkmıyor, e-posta bu sabah dördü çeyrek geçe geldi. Ne yapacağımıza karar vermek için hepimizin bir arada olduğu bir görüşme yapmak istiyor."

"Tamam. Georgie, yarın öğleden sonra için bir görüşme ayarla, ama ileri bir saatte olsun, öğle yemeğinden sonra işlerim var. Sanırım bulduğumuz telefonla ilgili olarak Okoro'yu doldurmuşsun."

Okoro, Georgie cevap veremeden, "Evet," dedi. "Şunu bir netliğe kavuşturayım: Bir spor salonunda üç adamı pestile çevirdin ve ardından çift yönlü yolda birini kovaladın, öyle mi?"

Priest önemli bir şey değilmiş gibi başını sallayarak onayladı. "Maalesef telefonu kaybettim, ancak arkadaşımız Bay Ali ile KULLANICI3412 adlı biri arasında ilginç bir diyalog görmeyi başardım."

Okoro, "İfade vermesi için Simeon Ali'ye baskı yapılıyordu," dedi.

"Hadi ama," dedi Priest, bilgisayar ekranlarından birine dönüp gözünün ucuyla Okoro'yu izleyerek. "Bundan şüphelenmedik mi?"

Okoro, "Bu onu sahtekâr yapmaz," dedi.

"Doğru. Ama yine de onu ölü yapıyor."

Okoro ıslık çaldı ve devasa vücuduna uyum sağlamaya çalışan sandalyede biraz daha geriye yaslandı.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu Georgie.

"Şimdi," dedi Priest, "Tam olarak önerdiğin şeyi yapıyoruz, Bayan Someday." Georgie boş gözlerle baktı. "Adil yargılamanın artık mümkün olmadığı gerekçesiyle Alexi-

a'nın davasını düşürmek için başvuruda bulunuyoruz."

Okoro, "Bu işe yaramayacak," dedi.

"Muhtemelen haklısın ama Hagworth'u korkutacak ve Alexia'nın yokluğunda davayı yürütecek kişi üzerinde baskı oluşturacak. Solly'den pazarlığa yönelik olarak bir maliyet planı hazırlamasını isteyin ve bu plan üzerinde aldatıcı bir olumlu dönüşle sigortacılara güncelleme yapın."

Okoro gerindi, esnedi. "Tamam. Ben gazeteler üzerinde çalışacağım." Sandalyeden kalkınca Georgie de ayağa kalktı.

"Benim ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Georgie. Gözlerinde Priest'in daha önce gördüğü o bakış vardı, *susuzluk*. Neler olup bittiğini en az onun kadar öğrenmek istiyordu ve hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin vermeyecekti. Yapılmasının doğru olduğunu düşünürse, Georgie ve Oxfam* hırkası, dünyanın sonuna kadar seyahat ederdi.

"Sen benimle geliyorsun, dedi Priest ona. "Bir kafeye gidiyoruz, sana kahve ısmarlayacağım."

Priest'e en yakın ekranda Maureen'den bir e-posta belirdi. *Dedektif Başmüfettiş Rowlinson resepsiyonda, sizi görmek için bekliyor.*

Georgie emin olamayarak, "Bu kadar mı?" diye sordu.

"Bu kadar."

* Ucuz elbiseler satan hayır kurumu mantığıyla çalışan dükkân. (ç.n.)

36

Tiff Rowlinson, Priest'in karşısındaki koltuğa oturdu ve ofise baktı. Saçları geriye taranmıştı, her teli mükemmel bir şekilde hizalanmıştı, ancak Priest'in onu bu şekilde tutmak için hangi büyünün kullanıldığını anlayamamıştı. Kenarları biraz yıpranmış bir pilot çantasını koltuğun yanına dikkatlice yerleştirdi.

"Sana içecek sıcak bir şeyler ikram edebilir miyim? diye sordu Priest.

Rowlinson, "Korkarım zamanım yok ama teşekkür ederim" diye yanıtladı. "Güzel yer."

"Bedeli biraz üzücü olsa da ihtiyaçlarımızı karşılıyor. Kusura bakma, ama senin de bildiğin gibi havadan sudan konuşmakta beceriksiz biriyim, bu yüzden sadede gelebilir miyiz?"

Rowlinson içini çektikten sonra çantasına uzanarak içinden bir iPad çıkardı. Konuşmaya devam ederken telefonu karıştırmaya başladı.

"Ali ve Elias'ın katilinin aynı kişi olduğu teorisiyle çalışıyoruz," dedi. "Cinayetler, onların ne yaptığını bilen biri tarafından hassasiyetle işlendi. Profesyonel değil –suikastçılar ellerini insanları boğmak için kullanmazlar– ama amatör de değiller. Otopsi birazdan yapılacak."

"Söz konusu cinayetler için bir sebep bulma konusunda nasıl bir ilerleme kat ettin?"

"Dürüst olmak gerekirse, pek bir ilerleme kat etmedim." Rowlinson ensesini ovuşturdu. Stresli görünüyordu. Gözlerinin altında torbalar ve yüzünde Priest'in daha önce görmediği çizgiler vardı. "Senin davana geri dönüp duruyoruz, ama içimden bir ses bana tüm hikâyenin bu olmadığını söylüyor. Daha karmaşık bir şeyler oluyor."

"Tamamen katılıyorum."

Rowlinson bir an için iPad'den başını kaldırdı ve Priest'in gözlerinin içine baktı. "Alexia Elias'ın gerçekten teröristlerden rüşvet alıp almadığını bana gizlice söylersen çok yardımı olur. Bu, bütün bir soruşturma katmanını ortadan kaldırır. Bir de İçişleri Bakanı'nın son saçmalıklarını duydun mu bilmiyorum ama Met, başka bir kesinti turunda."

"Tiff, o konuda yardımcı olabileceğim bir şey varsa..."

"Ah, hadi, Priest! Şu anda kendi kahrolası tekrarımı yaşıyorum!"

Priest, uzlaştırıcı bir jest olarak elini kaldırdı. Rowlinson'un patlaması sürpriz olmuştu. Dedektif baskı altında bile her zaman sakinliğini koruyan biriydi.

"Gerçek şu ki, bilmiyorum," dedi Priest.

Rowlinson hafifçe titreyen elini saçlarının arasından geçirdi. "Ne demek, *bilmiyorsun*?"

"Bir hakaret davası yürütüyorum. Hakaret davaları gerçeklerle değil, kanıtlarla ilgilidir. Bu ikisi aynı anda olması ise mutlu bir tesadüften başka bir şey değildir."

"Ya da mutsuz."

Priest hiçbir şey söylemedi.

Rowlinson devam etti. "Pekâlâ, o zaman *senin* dilinden söyleyeyim. Hâlâ hayatta olsaydı mahkemenin, Simeon Ali'nin doğruyu söylediğine inanma olasılığı neydi?"

"Yüzde altmış, belki elli beş. Ama bunun sana bir yardımı olmaz, Tiff. Senden çok daha düşük standartlardaki kanıtla çalışıyorum. Olasılıklar dengesine göre *The Real Byte*'ın makalesinin haklı olduğunu, başka bir deyişle yüzde elli bir veya daha fazla şansla bunun doğru olduğunu göstermeliyim. Her şeyi makul şüphenin ötesinde kanıtlamak zorunda olsaydım, on sekiz ay bu işi bırakırdım."

Rowlinson, "Avukatlardan gerçekten nefret ediyorum, Priest," diye homurdandı.

"Biliyorum."

"O zaman üzerinde başka bir şey deneyelim."

Rowlinson, iPad'i Priest'e doğru çevirdi ve masanın ucundaki bir zımbayı kullanarak dik durması için destekledi. Görüntü duraklatılmış bir videoydu. Priest ne olduğunu çıkaramadı.

"Dün, Londra'ya giriş ve çıkış yapan çift yönlü yol olan A3'te bir olay yaşandı." Rowlinson OYNAT düğmesine basınca Priest, görüntünün orta şeritte seyahat eden bir aracın içinden çekildiğini anladı. Midesi düğümlendi, dudağının içini ısırdı, ne olacağını biliyordu. "Fotoğraf bir hapishane memurunun araç kamerasından. Bu çocuklar tehlikeli bir

oyunun içindeler, bu yüzden Cezaevi İdaresi onlara seyahat sırasında uymaları gereken iki tavsiyede bulunur: asla aynı yoldan eve gitme ve araç kamerasını her zaman açık tut. Dosya yakın zamanda YouTube'a yüklendi. Şimdi bunu sadece birkaç dakika izlersen..."

Hapishane memurunun arabası yeşil bir Focus'u geçti ve çimenli yokuşa paralel giden şeritteki tıra doğru ilerledi. Priest, emniyet şeridi sona ermeden ve yol tamamen kenara bitişik olacak şekilde içeriye doğru kıvrılmadan önce, süzülerek geçen sıra evlerin arkalarını seçebiliyordu. Fren lambalarının görünmesiyle yolun kaybolması ve hapishane memurunun arabasının kontrolden çıkması bir anda oldu, görüntü değişti.

"Trafik Birimi'ne terfi ettiğini bilmiyordum, Tiff," dedi Priest.

"Çok komik. Ama beni ilgilendiren şu..." Rowlinson, hapishane memurunun arabası yeniden yola gelene kadar ekranın altındaki yatay beyaz çubukla oynadı. Sonra durdu ve görüntüyü kare kare ileriye taşıdı.

"Burayı görüyor musun?" Rowlinson, karşıdan gelen trafiğe karşı yolun kenarında koşan iki silueti gösterdi. Priest içinden inledi, telefon hırsızını yakalamaya tahmininden daha yakın olduğunu görmüştü.

Öndeki siluet, tırın önünden yol boyunca fırladı. Film kaosa dönüşmeden önce sadece dört kare içinde yolun diğer tarafına geçti. Rowlinson ekranı dondurdu. İkinci koşucu, birinci koşucunun kaybolduğu yere bakıyordu. Görüntü kumluydu ve Rowlinson'un inandırıcı olarak kimlik tespit edebileceği bir durum yoktu. Priest içinden şansına şükretti. Doğru da olsa Rowlinson sadece tahmin yürütüyordu.

"Bence, bu sensin Priest." Rowlinson yolun kenarında duran silueti gösterdi.

"Yakışıklı bir adam olduğuna katılıyorum, Tiff, ama bu herhangi biri olabilir."

Rowlinson iPad'i alıp çantasına geri koydu. "Biliyor musun, sana ne halt ettiğini sormayacağım bile."

"O kişinin ben olmadığı kesin, ama bu soru bariz bir polis sorusu." dedi Priest, ancak yaptığı mizahi yorumu Rowlinson'un hiç komik bulmadığını fark etti.

"Peki, neden sormayacağım biliyor musun, Priest? Çünkü sorarsam, bana yine yalan söyleyeceksin ve etrafımda şu anda kaldırabileceğimden çok fazla yalan var."

"Bak Tiff, biz aynı taraftayız..."

"Biz mi?"

Priest cevap vermedi. Rowlinson'un çoktan kararını vermiş olduğunu görebiliyordu, bu yüzden sorusunu havada asılı bıraktı. Rowlinson, çantasını alıp koltuğundan kalkmadan önce, sanki sessizliği dolaylı bir cevapmış gibi başını salladı.

Rowlinson kapıya giderken, "Arkadaşlarının kim olduğunu hatırlamaya ihtiyacın var Priest," dedi. "Seni ancak bir yere kadar idare edebilirim."

Gail, Tomas'ın mutfak masasına oturmuş, iPad'ine bakıyor ama hiçbir şey anlamıyordu. Mutfak leş gibiydi, kimse temizleme sorumluluğunu üstlenmiyordu. Yarısı yenmiş bir salata ve iki gece öncesinden kalma Çin yemeğinin kalıntılarının yanında kirli tencere ve tavalar üst üste yığılmıştı.

Ruh hali kasvetliydi, kimse konuşmuyordu. Karl yine

kaçmıştı. Gail'in gelen kutusu mesajlarla doluydu. Ana akım medyada bağlantıları vardı; hepsi olaydan bir parça, davaya özel bir bilgi istiyordu. Ama yarısını bile bilmiyorlardı.

Alexia Elias öldürüldü. Biri yüzünü pürmüzle yaktı.

Telefonuna baktı ama Andros'tan hiçbir şey yoktu. O sabah tartışmışlardı.

"Neden burada, benimle birlikte değilsin?" Sormaya hakkı vardı.

"Birkaç gün, en fazla bir hafta. Tomas birlikte kalmamız gerektiğini söylüyor."

"Niye ya? Neden bu kadar korkuyor?"

"Andros, insanlar *ölüyor*." Sesi bir tıslama gibi çıkmıştı. Kendi sesini zar zor tanımıştı.

"Burada benimle olman için bir neden daha. Şimdi oraya geliyorum."

Onu gelmemesi için ikna etmişti. Hiç niyeti olmasa da bu gece eve geleceğine söz vermişti. Andros çaresizce pes etmişti. Yıllardır yakın değillerdi, ikisi de gittikçe bozulan bir evliliğin sonunda olduklarını biliyorlardı.

Ama Gail'in, Tomas'ta kalmayı tercih etmesinin nedeni bu değildi.

"Ne yapıyorsun?"

Şaşırarak başını kaldırdı. Geldiğini duymamıştı. Eşofman ve beyaz bir tişört giymişti, yalınayaktı, saçları darmadağındı ve küçük kırmızı damarların belirginleştiği gözlerinin altında koyu renk gölgeler vardı. Tomas Jansen yaşam enerjisini yitirmiş gibi görünüyordu.

"Okuyorum," diye yanıtladı hızla. "Ortalıkta neler olup bittiğine bakıyorum."

"Surat asma. Aslında kutlama yapmalıyız. Kötü cadı öldü."

Tomas buzdolabını açmadan önce ona tehlikeli bir bakış attı. *Bana karşı koyma: mutlu ol* diyordu, bu bakışıyla.

"Böyle kazanmak istemiyordum."

Tomas homurdanarak buzdolabından bir bardak süt aldı ve doğrudan şişeden içti. Sonra Gail'in arkasına geçip durdu. Gail hareket etmedi, sadece onun yaydığı gerilimi emdi. Boynunun arkasındaki tüyler diken diken oldu.

"Bana bir şey mi sormak istiyorsun Gail?" dedi yumuşak bir sesle.

Gail boğazının sıkıştığını hissetti. *Alexia'nın ölmesi işine yaradı*, demek istedi. Tomas hiç şiddet uygulamamış biri değildi. Ya da en azından Gail böyle düşünüyordu. Tomas'ın eski kız arkadaşı Bella'nın kollarında morluklar olurdu. Ama elinde bir kanıtı yoktu ve Bella'nın kendisi de hiçbir zaman bir şey söylememişti.

Emin olamazdı. Ama öğrenmek için burada kalacaktı. *Bununla bir ilgin varsa, öğreneceğim.*

"Sanırım artık hepimiz rahatlayabiliriz," dedi, arkasında duran Tomas'ın heyecanını hissederek.

"Hayır. Priest durumun bu kadar basit olmadığını söylüyor."

"Hayal kırıklığına uğramış olmalısın."

İlk başta cevap vermedi ama Gail'in üzerine eğildi. Gail ürktü ama ucuz tıraş losyonunun ve sabah nefesinin kokusunu alabilecek kadar yakın olmasına rağmen onu itme dürtüsüne direndi.

"Ne demek istiyorsun?" Tomas'ın sesi zayıftı. Gail'in ak-

lına şu geldi: *Bir insan nasıl hem bu kadar yakın hem de bu kadar uzak olabilir?*

"Senin işine yaramadı. Alexia'nın ölümü. Hepsi bu..."

"*Bizim* demek istiyorsun."

"Derginin. *Senin* derginin."

"Ne demeye çalışıyorsun Gail?"

"Sadece bunu."

Nefesini tuttu, beynine hücum eden kanın hızını duyup duymadığını merak etti. Tomas'ın ağırlığını değiştirdiğini hissetti. Onun dışında, her şey hareketsizdi. Gözlerini kapadı ve merak etti: *Bu adam cinayet işleyebilir mi? Beni öldürebilir mi?* Kısa bir duraklama mı, Tomas'ın o andaki doğal olmayan durgunluğu mu, yoksa hafızasının yeniden Bella'ya ve morluklarına odaklanması mı; emin değildi. Ama kararını vermişti:

Evet, yetenekliydi.

"Bu işte beraberiz Gail." Nefesi sıcak ve ekşiydi; eli sırtındaydı. Gail, kaşının üstünde bir ter damlası hissetti, kafa derisini kuşatan bir kaşıntı. "Öyle değil mi?"

Gail'in boğazı kurumuştu, yanıtı boğuk bir sesle çıktı. "Öyleyiz. Ama kaybedersek, ben hayatta kalacağım. Oysa senin aynı şeyi söyleyebileceğinden şüpheliyim."

"Birlikte batacağız, öyle değil mi? Plan bu değil miydi?"

"*Senin* planın, Tomas."

"Hiç mantıklı değilsin, Gail. Makaleyi birlikte yazdık."

"*Sen* yazdın. Benim eklemelerim önemsizdi. Bu *senin* makalendi."

Ya haklıysa? Ya onu fazla zorlarsa? *Dergisini kurtarmak*

için öldürebilir mi? Evet. Peki, beni öldürebilir mi? Şimdi, burada?

"Peki ya Simeon?" diye sordu Gail.

"Ona ne olmuş?"

"Biliyor musun...? Hafifçe dönüp onun gözlerinin içine baktı. *Ona ne olduğunu biliyor musun?* Bu imkânsız ve mantıksızdı. Tomas'ın, Alexia'yı öldürmek için bir nedeni vardı, ama Simeon?

"Boyundan büyük işlere kalkışıyorsun, Gail."

Gail ona yaklaştı. Tüm hücreleri aksini söylese de korkmadığını ona göstermekte kararlıydı. "Hayır, Tomas. Ben iyiyim... Ama sen? Sinirinden kuduruyorsun. Bunu *hissedebiliyorum.*"

Tomas yumruğunu önündeki masaya öyle şiddetle indirdi ki iPad havalandı. Gail yerinden sıçradı, kalbi hopladı, kasları gerildi. Ama beklediği darbe bir türlü gelmedi. Tomas uzaklaşmıştı, mutfağın diğer tarafında paltosunu giyiyordu.

"Ben çıkıyorum." dedi soğuk bir sesle. Gail cevap vermedi, sadece ona baktı. "Bana haber vermeden gitme."

Kapıyı arkasından çarparak kapattı. Gail ekran kilidini kaydırmak için bir hamle yaptığında elinin yaprak gibi titrediğini fark etti.

37

Priest, Earl Grey çayından yükselen buhara dalgın dalgın bakarak oturdu. Buhar hiçliğe doğru kaybolmadan önce hayaletimsi şekillere dönüşüyordu. Tıpkı kafasında dolaşan ama asla tam olarak oluşmayan, geçici varlıklarıyla hiçbir işe yaramayan düşünceler gibi.

Tomas'ın, Kraliyet Adalet Divanı'nın kafesinde, Rowlinson'un ziyaretini ve duruşmadan bir gün önce yapılan görüşmenin zamanı hakkındaki soruyu anlatırken, masanın üzerine eğilmesinde bir şeyler vardı.

"Hepimiz orada değildik, öyle değil mi Charlie? En azından her zaman değil."

Bu kesinlikle doğru. Ben görüşme süresi boyunca hep orada değildim.

Priest, bir telefon görüşmesi yapması gerektiğini iddia ederek toplantının bir kısmına katılmamıştı, ancak gerçekte, bir kopma dalgasının etkisi altına girdiğini hissetmiş ve

kendini toparlamak için temiz havaya ihtiyaç duymuştu. Ne kadar süreyle yoktu? Bir saat mi? Daha uzun mu?

Rowlinson etkilenmeyecek.

Çayına tepeleme bir şeker daha ekledi.

Saat ona beş kalaydı ve Chancery Lane'deki Cafe Olivero, çoğu kendi başına, ellerinde uzun köpüklü latte bardakları, başlarını dizüstü bilgisayar ekranlarına gömmüş kadın ve erkeklerle doluydu. Entel bir grup, diye düşündü Priest. Hava soğuk olmamasına rağmen uzun paltolar ve çizgili eşarplar. Yalnız kalpler sütununda kendilerini 'bohem' olarak tanımlayabilecek insanlar.

Gazetelerde hâlâ partner bulmak isteyenler için yalnız kalpler sütunları var mı?

Kapı açılınca Priest başını kaldırıp baktı. Kalabalığın arasından bir kızıl saç gözüne takıldı ve elini sallamak için kaldırdı. Heyecanla bir kâğıt yığınını işaret eden birkaç öğrenci, Priest'in ziyaretçisine, tökezleyerek de olsa geçebileceği küçük bir alan açarak yol verdi.

Georgie, "Ben her zaman buraya gelirim!" diye bağırdı. "Senin de bildiğini bilmiyordum."

"Bilmiyordum," diye yanıtladı Priest, onun omzunun üzerinden bakarak. Georgie, yakınlarda oturanları rahatsız edecek şekilde kapıyı açık bırakmıştı. Kot ceket giyen iriyarı bir kadın telaşla kapıyı kapatmaya gitti.

"Hava soğuk bile değil," diye söylendi Georgie.

"Kahvenin kokusunun içeride kalmasını istiyorlar."

"Ya... Kiminle buluşuyoruz?"

Kapı tekrar açıldı. Uzun boylu biri girişte durmuş kafeyi tarıyordu. Uzun, gri bir palto giymişti. Muhtemelen altmış

yaşlarındaydı. Sıska yüz hatları, çökük yanakları, baygın gözleri ve cenaze levazımatçısını andıran bir havası vardı.

"Şuradaki adamla."

Adam salonun bir ucundan diğer ucuna zahmetsizce süzülürken Georgie etrafına bakındı. Georgie'nin masaya yolculuğu daha çok rastlantıya dayalı bir uzlaşmayla gerçekleşmişti. Oysa bu adam için kalabalık otomatik olarak ikiye ayrılmış gibiydi.

"Georgie, bu Jack Oldham. Jack, iş arkadaşım Georgie Someday ile tanış.

Jack elini uzatınca Georgie onunla tokalaştı. "Büyülendim," dedi, Georgie'nin gözlerinin içine bakarak.

Georgie kafası karışmış bir şekilde, "Siz, Elias Vakfı Mütevelli Heyeti Başkanısınız," dedi.

Jack, Georgie'nin elini bırakıp ona gergin ama içten bir gülümsemeyle baktı. "Ve sen de Priest'in hakkında çok şey anlattığı zeki, genç hanımefendisin," diye karşılık verdi.

Georgie, Priest'e döndü, "Acaba biz..."

"Çocuklara yardım eden bir vakfı tekrar desteklenemeyecek şekilde alaşağı edeceğimi düşünmedin, değil mi?" diye sordu Priest, tek kaşını kaldırarak. Georgie'nin bir şeyleri anlamaya başladığını görebiliyordu.

"Yani...?"

"Priest ile ilk kez bütün bu mesele başladığında tanıştım," dedi Jack. "Alexia Elias'ın bir sorun olduğunu biliyorduk ama Yönetim Kurulu'nun elinde onu yerinden edecek kesin bir kanıt yoktu; Alexia Elias gücüne güç katmıştı."

Priest, "Alexia ilk olarak yardım vakfını kurduğundan yasal olarak konumunu güvenceye almıştı," dedi. "Yönetim

Kurulu'nun tek seçeneği, mahkemeler aracılığıyla Alexia'dan kontrolü almak için türevsel bir eylemdi."

"Ve bunun için kanıta ihtiyacımız vardı," diye ekledi Jack. "En azından şu anda sahip olduğumuzdan çok daha fazla kanıt."

Georgie parmağıyla Jack'i gösterdi, ancak bunun kasıtsız yapılan bir hareket olduğu açıktı. "Yani, siz bizim tarafımızda mısınız?"

Jack, "Tarif ettiğin kadar hızlı, Priest," diye güldü.

"Peki ya *The Real Byte*?"

"Muhtemelen bunu fazla düşünmesek iyi olur," diye yanıtladı Priest. "Senin anlayacağın bir ifadeyle, Avukat Düzenleme Kurulu'nun etkilenme ihtimali pek olası değil."

"Birçok insanın iyiliği için," dedi Jack, ona güven dolu bir bakış atarak. "Dış dünya için Alexia Elias bir azizdi. Onun gerçek renginin ne olduğunu Kurul'un yalnızca belirli bir kısmı biliyordu."

Georgie, Jack'e, "Yani rüşvetten haberiniz var mıydı?" diye sordu. "Yardım vakfının hakaret davasında Alexia'yı desteklediğini sanıyordum."

"Bu bizim resmi çizgimiz, evet. Başka bir seçenek de yok zaten. Yine de söylediğim gibi, bazılarımız gerçeği biliyor. O kadın yıllardır Vakfı kendi kişisel bankası gibi kullanıyor. Onun da rüşvet aldığından şüpheleniyorum ama kanıtlayamam. Bunu sadece Simeon yapabilirdi."

"Hayır kurumlarının parasını mı *çalıyordu*?"

"Büyük meblağlarda paralar –burada yüz binlerce sterlinden bahsediyoruz– ancak uzun bir sürenin sonunda onun

kişisel mülkiyetindeki çeşitli vakıf fonlarındaki yerini alıyordu, diyelim."

"Ama siz onu...?"

"Yerinden edemedik, evet. Patronunun dediği gibi, yasal olarak ikna edici kanıtlar olmadan bu çok zor olacaktı. Sorun şu ki, Alexia kendi izlerini örtmekte çok becerikli biri... *biriydi*."

Priest, "Ne zaman birisi tavır almayı düşünüyor gibi görünse, parasını alıp susuyordu," diye ekledi.

Jack üzgün üzgün, "Ne yazık ki yolsuzluk kurumsal bir şey," dedi. "Ahlak temelden çürük."

"Ama *The Real Byte* makalesi bir savaş başlatmak için mükemmel bir fırsattı," diye devam etti Priest onun yerine. "Alexia'nın dava açmaktan başka seçeneği olmadığını biliyorduk ve Simeon'u muhabirin arabasının bagajında bulana kadar kazanacağımızdan oldukça emindik, ama kaybetsek bile yeterince çamur attık; izi kalacak. Bu, sonun başlangıcı."

Georgie, "Birinin onu öldürmesi dışında," dedi. Yüzündeki şaşkınlık uçup gitmişti. Priest'in tahmin ettiği gibi konuyu yakalamıştı.

"Öyle," dedi Jack. "Bu yüzden bu görüşmeye çağırdım. Seçeneklerimiz neler, Charlie?"

"Elias Vakfı tüzüğüne göre, problemleri çözerken Yönetim Kurulu'ndan geçici bir CEO atayabilirsiniz. Adaylığını koymanı öneririm. Yeterli destek olur mu?"

"Evet. Kurulda yeteri sayıda dürüst ve güvenilir insan var. Sorun ücretli personel, ancak vakfın kontrolünü ele geçirdiğimiz anda onları hemen halledebiliriz."

"Güzel." Priest, Georgie'ye döndü. "Yardım almadan

bunları organize etmek biraz zor oluyor Someday. Bu yüzden seni de beyin takımına dahil ettim. Birkaç profesyonel kuralı çiğneyeceğiz. Ama kabul etmemekte serbestsin."

Georgie heyecanla gülümsedi. "Tabii ki kabul edeceğim."

"Ben de öyle düşündüm. Jack için evrakları hazırlayarak başlayabilirsin. Hızlı bir şekilde onaylatması gereken bir yönetim kurulu kararı var."

Jack, "Bu çok yardımcı olacak," dedi. "Karşılığında biz ne yapabiliriz?"

Priest, Julian Greenwood'un fotoğrafını çıkarıp Jack'in önüne koydu. Jack fotoğrafı incelemek için gözlüklerini düzelterek eğildi.

"Bu Julian Greenwood," diye açıkladı Priest. "Dominique ve Alexia'nın Norfolk'taki eski evinin önünde duruyor. Bu resmi, ölümünden sonra Simeon'un dairesindeki bir masanın altına bantlanmış olarak bulduk. Bunu gizlemek için çok uğraşmış."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Jack, fotoğrafı alıp daha dikkatli bakarak. "Bu Dominique'in oğlu, değil mi?"

Priest başını sallayarak onayladı. "Evet, ama resim sahte. Julian hiç oraya hiç gitmedi, ayrıca eski görünmesi için fotoğrafın üzerinde epey çalışılmış."

"Niye"?"

"Bilmiyorum ama birinin bize bir şey söylemeye çalıştığından şüpheleniyorum. Ne olduğundan emin değilim."

Bu çok endişe verici. Jack masadaki fotoğrafı yerine koydu, gözlüklerini çıkardı ve burun kemerini ovuşturdu. "Dominique'in bir çocuğu olduğu geniş çevrelerce bilinen bir konu değil."

Priest, "Annesi kim?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Hikâyeden anladığım kadarıyla çocuk tek gecelik bir ilişkinin ürünü. Anne o doğduktan sonra iletişime geçti ve sürpriz, sürpriz, muhtemelen vakfın fonlarından ona ödeme yapıldı."

Priest başını kaşıdı. Bir grup iş adamı kafeye girince girişin etrafındaki herkes isteksizce tekrar hareketlendi. Bu, mekânın klostrofobik havasını daha da artırdı.

"Julian Greenwood hakkında ne bulabileceğine bakabilir misin?"

Jack dişlerinin arasından hava çekerek tısladı. "Ne yapabileceğime bir bakayım." Ayağa kalktı. "Gitmek zorundayım. Acil bir yönetim kurulu toplantısı çağrısı yapmam gerekecek. Tanıştığıma memnun oldum, Georgie. Charlie." Her ikisini başıyla selamladıktan sonra kalabalık kafenin içinde yolunu bularak kapıya yöneldi.

Priest, Earl Grey'den bir yudum aldı; ılık ve çok şekerliydi. Georgie'ye baktı. Ona her şeyi anlatmak bir riskti. Okoro'nun bile bilmediği şeyleri. Ama Georgie'nin adalet duygusu çok güçlüydü ve sıcacık gözlerle ona bakıyordu. Bu riske değerdi.

"Bütün bu olanlar hakkında ne hissediyorsun?" diye sordu ona.

"Gerçekten çok önemli olan ilk personel toplantısını kaçırmışım gibi."

Priest ayağa kalktı. "Üzgünüm ama böyle olması gerekiyordu."

"Anladım. Şimdi nereye gidiyorsun?"

Priest kahve içen insan yığınının arasından, pencereden

Chancery Lane'e baktı. Güneş çıkmıştı ama yağmur da yağmaya başlamıştı ve insanlar ıslanmamak için dükkânlara kaçışıyorlardı. Priest, evinde bulduğu mavi saçları ve Jessica'nın dışarı çıkmadan önce ona attığı bakışı hatırladı.

"Kişisel bir işim var," dedi. "Bu arada, benim için internette biraz araştırma yapmanı istiyorum."

38

Ellinder Uluslararası Eczacılık'ın (EPI) resepsiyonu, açık bir asma kattan görülebilecek şekilde, mermer döşeme ve pelüş kırmızı mobilyalarla süslenmiş, kocaman bir alandı. Resepsiyon masası yarım daire şeklinde dışa doğru şişikti ve mükemmel bir simetriyle tüm arka bölümü kaplıyordu. Masanın üzerindeki otuz santim yüksekliğindeki harfler grubun adını belirtiyordu. Resepsiyon masasının solundaki bir kafede oyalanan insanlar dizüstü bilgisayar ve tabletlere dalmış durumdaydılar. Havada dezenfektan kokusu vardı.

Geçen yılki tutuklamaların haftasında, Mayıs Sineği olarak bilinen ölümcül gizli örgütün başkanının ve onun en yakın yandaşının isimlerinin Ellinder olduğu haberleri yayılınca EPI'nin hisse senedi fiyatı dibe vurmuştu. Grup sonsuza kadar silinmeyecek koyu bir lekeyle yaftalanmıştı. CEO olarak yönetimi üstlenmek için grubun tarihindeki en kötü zamanı seçmişti. Ancak yavaş yavaş, birkaç denizaşırı iştirakin satışıyla desteklenen bir toparlanma başlamıştı.

Büyük ölçüde Jessica'nın becerikli diplomasisi ve biraz da şansın sayesinde şirketin tamamen iflas etmesi önlenmişti: Mayıs Sineği skandalına, EPI'nin olup bitenlerle ilişkisini neredeyse gölgede bırakacak kadar üst düzey kişi karışmıştı.

EPI korkunç bir darbe almış olsa da yaranın ölümcül olmadığı belliydi.

Priest masaya yaklaştı, yirmili yaşlarında, parlak siyah saçlı, elmacık kemiklerini turuncu allıkla renklendirmiş bir adam mekanik bir şekilde gülümsedi.

"Size yardım edebilir miyim efendim?"

"Jessica Ellinder ile konuşmak istiyorum, lütfen," dedi Priest sahte bir nezaketle.

Resepsiyonist incecik alınmış kaşını kaldırdı. "Elbette. Randevunuz var mı?"

"Hayır. Yok."

"Yani, öylesine, bir ihtimal görüşebileceğiniz umuduyla mı uğradınız?"

"Evet. Aynen öyle."

Resepsiyonist bilgisayar ekranına bakmadan önce tereddüt etti. Birkaç tıklama sonrasında Bayan Ellinder'ın bir toplantıda olduğunu ama Priest'in *görüşebilme umuduyla uğradığını* seve seve kendisine iletebileceğini bildirdi. Priest bu teklifi reddetti ve tuvaletin nerede olduğunu sordu. Resepsiyonist nedense hayli küçümseyici bir tavırla sağ tarafı gösterdi.

"Teşekkürler, çok yardımcı oldunuz."

Tuvaletler, ana alanın ve resepsiyon görevlisinin görüş alanının dışında oldukça büyük bir girintideydi. Erkek ve kadın tuvaletleri karşılıklıydı ama ilerideki cam çift kapı

bir merdiven boşluğuna açılıyordu. Girişin yalnızca yetkili personel için olduğunu ve tüm ziyaretçilerin resepsiyondan giriş yapmaları gerektiğini söyleyen bir uyarı levhası vardı. Daha sıkı bir önlem için kapı kilitliydi ve giriş Priest'in bilmediği bir şifreyle yapılıyordu.

En azından onun içeride olduğunu biliyorum ve tüm bencil kurumsal makineler gibi, yönetici katı en üstte olacak.

Priest arkasını kontrol etti. Biri tuvaletleri kullanmak istemediği sürece gözlerden uzaktaydı. Kapıyı inceledi; ayrıca bir uzaktan kumandalı kilit sistemi de vardı ama tuş takımı daha umut vericiydi. Belki de kaldırılmayı bekleyen eski bir mekanizma veya uzaktan kumandalarını unutan insanlar için yedek bir sistemdi. Önemli değildi. Priest, LCD ekran temizleyiciyle dolu küçük bir çıngıraklı kutu çıkardı ve hızlıca tuş takımına püskürttü. Belirgin bir faydası olmasa da ince toz tuşların üzerine oturdu. Priest flaşın açık olduğundan emin olarak iPhone'uyla tuşların fotoğrafını çekti.

Fotoğrafı inceledi. İdeali floresan sprey veya alüminyum tozu kullanmaktı, ancak bu günlerde bunları taşımama eğilimindeydi. Sprey baskıları net bir şekilde göstermiyordu, ancak yoğun ışık altında sayıların dördünde hafif bir işaret görülüyordu: bir, üç, beş ve dokuz. Sadece hangi sırayla olmaları gerektiğini çözmesi gerekiyordu.

Priest dilini tıklattı ve bir kombinasyona dokunmadan önce kafasındaki sayıları tekrarladı. Kapı tatmin edici bir tıklama sesi çıkarınca iterek açtı.

Bin dokuz yüz elli üç. Ellinder Eczacılığın kurulduğu yıl. Kolay.

Diğer tarafta, cam bir silindirle çevrelenmiş sarmal bir

merdiven boşluğu, binanın kalbine saplanmış şeffaf bir kanal vardı. Priest yukarı baktı. En az on beş kat vardı ve asansör yoktu.

Hay ben böyle işin içine!

Merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve yönetim katına ulaştığında baldırları yanıyordu. Bu hiç önemli olmayacaktı, tabii ilerlemesi başka bir kilitli kapı tarafından engellenmeseydi. Üstelik bu sefer kapıda tuş takımı da yoktu.

Hah, şimdi boka battın!

Soluklanmak için, merdiven tırabzanına tutunarak durdu. Bir cam kapıyla engellenmek için epey uzun bir yol kat etmişti. Kapının arkasındaki koridora bakındı. Her iki yanında ofislere açılan kapılar vardı. Duvarlara iş sağlığı ve güvenliğiyle ilgili posterler ve performans grafiklerinin olduğu mantar panolar asılmıştı.

Kapının yanında duran ve telefonuyla oynayan bir adam vardı. Priest dikkatini çekmek için cama vurunca irkilerek döndü. Genç bir yüzü ve yağlı saçları vardı.

Ah, harika. Bir stajyer.

Priest, kapının yanındaki siyah uzaktan kumandayı işaret etti. Stajyerin, Priest'in ima ettiği şeyi anlaması birkaç saniyesini aldı ama sonunda yanaştı ve kapıyı açtı.

"Bu yoldan birinin geçmesine izin vermemem gerekiyor," diye açıkladı.

"Doğru, hem de çok doğru," dedi Priest, güven verici bir şekilde elini çocuğun omzuna koyarak. "Ne kadar dikkatli olsak az, öyle değil mi?"

Stajyer, "Kimliğiniz yok efendim," dedi.

"Bu da doğru. Zaten bu yüzden bu kapıyı açmak için yardımına ihtiyaç duydum."

Her ne kadar ifadesinden bir ikilemle karşı karşıya olduğu belli olsa da, "Anlıyorum," dedi stajyer.

"Bana, Jessica Ellinder'ın ofisinin nerede olduğunu söyleyebilir misin, bir zahmet?" diye sordu Priest, koluyla çıraığı koridordan nazikçe yönlendirirken.

"Şey..."

"Çok yardımcı olur. Tahmin ettiğin gibi, binaya pek aşina değilim, bu benim ilk günüm de."

"Ya." Stajyer kararsız görünüyordu. Priest bir an için fazla ileri gittiğini düşündü ama sonra stajyer canlanır gibi oldu. Belki de Priest'in açıklaması ona makul gelmişti. "Burada yeni misin? Benim gibi. Ben de geçen hafta başladım."

"Yine de kıdemli bir yönetici gibi davranıyorsun!"

"Ben çoğunlukla arşiv odasında yardım ediyorum. Ama yönetim kurulu toplantısına çay götürmem gerekti. Bayan Ellinder'ın ofisi aşağıda ama şu anda diğerleriyle toplantıda. Ofisinde bekleyebilir misin?"

Priest gülümsedi. "Bu çok hoş olurdu."

Georgie, sanki biri kafasını koparmış ve sonra yanlış yöne yerleştirmiş gibi hissetti.

Bir bakıma, Charlie'nin Elias Vakfı Mütevelli Heyeti başkanıyla yaptığı gizli işbirliği hoş bir haberdi. Artık daha büyük bir plan olduğunu ve Priest & Co.'nun, vakfın olası çöküşüyle bağlantısındaki etik sorunun düzeltildiğini anlamıştı.

Bir başka açıdan, haber, hepsinin karşı karşıya olduğu yanan ipin üzerindeki tehlikeli yürüyüşün tüyler ürpertici bir hatırlatıcısıydı.

Charlie'nin bunu ona yeni söylediği gerçeğini henüz üzerinden atmıştı. Bu işten Charlie sorumluydu ve daha önce bu döngüde olması gerektiğini düşünseydi, o zaman Georgie'yi içeri alırdı.

Kimi kandırıyorum? İşyerinde masasında oturmuş, papatya çayının soğumasını beklerken masaüstü monitöründe boş bir Word belgesine bakıyordu. *Çok kızgın ve sinirliyim.*

Gerçi şu an bunu düşünemezdi. Bir kere, insanlar ölüyordu. Feci bir şekilde. Telefonuna bir mesaj geldiğinde Jack'in geçici CEO olarak atanması için gereken yönetim kurulu kararının taslağını hazırlamaya başlamıştı. Mesajın Li'den geldiğini gördü. *Selam bebek. Bu akşam pizza alıp ne olduğunu çok iyi bildiğin şu konuda konuşabileceğimizi düşündüm. Bazı fikirlerim var! Öptüm.*

Georgie gülümseyerek telefonu masaya bıraktı. Bundan daha kötüsünü düşünemese de Li'nin böyle düşünmesi çok tatlıydı.

39

Priest, Jessica Ellinder'ın sandalyesinin şaşırtıcı derecede rahat olduğunu fark etti. İlk bakışta, hoşuna gitmeyecek kadar sert olabileceğini düşünmüştü, ancak deri aldatıcı bir şekilde yumuşaktı, kendini rahat hissetmesi için yüksekliğinde ve arkasında sadece küçük ayarlamalar gerekiyordu. Ve odaya açılan tek kapıya bakıyordu.

Ofis, milyonlarca sterlinlik bir grubun CEO'sunun hak ettiğinden daha az göz alıcıydı; burasının babasının değil, Jessica'nın eski ofisi olduğunu tahmin etti. Babasının ölümünün ardından liderliğe yükselmişti. Ancak Priest, onun babasının ofisini almak isteyeceğinden şüpheliydi.

Bir dizi dosya dolabı, bir masa, birkaç sandalye ve eski bir faks makinesinden başka –bugünlerde faksı kim kullanıyor ki– oda da pek bir eşya yoktu. Daha da önemlisi, kişisel hiçbir şey yoktu. Ne masanın üzerinde mutlu aile üyelerinin resimleri, ne duvarda bir sertifika, ne küçük biblolar ya da aptal yönetici oyuncakları ne de herhangi bir sanat eseri

yok. Bu herhangi birinin ofisi olabilirdi. Veya hiç kimsenin ofisi değildi.

Kapı hızla açıldığında, çekmecelerden birini açıp içeriyi karıştırmayı düşünüyordu. Jessica içeri girdi. İlk başta, kapı arkasından kapanana kadar ziyaretçisini algılayamadı ama sonra ağzı bir karış açık bir şekilde durdu.

"Tanrı aşkına bu nasıl...?"

Nefes kesici görünüyordu. Priest'in planladığı konuşma birdenbire boğazında düğümlendi. Dizinin hemen üstünde krem rengi bir kalem etek ve yarım kollu, fırfırlı koyu mavi ipek bir gömlek giymişti. Kollarını kıvırmış mıydı yoksa tasarımı mı böyleydi, anlayamadı. Bakışları çıplak bacaklarına kaydı. Şimdiye kadar gördüğü en mükemmel şekilli baldırlara sahipti. Onun güneşte ne kadar çok yandığını fark etti; teni sıcak ve bronzdu. Onu babasının cenazesinde gördüğünde bu kadar belli değildi. Priest yutkundu, kafasında bir düşünce belirdi: *başka biriyle tatile mi gitmişti?*

"Merhaba," dedi Priest zayıf bir şekilde.

Jessica elindeki kâğıtları masanın kenarına attı. Bir an için bağıracakmış gibi baktı.

"Tanrı aşkına, buraya nasıl geldin?"

"Jessica, buradaki güvenlik düzenlemelerinin savunulur yanı olmadığını bilmelisin. Özellikle bir ilaç şirketi için."

"Çık."

"Şimdi, bir dakika bekle..."

"Çık dışarı!"

Priest oturmak niyetindeydi, ama kendini kollarını bir uzlaşma hareketiyle kaldırmış halde sandalyeden kalkarken buldu.

Tanrım, çok güzel.

"Beni bir dinle," diye yalvardı.

Jessica kollarını kavuşturdu ve bıkkın bir tavırla bakışlarını ondan kaçırdı. "Niye?"

"Açıklamama izin ver."

"Hangi kısmını açıklamanı? Eğildiğin küçük kaltağı mı yoksa zorla binaya ve odama girmeni mi?"

Priest umutsuzca konuşmayı destekleyecek bir şey aradı. Binada güvenlik görevlileri olduğundan şüpheleniyordu ve on beş katlı ofis binasının tepesinden aşağı atılma fikri hiç cazip gelmiyordu. Yargıcın dinlemesini sağlamak için kullanılan eski bir avukat hilesini deneyebileceğini düşündü.

"Yanlış anladığına ve bıraktığımız yerden başlamamız gerektiğine seni ikna etmem için bana bir dakika vermeye ne dersin? İkna edemezsem sessizce giderim?"

Jessica'nın kollarını kavuşturması konuşması için sürenin başladığını gösteriyordu.

"İyi görünmediğini biliyorum. Biliyorum, durduğun yerden, lanet olası bir sürüngen gibi görünüyorum. Ayrıca bazen biraz garip... olabileceğimi de biliyorum."

Jessica, *Bak sen,* dercesine başını yana eğdi.

"Benim söylemediğim bir durumum..."

"Evet, depersonalizasyon bozukluğundan mustaripsin. Biliyorum."

Hazırladığı sözler bir kez daha boğazında düğümlendi. Sadece durumunu bilmekle kalmamış aynı zamanda tipini de biliyordu. Kafası hızla çalıştı: *bunu nereden biliyor?*

"Doğru." Sanki bir metre boyundaymış ve Jessica ona tepesinden bakıyormuş gibi hissetti. "Sadece meraktan soruyorum, bunu nereden biliyorsun?"

Jessica yaklaşarak durumun kontrolünü iyice eline aldı. "Kısa bir süre önce annem, seni onun boktan planında rol oynaman için tutarak babamı kandırdı. İşi sana verdi, Charlie. Ama çok dikkatli bir insandı. *Senin* babanı da tanıyordu. Tıbbi geçmişini benden saklayacağını mı sanıyordun?"

"Hayır," diye itiraf etti. Artık her şey çok netti. "Muhtemelen bunu bir bahane olarak kullanmanın pek bir anlamı yok."

Jessica içini çekti ama dudaklarında küçük bir hareket vardı. "Doğru. Hiç anlamı yok." Sanki gülümseyecek gibiydi.

"Onun yerine bir özre ne dersin?"

Gülümseme gerçekleşmedi. Bunun yerine Priest'i iterek kendine yer açtı. Yakından yüzü hatırladığı gibiydi: çıkık elmacık kemikleri, hayranlık uyandıran kusursuz bir cilt, parlak keskin gözler ve çok az makyaj.

"İlk olarak masamı bana geri verebilirsin," dedi, masasının başına geçti, ama oturmadı. "Ondan sonra konuşacağız."

Priest yüzünü buruşturdu, güç dengesi değişmişti. Eğer onu dışarı atacak olsaydı, şimdiye kadar yapardı.

"Burada işler nasıl?" Ellinder Grubu'nu kastederek odayı işaret etti.

"İyi değil. Bilançonun gücü bizi ayakta tutuyor ve yeni ilaçların patentleri değerli. Ama canlılığımızı sorgulamaya başlamadan önce kanamayı durdurmak için yaklaşık altı ayımız var. Modası geçmiş bağlı kuruluşları satıyorum."

"Bu iyi mi?"

"Neden buraya geldin, Charlie?"

Bunu yumuşak bir sesle söylemişti. Bir tehdit veya meydan okuma yoktu. Cevap onun için önemliydi. Priest'in başı sızlıyordu. Ellerine baktı. Gerçek görünmediklerinden değil, sa-

dece *onun* elleri gibi görünmüyorlardı. Utanıyordu ama dahası da vardı. Korkuyordu. Fırsatı kaçırmış olmaktan korkuyordu. William'ın suçları herkes tarafından bilinir hale geldikten sonra, Priest yıllarını duygusal bir çölde, depersonalizasyon bozukluğunun yarattığı bitmek bilmeyen paradokslarla işkence çekerek geçirmişti: *hiçbir şey* hissetmiyordu, ama yine de bu duygu eksikliği onu umutsuzluğun sınırına sürüklemişti. Şimdi, zaman, bozukluğun sarsıcı etkilerini yumuşatmıştı ama hâlâ kaygılıydı. Durumunun hayaleti kaybolmayacaktı. Ama Charlie Priest, yıllardır, on yıldan uzun bir süredir ilk kez bir şey, bir olasılık hissetmişti. Anlık bir şans. Bu kadın onu mutlu edebilir ve hayalet huzura erebilirdi.

Ama şansını çarçur etmiş olabilirdi.

Midesi bulandı.

"Bu ezici histen kurtulamıyorum," dedi onun gözlerinin içine bakarak. "Denedim, ama olmuyor."

Şüpheci, savunma halinde görünüyordu. Kapalı ve nüfuz edilemez. "Ne hissi?"

"Aramızda bir bağ olduğu hissi."

Sözlerini havada asılı bıraktı. Önünde bir uçurumun açıldığını hissetti, tüm enerjisini içine çeken bir kara delik. Kanı çekilmişti. Duruşmanın yarattığı adrenalin kurumuştu. Alexia'nın mahvolmuş yüzü aklından çıkmıyordu. Simeon'un ölümünün ağırlığı gittikçe artıyor ve cevap olabilecek şeye, Simeon'un telefonuna çok yaklaştığını ancak yüzü olmayan bir hırsız tarafından acımasızca bu fırsatın elinden alındığını daha net bir şekilde idrak ediyordu.

Jessica'nın, o boğuk, melodik sesiyle, "Aramızda hiçbir

bağ yok," diye mırıldandığını duydu. Bedenini saran öfke göğsünde yükselerek ve dışarı doğru yayıldı.

"Üzgünüm," diye tekrarladı, Jessica. "Adamızda bir..."

Priest yarım adım ilerledi. Hiçbir uyarıda bulunmadan elini onun ensesine koydu ve kendine doğru çekti. Ağzını onun ağzına koydu ve dudaklarının tatlı keskin tadını hissetti. Jessica'nın gözleri panikle açıldı. Onun ne yaptığını anladığı an yüzüne öyle bir tokat attı ki Priest yaşadığı şokla bayılacağını sandı.

"Bu ne cüret!" diye bağırdı Jessica.

Priest geri çekilmek üzereydi, yaptığı şeyin vahameti öfkesinden içeri sızıyordu. Jessica ona tekrar vurdu. Üçüncü kez saldırdığında Priest onun bileğini yakaladı ve tuttu. Göğsü inip kalkıyordu.

Sonra Jessica kendini ona attı.

İlk başta, boynunu ısırdığını fark etmeden önce Priest, Jessica'nın ona saldırdığını sandı. Ama sonra Jessica ellerini onun beline dolayıp Priest'i duvara dayadı.

Priest'i uzun uzun, beceriksizce öptü, dili hemen onunkini buldu. Umutsuzca pantolonunun kemerini açmaya çalıştığı noktadan tüm bedenine bir şehvet dalgası gönderdi. Priest ellerini onun sırtına götürdü. Birlikte döndüler. Bu kez duvara yaslanan Jessica'ydı. Priest, onun eteğini yukarı kaldırıp çorabını aşağıya doğru sıyırırken Jessica inledi.

Priest'in kemerini yere fırlatarak, "Sana istediğini mi verdi?" diye tısladı onun kulağına.

"Göründüğü gibi değildi," diye homurdandı Priest. Kadının iması onu saran iğrenme ve utancı körüklemişti. Priest onun bacağını tutup sırtına doğru dolayarak kendisi için bir

pozisyon yarattı. Bu arada Jessica onun erkekliğini ellerinin arasına almış, okşuyordu, ama bu yeterli değildi. Priest daha fazlasını istiyordu, *onu* istiyordu. Jessica'nın elini uzaklaştırarak, onu içine girmek için bir hamle yaptı.

"Hayır, bekle," diye yalvardı, Jessica.

"Seni istiyorum."

"Bunun için hazır değilim."

Jessica, boynunu emebilmesi için başını geriye doğru atarken Priest hayal kırıklığıyla inledi. "Jessica..."

"Bunu yaptığında senin olmayacağımı bilmeni istiyorum. Ben sana ait değilim."

Jessica nefes almak için savaşıyor, Priest onu tekrar tekrar öperken öptüğünde kelimeleri zar zor ağzından çıkarabiliyordu. Priest'in elini göğsünün üzerine koydu. Priest gömleğin düğmelerini açmaya çalışırken birincisini kopardı. Sonra ikincisini de koparıp

Elini onun çıplak göğsünün üzerinde gezdirmeye başladı. Artık dönüşü olmayan bir noktaya gelmişlerdi.

"Tamam," dedi Priest, nefes nefese, bezginlikle. "Sen bana ait değilsin."

Jessica rahatlayarak gözlerini kapattı. Priest onun bacaklarının arasına yerleşti, içine girdi ve Jessica, Priest'in kendisininki kadar yoğun olduğunu bildiği bir arzuyla inledi.

40

Ev sahibi mastürbasyon yapmayı bitirmiş, nefes nefese, nemli çarşafların üzerine uzanmış hareketsiz yatıyordu. Köşedeki portatif gazlı ısıtıcı tam gaz yanıyordu, odanın havası boğucu ve sıcaktı. Uzakta, küçük kargalar terk edilmiş demiryolu hattında didişiyordu.

Ev sahibi manşetleri görmüştü, her yerdeydiler: ELİAS VAKFI HAKARET DAVASININ TANIĞI ARABANIN BAGAJINDA ÖLÜ BULUNDU. Ama neden hikâyenin kaynağından hiç bahsedilmiyordu? Hak edenlere saygınlıklarının verilmemesi sinir bozucuydu. Spot ışıkları her zaman daha az yetenekli, egoist ahmakların üzerine çevriliyordu.

Ev sahibi yatağın daha kuru olan kısmına doğru kaydı. Duvara baktı. Yerden tavana kadar fotoğraflarla kaplanmıştı. Yatağın altındaki günlüğe uzandı. Tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Bu en sevdiği bölümdü. Ev sahibi sözcükleri ezbere biliyordu, tutkulu bir bağlılıkla ezberlemişti. Günlük basit bir ifşadan çok daha fazlasıydı: her şeyi değiştirmişti.

Gizli bir dünyanın kilidini açan bir anahtar. Günlük, anahtar, ev sahibinin kişisel Tevrat'ıydı ve bu bölüm en kutsalıydı: kötülükten kaçış anını anlatıyordu.

Çıkışı.

Parmağını çekiyor, bu bir rahatlama olsa da kız acının sabaha kadar azalmayacağını biliyor. Bugün giyinmemişti: Adamın çok acelesi vardı. Bu hem iyi hem de kötü olmuştu.

"Tamam," diyor, adam, sanki her şey normalmiş ve kız bundan zevk almış gibi. Kız ağlamıyor. Ağlaması adamın hiç hoşuna gitmiyor.

Bugün hava aydınlık ve televizyon açık bırakılmıştı. Kız başını çeviriyor, dudağını ısırıyor. Bu bir haber programı. Ekranda konuşan bir adam ve altından geçen anlayamadığı kelimeler. Ses kapalı. Adam işini hallederken, kız televizyondaki adamı düşünmüştü.

Adam geç kaldığına dair bir şeyler mırıldanarak aceleyle çıkıyor. Dikkatsiz, masaya vurup ağzının içinde küfrediyor. Bazen yaptığı gibi sallanıyor. Ve o koku. O kokuyla geldiğinde hep daha kötü oluyor; kıza, kadın parfümünün iç bayıltıcı, dikkat çekici kokusunu hatırlatıyor.

Kapı adamın arkasından kapanıyor, mandal tıklıyor ve kız, onu havasız bodruma hapseden sürgünün çekilme sesini duymayı bekliyor. Kız sürgüyü umursamıyor. Bazen, gözlerini kapatabileceği ve sadece düşünerek sürgüyü hareket ettirebileceği bir dünya hayal edebiliyor, tıpkı sözlerini karıştıran yeşil adamın olduğu o filmde gördüğü gibi. Gerçekten var olduğundan emin olmadığı başka bir dünya.

Bu yüzden bekliyor. Ve bekliyor.

Ama sürgü hareket etmiyor.

İlk başta, adamın kapıyı kilitlediği anı kaçırmış olduğunu düşünüyor ama kapının kenarı ile pervazı arasındaki küçük boşluktan görebiliyor. Süzülerek gelen temiz havadan başka bir şey yok.

Kız sessizce oturuyor ve ona kadar sayıyor. Sonra içinden 'Alfabe Şarkısı' şarkısını söylüyor. Hâlâ hiçbir şey yok... Kapının kilidi açık.

Kız hareket edemiyor. İçi acıyor ve biraz kan var ama acısı o yüzden değil. O acıya karşı taşlaşmış. Ya kapının kilidi açık olduğu için başı belaya girerse? Ya kaçmaya çalıştığını düşünürlerse?

Temkinli bir şekilde ayağa kalkıyor ve kapıyı kontrol ediyor. Belki bir şekilde kendini kilitleyebilir, o zaman asla bilemezler.

Kapıyı dinliyor, kulağını kapıya dayıyor. Hiçbir şey duyamıyor. Sadece üst kattan hafif bir uğultu. Arada bir o sesi duyuyor ama ne olduğunu bilmiyor.

Masaya koşuyor, tahta bebeğini alıyor ve kuruyor. Oyuncak bebek, itaatkâr bir şekilde melodisini çalıyor.

Çın, çın çın

Bebeği alarak kapıya geri dönüyor. Tekrar dinliyor. Hâlâ hiçbir şey yok. Kapının kolunu yokluyor. Daha önce kola hiç dokunmadı. Hiç. Tavan ve ışık dışında odada hiç dokunmadığı tek yer burasıydı.

Şaşırtıcı bir şekilde kolay dönüyor ve bir an için mandala bağlı olup olmadığını merak ediyor ama elbette ki bağlı. Küçük bir tık sesi duyuyor ve kapı biraz hareket ediyor. Kız

geriye doğru irkiliyor. Oyuncak bebek hâlâ şarkı söylüyor. Kapıda sadece onun bakabileceği genişlikte bir boşluk var.

Ama çok fazla bir şey göremiyor. Sadece daha fazla tuğla ve... O merdiven mi?

Arayı genişletmek için kapıyı biraz daha itiyor. Hâlâ pek bir şey göremiyor. Bebeğe bakıyor. "Ne yapmalıyım?"

Oyuncak bebek kıza göz kırpıyor.

Sadece kapıyı açmayı, gizlice diğer tarafa geçmeyi ve içerden kapıyı üzerine kapattıktan sonra kilitleyip kilitleyemeyeceğini görmeyi planlıyor. Kapıyı biraz daha, ancak içinden geçebileceği kadar açıyor. Pislik içinde ve bacağından aşağı kan damlıyor. Hareket etmesi çok zor. Her şey acıtıyor.

Ama sonra, aniden, diğer tarafa geçiyor. Gardırobun içinden, kürklü paltoların yanından geçen ve kendini, karla kaplı harika bir ülkede bulan küçük kız gibi.

Ama tabii burada kar yok. Sadece yukarı doğru çıkan dar bir merdiven.

Duruyor, nefesini tutuyor. Daha küçükken, bir şekilde bu odanın dışında olduğu aklına geliyor. Sonuçta kadın, bebekken annesi tarafından bırakıldığını söyledi.

İşte şimdi burada ama daha ileri gidemiyor. Çünkü o, o odaya ait. Kız odanın dışındaki havayı soluyup soluyamadığını bile bilmiyor. Her şey yolunda mı yoksa Mars'a gittiklerinde korktuğu o filmdeki gibi kafası patlayacak mı?

Sonra kiliseyi ve ağacı hatırlıyor. Pencereden kilisenin tepesini görebiliyor, kulesi ağaç dışında her şeyin üzerinde yükseliyor. Kilise hakkında kendine söylediklerini hatırlıyor.

Tanrı'nın orada olduğu ve onu beklediği ile ilgili sözleri...

Bebeğe bakıyor. Bebeğin ağladığını düşünüyor ama be-

bek kızın gitmesine üzülmüyor. Oyuncak bebek onun adına seviniyor, yapacağı şeyden gurur duyuyor.

Merdivenlerden yukarı boşluğa bakar. Sonra bir şeye karar verir.

"Hadi, oyuncak bebek, diye fısıldıyor. "Birlikte gidebiliriz."

41

İşlerini bitirdikten sonra, Jessica onun kolları arasından sıyrıldı, çorabını çekip üzerine çeki düzen verdi. Ama bu süre zarfında gözlerini ondan hep kaçırdı.

Priest fermuarını çekti ve kararsız bir halde masanın ucuna tüneyerek onu izledi. Jessica yerdeki pahalı görünümlü bir çantadan küçük bir ayna çıkarmış ve Priest'in gördüğü kadarıyla hiç gerek olmamasına rağmen saçlarını düzeltmekle meşgul olmaya başlamıştı. Orgazm anında –kısa bir süre de olsa Jessica'nın gözlerini açtığı noktada– elini içinden kaydırdığı yer biraz dağılmıştı o kadar. O orgazm anında, Priest bir şey gördüğünü düşündü. Jessica'nın şiddetle inkâr ettiği bağın kanıtını.

Ama artık o an geçmişti ve Ellinder Eczacılık'ın CEO'su yeniden ortaya çıkmış, engeller tekrar geri gelmişti.

"On beş dakika sonra bir toplantım var," dedi, Jessica.

"Gitmemi mi istiyorsun?"

Jessica aynayı yerine koyup bir dudak kremi aldı. Kremi

ihtiyatlı bir şekilde –sanki buna duyulan ihtiyaç aslında en isteksiz tavizleri temsil ediyormuş gibi– dudaklarına sürdü ve sonra onu yerine koydu.

"On beş dakika sonra bir toplantım var," diye tekrarladı.

Priest ensesini kaşıdı. Sırtını pençelemiş şehvetli, seksi kadının, aniden ofis kapısını açıp onun gitmesini bekleyen soğuk, kayıtsız kadına dönüşmesine şaşırmamıştı.

"Tamam," dedi Priest. "En azından seni tekrar görebilir miyim?"

Kısa bir süre duraksadıktan sonra kapıya doğru yürüdü. Onu öpmek istiyordu ama Jessica duruşuyla onu buna karşı uyarıyordu.

"Evet," dedi Jessica, sonunda. "Seni arayacağım."

Priest, ofisine döndüğünde Georgie'yi büyük bir heyecan içinde buldu.

"Bak," dedi Georgie, onu bilgisayar ekranına yönlendirip sandalyesine oturtarak. Ona doğru eğilip fareyi hareket ettirdi. Saçlarını arkadan bağlamıştı ve kolsuz bir bluz giyiyordu; çilli kolu onun yanağına sürtündü. Priest yaptığı seksin kokusunu üzerinde taşıyıp taşımadığını merak etti.

"İzle," diye talimat verdi, Georgie.

Çift yoldaki kovalamacanın araç kamerasından çekilmiş görüntülerini YouTube'dan bulmuştu. Georgie ekranın alt kısmındaki kaydırma çubuğunu kontrol edene kadar, Rowlinson'un ona gösterdiği şekilde, sıradan bir trafik akışı görünüyordu.

Şu ana kadar video binden fazla izlenmiş ve yaklaşık iki yüz 'beğeni' almıştı.

Georgie, "Elli üçüncü saniyede durdurur← sak..." diye açıklayarak, fareyi tam olarak doğru noktada tıkladı. Priest, Georgie ekranın sağ üst köşesinde bir şeye dikkatini çekene kadar aykırı bir şey görmedi.

"Peşinde olduğum kişi buydu!" diye haykırdı Priest.

Yolun diğer tarafında bankete tırmanan koyu renk kapüşonlu bir siluetin bulanık bir görüntüsü vardı. Çerçeve, zincirleme trafik kazası olmadan saliseler önce siluet duraksadı.

"Görüntüyü ayırdım," diye açıkladı Georgie. İnternet tarayıcısını küçültüp başka bir ekran açtı. Priest programı bilmiyordu ama kapüşonlu hırsızın pikselli versiyonunu gösteriyordu. "Bu yazılım görüntü kalitesini iyileştiriyor. Ücretsiz olduğu için harika değil ama..." Ekranın üst kısmında UYGULA yazan kırmızı bir düğmeye tıkladı, bilgisayar birkaç saniye vızıldadı ve kapüşonlu hırsızın görüntüsü daha net bir şekilde ekranda belirdi.

Priest keyifli bir şekilde yüksek sesle içini çekti. "Vay canına!"

Aslında, resim sadece marjinal olarak düzelmişti, ancak banketin tepesine tırmandığı sırada bir ara hırsızın başlığının geriye düştüğünü ve mavi saçlarını ortaya çıkardığını anlaması için yeterliydi.

Georgie, muzaffer bir tavırla, "Spor salonundaki kız," dedi.

Priest koltuğuna geri oturdu; ilk heyecanı hızla azalmıştı. *Kanepemde bulduğum mavi saç Fox'un paltosundan düştü. Bunun tek bir anlamı olabilir: oraya önce o gitti.*

Ayağa kalkarak, "Haydi, Georgie," diye ısrar etti. "Bazı cevapları alma zamanı."

Georgie, Budget Gym'in akşam saat 11'de kapandığını öğrenmişti. Kapanışa on beş dakika kala kimse bu geç kapanış saatinden yararlanıyor gibi görünmüyordu. Yan taraftaki İtalyan restoranı daha hareketliydi ve bu pek şaşırtıcı değildi. Kırmızı ve mor dekorun sıcak parıltısı, spor salonunun sert yapay aydınlatmasından çok daha çekici görünüyordu.

Restoranın kapısında bir hareket oldu. İki kişi içeri girdi, iki kişi dışarı çıktı. Birkaç kişi de köşedeki bara doğru yürüyordu. Daha aşağıda, yalnız bir adam gazete bayisinin dışında sigarasını tüttürüyordu. Bunun dışında, Grace Caddesi esrarengiz bir şekilde sessizdi.

Georgie, neredeyse yarım saattir yolun karşı tarafında, spor salonunu gören küçük bir girintide bekliyordu. Etrafta daha az insanın olduğu kapanış saatinin hemen öncesine kadar beklemeye karar vermişlerdi, ancak fazla plan yapma eğilimi yüzünden Georgie erkenden oraya gelmişti. Ama şimdi üşümüştü ve girinti sidik kokuyordu. Spor salonuna giren çıkanları dikkatle izliyordu. On dakika önce elinde büyük bir seyahat çantasıyla dışarı çıkan rasta saçlı bir kadın dışında hiçbir şey olmamıştı, ancak Mims adındaki mavi saçlı kızın ara sıra pencerenin önünden geçtiğini fark etmişti.

Umarım tek başınasındır.

Paltosuna sıkıca sarındı. Priest'in söylediği gibi gözlem yerine geldiğinden beri hava en az beş derece düşmüştü ve anorağındaki kürk astar soğuğu dışarıda tutmak için yeterli

değildi. Nefesinin önünde buharlar oluşturmasını izleyerek ısınmak için çabalarken, spor salonuna tek başına gitmenin pek akıllıca bir plan olmadığını fark etmeye başladı.

Charlie ona, "Tek başına gitmelisin," demişti.

"Ciddi misin? Sen gelmeyecek misin?"

"Beni görür görmez bir kilometre öteye kaçar. Sen daha az bir tehditsin."

Geçen sefer karşılaştıkları üç müşteri hâlâ orada, kör bir noktada olabilirdi ve onu tanıyacakları kesindi. Ve Charlie olmazsa, o zaman kendini nerede bulacaktı? Muhtemelen Thames'ın dibinde.

Georgie ürperdi.

Ayaklarını hareket ettirmeye çalıştı ama sanki yere yapışmış gibiydiler. Georgie evsiz bir adamın haftanın bir bölümünde burayı barınma yeri olarak kullandığını tahmin etti. Bu sav kokuyu açıklıyordu ama hareket edememesini açıklamıyordu.

Çok korkuyordu.

"Ah, bu çok saçma," dedi yüksek sesle, kendini hareket etmeye zorlayarak. *Burası sadece bir spor salonu.*

Hafifçe sendeleyerek yolun karşısına geçerken, içinden kendine sakinleşmesini söyledi. *Onlara karşı sahip olduğumuz korkuyu garanti eden çok az canavar var.* Spor salonunun cephesindeki göz kamaştırıcı floresan ışığa yaklaşırken, bu cümleyi defalarca tekrarladı ama André Gide'nin rahatlatıcı sözleri bile midesindeki düğümü gidermeye yetmedi.

Georgie kapıyı açınca spor salonunun arkasında bir ses yankılandı. Hızla içeriyi taradı ama kimseyi göremedi. Belki de herkes eve gitmişti. Peki, kapıyı açık mı bırakmışlardı?

Umursamaz bir ses "Kapatmak üzereyiz," diye bağırınca, Georgie'nin zıplamasına neden oldu.

Döndü ve Mims'in dambılları topladığını ve odanın köşesindeki bir kutuya yığdığını gördü. Kız gözlerini kaldırdı, mavi saçları karmakarışık ve saman gibiydi. İlk başta Georgie'ye ilgisizce baktı, ta ki onu tanıyana kadar.

"Bir dakika," dedi Mims, ayağa kalkarak. "Sen Benny'yi hastanelik eden adamla birlikteydin."

"Charlie onu hastanelik etmedi," dedi Georgie.

Mims öyle bir homurdandı ki bir an için Georgie onun kendisine saldırabileceğini düşündü. Ancak Mims bunun yerine yüksek sesle küfür edip arka kapıya doğru kaçtı. Georgie inançsızca onu takip etti. Otoyolda ters yönde kimseyi kovalayacak değildi. Üstelik buna yapmasına gerek de yoktu.

Mims spor salonunun arkasına ulaştığında arka kapı birden açıldı ve Mims Charlie'nin ağır gövdesine çarpıp geri geldi.

"Şimdi!" dedi Priest, itiraz eden Mims'i yerden kaldırıp ofisine götürürken. Onu masanın arkasındaki koltuğa oturttu. "Sanırım sende benim bir arkadaşıma ait olan bir şey var."

42

Mavi saçlı kız iki kez kaçmaya çalıştı ve Priest iki kez onu sırtından çekip sandalyeye oturtmak zorunda kaldı. İkincisinde onunla savaşmasının bir seçenek olmadığını anlamasına yetecek kadar güç kullandı.

Georgie spor salonunun ışıkları altında solgun görünüyordu ve Mims'e tekrar koşmaması için yalvarırken Priest onun sesinde hafif bir titreme fark etti. Onu tek başına göndermemeliydi ama onun da arka kapı durması gerekiyordu. Mims'in ne kadar hızlı koşabileceğini biliyordu. Arka kapıyı kırmak oldukça basitti; kilit yıllardır yenilenmemişti ve kenarlardan eğrilmişti.

"Pekâlâ!" dedi Mims tükürürcesine. İç geçirerek elini kaldırdı. "Ne istiyorsun?"

"Arkadaşımın telefonunu geri istiyorum," diye açıkladı Priest sakince.

"*Senin* arkadaşın mı? Bu Simeon'un telefonuydu!"

Priest, Georgie'ye sorgulayıcı bir bakış attı. "Simeon'u tanıyor muydun?"

"Elbette tanıyorum," diye homurdandı kız. "Hey, dur bir dakika. *Tanıyor muydun* da ne demek?"

Priest tereddüt etti. Onun bilmediğini görebiliyordu. Küçümseme dolu yüzü bir çırpıda endişeye dönüştü. Gözleri artık alev alev değil, Priest'in yüzünde bir cevap arıyordu. Önemsediği belliydi. Ama bilmiyordu. Aynı zamanda zeki biriydi. Mavi saç, burun ve kulak hızmaları başka bir şeyin görüntüsüydü. Priest onu yanlış mı değerlendirmişti?

"Çok üzgünüm," dedi ona. "Simeon Ali öldü."

Mims bakışlarını yere indirdi, ağzı açıldı. Göz kapakları titredi. Elinin tersiyle yüzünü silene kadar Priest onun ağlayabileceğini düşündü. Ancak bu, kederden ziyade bir isyan gösterisi gibi görünüyordu, ama belki de kızın durumla başa çıkma yolu buydu.

"Simeon'un burada bir telefonu olduğunu nereden bildin?" diye sordu sessizce.

Priest cevap vermekten kaçtı. "Bu önemli değil. Sana Mims diyorlar, değil mi?"

Mims başını salladı. Sandalyenin üzerinde bacaklarını altına alarak oturdu ve dirseklerini masaya dayadı. Georgie, *Mims'e bir bardak su bulacağını söyleyip ortadan kayboldu.* Bu sırada Priest odanın köşesinden bir sandalye çekip Mims'in karşısına oturdu.

"Sen o avukatsın, değil mi?" dedi Mims. "Dergiyi temsil eden."

"Doğru. Adım Priest."

"Böyle dövüşmeyi nerede öğrendin?"

"Eskiden polis teşkilatındaydım."

"Seni kovdular mı?"

Priest'in belli belirsiz gülümsedi. Mims'in düşmanlığı uçup gitmişti; somurtkan bir şekilde ileriye bakarak oturuyordu. Georgie'nin önüne, masanın üzerine koyduğu suyu bile kabul etmedi.

"Kendi kendimi kovdum," dedi Priest. "Arkadaşlarını aptal gibi gösterdiğim için üzgünüm."

Mims küçümseyerek dudak büktü ama sesinde samimi bir keyif vardı. "Onlar benim arkadaşım değil. Benny ve ahmak arkadaşları ucuz olduğu için buraya geliyorlar. Dürüst olmak gerekirse, birinin onların fiyakasını bozduğunu görmek sonrasındaki bir kilometrelik koşuya değerdi."

"Simeon'un telefonunu aldığımı biliyor muydun?"

"Anahtarının sende olduğunu görünce onu çalmış olabileceğini düşündüm. Sonra seni dışarıda takip ettim, bu telefonu elinde sallayıp duruyordun. Senin olmadığı belliydi. Sen, Simeon'un eski dökümtülerini değil akıllı telefon kullanacak türde bir herifsin."

"Anahtarı çaldığımızı nasıl anladın? Bu arada, çalmadık."

"Her neyse. Çünkü Simeon'un onu başkasına vermesinin hiçbir yolu olmadığını düşündüm. O dolapta spor salonuna gitmekle ilgisi olmayan şeyler tutuyordu."

"Ne gibi?"

Mim omuz silkti. "Bilmiyorum. Ben bir nevi... biz bir nevi..." Bir tür transa girdi, boş gözlerle Priest'in arkasına baktı. Priest onun, Simeon'un ölümünün idrakine yeni yeni varmaya başladığını tahmin etti.

"Sen ve Simeon... neydiniz? Arkadaş mı? Sevgili mi?"

"Yakın arkadaştık," diye ısrar etti Mims. Sonra sesi yumuşadı. Priest mavi saçlı aldatıcı görünümün biraz daha solup gittiğini gördü. "Sevgiliydik. Her neyse. Birbirimize karşı hislerimiz vardı ama bu bir süre önceydi. Onu birkaç aydır görmemiştim."

"Böyle öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm," dedi Priest. "Birbirinizi ne kadar süredir görüyordunuz?"

"Bir yıl. Belki daha uzun."

Priest, Mims'in göz kenarlarında kristal benzeri ilk gözyaşı damlası oluşurken başını salladı. Georgie ağırlığını değiştirdi. Devam etmeleri gerekiyordu, ancak Mims'e zaman verilmesi de gerekiyordu. Priest dudağını ısırdı.

Aynı ikilemi hisseden Georgie yumuşak bir sesle, "Telefon nerede şimdi Mims?" diye sordu.

"Benim evimde," diye yanıtladı Mims, ona bakmadan. "O nasıl öldü? Simeon, yani."

Priest derin bir nefes aldı. "Öldürüldü Mims." Bu sefer kız şaşırmış bir şekilde başını kaldırdı. "Boğularak boğuldu ve bir arabanın bagajına atıldı."

Mims elini ağzına götürmüştü, gözleri artık yaşlarla dolmaya başlamıştı. "İsa aşkına, hayır!"

"Üzgünüm."

"Ne zaman?"

"Perşembe günü öldürüldü, cesedi Cuma günü bulduk. Nedenini ve kimin sorumlu olduğunu bulmaya çalışıyoruz."

Mims duyduklarına inanamıyormuş gibi başını salladı. "Polis...?"

"Ellerinden geleni yapıyorlar. Biz de öyle..."

Mims gözyaşlarına hâkim olmaya çalışırken bir anlık

sessizlik oldu. Ağlamamaya ya da herhangi bir zayıflık göstermemeye kararlı görünüyordu. Buna karşılık, Priest de teselli saygısızlığında bulunmadı, masanın diğer tarafında öylece durdu. Mims yavaşça ayağa kalkıp onlara doğru döndü.

"Benim evime gelebilirsiniz," dedi. "Ama önce burayı kilitlemem gerek."

"Teşekkür ederim. Seninle ön tarafta buluşuruz..."

"Hayır," dedi Mims sert bir şekilde Georgie'ye dönerek. "O olmaz. Ondan hoşlanmadım. Sadece ben ve sen, avukat."

Ev sahibi büyük bir özenle pürmüz makinesini kutusuna geri koydu ve yakındaki masadan iPhone'u aldı. Alexia'nın tahrip edilmiş yüzünün farklı açılardan çekilmiş birkaç fotoğrafı vardı. Ev sahibi genel etkiden memnundu. Ortaya çok özel, soyut bir yapıt çıkmıştı. Belki bir gün, başarılmış olan bu güzelliği fark edecekler ve halkın ağzının suyunu akıtması için Tate'*e resimlerini asacaklar.

Ev sahibi, resimleri bir MacBook'a indirdi ve ayrı bir klasöre sıkıştırdı. Bu en iyi üçüncü klasördü. Ardından sade, hırpalanmış görünümlü bir Ford Mondeo'yla, Soho'daki bir internet kafeye gitti. Orada, fotoğrafları bir e-postaya ekledi ve sadece bir cep telefonu numarasıyla birlikte hedeflenen alıcıya gönderildi.

Ev sahibi arkasına yaslandı, kollarını kavuşturdu ve e-postanın üzerindeki durum çubuğundaki GÖNDERİLİYOR ibaresinin GÖNDERİLDİ olarak değişmesini izledi.

Dominique Elias'la ilk görüşme pek çok açıdan bir hayal

* Tate veya Tate Müzeler Kurumu, merkezi Londra'da olan ve dört galerisinde, ulusal ve uluslararası modern güzel sanat eserlerinin sergilendiği milli bir kurumdur. (ç.n.)

kırıklığı olmuştu. Ev sahibi kontrolünü kaybetmiş ve senaryodan sapmıştı, yaşlı adamın küstahlığına, küfürlü aldatma girişimlerine kızmıştı. Ancak bu kontrol eksikliğine rağmen, ev sahibi adil davranmıştı. Elias uyarılmıştı. Sonuçlar söylenmiş, ama o dinlememişti.

Dinlemediği için harekete geçmek zorunda kaldım.

Ev sahibi etrafına baktı. Kafe eski püsküydü, duvarlar Rastafaryan* sanat eserleri ile kaplıydı ve tavandan bir dizi küçülmüş kafa** sarkıyordu. Kafalar elbette plastikti ama yine de ev sahibinin iğrenmesi için yeterliydi. Bir başka müşteri daha vardı, otuzlu yaşlarında, bilgisayar ekranının büyüsüne kapılmış siyahi bir adam, karşıdaki masada oturuyordu. Bir de tezgâhın arkasında tırnaklarından başka hiçbir şeye pek dikkat etmeyen bir kadın vardı. Etrafta, kafeden nefret eden ev sahibiyle aynı fikirde olmayan bir hava vardı. Ölmekte olan bir gezegende insanın tek başına varlığının hüzünlü bir mikrokozmosundan başka bir şey değildi. Sadece turuncu ve sarı duvarlarla boyanmış bir evren. Ama Londra'da içinde veya dışında kamera olmayan birkaç internet kafeden biriydi, bu yüzden mesajlarını bilgisayarın IP adresine kadar takip etmeyi başarsalar bile, kimse ev sahibini bu mesajla ilişkilendiremeyecekti. Ya da ilişkilendirdiklerinde çok geç olacaktı. Ev sahibi, kalabalığa karışma konusunda uzmandı. Her zaman hayatın arka planının bir parçası olmuştu. Ama yakında her şey değişecekti.

Bir yerlerde bir telefon çalıyordu. Sahibi aşağı baktı, bil-

* Mısır kökenli Ra dinlerinin Hristiyanlık ve Musevilik ile karışımından oluşan bir inanç. Rasta saçlar ilk olarak bu inanca mensup olan kişiler tarafından yapıldığı için bu ismi almıştır. (ç.n.)

** Amazon'da, Tsantsa olarak bilinen Jivaro kabilesinin düşmanlarının başlarını kesip yaptığı bir işlem. Günümüzde benzerleri hediyelik eşya olarak yapılıyor. (ç.n.)

gisayarın yanındaki telefonun vızıldadığını gördü ve sonunda cevapladı.

"Evet?"

Hattın diğer ucundan hiçbir şey söylenmedi. Sadece akıl almaz bir acıyla beli bükülmüş bir adamın sesi vardı.

Ev sahibi gülümseyerek, "Ah, Dominique," dedi. "Şimdi dinliyor musun?"

43

Mims, Grace Sokağı'nın hemen köşesinde, Priest'ten telefonu çaldığı yerin, The Bag of Nails adlı barın yakınındaki bir apartman dairesinde yaşıyordu. Onlar geçerken bar duvarlarından gümbürdeyen müziğin sesi geliyordu. Mims, Priest'i caddenin karşısındaki bir dizi sıra eve yönlendirirken, yanlarından geçtikleri bir grup adam ihtiyatlı gözlerle onlara bakıyordu.

Priest arabada beklemesini söylediğinde Georgie hoşnutsuzluğunu dile getirmişti.

"Birkaç dakikaya geleceğim, en fazla," demişti Priest.

"En azından ısıtmayı açabilmek için anahtarları alabilir miyim?"

"Akü en az senin yaşında, bu yüzden ona beş veya on dakikadan fazla çalıştırma."

Mims'in evi, bir kebapçının üstünde, 1970'lerin mutfağına sahip, tütsü kokan tek odalı, bir daireydi. Sıcak ve temiz, sade bir şekilde döşenmiş, insana evde olduğunu hissettiren

bir yerdi. Oturma odası, Priest'in küçük banyosunun büyüklüğündeydi, iki kişilik bir kanepe, örme bir kilim, bir Ikea sehpası ve üzerinde küçük düz ekran bir televizyonun olduğu konsol vardı.

Priest kanepenin bir ucuna otururken, gri bir kedi köşedeki sepetinden uyuşuk bir bakış attı, ama bunun dışında hayvan yeni ziyaretçiye bir ilgi göstermedi.

Sözleri her ne kadar tahmin edilebilir ve yavan olsa da, "Bütün bunlar sende şok etkisi yaratmış olmalı," diye söze başladı Priest. Neyse ki Mims husumeti bir kenara bırakmış ve onun yanına kanepeye yığılmıştı.

"Galiba öyle."

"O spor salonunda çalışamayacak kadar zeki bir kızsın."

"Zeki olduğumu nereden çıkardın?"

Priest başıyla televizyonun arkasına sıkıştırılmış resmi gösterdi. Resim bir çerçeve içinde değildi, diplomasını sevinçle kameraya tutan doğal kıvırcık kahverengi saçlı Mims'in sadece ona on beş santim ebatlarındaki bir portre fotoğrafıydı."

"Ah," diye içini çekti, Mims. "Tabii ya. Glasgow'da astrofizikle fizikte bir ilk." Fotoğrafa baktı ve Priest onun bakışında belli belirsiz bir hayal kırıklığı sezdi.

"Ne oldu?" diye sordu.

Mims derin bir nefes aldı, bir an düşündü. Belki de konuşmaya başlamadan önce ona bir şey söyleyip söylememekte bir karara varmaya çalışıyordu. "Karanlık maddenin varlığını su götürmez bir şekilde kanıtlayan en parlak tezi ürettiğimi ve onun muazzam büyüklüğünden yandığımı söylemek isterdim... ama aslında hocalarımdan biriyle bir ilişkim vardı ve... işte, kariyer seçeneklerim aniden daraldı."

"Bir hocayla ilişkin olmasının iş bulma şansına nasıl zarar vereceğini anlamıyorum..."

"Öyleyse fizik bilmiyorsun demektir," diye araya girdi Mims. "Ama sana karşı nazik davranmak adına, bunun son iki yüzyılın yaşayan en büyük fizikçilerinden biriyle ilişkim olmasıyla ilgisi olduğunu söylemeliyim. Bu mesleğe girmeyi benim için daha zor yapan da bu. Herkes benim sadece adam kayırmacılık yüzünden orada olduğumu düşünüyor."

"Sen de saçını maviye boyayıp buraya taşındın."

"Buraya *geri* taşındım," diye düzeltti Mims. "Ailem Barking'den."

"Orada yaşamak için deli olmalılar," dedi Priest. Utanç verici bir mizah girişimi olmasına rağmen Mims gülümsedi.

"Bu çok kötüydü. Bu arada, seni düşürdüğüm için özür dilerim. Üniversitede koşuyordum ve hâlâ spor salonunda antrenman yapıyorum. Oldukça sıkı bir yarıştı, değil mi?"

Priest sırıttı. "Yeniden yaşamak istersen YouTube'da. İki yüz 'beğeni' almış."

"Çok havalı."

Mims bir şey söylemeden konsola gitti. Çekmeceyi karıştırdıktan sonra telefonu çıkartıp Priest'e verdi.

"Üzgünüm, şarjı bitti," dedi ona. "Şöyle bir bakıyordum, sadece bir an için. Şarj aletim yok. Dediğim gibi Simeon'u görmedim ama bu onu... bilirsin."

"Umursamadığın anlamına gelmez," dedi Priest. Mims başını salladı, gözleri hüzünlüydü. "Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?"

Tekrar Priest'in yanına oturdu ve spor salonundaki ofis koltuğuna oturduğu gibi bacaklarını altına aldı. Priest onun

hiçbir zaman tam olarak dik oturmadığını veya durmadığını fark etti, hep bir açıda duruyordu.

"Simeon'un sana yardım ettiğini biliyorum," diye başladı Mims, ona doğru dönerek. "Bu arada senden çok bahsetti. Senin de onun gibi mazlumların şampiyonu olduğunu düşünüyordu. Ya da en azından olmak istediği gibi. Elias Vakfı için, bir yerde doğrudan Alexia için çalışıyordu, ama elbette onun nasıl biri olduğunu biliyordu. Ama şunu bilmelisin ki..."

Priest onun yerine, "Alicia Özgür Halk Ordusu'ndan rüşvet almadı," diye bitirdi.

Mims dehşetle ona baktı. "Biliyor muydun?"

"Şüpheleniyordum."

"Ama derginin savunmasını yürütüyordun."

"Öyleydim," diye onayladı Priest, özür dilemeden. "Ancak müvekkilinin yalan söylediğini bilmekle, delillerin bir kısmının uydurma olabileceğinden şüphelenmek arasında fark vardır. Mahkemeler gerçekle değil, kimin neyi kanıtlayabileceğiyle ilgilenir."

"Belki de ben aksini düşünecek kadar saftım."

"Saf değil," dedi Priest başını salladı. "Sadece iyimser. Ayrıca bu Alexia Elias'ı iyi bir insan da yapmaz. Suçlandığı asıl konu dışında her türlü şeytanlığın içindeydi. Sanırım Simeon, rüşvetçinin teki olduğunu bildiği için onu alt etmeye çalışıyor ama bunu kanıtlayamıyordu. Sonra biri geldi ve onu buna gerek olmadığına ikna etti. Sadece ikna edici bir şekilde bir şeyler uydurması ve bunu desteklemek için bazı belgeler üretmesi gerekiyordu. Birisi o belgeleri basacak ve gerçeğin ne olduğuna bakılmaksınız itibarı mahvolacaktı."

Konuşmasını bitirdiğinde, Mims'in sonunda kendini bı-

raktığını görebiliyordu. Mavi saçlı sert görünüşü uçup gitmiş yerine savunmasız, hassas bir kadın bırakmıştı. Gözyaşları yüzünden aşağı süzülmeye başladı. Priest'in sözlerini başını sallayarak onaylarken kolunun tersiyle gözyaşlarını sildi. Priest ayağa kalktı ve ona biraz tuvalet kâğıdı getirdi. Mims'in kendini toparlaması birkaç dakikasını aldı.

"Doğru," dedi gözlerini silerek. "İlk başta kolay olduğunu düşündü. Sadece *The Real Byte* ile iletişime geçecek ve onlara hikâyeyi verecekti. Yanlış olduğunu biliyordu ama Alexia'nın durdurulması gerekiyordu. Yolsuzluk derinlere iniyordu. Alexia'ya ve ona yakın insanlara fayda sağlamak için bağış paraları vakıf aracılığıyla aklanıyordu. Simeon bunu kanıtlayamıyordu, bu yüzden *The Real Byte* fırsatı geldiğinde, Alexia'yı kötü etkilemenin başka bir yolu olduğunu gördü. Bu Simeon'du, dokunulmazlara dokunan. Ama işler yanlış gitti..."

"Öykü yeterli değildi. Elias Vakfı'nın halkla ilişkiler birimleri olayı örtbas etmekle iyi bir iş çıkardılar, arkadaşları Alexia'nın etrafında toplandı, birkaç kişiye daha ödeme yapıldı ve Alexia o dergiye dava açtı. Bu yüzden Simeon saklandığı yerden çıkmak zorunda kaldı."

"Ve şimdi öldü," diye hıçkırdı Mims. "Niye? Ne için?"

"Mims, Simeon dava devam ederken herhangi bir noktada doğruyu söylemekten söz etti mi?"

Mims yüzünü silmeyi bırakıp bakışlarını kaldırdı. Yanakları kızarmış, gözyaşlarıyla lekelenmişti ama Priest bunun ötesine, onun gözlerinde oluşan aydınlanma ifadesine baktı.

"Simeon'u buna bulaştıran kişinin, Alexia hakkındaki gerçeği söylemeye karar verdiği için onu öldürdüğünü mü

düşünüyorsun?" diye sordu. Elindeki ve sesindeki titreme barizdi.

"Bence bu çok büyük bir olasılık," dedi Priest ciddi bir şekilde. "Çok büyük bir olasılık."

44

Gece yarısı olmak üzereydi. Adamlar küçük gruplar halinde, düşe kalka yürüyerek Mims'in dairesinin karşısındaki The Bag of Nails adlı bardan çıkıyor, gürültülü kahkahaları gecenin sessizliğini yırtıyordu: ilkel olduğu kadar mide bulandırıcı, ürkütücü, berbat bir sesti. Mims, Priest'e ve kendisine bir fincan bulanık görünümlü kahve hazırlamıştı. Bu, Priest'in en son isteyeceği şeydi, ama o, üzerine çöken yorgunluğa ve ensesinden gelen şiddetli ağrıya rağmen bardağı minnetle aldı.

Kahveden bir yudum aldı. Tadı korkunç, acı ve buruktu. Altlarında bir tren gümbürdedi, eski tek camlı pencereler, boyası soyulmuş çerçevelerinde şıngırdadı. Tünellerin daha yüzeyden geçtiği Victoria Hattı olmalı, diye düşündü.

"Bir gazeteci oldu mu?" diye sordu Priest. "Simeon'u soran başka biri."

Mims tek kaşını kaldırdı. "Sarışın kız mı?" Priest başını sallayarak onayladı. "Çekici *biri* değil mi?"

"Sana hiç sorun mu çıkarttı mı?"

Mims tereddüt etti. "Hayır. Birkaç kez spor salonuna geldi, beni dışarıda yakaladı. İlk başta Simeon'un arkadaşı olduğunu söylemeye çalıştı ama bunun palavra olduğunu biliyordum. Sonra Alexia hakkındaki gerçeği bulmaya çalıştığını söyledi. Ona defolup gitmesini söyledim."

"Sana dokundu mu?"

"Bana dokundu mu derken?" Mims şaşırmış görünüyordu. "Bir yerde onu iterek geçtim. Niye ki? Onu tanıyor musun?"

Priest soruyu duymazdan gelerek konuyu değiştirdi. "Bütün bunlara Simeon'u kimin bulaştırdığını biliyor musun?" *Onu bulmak, belki de Simeon'un katilini bulmak demek. Bunu biliyor olmalı, ama bilgiyi vermeye gönüllü olmadı.*

"Bilmiyorum," diye içini çekti. "Keşke bilseydim."

"Ama yine de Simeon'un telefonuna baktın, değil mi?"

"Evet," diye onayladı, gözle görülür bir suçluluk duygusuyla. "Simeon ve başka biri arasında kısa mesajlar vardı."

"Kendisine KULLANICI3412 diyen biri."

"Evet. Ama bu benim için bir şey ifade etmiyor. Sadece bir yıldır birlikte olduğumuzu biliyorum ama Simeon hakkında tüm o detayları biliyordum." Başına hafifçe vurdu. "Fotografik hafıza. Tüm pin numaralarını, şifrelerini, şifreler, gizli isimleri ve güvenlik cevaplarını. Benden hiçbir şey gizleyemezdi, zavallı aptal serseri. Üç, dört, bir, iki sayıları herhangi bir sırayla anlamsızdır."

"Bunu başlatan kişiye nasıl atıfta bulundu? Evcil hayvan adı falan var mıydı? Bundan bahsetmiş olmalı."

Mims içini çekti. "Başının dertte olduğunu biliyordum. Bu konuda çok tartıştık. Bu konuda sürekli iç çatışma yaşa-

masından bıkmıştım. Hangi tarafta olduğunu çözemiyordu. Ama azmettiricinin kim olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sanırım bir şekilde beni koruduğunu düşündü. Bana kalkan olduğunu... Galiba o beni. Benim onu tanıdığım kadar iyi tanımıyordu."

"Bu genel olarak erkeklerin bir beceriksizliği," dedi Priest.

"Sen bir istisna gibi görünüyorsun." Mims yorgun gözlerle ona baktı, kolu kanepenin arkasına atılmıştı.

"Hayır," dedi Priest. "Hatta korkarım ki türümün büyük çoğunluğundan daha kusurluyum."

Priest, kapanmış bir telefon ve ağır bir kalple Mims'in evinden çıktı. Savaşçı bir görüntünün ve mavi saçların arkasında, bir arkadaşını ve sevgilisini kaybetmiş genç bir kız gizliydi. Priest, Mims gibi coşkusu ve zekâsı tükenmiş ve artık inanmayı bırakmış insanların başına gelenleri düşündü. Dışarıda kim bilir daha kaç tane bastırılmış dahî vardı? Dünyayı değiştirebilecekken boşa harcanan ve vazgeçilen yetenekler?

Volvo'ya doğru yürüdü ve sürücü tarafına bindi. Georgie derin bir uykudaydı, pencereye yığılmış, hafifçe horluyordu. Onu uyandırmayı düşündü ama motoru çalıştırdığında kız kıpırdamadı bile. *Kendinden geçmiş.*

Arabayı onun evine doğru sürdü, evinin önünde durdu ve motoru kapattı.

"Georgie," diye fısıldadı, koluna dokunarak.

Georgie kımıldandı. "Bugün beden dersi mi var? Bana bir not yazar mısın?"

"Evdesin. Her şey yolunda."

Georgie kendine gelip de Priest'in arabasında olduğunu fark edince şaşırdı. "Ah. Pardon, uyuya mı kaldım?"

"Sadece biraz. Yine de beklediğin için teşekkürler."

"Arabana salyam aktı mı?"

Priest gülümsedi. "Akmış olsa da önemli değil."

Ona Mims'le yaptığı sohbetin kısa bir özetini aktarıp telefonu gösterdi. İlk etapta Simeon'u *The Real Byte* fiyaskosuna kimin bulaştırdığını tespit edebilirlerse katilini bulabilecekleri teorisini açıkladı; Rowlinson'un patoloğunun katillerin aynı olduğu konusunda haklı olduğunu varsayılırsa, o katili bulduklarında Alexia'nın katilini bulacaklardı.

"Peki, tüm bunların içinde üç maymun nereye uyuyor?" diye sordu Georgie esneyerek.

"Bir fikrim yok ama şarj aletini bulur bulmaz bu telefondan bazı cevaplar alabiliriz. Şimdi bir tane şarj aleti bulmaya çalışırdım ama yağlı ve sağlıksız bir şeyler yemem gerekiyor."

Georgie onun söylediklerini kabul etti. Sonra ya yorgunluk yüzünden sağduyusunu kaybettiğinden ya da ara sıra ortaya çıkan içten bir sevgi göstergesi olarak, arabadan inmeden ve sendeleyerek apartmanına girmeden önce öne doğru eğildi ve Priest'i yanağından öptü.

Elinor Fox her zaman hafızasında sorun yaşamıştı, bu yüzden her yere bir iPad'i taşıyor ve her şeyi yazıyordu. Sayılarla ilgili her şey gibi tarihler de özel bir konuydu. Biraz

disleksik* olduğundan şüpheleniyordu ama kontrol ettirmek zahmetine hiç girmemişti. Etiketlemekten nefret ediyordu.

Yine de iyi olduğu bir şey vardı. İnsanları takip etmek. Rastgele bir yabancı seçip onları arabalarına kadar takip ederek ve fark edilmeden eve kadar onların peşinden gidip gidemeyeceğini test ederek düzenli olarak pratikler yapmıştı. Özellikle hedefin şüphe belirtileri –hızlanmak, durmak, sürekli omzunun üzerinden arkaya bakmak, bu tür şeyler işte– gösterdiği zamanlarla ilgili notlarla birlikte gizlice izlediği herkesin adreslerinden oluşan bir veri tabanına sahipti. Kolay değildi. Araştırdığı FBI prosedürüne göre, mobil araç gözetimini gerçekten başarılı bir şekilde ancak hedef arabayı çembere alacak en az dört arabadan oluşan bir ekibiniz varsa gerçekleştirebilirsiniz. Ancak, şanslıysanız ve hedef araçla aranızdaki doğru mesafeyi korursanız, yolda çok sayıda başka araba olması koşuluyla, kentsel bir ortamda kısa mesafeli bir takip yapabilirsiniz.

Ancak Fox'un şu anki hedefi, zamanın çoğunu arabada oturarak ve hiçbir şey yapmadan geçirmiş, bu iş Fox'un iki büyük Doritos paketini tüketmesine neden olan bir göz hapsine dönüşmüştü. Bir yıl kadar uzun gelen bir sürenin sonunda Mims'in evine girmiş olan Priest görünmüştü. Arabaya binmiş ve birlikte yola koyulmuşlardı. On beş dakika sonra durmuşlardı ve Georgie inmişti. Muhtemelen yaşadığı yer burasıydı.

Fox yolun diğer tarafında durmuş ve farlarını söndürmüştü. Neyse ki, göze çarpmayacağı kadar çok trafik vardı ve farlarının parlak ışığının Priest'in arabasını tanımasını

* Kişinin okuma ve yazma ile ilgili fonksiyonlarının olumsuz yönde etkilendiği bir rahatsızlıktır. (ç.n.)

engellediğini umuyordu. Çoğu araba geceleri aynı ebatta görünürdü.

Adresi ya da en azından cadde ve bina adını çabucak not etmişti. Ama Georgie kapıyı açtığında, Volvo'nun iç ışığı titreşerek Fox'a, eve gitmeden önce paylaştıkları öpücüğün mükemmel bir görüntüsünü vermişti.

Ve böylece durum netleşti. Fox baştan beri Georgie'den şüphelenmişti. Priest'in dairesinde onların işini bölen kadının bir önemi yoktu. Kesinlikle geri çevrilmiş bir âşık gibi davranmamıştı, sadece kollarını kavuşturup öylece durmuştu. Etkilenmemiş ve evet ihanete uğramamıştı. Belki de Priest'in kız kardeşiydi.

Evet. Yoluna çıkan kızıl kızdı. *Üçüncüye bok yemek düşer, küçük hanım*, diye aklından geçirdi Fox. Georgie'yi evine kadar takip etmeyi, tam olarak nerede yaşadığını öğrenmeyi düşünmüştü, ancak Priest uzaklaşınca aksi doğrultuda karar verdi. *Henüz değil. İlk önce bölgemi işaretleme zamanı,* dedi içinden, kontağı açarken.

Priest nihayet ön kapısını açtığında saat sabahın ikisine yaklaşıyordu. Bodroom'a uğramayı ve en az bir haftalık salatanın yanında bir kebap almayı başarmıştı. Ve şimdi yedikleri midesine oturmuş, sindirilmeyi reddediyordu. Jessica ile yatağa girmek ve yanında onun vücudunun sıcaklığını hissetmek için sağ kolunu verebilirdi. İki kez seviştiler ama asla birlikte uyumamışlardı. Priest daha fazlasını istediğini anlamıştı. Sabahın ikisinde, anormal bir baş ağrısı ve üzerine çöken yorgunlukla bile daha fazlasını istiyordu.

Hayal kırıklığına uğramıştı. Dahası, çileden çıkmıştı, çünkü elindeki Jessica değil, mutfak sandalyesine astığı paltoya bakılırsa Elinor'du. Tepki vermesi biraz zaman aldı. *İçeriye nasıl girdi?* Cevabı bulunca, kupaları ve bardakları koyduğu iç dolaba baktı. Dolabın kapısına asılı bir anahtarlık vardı. Anahtarları gözden geçirdi ama yedek ön kapı anahtarının eksik olacağını zaten biliyordu.

Sabah ilk işi bir çilingir çağırmak olacaktı. Ve yasaklama emri için başvurmak.

Mutfaktan süzüldü yatak odasının kapısını iterek açtı. Örtüleri sıkıca üzerine çekmiş bir kadın şekli yatağındaydı ve sanki tüm hayatı boyunca orada uyumuş gibi görünüyordu.

Siktir git, sarışın.

Priest ses çıkarmamaya dikkat ederek kapıyı kapattı ve misafir odasına gitti.

45

Priest, üzerinde birinin oturduğunu hissederek uyandı. Misafir yatağındaydı, yorgan üzerini zar zor örtüyordu, yastıklar kılıfsız ve soğuktu. Sırt üstü yatıyordu ve karnının üzerinde bir ağırlık vardı. Korktuğu şeyin başına geldiğini bilerek gözlerini açtı.

Elinor Fox ona gülümsüyordu. Priest onun asil hatlarının ve ipeksi saçlarının çekici olduğunu kabul etmek zorundaydı. Yaşlı bir adamın rüyası. Yine onun gömleklerinden birini giymişti, ilk üç düğmesi açıktı. Sutyensiz, çıplak göğsü bronzlaşmıştı, boynu uzun ve kuğu gibiydi.

"Ah, Yüce İsa," diye sızlandı Priest.

"Sayılır," dedi Elinor göz kırparak. "Sanırım kadın versiyonu denebilir. İyi uyudun mu? Dün gece yatağa gelmedin."

"Yatak doluydu."

Elinor'un gülümsemesi soldu, gözleri irileşti. Dudağını ısırırken parmağını Priest'in göğsünde gezdirdi. Hepsi bü-

yük bir gösteriydi. Büyük, etkili bir gösteri. Priest onu üzerinden atma dürtüsünü bastırdı ve öfkesini zapt etti.

Tanrım, bu kadın kaç yaşındaydı? En fazla yirmili yaşların sonu mu?

"Seni anlamıyorum," dedi, parmağının yorganın üzerinde kıvrılmasını izleyerek. "Kendini bana veriyorsun, hem de epey istekli bir şekilde ve şimdi sanki bu işi hiç yapmamışız gibi. Her şeyi hayal ettiğimi düşünmeye başlıyorum."

Komik, ben de böyle düşünmeye başlamıştım.

"Karışık," diye nefes aldı Priest. Onun üzerinden tavana odaklandı. Onu üzerinden atarak ya da ona boyun eğerek Fox'a bir tatmin duygusu yaşatmayacaktı. Fox ikisinden birinin gerçekleşmesini istiyordu ve muhtemelen hangisi olduğu önemli değildi.

"Küçük yapbozumuz nasıl gidiyor?" diye sordu Elinor. "Anladığım kadarıyla dün gece sosyal sebeplerden dolayı geç kalmadın."

"Bana Mims'ten bahset."

"Kim? Ha, şu mavi saçlı kız. Simeon Ali'nin sevgilisiydi. Gerçekten üzücü: Simeon'un sahip olduğu tek şey oydu. Simeon'un burada bir ailesi yoktu, hatta gerçek bir arkadaşı bile yoktu. O tek çocuk. Annesi ölmüş, babası Türkiye'ye dönmüş ve babasıyla arası açık. Yani onun yasını tutan tek kişi Mims olacak."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Elinor sırıtarak dilini üst dudağının üzerinde gezdirdi. Bir an artık o kadar çekici görünmedi. Yine de Priest kasıklarında bir yanma hissetti.

"Eğer bilmen gerekiyorsa," dedi Elinor ona doğru eğile-

rek. Destek için ellerini Priest'in omuzlarına koydu. Saçları Priest'in yüzüne düşüyordu. "Aylardır Simeon'u takip ediyordum."

"Niye?"

"Çünkü Elias davasıyla ilgileniyordum ve muhbirin kim olduğunu yıllar önce çözdüm, bu yüzden biraz arka plan bilgisi edinmenin faydalı olacağını düşündüm."

Priest onun alaycılığından, ucuz parfümünün kokusundan, abartılı tahrik edici tavırlarından bıkmıştı. O sinir bozucu saç hareketinden. *Daha fazlasını biliyor.*

"Simeon'un bu karmaşaya nasıl bulaştığını öğrendin mi?" diye sordu. Ama onun, bunun sıradan bir soru olmadığını bildiğinden emindi.

Elinor oturdu, parmağını dudağına koydu. "Şimdi, bir düşüneyim..."

"Biri, Simeon'un Elias Vakfı için çalıştığını ve Alexia hakkında çok şey bildiğini biliyordu. Ve o kişi, Simeon'u ortaya çıkmaya ikna etti. Şimdi önemli olan şu, Elinor: *bu kimdi?*"

Bunu söylediği anda aklına bir fikir geldi. Elinor muydu? Ortaya çıkması için Simeon'u ikna eden, o muydu?

Elinor güldü ama gözlerini Priest'ten kaçırdı. Gülüşü, garip bir sesti. O kadar düzgün, güzel bir yüzü vardı ki içi boş havlamayı andıran bu sesle tam bir tezat oluşturuyordu. Ses Priest'i sinir etti ama onun esnek bedeni üzerinde kıvranırken, vücudunun tepki verdiğini hissedebiliyordu.

"Elinor," dedi odaklanmaya çalışarak.

"Astrofizik mezunu olduğunu biliyor muydunuz? Yani Mims'in."

"Sen miydin?" diye sordu.

"Bu arada küçük arkadaşın bugün nerede? Şu kızıl olan?

Priest şüpheyle başını salladı. "Neden umurunda?"

"Sadece merak ettim."

"Sen miydin, Elinor? Simeon'u bu davaya sen mi soktun?"

Elinor tekrar güldü. "Hayır, hayatım, bunu *sen* yaptın, öyle değil mi?"

"Tamam, pekâlâ. Annenin Alexia'nın kötü biri olduğunu düşündüğünü, bu yüzden davayla bu kadar ilgilendiğini söyledin. Senin annen kim? Elias Vakfı ile nasıl bir bağlantısı var?"

Elinor iç geçirdi, gülümsemesi kötü ve acımasızdı. "Ah, Charlie, neden her şeyi bu kadar karmaşık hale getirmek zorundasın? Bu çapraz sorgulama gerçekten çok yorucu."

Elinor tekrar eğildi ve elini yüzünde gezdirerek dudaklarından öptü. Priest, bunu zaten bekliyordu, direnmedi. Ağzında farklı ama bir yandan da tanıdık bir şeyler vardı. Gözlerini kapattı. Kadının elini nazikçe aşağı indirip örtüleri çekmesine ve saçlarını okşamasına izin verdi. Kalp atışları hızlandı ve parmaklarını Elinor'un çıplak bacağının üzerinde gezdirdi. Elinor cevap olarak derin bir nefes aldı, boştaki eliyle gömleğin diğer düğmesini açtı ve omzundan aşağıya sıyırdı. Ağzını Priest'in elinden uzaklaştırıp elini tuttu ve göğsüne doğru yönlendirdi. Eli Elinor'un karnının üzerine geldiği sırada, Priest onu durdurdu.

"Bekle."

Başucundaki sehpaya uzandı ve üst çekmeceyi açtı. Priest bir kelepçe çıkarıp onun eline verirken Elinor merakla izledi.

"Ah, Charlie." Dudaklarını yalayıp tekrar güldü. "Seni muzur ihtiyar." Kadın onun üzerine düşerek, boynunu öptükten sonra kelepçeyi Priest'in başının üzerinden demir karyola başlığına geçirdi; Kadın ayağıyla örtüleri tekmeleyerek vücudunu yukarıya hareket ettirirken Priest arkaya doğru uzandı ve Elinor ne olduğunu anlamadan kelepçeler kapanıverdi. Kadın hüsranla inledi. Priest'in içine girebilmesi için aşağıya doğru manevra yapmaya çalıştı ama eli yatağın başına bağlıyken bunu yapamıyordu.

"Bırak da..." diye söze başladığı anda elinin kelepçeli olduğu yere baktı. Her iki elinin. "Hey, dur!"

Priest elini onun uyluğunun altından geçirerek kolayca üzerinden kaldırdı. Elinor şaşkınlık ve sinirle bağırdı ama iki eli de kullanım dışıyken, Priest onun altından düzgünce kayıp yarı düşerek, yarı zıplayarak yataktan kalkarken yapabildiği tek şey yatağa kapaklanmak oldu. Bu arada kolu burkulmuş olmalıydı ki çıkardığı bir sonraki ses acı dolu bir ciyaklamaydı.

Önce bağlı ellerine, sonra da Priest'e, gözlerinde öfke ve şaşkınlıkla bakarak bağırdı. "*Bu ne sikim şey!*"

Priest, "Hiatt standart çelik kelepçe," diye açıkladı. "Türünün en iyisi. Tabii ki bugünlerde Speedcuff kullanıyorlar ama doksanlarda ben devriye yaparken bunlar modaydı."

"Seni kahrolası piç kurusu!" dedi Elinor tükürürcesine. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Kelepçeleri sertçe çekti. Yatak biraz titrese de Elinor yeterince kontrol altında görünüyordu. Yatak başı tek parça demirdendi. Bir çıkış yolu vardı, ama Elinor bunu göremeyecek kadar öfkeliydi.

"Dikkatli ol," diye uyardı Priest. "O kadar fazla hareket ettirirsen radyal siniri zedeleyebilir ve kelepçe nöropatisi olabilirsin. Gerçekten acı vericidir, bu yüzden ben olsam yerimde dururum."

Elinor birkaç dakika daha yatak başını salladıktan sonra onun haklı olduğunu anladı ve vahşi bir köpek gibi yastığın üzerine yığılıp ona hırladı.

"Seni amcık herif," dedi öfkeden köpürerek.

"Hah, tamam, aynen böyle işte! Şimdi sen orada otur, ben daha sonra geleceğim. Belki o zaman biraz daha yardımcı olabilirsin, ne dersin?"

"Siktir git."

"Öyle yapacağım zaten," dedi Priest keyifli bir şekilde. Ona göz kırparak odada çıktı.

46

Priest Mims'in ona verdiği kâğıtları ve telefonu sıkıca tutarak ofisin basamaklarını ikişer ikişer çıktı. Saat yedi buçuktu ve işe giden insanlar yüzünden Strand'daki trafik tıkanmaya başlamış olsa da Nook sessizdi. Priest & Co.'nun ofisinin bulunduğu caddenin, kâğıt kahve bardakları ve evrak çantaları taşıyan bankacılar ve ofis çalışanları ile dolması çok uzun sürmezdi. Kara bulutlar, yağmur tehdidiyle tepeden yaklaşıyor, yaprakları kamçılayan rüzgârlar onları sokağın karşı tarafına gönderiyordu. Sıcaklık tekrar düşmüştü ve sabahın donuk ışığında Priest kaçınılmaz bir sonuca vardı: kış yaklaşıyordu.

Covent Garden'ın Doğu Kemeraltı Pazarı, el yapımı sabunlarının çekici aromasından sıra dışı mücevher ve ev eşyaları koleksiyonuna kadar, genellikle bir renk ve cazibe cümbüşüydü. Priest genellikle sokak sanatçılarının, alışveriş yapanların ve müzisyenlerin kakofonisinin kendine özgü bir şiiri olduğunu düşünürdü. Priest içeri girdiğinde pazar

hâlâ açılmak için hazırlık yapıyordu, ama neyse ki telefon standını işleten Orta Doğulu adam çoktan açmıştı. Priest'e şüpheli bir bakış atmasına rağmen, eski teller ve kabloların olduğu zulasının arasında 2003 Nokia 5100 için bir şarj cihazı vardı.

Ofiste kimse yoktu, iyi ki. Priest iki gündür duş almamış, üç gündür tıraş olmamıştı. Muhtemelen bir berduş gibi görünüyor ve kokuyordu. Hâlâ tek bir gri teli olmayan gür, ipeksi, koyu kumral saçlarını çok beğenirdi ama yorgunluğunu silmek için ellerini saçlarında ve yüzünde gezdirdiğinde onların yağlanmaya başladığını hissetmişti. Elinor'un, yapması gereken tek şeyin kelepçeleri yatak başının dairesel demir parmaklıklarından geçirmek olduğunu anlayacağından ve ardından başucundaki çekmeceye uzanıp anahtarı bulacağından emindi. Bunun için ona birkaç saat verecek ve sonra evine geri dönecekti.

Elinor'un bunu çözmesinin ne kadar süreceğini merak etti. On dakikamı? Daha az mı? Muhtemelen daha sonra evini yerle bir edecekti ama hiç sakıncası yoktu. Elinor er ya da geç bir hata yapacaktı, bundan emindi ve öfkesi en güzel tetikleyiciydi.

Ofise girer girmez Priest telefonu prize taktı ve şarj olması için bıraktı. Yolun karşısındaki Piccolo Cafe açıktı ama hiç müşteri yoktu. Büyük bir plastik bardak çay aldı, sahibine içten şekilde günaydın dedi ve ofise döndü.

Telefon kendi kendine açılmıştı. Pil yüzde sekizdeydi. Priest sonraki iki saati telefondaki içeriğine dalmış olarak geçirdi.

* * *

Georgie'nin alarmı tam altı buçukta çalmıştı. Koordine olmayan bir şekilde onu durdurmak için gerininceye alarm yere düştü.

Georgie'nin bir kuralı vardı. Saat kaçta yatarsa yatsın, her zaman tam altı buçukta kalkardı. *Başarılı insanların fazla uykuya ihtiyacı yoktur*, derdi rahmetli babası. Thomas Edison bir gecede sadece üç saat uyurdu. Georgie ergenlik çağının başlarındayken, bu doktrin etrafında bir rutin geliştirmişti ve her ne kadar artık Edison-uykusuzlar grubundan olmadığını anlamış olsa da bu alışkanlığa sadık kalmıştı.

Yarım saat içinde saçlarını kurutmuş, duş almış ve giyinmişti. Li geç saatte kalkacak ve öğle yemeği saatinde evden çıkmaya hazır olacaktı. Müşteriler asla uyumazdı. Li'nin hizmetlerinin de bir sınırı vardı.

Şimdi, kendini sersem gibi hissediyordu, ama kahvaltıdan sonra güç toplamak için on dakikalık bir şekerleme sözü devam etmesini sağlamıştı. Elbette işe yaramayacaktı. Sadece süper insanlar kısa bir şekerlemeyle güçlerini toplayabilirdi ama Georgie böyle düşünmeyi seviyordu.

Garip bir akşam olmuştu: önce spor salonuna tek başına gitmenin sinir bozucu travması, sonra Charlie, Mims'le konuşurken arabada beklemek zorunda kalmanın yarattığı hayal kırıklığı. En azından Charlie telefonu geri aldı. Şimdi belki bazı cevapları bulabilirlerdi.

Sonraki yarım saati evrakları toparlamakla geçirdi. Ardından Kâşif Dora şişme yeleğinin ceplerini bir çift eldiven, cüzdan, telefonu, okuma gözlüğü, mendil ve çeşitli saç to-

paklarıyla doldurdu. Nedense aklına Elinor Fox geldi. Çapkın gülümsemesi, tahrik edici dudakları, kıvrımlı vücudu ve onunkilere çok benzeyen küçük göğüsleri ile Elinor. Aslında görünüş olarak çok farklı değildi, yine de bir şekilde Georgie'den çok daha kadınsıydı. *Charlie neden onun ne mal olduğunu benim gibi göremiyor?* Fox'un, Simeon'un cesedini arabasının arkasında bulmasına verdiği tepki, Georgie'yi alarma geçirmişti. Abartılı bir sıkıntıyla tepki vermesindeki bir şey. Öncesinde bir şok, uyuşukluk ya da başka bir şey olması gerekmez miydi?

Gerçi Georgie daha önce arabasında ceset bulan birini görmemişti. *Kim bilir sen nasıl tepki verirdin?*

Zaman kazanmak için bu sabah metroyla ofise gitmeye niyetlenerek Converse ayakkabılarını giydi. Charlie'nin, Simeon'un telefonuyla çoktan orada olduğuna hiç şüphesi yoktu ve telefonda ne olduğunu öğrenmek için can atıyordu. Georgie havanın nasıl olduğunu kontrol etmek için bir anlığına pencereden baktı. Yan sokaktaki Viktorya dönemi sıra evleri ve arkasındaki nehri görebiliyordu. Güneş ışığı, sabahın bu erken saatlerinde çalışan kürek takımı tarafından bozulana kadar gri su üzerinde dans ediyordu. Bakışları yeniden öne, dairesinin yanından geçen yola ve yol boyunca yasa dışı park edilmiş arabalara çevrildi. Arabaların başka seçeneği yoktu çünkü oraya ya da park...

Georgie duraksadı. Pencereden dışarı, aşağıdaki sokağa baktı. İçini bir panik duygusu kapladı. *Gerçekten olabilir mi...?* Daha iyi görebilmek için hareket etti ve işte oradaydı. Aşağıda. Kapüşonlu paltolu biri, onun penceresine bakıyor-

du. Zayıf ışıkta figürün yüzünü göremiyordu ama tanıdıktı. Tanıdığı biri olduğunu biliyordu... Olabilir miydi?

Martin.

Yatak odasına içine çekilmek, masanın altına girip saklanmak istedi ama hareket edemiyordu. Yolun diğer tarafında kaldırımda durmuş, elleri ceplerinde, onun penceresine bakıyordu. Ne zamandır oradaydı? Georgie'nin dışarı bakmasını mı bekliyordu?

Peki, nerede yaşadığını nereden biliyordu?

Pencereden uzaklaşmak için kendini zorladı, geriye doğru giderken sendeleyerek yatağının üzerine düştü. Orada yatıp tavana bakarken, Martin'in onu bu pozisyonda tutmak için boğazına yapıştığı ve diziyle bacaklarını zorla birbirinden ayırdığı anların görüntüsü geri geldi.

Bu adil değil!

Georgie öfkeyle yataktan fırladı ve odadan dışarı koştu. Atlayarak merdivenlerden indi ve ön kapıya geldi. Ellerini yumruk yapmıştı, kalbi hızla çarpıyordu. *Buraya gelmeye nasıl cüret eder!* Çıkış düğmesine bastı, bir tıkırtı duydu, kapıyı iterek açtı, temiz havaya çıktı ve yüzünde ısırıcı soğuğu hissetti. Binanın köşesinden, penceresinin baktığı yola doğru koştu, onun olduğu yerde duracağını ve yukarıya bakıp kışkırtacağını biliyordu.

Köşeyi döndüğünde tek gördüğü park etmiş arabalar ve sokak lambalarıydı. Etrafında döndü. Köpek gezdirirken yanından geçen bir kadın şüpheyle ona baktı, köpek havladı. Bir kamyon, garaj yolunda geri geri gidiyordu.

Onun köşeyi dönmek üzere olduğunu gördü, başı eğik, elleri ceplerinde, kapüşonu başındaydı. Öfkesi baskın geldi.

Bu ne cüret. Koşunca kamyon frene bastı. Biri küfürler ederek arkasından bağırdı. Ama Georgie umursamadı. O anda Martin'e yetişmek dışında hiçbir şey onun için önemli değildi. Öyle ki telaştan kaldırımda ayağı kaydı. İleriye doğru ivme onu paltolu adamın tam üzerine taşıdı. Georgie'nin eli adamın omzunda, birlikte öne doğru sendelediler. Adam tepki vererek savunmaya geçti ve bağırdı.

"Hey!"

"Sen!"

Adam döndü, birden olduğu yerde donup kaldı ve yüzünde bir korku ibaresi belirdi.

Kadının yüzü.

Georgie geri çekildi. Bu çok saçmaydı. Karşısındaki Martin değildi.

"Ne yapıyorsun?" dedi Fox, sinirli bir şekilde silkelenerek.

Elinor Fox kalın, üzerine çok büyük gelen, düğmeli bir palto giyiyordu. Başlığı düşmüştü, uzun saçları arkadan toplanmıştı. Georgie midesinin kasıldığını hissetti. Bu kadar emin olup da nasıl böyle yanılmıştı? *Nasıl?*

"Ah, Georgie," dedi Fox, aniden rahatlayarak. "Sensin. Beni çok korkuttun."

"Burada ne yapıyorsun, Elinor?"

"Nedense öfkeli bir avukat tarafından itiliyorum." Georgie kollarını kavuşturarak ona baktı. Fox yumuşadı. "Tamam, tamam, sadece seninle dava hakkında bir şeyler konuşmayı umuyordum."

Georgie onu iterek yanından geçti. "Sana yardım edemem."

"Bekle!"

Fox'un savunmasındaki aciliyet, Georgie'yi durmaya

zorladı. Döndü. Muhabir masum görünmeye çalışıyor, yerinde duramıyordu. Makyaj yapmamıştı ve yanakları kızarmıştı. *Buraya koşarak mı geldi?*

"Bekle," diye tekrarladı Fox. "Ben de senin kadar Eliasların alaşağı olmasını istiyorum."

"Niye?"

"Onlardan her zaman nefret ettim. Annem uzun zaman önce bana onlardan bahsetmişti, ben de araştırmaya başladım ama Simeon dışında kimse konuşmaya hazır değildi."

"Yani bu senin kişisel küçük bir araştırman mı?"

Fox sinirli bir homurtu çıkardı. "Ah, Tanrı aşkına Georgie, biz aynı taraftayız."

"Pek yeterli bir açıklama değil." Georgie kollarını kavuşturarak ona baktı. "Annen araştırmaya değer olduklarını söyledi ve şimdi bu bir savaşa döndü." Tekrar yürümeye başladı ama Fox bir kez daha ona seslendi. Sesi yine değişmişti, *kibar* olmaya çabalıyordu.

"Georgie, bekle. Tamam. Özür dilerim. Buraya Charlie'yi aramaya geldim, ama ben geldiğim sırada sen dışarı çıktın. Hepsi bu. Benimle konuşacak mısın?"

Georgie tereddüt etti, söylediklerini çürütmemek için kendini zor tutuyordu. Fox'un yalan söylediğini biliyordu ama ona bakışında Georgie'nin bunu yutmasına neden olan bir şey vardı. Birden, herhangi bir kıza benzemiş, hatta arkadaş canlısı biri gibi görünmeye başlamıştı. Ama Georgie yine de bunu yutmadı. Fox, hızla renk değiştirebiliyordu ama başka bir şey daha vardı. Dikkatli olmalı, ne dediğine dikkat etmeliydi. Hepsi kayıt altına alınacaktı. Ama Elinor Fox'u harekete geçiren gerçek nedeni bulabilirse, bunun

yardımı olabilirdi. Çünkü bunun nedeni kesinlikle annesinin Eliasların dolandırıcı olduğunu söylemesi değildi.

"Pekâlâ," dedi, gülümsemeye çalışarak. "On dakika. Bu kadar."

En yakın kafe Kensington High Street'teydi ve konuşmak için en iyi yerdi. Günün bu saatinde pek müşteri yoktu. Sadece Dan Brown'ın son kitabına gömülmüş bir kadın ve bir tabak omlet yiyen yaşlı bir çift vardı.

Fox bir kutu kola seçmişti, Georgie de bir şişe su aldı. Ödemeyi Fox yapmış, Georgie de itiraz etmemişti. Fox'un rahat hissetmesine ihtiyacı vardı. Ama muhtemelen Fox da tamamen aynı şeyi düşünüyordu. Akıl oyunları başlamıştı. Muhabir bol paltosunu sandalyenin arkasına asmıştı. Georgie'ye, bir ara Charlie'nin giydiğini paltoyu hatırlattı.

Fox boğazını temizledi, mahremiyet havası vererek masaya doğru eğildi. "Alexia Elias'ın yıllardır, hatta onlarca yıldır vakıftan para çektiğine inanıyorum, ama kimse bunu kanıtlayamıyor."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Fox, "Bu bir varsayım" dedi. "Ama kaynaklarım var."

"Her zaman serbest mi çalıştın?" Georgie, konuyu hızla değiştirerek üstünlüğü elinde tutabileceğini umuyordu ve Fox'un minyon yüzünü buruşturmasına bakılırsa haklıydı.

Fox koladan bir yudum aldı. "Büyüdüğüm yerde birkaç yerel gazetede çalıştım. Özel bir şey değildi, ama bir başlangıçtı. Girilmesi zor bir meslek, özellikle de merdivenleri tırmanmana yardımcı olacak kimsen olmadığında."

"Yani her zaman Londra'da yaşamıyor muydun?"

Fox gülümsedi, öyle ki Georgie neredeyse bir an için bunun gerçek olduğuna inanacaktı. "Hayır, ben deniz kenarında büyüdüm. Düzgün küçük köylü kızı. Ben on sekiz yaşındayken buraya taşındık; annem buraya yakın bir yerde başöğretmen olarak iş buldu. Her zaman istediği buydu ve Norfolk'ta hiçbir fırsat yoktu."

Georgie onun sözlerini kafasına yazdı. *Norfolk.* "Dominique ve Alexia Elias, Norfolk'ta yaşıyordu."

Fox önemli bir şey değilmiş gibi başını salladı ve sonra Georgie'nin konuşmayı değiştirmek için yaptığı kurnazlığı bu kez o yaptı. "Uzun süredir mi Charlie için çalışıyorsun?"

"Bir süredir."

"Çalışmak için nasıl biri?"

"İyi bir patron ve iyi bir avukat."

"İyi bir patron." Fox, sebepsiz yere kelimeleri tekrarladı. Bir an için ikisi de hiçbir şey söylemedi. Georgie bir çıkmaza girdiklerini hissediyordu. *Kibar* Fox gözden kayboluyordu.

"Çok arkadaş canlısı görünüyorsun," dedi Fox, başını kısmen başka yöne çevirerek.

"Birlikte çalışıyoruz."

"Hmm. Eminim."

Georgie, konunun ani yön değişiminden de Fox'un tonlamasından da hoşlanmadı.

"Açık konuşmam gerekirse, bu seni hiç ilgilendirmez."

"Doğru," dedi Fox, bir gram samimiyet olmadan. "Beni hiç ilgilendirmez."

"Seninle konuşmak güzeldi," dedi Georgie, ayağa kalkarken. "İçecek için teşekkürler."

"Yani, bana söyleyeceğin bir şey yok mu?"

"Bugün yok."

Georgie gitmek için döndü ama Fox'un konuşmayı Charlie ile olan ilişkisine çevirme şekli onu tedirgin etmişti. Sanki gözden kaçırdığı bir şey var gibiydi. Sarsılan Georgie merdivenlere yöneldi. Arkasından Fox'un seslendiğini duydu.

"Hoşça kal, Georgie. Oh ve o arılara dikkat et!"

47

Gail Woodbead yatakta yatıyordu. Bütün gece uyumamıştı. Denemişti ama hangi yöne dönse rahat edememişti. Çarşafların terle sırılsıklam olduğunu hissederek saatlerce gözleri fal taşı gibi açık halde yatmıştı.

Eğilip telefonunu kontrol etti. Andros'tan bir mesaj vardı: EVE NE ZAMAN GELİYORSUN?

Gail telefonu bırakıp tavana baktı. Ona dün gece evde olacağını söylemişti ama henüz bir yere gitmeye niyeti yoktu.

Kararını vermişti. Duruşmanın sonunu getirecek ve sonra bırakacaktı. Her şeyi. Andros'u, *The Real Byte*'ı, Tomas Jansen'i, Londra'yı. Belki İngiltere'yi bile. Lanet olsun, dışarıda koca bir dünya vardı.

Yataktan kalktı. Yandaki odadan gelen müziği duyabiliyordu. Tomas ayağa kalkmıştı. Belki uyumaya hiç gitmemişti bile. Duş aldı, bitene kadar sıcak suyun onu haşlamasına izin verdi ve şampuanın sonunu soğuk suyla durulamak zorunda kaldı. Sürekli Tomas'a ve onun büyük vizyonuna,

Alexia Elias'ı yok etme konusundaki gözü karalığına geri dönüp duruyordu. Ve Bella'ya.

Bella, *The Real Byte*'ta geçici olarak çalışmaya ilk başladığında yirmi yaşındaydı. İnce uzun yüzü ve kuzguni siyah saçları ile çekici bir kadındı. Genç, güzel ve saf. Tam da Tomas'ın tipiydi ve aynı yatağı paylaşmaları uzun sürmemişti. İlk başta sıra dışı bir şey yoktu. Tomas odanın diğer ucundan ona göz kırptığında Bella'nın yüzünü kızarır, tüm yüzü neşeyle aydınlanır, keyifle işe koyulurdu.

Muhtemelen bir gecede değişmemişti ama yıllar içinde Gail'in aklında Bella'nın tek bir görüntüsü net olarak kalmıştı. Yanağında bir adamın yumruğu büyüklüğünde bir çürükle rengi solmuş bir yüz.

"Ne oldu?" diye sormuştu Gail.

Kız, "Önemli bir şey yok," diyerek, öfkeli ve utanç içinde arkasını dönmüştü. Ondan sonra da ne ertesi gün ne de daha sonra bir daha işe gelmemişti. Gail duşu kapattı, bir havluya sarındı. Aynadaki görüntüye baktı. Kaz ayakları ve sarkık göğüsleriyle orta yaşlı bir kadın ona bakıyordu.

Bu çok saçma.

Durdu. Kapının dışında bir hareket vardı, döşeme tahtalarının gıcırdadığını duymuştu. Banyo kapısı kâğıt inceliğindeydi: kilidi ise oyuncak bir bebek evinin kilidi gibi görünüyordu.

Karl, saçma sapan konuşmalarından birinde, polisin Simeon'un katilinin Alexia'nınkiyle aynı olduğundan kuşkulandığını söylemişti, gerçi bu bilgiyi nereden aldığını Tanrı bilir. Snapchat veya muhtemelen eşit derecede çocukça bir şeyden olabilir. Amatörce düşüncelerinin kaynağı ne olursa

olsun, Gail için katillerin farklı olma ihtimali olasılık dahilindeydi. Hem de oldukça yüksek bir olasılık.

Ve Simeon'un ölümünün *The Real Byte*'ın davası için gerçek bir yıkım olduğu göz önüne alındığında, Alexia'nın davasında oklar açıkça Tomas'ı göstermiyor muydu? Kaybedecek en fazla şeyi olan kişi Tomas'tı. Hepsinin Simeon'un cinayeti için bir mazereti vardı. Ama Alexia hakkında sorgulanmamışlardı. Henüz.

Ama Bella'nın yüzüne vurulmuştu ve ona saldıranın Tomas olduğunu bile bilmiyordu. *Alexia Elias yüzü tanınmayacak hale getirilmişti.*

Gail bunu düşündükçe tanıdık bir şekil almaya başladı. *Tomas, Simeon'un öldürüldüğünü öğrendikten sonra işleri kendi kontrolüne alır ve Alexia'yı öldürür.*

Peki ne yapmalı? Polise söylemeli mi? Elinde tek bir delil bile yoktu. Charlie Priest'e söylemeli mi? Hayır, avukatın Tomas'ın tarafında olmayacağına hâlâ tam olarak güvenmiyordu.

Kapıyı dinledi, hareket durmuştu. Yatak odasında mıydı? Nefesini tuttu, kapının altından sızan ışık iki gölge tarafından kesintiye uğruyordu.

Elini kapıya koydu, gerekirse itmeye hazırdı, ama bir dakika kadar sonra gölge kayboldu ve Gail tekrar nefes verdi.

Priest telefondan başını kaldırdığında kendini nihayet hava almak için yüzeye çıkan, oksijenin tadını içine çeken ve buna şükreden, ama aynı zamanda deniz tabanındaki

mercan görüntüsünden asla vaz geçemeyeceğini bilen serbest dalış yapan bir dalgıç gibi hissetti.

Anlık mesaj alışverişinden başka bir şeyi gün yüzüne çıkarıp çıkaramayacağını görmek için talimatlarla birlikte Solly'ye vermişti. Başka dosyalar da varmış gibi görünüyordu ama telefonun yazılımına aşina değildi ve bu dosyalara giremiyordu.

Uzun süreli olarak hafızasına yerleştirmek için mesaj diyaloglarını elle yazmıştı. İki yazışma vardı. İlki, altı haneli bir SMS kısa koduydu. Kod izlenebilir değildi ve ABD veya Birleşik Krallık kısa kod dizininde görünmüyordu. Mesajların hepsi gönderilmişti. Simeon'un telefonundan gönderilen mesaj her seferinde aynı kelimeydi.

TAMAM.

Günde bir, her zaman takribi saat on birde. Toplamda kırk iki mesaj.

Diğer mesajların hepsi, Priest'in azmettirici olduğundan şüphelendiği biriyleydi. KULLANICI3412.

Mims haklıydı. Simeon, Alexia Elias'tan nefret ediyordu, ancak Simeon ve diğer iş arkadaşlarının –Simeon'un dilinde sonrasında 'hayatlarına devam eden' insanların– arasında görmezden gelinen bir gerçek olmasına rağmen bir yolsuzluk kanıtı bulamamıştı. Büyük ihtimalle de kovulmuştu. KULLANICI3412, Simeon'u, Özgür Halk Ordusu skandalından sonra dolaşan söylentiler doğrultusunda bir şeyler tasarlamaya ikna etmişti. Mesajlar iki yıl öncesine dayanıyordu ve doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmaya –ki ne yaptığının farkına varıp son dakikada fikrini değiştirmemiş olsaydı bunu yapabilirdi– çalışan hassas bir adamın hikâyesine göre

kurgulanmıştı. Mesajlar, ürkütücü sonuna giden sözüm ona ölü bir kahraman için üzücü bir mezar taşı yazısıydı.

SIMEON:	ÜZGÜNÜM.
SIMEON:	***SIMEON OTURUMU KAPATTI***
$KULLANICI_{3412}$	: İYİ. AMA UYARILMADIĞINI SÖYLEME.
$KULLANICI_{3412}$:	***$KULLANICI_{3412}$ OTURUMU KAPATTI***

Priest ensesini kaşıdı. William, Simeon'un katilinin erkek ya da kadın olabileceği sonucuna varmıştı. Priest de onunla aynı fikirde olma eğilimindeydi. Elinor Fox bu nedenle seçenekler arasında ilk sıradaydı, ama neden Simeon'u öldürsün ki? Alexia'yı öldürmek için sebebi vardı ama tanığı öldürmek için yoktu.

Ayrıca KULLANICI3412'nin ifadesini dikkatli bir şekilde not etmişti. Stratejik olarak düzensiz bir söz dizimi kullanmışlardı. Zorlama görünen hatalar, kusursuz bir şekilde düzenlenmiş cümlelerle dolup taşıyorlardı. Gerçek bir yazar gibi.

Tıpkı Simeon'un dairesi gibi; bir sahne hazırlanmıştı.

Profesyonel bir yazar kasten kötü yazmıyorsa, bu hiç mantıklı değildi.

Profesyonel bir yazar gibi...

Elinor hep bir adım öndeydi. Ama bu onu bir katil yapmazdı ve ayrıca, asıl amacı neydi? Annesinin Alexia Elias'ın kötü biri olduğuna mı inanması mı? Bu çok inandırıcı

değildi. Ve Rowlinson onun gitmesine izin vermişti. Aylarca Simeon'u izlediğini açıkça kabul etmesine rağmen, arabasındaki cesetle Elinor'u ilişkilendirecek herhangi bir adli kanıt bulamamıştı.

Belki de Rowlinson onu serbest bırakmak için çok acele etmişti. Priest'in göğsü titriyordu. Onu dairesinde, yatağa kelepçeli bir şekilde bırakmıştı. *Bunu daha önce görmeliydim.*

Ayağa kalkarken kapısı çalındı ve ardından Georgie içeri girdi.

Oldukça hızlı bir şekilde yürüyerek konuşmaya başladı. "Söylemek istediğim bir şey var. Simeon'un cesedini arabasında bulduğumuzda Elinor Fox'un tepkisinde samimi olduğunu düşündüğünü biliyorum ama bu konuyu iyice düşündüm ve onun hakkında pek emin değilim. Çünkü ne zaman gözlerimi kapatsam ve bagaja ilk baktığındaki yüzünü hayal etsem, sen döndüğünde kaybolan o timsah sırıtışını görüyorum ve..."

"Georgie, lütfen." Priest ellerini kaldırınca Georgie kısa bir an durdu. "Nefes almazsan bayılacaksın."

"Üzgünüm, sadece düşünüyorum da..."

"Evet, aynı fikirdeyim." Priest başını sallayarak onayladı, ama Georgie onun tonlamasını fark etmemiş gibiydi.

"Tamam, belki haklısın ama çok şüphe uyandıran biri gibi görünüyor."

"Aynı fikirde olduğumu söyledim."

Georgie kapıyı arkasından kapattıktan sonra dudağını ısırdı. "Ya."

"Hadi," dedi Priest, ceketini sandalyenin arkasından alıp omzuna atarak "Benimle gelebilirsin."

"Nereye gidiyoruz?" dedi Georgie, gözleri irileşerek. Kapıyı açınca Priest onu merdivenlerden aşağıya, ön kapıya yönlendirdi. Aceleyle resepsiyondan geçip dışarı çıktı. Georgie tüm yol boyunca onu bir adım geriden takip etti.

Priest, "Benim daireme" diye seslendi, arkasına doğru. "Fox'u misafir yatağıma kelepçeli bıraktım."

Georgie durakladı. "Onu *nasıl* bıraktın?" Priest açıklayamadan devam etti. "Neyse bunun önemi yok. Artık orada değil."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Biraz önce onunla birlikte kahve içtim. Sanırım senin paltonu giyiyordu."

Şimdi duraklama ve bir anlık endişe yaşama sırası Priest'teydi. *Fox onunla olan ilişkisini mi açıklamıştı? Tanrım, benden hemen sonra daireyi terk etmiş olmalı.* "Ondan hoşlanmadığını sanıyordum."

"Hoşlanmıyorum. Sadece bir şeyler öğrenebileceğimi düşündüm."

"Öğrendin mi bari?"

Georgie, "Pek sayılmaz," diye itiraf edince Priest çok rahatladı.

"Yine de evimi kontrol etsek iyi olur. Oraya geri dönmüş olabilir."

"Onu orada mı bıraktın? Niye?"

"Çünkü ben bir aptalım. Şimdi acele et!"

48

Priest, kalabalığın arasından sıyrılarak Kraliyet Opera Binası'nın yanından geçti, Georgie ona yetişmek için koşar adımlarla arkasından geliyordu. Kara bulutlar tepelerinde toplanmıştı. Müzisyenler ve sokak sanatçıları kaygıyla yukarıya bakıyorlardı. Rüzgâr yön değiştiriyordu ve havada yağmur kokusu vardı.

"Tanrım, çok hızlı yürüyorsun," dedi Georgie, nefes nefese.

"Belli ki kelepçelerden nasıl kurtulacağını çabucak çözmüş. Kahveyi nerede içtiniz?"

"Benim evimin yakınında bir kafede. Evimin dışındaydı."

"Kahretsin. Nerede yaşadığını nereden biliyor?"

"Bilmem. Geçmeyen kötü bir isilik gibi."

Birkaç dakika sonra Priest'in binasına geldiler. Georgie'yi kaldırım taşlı zeminden ön girişe yönlendirdi. Üstlerinde, açık alanın üzerinde konik biçimli kurşun kristal bir avize asılıydı ve resepsiyon salonunu muhteşem bir şekilde taçlandırıyordu.

Priest, güvenlik görevlisine başıyla selamladı. Güvenlik görevlisi de aynı şekilde karşılık vererek üç asansöre ve yukarı çıkan lüks merdivenlere giden bir dizi güvenlik kapısını açtı.

"Tanrım, buranın kirası kim bilir ne kadardır?" diye mırıldandı Georgie.

"Hiç," diye yanıtladı Priest, asansörü çağırırken. "Benim."

"Çatı katı mı?"

"Bina."

Bir dakikadan kısa bir süre sonra Priest ön kapısının kilidini açıyor ve Georgie ile birlikte içeri giriyordu; kafasındaki yanma yoğunlaşmış, tam bir cehenneme dönüşmüştü.

Priest elini kaldırınca Georgie durdu. Kapıyı arkasından usulca kapattı. Kısa giriş holü mutfağa açılıyordu, her şey sakindi. Bir yerden, muhtemelen açık bir pencereden bir esinti geliyordu. Alışveriş yapanların uzaktan gelen uğultuları içeriye süzülüyordu. Onun dışında ürkütücü derecede sessizdi.

Georgie, "Ya aşağıdaki güvenlik görevlisine ne demeli?" diye sordu.

"Ted mi? Fox'un sadece kirpiklerini kırpıştırıp beni tanıdığını söylemesi yeterli. Ted sevimli biri ama muhtemelen Londra'daki en kötü güvenlik görevlisi. Ayrıca Fox'un lanet olası bir anahtarı var, bu yüzden Ted'i geçtikten sonra işi kolay."

Priest mutfaktan salona ve oradan da başka bir dar koridora geçti. Güneş ışığı, tavan penceresinden gösterişli bir şekilde çerçevelenmiş bir dizi eski film afişinin asılı olduğu lambri duvarlara süzülüyordu: *Nosferatu, Yaşayan Ölülerin Gecesi, Kara Pazar, Kuşlar* ve Priest'in en sevdiği *Hilkat Garibeleri.* Koridorun sonundaki misafir odasının kapısı aralıktı.

Kuşlar afişindeki Alfred Hitchcock'un iri yarı görüntüsüyle dikkati dağılan Georgie'ye bakmak için döndü. Georgie meraklı bir bakışla ona karşılık verince Priest daha sonra açıklayacağını ima eden bir hareketle ona el salladı. Priest'in arkasına baktı ve *orada mı* diye sorarcasına kısmen açık olan kapıyı işaret etti.

Priest başını sallayınca Georgie onun ilerlemesi için duraksadı. Bu biraz ihtiyatlı bir davranıştı ama Elinor Fox narin bedeniyle gerçekten iki yetişkini öldürebilir miydi? Alexia belki, ama Simeon?

Priest yavaşça ileri doğru ilerlerken bu düşünceyle savaştı. Koridorun sonuna ulaştı ve odanın içini, yatağın ucunu, yerde duran yorganı ve ortadan yırtılmış çarşafları görecek kadar kapıyı biraz daha araladı. Kapıyı sonuna kadar açtığında olay yeri tüm çıplaklığıyla gözlerinin önünde belirdi.

Oda içinden bir kasırga geçmiş gibi görünüyordu. Her iki komodin de ters çevrilmiş ve çekmecelerin içindekiler yere saçılmıştı. Perde rayından çekilip birkaç parçaya ayrılmıştı ve yatak çökertilmiş bir ayağının üzerine doğru yan yatmıştı.

Elinor Fox ortalıkta görünmüyordu.

"Aman Tanrım! diye haykırdı Georgie. Odaya girip Priest'in yanında durarak hasarı inceledi. "Burada vahşi bir ayı mı vardı?"

"Tam olarak değil," diye mırıldandı Priest.

Priest yatak başlığını inceledi. Kelepçeler köşeye atılmıştı, anahtar da yanlarındaydı. Fox anahtarın nerede olduğunu bulmayı ve kelepçeleri yatak başlığının demirleri üzerinden olabildiğince yakına kadar hareket ettirmeyi başarmıştı. Ama yeterince yakına getirememişti. Ancak Priest Fox'un

vazgeçmesini bekleyebileceği yerde, ortadaki parmaklıklardan birinin, muhtemelen çekmeceye en yakın olanının içeri doğru bükülmüş, üst kısmının ana çerçeveden ayrılmış ve bir açıyla dışarı çıkmış olduğunu gördü. "Vay canına," dedi Georgie. Yatağını kırmış.

Priest kırık demir çubuğu tuttu ve hareket ettirmeye çalıştı. Demir biraz daha eğildi ama fazla değil. Herhalde bunu Fox yapmış olamazdı, değil mi?

Bir katili yakaladığına ve sonra onu kaçırdığına dair yoğun bir hisse kapıldı.

"Emin değilim," dedi Georgie, "Ama onu yatağına kilitlemenden hoşlanmadığını söyleyebilirim."

"Evet. Görünüşe göre durumu biraz yanlış değerlendirmiş olabilirim. Takıntılı bir hayalperestle uğraştığımızı sanıyordum. Ama aslında deli bir kadınla uğraşıyoruz."

Misafir odasından çıktı. Georgie da onu takip etti. Priest, böyle bir öfkeye kapıldıktan sonra Fox'un öylece ön kapıdan çıkıp gittiğini hayal etmekte zorlanıyordu ancak etrafta başka bir şeye dokunulmamış gibi görünüyordu. Georgie daireyi aramasında ona yardım etti ama her şey yerli yerinde görünüyordu.

"Nereye gitmiş olabilir?" diye düşündü Priest, yüksek sesle.

Georgie," Rowlinson'u aramalıyız," diye önerdi. "Met onu bulabilir."

"Henüz değil. Daha fazlasını öğrenene kadar olmaz. Met, bununla ortalıkta dolanmaya başladığında avantajımızı kaybederiz; Rowlinson yönetiminde olsa bile işleri bok etme konusunda uzmandırlar."

"Ama iki cinayetten de o sorumlu olabilir!"

"Muhtemelen bir sosyopat ve çok keskin tırnakları var ama bir seri katilin erkek kardeşinin sana söyleyeceği gibi, bu onu mutlaka bir katil yapmaz."

"Ben öyle demedim, sadece..." Gözlerini aşağıya çevirdiğinde Georgie'nin itirazı dudaklarında donup kaldı. "Bekle. Zemin neden ıslak?"

Priest durdu ve onun bakışlarını takip etti. Mutfakta duruyorlardı ve daha önce fark etmemiş olsa da Georgie haklıydı: Salondan ön kapıya kadar belirgin bir su izi vardı.

Tekrar baktı. Sanki biri bir bardak dolusu suyu taşımış gibi yere sıçrayan damlalar vardı. *Bu da ne... dur bir dakika.*

Priest fırlayarak salona gitti. Bir saniye sonra acı dolu bir çığlık attı. Mutfağa döndüğünde Georgie'nin ona şaşkın şaşkın baktığını gördü.

"Hemingway'i almış," dedi Priest öfkeyle. "Orospu, balıklarımdan birini almış."

49

Georgie çayı getirip Charlie'nin önüne koydu. Ya bağlığını kaybettiğini ya da potansiyel bir katilin parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermiş olduğu ihtimalini kabullenmişe benziyordu. Belki her ikisi de. Her halükârda, üzgün görünüyordu.

Gizlice mutfağa girmiş, kahvaltı barına oturmuş, fırına bakıyordu. Ne yapacağını tam olarak bilemeyen Georgie, dolapları karıştırdı ve içinde çoğu Earl Grey olan altı paket siyah çay buldu. Başka markalar da vardı ama Georgie bazılarının adını bile duymamıştı. Bazen onun süt yerine limon tercih ettiğini biliyordu ama böyle bir karışımı nasıl hazırlaması gerektiğine dair bir fikri yoktu. Bu yüzden çayı sütle hazırladı ve Priest de bunu minnetle karşıladı.

Georgie bir tabure alıp onun karşısına oturduğunda Priest, "Hemingway'den ne istedi?" diye mırıldandı.

"Bilmiyorum." Georgie rahatlatacak bir şey söylemek istedi ama bir düşünce içini kemiriyordu. Rahatsız edici bir

düşünce. "Biliyorsun," dedi yavaşça, onun kendisini dinlediğinden emin olarak. "Fox olmayabilir."

"Hayır. O balıkları sevdiğimi biliyor."

"Bundan bahsetmiyorum. Cinayetleri kastediyorum."

Priest ona baktı. Düşünceli bir şekilde parmağını bardağın kenarına vurdu.

"Başından beri bizden bir adım öndeydi," dedi. "O fotoğraftakinin Julian Greenwood olduğunu biliyordu, onun Dominique'in gayri meşru oğlu olduğunu biliyordu, Mims ve Simeon'u biliyordu. Meraklı ama iyi bir muhabir olmasından kaynaklandığını düşündüm."

"Belki öyleydi."

"Bilmiyorum," dedi bıkkınlıkla. "Hiçbir şey mantıklı değil."

Georgie ayağa kalkıp musluktan kendine bir bardak su doldurdu. İçini, hiç hoşuna gitmeyen garip bir his kaplamıştı. Fox olmasını istiyordu, peki ama neden? Bu karışıklığı gidermek için kullanabilecekleri bir şey, bir açıklama olduğundan mı? Yoksa ondan hoşlanmadığı için mi? Ya Fox *ise*? O zaman Simeon'un cesedini gördüğünde verdiği tepki duygusuzca rol kesmekten ibaretti.

Lavabonun yanında durarak düşündü. Ama sürekli dönüp dolaşıp aynı sonuca varıyordu. *Fox neden Simeon'u öldürüp sonra da kasten cesedi kendi arabasına yerleştirsin ki? Sonuçta o kadar da aptal değil.*

"Onu bulmalıyız, dedi Priest sonunda.

"Tamam," diye nefes aldı Georgie.

"Tabii bir rehinesi var, bu yüzden dikkatli olmalıyız."

Georgie bir an onun neyi kast ettiğini anlayamadı. "Kim...? Oh."

"Hadi." Charlie ceketini sandalyenin arkasından aldı.

Georgie tereddüt etti. "Bir kadının gözlerine pürmüz tutup onları yaktığını mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama öğrenmeye kararlıyım. Ve eğer öyleyse, bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Ne?"

Charlie ceketini giymeyi bitirdi ve onu kapıya yönlendirdi. "Balığım ölüm tehlikesiyle karşı karşıya."

Dışarıda, Priest ve Georgie, Priest'in apartmanının altındaki küçük bir galeriden çıkan bir grubun arasından geçmek için büyük bir çaba harcadılar. Çoğunlukla ince çizgili takım elbiseli şirket sponsorları, kadınlardan daha çok sayıda erkekler, balık fanusu büyüklüğünde kırmızı şarap kadehlerini tutuyor ve birbirleriyle zoraki, mesafeli bir şekilde gülüyorlardı. Gösterişli tüvit spor ceketli ve saçma sapan kesilmiş sakallı birkaç artistik tip de vardı.

"Bir Fransız ressamın yeni sergisi," diye açıkladı Priest, arkaya doğru seslenerek.

Georgie, "İçmek için biraz erken," dedi.

"Fransa'da değil."

Georgie ofise doğru dönerlerken, "Norfolk'taki Elias evini düşünüyordum," dedi.

"Ben de. Aynı şeyi düşündüğümüzden eminim."

"Bodrumu nasıl su bastı? Ev, sahilden dört kilometre uzakta, yüksek bir zeminde ve kil üzerine inşa edilmiş."

"Doğru. Belki de su basması doğal bir şeyin sonucu değildi. Solly, Tapu Dairesi'nden tapuları aldı; ev 1989'da sa-

dece Alexia'nın adına devredilmiş, tesadüfe bak ki şu anda yaşadıkları Kent'teki evi satın aldıkları yılla aynı sene. Yani o ev de sadece Alexia'nın adına."

Georgie, "Neden bodruma su basmasını sağlasınlar ki?" diye sordu.

"Muhtemelen hızlı çıkışlarına bir kılıf hazırlamak için. Mülk kusurlu olduğu için taşınmışlar gibi göstermek ve ayrıca neden satmak istemediklerini açıklamak için."

Georgie kabul etti. "1989'da bir şey oldu. Alexia ve Dominique'in şüphe uyandırmadan evlerini terk etmek zorunda kaldıkları bir şey."

"Belki o parçayı sana bırakabilirim. Yerel arşivler iyi bir başlangıç noktası olabilir mi?"

"Sanırım Norwich'teler ama kontrol edeceğim."

"Tamam." Yolun karşısına geçtiklerinde Priest'in telefonu çaldı. Kontrol ettiğinde Solly'den bir mesaj buldu. Simeon'un telefonunda KULLANICI3412 ile mesaj alışverişinden başka bir şey bulmuştu. "Bir şeye kontrol etmem gerek. Sen halledebilecek misin?"

"Tabii ki." Georgie, onun bu soruyu sormasından biraz tedirgin olmuş gibiydi ama devam etmeden önce gülümsedi. "Trene bineceğim."

"Grevdeler. Haberleri görmedin mi?"

"Ya." Georgie bir an düşündü. Bu işe başka birini dahil etmek uygun değildi ama başka seçenek yok gibiydi. Charlie onu götüremezdi; ilgilenmesi gereken başka şeyler vardı. "Benim için endişelenme. Ben bir araba ayarlarım."

"Emin misin?"

"Evet. Geri dönelim de ofisten bir ayarlama yapayım."

Priest arabayı ofise sürdü ve Volvo'yu Piccolo Cafe'nin önünde bıraktı. Bu, kafe sahibini kızdıracaktı ama Priest'in bunu düşünüp endişelenecek zamanı yoktu. Solly'nin odasına vardığında kapıyı çaldı, halının üzerindeki net çizgiyle önceden belirlenmiş bir açıyla kapıyı açmadan önce muhasebecinin kolu temizlemesini bekledi. İçeride her şey her zamanki gibiydi ve Priest, Solly'nin karşısındaki koltuğa oturdu.

"Ah, şimdi Priest," diye başladı Solly. "SIM kartta saklanan mesajlardan başka önemli bir veri alıp alamayacağımı görmek için bu cep telefonuna bakmamı istedin."

"Evet," diye yanıtladı Priest sabırla. "İstedim."

"Eh, silinmiş e-postaların çeşitli parçalarını, özellikle de eklerini çıkarmayı başardığımı bilmek seni memnun edebilir de etmeyebilir de."

"Ama e-postaların kendilerini değil, öyle mi?"

"Korkarım öyle. Ancak, hangi verilerin *önemli* olduğunu düşündüğünü bana tanımlamamış olmana rağmen ilgini çekebilecek olan bir belgeyi bütünüyle kurtarmayı başardım. Bu nedenle, belgenin Priest & Co.'nun mevcut davasıyla herhangi bir ilgisi olup olmadığına dair kararı senin vermenin daha iyi olacağını düşünüyorum."

Priest başını sallayarak onun sözlerini onayladı. Çoğu zaman Solly'nin neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri olmazdı ama hep olduğu gibi her şey yakında ortaya çıkacağına emindi.

Gerçekten de, Solly bahsettiği belgeleri yazdırmış ve Priest'e vermek için hazırlamıştı. Priest onun uzattığı dosyayı alıp çabucak göz attı.

Bitirdiğinde, "Bunun nereden geldiği hakkında hiçbir fikrin yok mu?" diye sordu, Solly'e.

Solly, "Kesin olarak söyleyemem, ancak KULLANICI 3412 adı altındaki mesajları gönderen kişiden geldiğine inanıyorum," diye yanıtladı. "Faydası oldu mu?"

"Emin değilim," dedi Priest, başını ovuşturarak. "Sana haber veririm." Ayağa kalktı.

"Şimdi nereye gidiyorsun?" diye sordu Solly, bir paket bebek mendili ve bir şişe süpermarketin kendi marka antibakteriyel spreyini alırken.

"Kardeşimi görmeye."

"Ah, elbette, azılı seri katil. Ne kadar güzel. Şimdi, sakıncası yoksa, oturduğun sandalyeyi dezenfekte etmem gerekiyor. İyi günler, Priest."

Georgie, masasının arkasından ona göz kırpan Maureen'e neşeyle el sallayarak Priest & Co.'nun ofisinden çıktı. Dışarıda, telefonunu çıkardı ve Li'yi aradı.

"Merhaba, benim," dedi Li diğer uçtan telefonu açtığında.

"Tanrım, iyi bir zamanlaman var. Açlıktan ölüyorum. Benimle bir şeyler yemek ister misin?"

"Yolda Norwich'e de uğrayabilir miyiz?"

Li ilk başta cevap vermedi, sonra "Ne?" dedi.

"Uygunsuz olduğunu biliyorum, uzun bir yol olduğunu biliyorum ama bugün hiçbir şey yapmayacağını söyledin, yani..."

"Tabii. Eğlenceli olacak. Kız kıza bir yolculuk. Hatta bu sayede birkaç yıl önce oraya taşınan eski bir tanıdığımla görüşme fırsatı da bulmuş olurum."

"Sen bir harikasın, Li. On beş dakika içinde evde olacağım."

* * *

Norwich.

Elinor Fox gözlerini kıstı. Priest & Co. ofisinin merdivenlerinin altındaki bir bölmeye çömelmişken Georgie'nin telefon görüşmesinin tamamını yakalamak zordu, ama bu kadarı yeterliydi.

Bahse girerim nereye gittiğini biliyorum.

Artık onu takip etmesine gerek yoktu. Georgie'nin sonunun nereye varacağını biliyordu. Tek yapması gereken balığı almaktı.

Fox kapüşonunu başına çekti. Georgie'nin geçmesini bekledi, sonra kalabalığa karıştı.

50

Solly'nin, Simeon'un telefonundan kurtardığı veri parçaları Priest'i şaşırtmıştı. Metnin alakasız olma ihtimali vardı, ancak Simeon'u bu karanlık komploya çekenle aynı kişi tarafından gönderilmiş olma olasılığı da göz ardı edilemeyecek kadar ilgi çekiciydi. Fen Marsh enstitüsünün otoparkında oturan Priest, okuyabildiği kadar okudu ama sayfalar dolusuydu. Hepsi bodrumda kilitli bir kızla ilgili hikâyeydi.

Bu ne?

Ortadaki birkaç bölümü atlayıp sonuna geldi. Hikâye, kızın tahta bir bebeği tutarak kaçmasıyla sona eriyordu.

"Hadi, oyuncak bebek, diye fısıldıyor. "Birlikte gidebiliriz."

Priest rahatlamıştı. Kızın çilesini okumak işkenceydi. Bebekler yinelenen bir temaydı. Kızın tacizcisi hastaydı. Bu sadece bir hikâye olmasına rağmen, Priest ondan gerçekten nefret etmişti.

Ara sıra farklı anlatımlar, kızın hapsolduğu yerle ilgili

derin düşüncelere daldığı ya da pencereden dışarıyı izlediği anlar vardı.

Kız gözlerini kapatıyor ve ağaçların ötesinde görünen kilise kulesini düşünüyor. Havanın net olduğu günlerde üst üste konmuş kutuların üzerine basıp pencerenin pervazına ulaşabiliyor. Oradan vadiyi ve kilisenin tepesini görebiliyor. Tıpkı bir ağacın üzerinde baş aşağı duran bir dondurma külahı gibi görünen bu basit görüntüde rahatlatıcı bir yan buluyor. Ama bu onu sakinleştiriyor. Ona umut veriyor. Orada, Tanrı onu bekliyor.

Priest dosyayı kapatıp bir torbaya koydu. Hikâyenin bir alakası olmalıydı, ama ne?

Otopark doluydu. Araba tavanlarının üzerinden Fen Marsh'ın girişini görebiliyordu. Broadmoor'un kötü bir şey olacağı hissi veren kırmızı tuğlalarıyla kıyaslandığında, Fen Marsh'ın şeftali renginde büyük tuğlaları ve deniz mavisi ön kemerleriyle daha yumuşak ve sevecen bir havası vardı. Ama bu bir aldatmacaydı. Seksenden daha az hastası olan küçük bir tesisti, ancak ülkenin en korkulan suçlularından bazıları yeni, parlak duvarların arkasına hapsedilmişti. Priest bundan nefret ediyordu.

Priest, bekleme alanına götürülmeden önce telefonunu, cüzdanını ve cebindeki diğer her şeyi resepsiyona teslim etti. Birkaç dakika sonra bir hemşire belirdi.

"Dr. Priest'i görmeye mi geldiniz?" diye sordu endişeyle.

"Doktor mu? Ona hâlâ böyle mi diyorsunuz? Doktorluğunu iptal ettiklerinden eminim."

Kadın omzunu silkti. "Israr ediyor."

Priest ayağa kalktı. "O zaman en iyisi doktoru bekletmeyelim."

William Priest kâğıdı masaya koydu ve yan döndü, bacak bacak üstüne attı ve ellerini üstteki dizinin üzerine koydu. Bu, Priest'in yıllar içinde öğrendiği ve "William'ın düşünme pozu" olarak tanımladığı bir duruştu. Aynı iki erkek hemşire bir kez daha arkalarında kıpırdandı. Birbirlerine ve onlara gergin bakışlar attılar; Belli ki Dr. Priest bir bacağını diğerinin üzerine attığında tetikte olmayı öğrenmişlerdi. Gerçi şu anda onlar için endişelenmenin zamanı değildi.

"Bu çok korkunç," diye homurdandı William.

"Bu seri katilden gelen bir açıklama."

William umursamazca elini salladı. "Hayır hayır. Çocuklar hiç adil bir hedef değil. Bir keresinde peynir rendesiyle bir adam öldürmüştüm. Yirmi üç yaşında olabilirdi. Bilmiyorum. Ama bu benim sınırımdı ve asla cinsellikle ilgili bir şey değildi."

Priest, onu yalancı çıkartmamak için kendini tuttu. *Geleneksel anlamda asla cinsellikle ilgili değildi, demek istiyorsun.*

William, "Oldukça korkunç bir çocuk istismarı öyküsü olduğunu söyleyebilirim" dedi. "Sözde bir günlük şeklinde. Peki ama yazarı kim?"

"Bunun gerçek olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Senin sorunun hep buydu, Charles. Neyin gerçek olduğunu ve neyin olmadığını asla söyleyemezdin."

Priest, onun kendisiyle alay ettiğini duymazdan geldi.

"Bir oyuncak bebek gibi giyindiğini söylüyor. Sence bu... eğlencenin parçası mı?"

"Kulağa ne kadar berbat gelse de evet." Hemşirelerden biri öksürdü; gerçekten boğazını temizlemeye çalışıyor olabilirdi ama William bunu alaycı bir itiraz olarak algıladı. Koltuğunda hafifçe dönerek hemşireye tükürdü, "Gülmene gerek yok, Anton! Bilinen bir erkek kasabı olarak çocuklara karşı işlenen ahlaksızlıkları uygunsuz ve ahlaksızlık olarak görmemi komik buluyorsan, dosyamı daha yakından okumalısın. Kurbanlarımın çoğunun pedofil olduğunu göreceksiniz. Öfkemi, tamamen hak edenlerden çıkardım." Sonra Priest'e geri döndü ve kısık sesle ekledi. "Ve ara sıra da risk sermayedarlarından, öyle değil mi Charles?"

"Konsantre ol, Wills."

"Özür dilerim. Nerede kalmıştım?"

"Bebek," diye hatırlattı Priest.

"Ah, evet." William koltuğunda rahatladı. "Çeşitli rahatsız edici psikolojik nedenlerle canlı oyuncak bebek gibi giyinilmesinden hoşlanan alt kültürden bir erkek olduğunu düşünüyorum. Kendini toplumda farklı gösteren, *maske* takan bir tip. Bir çocuğu cinsel zevk için oyuncak bebek gibi giydirmeye gelince, sanırım bu mümkün ama hiç rastlamadım."

"Senin hiç duymadığın bir sapıklık ilginç, dikkat edilmesi gereken bir nokta."

"Epeyce. Ama akla yatkın. Bir oyuncak bebek, ulaşılamaz bir çekiciliği temsil eder. Tatmin edici gerçek bir eş bulamadıklarından oyuncak bebek gibi giyiniyorlar. Burada, istismarcı, kirletebilmek için mükemmele yakın bir şey yaratıyor. O pisliğin teki, Charles. Tam bir pislik."

"Bu konuda hemfikiriz," Priest şakaklarını ovuşturarak. "Sence bunu kim yazdı?"

"Eh, görünüşe göre sadece sınırlı sayıdaki insan. İstismarcı, ilk bölümlerde sözü edilen kadın, kurban, hikâyeyi bilen biri ya da hepsi uydurulmuş ve bu, şu anda soruşturduğun her neyse, dikkatini dağıtmak ve hedefini şaşırtmak için kullanılan bir hile."

"Kurbansa..."

"O zaman hikâye üçüncü bir kişinin ağzından yazıldığı için birileri kendilerini gözlemliyor. Sence de biraz rahatsız edici değil mi, kardeşim?"

Priest, Solly'nin Simeon'un telefonundan çıkarttığı hesapla, William'la paylaştığı durum arasındaki rahatsız edici benzerliği hemen fark etmişti. Onu, mütemadiyen kendisini uzaktan gözlemleyebileceği trans benzeri hale sokan durum.

Bir utanç dalgası hissetti. Jessica'nın her şeyi bildiği durum.

"Ortak sorunumuzdan hoşlanmadığını biliyorum Charles, ama bir gün bununla yüzleşmek zorunda kalacaksın."

"İyileşiyor," dedi Priest, badanalı duvarlara ve pencereden, hastaların dolaştığı, aşırı büyümüş yabani otlarla dolu bahçeye bakarak. *Burası hayaletleri görmenin insanı getirdiği yer.* Priest yutkunmaya çalıştı ama boğazının rahatsız edecek kadar kuru olduğunu fark etti.

"Kendini suçlamamalısın, Charles."

"Suçlamıyorum."

"Çok kötü bir yalancısın. Çoğu depersonalizasyon mağduru sürekli olarak nöbetin geldiği güne üzülür. Neyi yanlış yaptım? Ya bazı şeyleri farklı yapsaydım? Benden pek farklı olduğunu sanmıyorum. Mesele şu ki, buna genetik bir yat-

kınlığınız var. Geni miras almak için elli elli şansın vardı. Kız kardeşimiz şanslı olan, ama dediğin gibi, senin hayaletlerin her halükârda sana musallat olacak."

Priest uzaklara baktı. William haklıydı. İki yılın en iyi bölümünü, hayatının her yönünü kendi kendine inceleyip hiçbir sonuca varmadan geçirmişti. William'ı asla bırakamamasının bir nedeni de buydu. Deli, sapkın ve tehlikeli olan William, küçük kardeşini gerçekten anlayan tek kişiydi.

Bu boktan bir düşünce.

"Belki de haklısın," diye itiraf etti Priest. Birden kendini yorgun hissetti.

"Mm. Bu arada, bunu nereden aldın? Her zaman okuduğun şeylerden değil? Daha önceki tartışmamızla bağlantılı olabilir mi?"

"Belki."

"Elbette ve şüphesiz gizli. Sohbetimize her zaman olduğu gibi değer vereceğim. Ah ve kardeşim..." William elini nazikçe Priest'in koluna koydu ve gitmek üzere ayağa kalktı "...yanlış nedenlerle çocukları oyuncak bebek gibi giydiren sapığı bulursan, onu bana yollamakta tereddüt etme."

Yeni Tiyatro, 1879'dan beri John Snow anıtının yakınında bir Soho sokak köşesinde duruyordu. Pembe, beyaz ve gri tonlarında, dört katlı bir dizi Viktorya dönemi evlerinden dönüştürülmüş dairesel bir binaydı. Tiyatro 23 Kasım 1961'de kapılarını kapatmış ve o zamandan beri sahipsiz kalmıştı. Birkaç canlandırma girişiminde bulunulmuştu, ancak doksanların başlarında yapılan bir araştırmada, üst çem-

berle ilgili bir dizi büyük yapısal sorun tespit edilmiş ve bu da bir restorasyonu imkânsız hale getirmişti. Yatırımcılardan oluşan bir konsorsiyum 1992'de yeniden canlandırmak için son bir girişimde bulunmuş, ancak bu çaba bir yıldan daha az bir süre sonunda başarısız olunca bina unutulmuş, satılmış ve sonunda miras yoluyla bölgenin iş adamı Sir Eric Warner'ın mülkü olmuştu.

Bina etkin bir şekilde sterilize edildiğinde, Sir Eric bir şeyleri kurtarmaya çalışmış ve binanın daireye dönüştürülmesi için başvuruda bulunmuştu. Projenin maliyeti çok büyüktü ve kar getirme ihtimali yoktu. Ancak Sir Eric eski binanın tamamen heba olmasına dayanamıyordu. Bu nedenle, dışarıda park etmiş beyaz Ford Mondeo'nun sahibine büyük bir coşkuyla kapıyı açtı ve o da içeri girip, mahiyeti belirsiz bir sanat projesi için yer kiralamak niyetiyle darmadağın fuayeye hayranlıkla baktı.

Ve neden olmasın? Eğer belediye meclisinin planlama sorunlarından kaynaklı ertelemeleri yüzünden tiyatro tamamen terk edilecekse, o zaman herhangi bir sanatsal değerin son bir gösterisi için kullanılmaya değerdi.

Sir Eric, oditoryuma doğru ilerlerken ziyaretçisini inceledi ve telefon tarzının fiziksel görünüşe uymaması dışında sakin biri olduğu sonucuna vardı. Ayrıca yabancı proje konusunda çok tutkulu görünüyordu, çoğu akustikle ilgili yerinde birçok soru soruyordu. Tabii ki, Sir Eric'in yanıtlarının inandırıcılığı zayıftı, ancak bir monoloğu kaydetmek için mikrofonların konumu üzerinde bir müzakere yapmaktan mutluydu.

Elbette ekipmandan yoksun olmasına rağmen, kontrol

kabinine yoğun bir ilgi gösterildi ve sahneyi gösteren küçük pencerelere karşı büyük bir heyecan sergilendi.

"Peki ya aydınlatma?" diye sordu Sir Eric. "Oditoryumdaki aydınlatma son derece sıkıcı. Bu senin için bir sorun teşkil edecek mi?"

"Ah, sanmıyorum. Her halükârda üstesinden gelinemeyecek hiçbir şey yok."

Sir Eric, yeni kiracısının birçok tuhaf tavırları olmasına rağmen, toplantının olumlu geçtiğini hissetti. Mütevazı bir ücret üzerinde anlaşmaya varıldı. Sir Eric el sıkıştı ve Ford Mondeo'nun gidişini izledi.

Bir sanat projesi. *Ne kadar hayranlık verici.*

51

Li, kaportasında siyah şeritleri ve boyasına uygun siyah ve sarı deri koltukları olan özel yapım parlak sarı bir Mini Cooper S Roadster sürüyordu. Bu, Georgie'nin şimdiye kadar gördüğü en saçma ve eğlenceli arabaydı ve eğer Li'nin bunu fahişelikten kazandığı parayla aldığını bilmeseydi, küçük mekanik bir yaban arısı gibi M11'in hızlı şeridini yutan iki litrelik motorun kükremesinden zevk bile alabilirdi.

Georgie'ye göre yanlışlıkla, tenteyi indirmişlerdi ve o, rüzgârın uğultusundan ve yüzünün etrafında uçuşan saçlarından dolayı duyulabilmek için bağırmak zorunda kalıyordu. Arabanın saatte yüz elli kilometrenin üzerine çıkmasından Li, nasıl oluyorsa, etkilenmemiş gibiydi, Gucci deri ceketi ve dar kot pantolonuyla evindeymiş gibi mükemmel görünüyordu.

Li, "Bu, bir kütüphaneye gitmek için uzun bir yol," diye bağırdı.

Georgie, "Norfolk Arşiv Dairesi, kütüphane değil," diye cevap verdi. "İlçe arşivleri."

"Bir sürü eski kitapla dolu eski bir bina, Georgie. Dolayısıyla bir kütüphane."

Georgie omuz silkti. Li muhtemelen haklıydı.

Li, "Neyi arıyoruz ki?" diye sordu.

"1989'daki gazete makalelerini."

"Ne yani iş bu mu? Li'nin sesi gerçekten şaşırmış gibiydi.

"Senin yaptığından biraz farklı olduğunun farkındayım," diye bağırdı Georgie. Li güldü, ancak Georgie, sözlerinin komik olmasını amaçlamamıştı. "Her neyse, beni getirdiğin için gerçekten minnettarım ama kalmana gerek yok, biliyorsun. Beni bırak ve birkaç saat sonra tekrar al. Sen de o sırada arkadaşına bakabilirsin."

"Sana yardım edeceğim, seni aptal inek. Arkadaşım bekleyebilir. Her neyse, eğer o iri yarı patronun içinse, belki karşılığında beni düzgün bir şekilde tanıştırabilirsin."

"Elbette."

Georgie bunun inandırıcı gelmediğini biliyordu, ancak Charlie'nin Li ile tanışması düşüncesinin onu neden rahatsız ettiğinden emin değildi. Li'nin mesleğinden biraz utandığı için mi yoksa Li olağanüstü derecede çekici olduğu için mi?

Belki ikisinden de biraz.

Otoyoldan çıktıklarında Georgie, Li'nin yavaşlamak zorunda kalmasına müteşekkirdi. Gerçi yine de Li, Mini'yle bir S-virajı dönerken birkaç kez kapı kolunu tutmuştu.

"Viraj yön levhasının seni virajın keskinliği konusunda

uyardığını biliyor musun?" diye bağırdı Georgie, saçlarını onuncu kez gözlerinden çekerek.

"Çok fazla endişeleniyorsun, Georgie. Her neyse, geçen geceki sohbetimiz hakkında hiç düşündün mü?"

Georgie kucağına baktı. Li'nin, Martin konusunu tekrar gündeme getireceğini biliyordu. Li ile bu konuyu konuşmaktan rahatsız değildi. Ev arkadaşı fazlasıyla iyi niyetli ve yardıma hazırdı. Ama Li ile birlikteyken ne olacağını tahmin etmek imkânsızdı. Bir şeyler yapılması *gerektiğini* söylerken gerçekten ciddiydi. Bu ne anlama geliyordu? Li açık konuşmamıştı ama gerçek yeterince ortadaydı: Li bir şeylerin olmasını sağlayabilirdi. Gizemli pezevengi Bayan White çok güçlü bir kadındı ve Li ona çok para kazandırıyordu. Li bir şeyin yapılmasını isterse yapılırdı.

Georgie titredi. Bir parçası intikam istiyordu. Ama bu intikamdan farklıydı.

"Üzgünüm," dedi Georgie. "İşle ilgili çok şey yaşadım. İnsanlar korkunç şekillerde ölmeye devam ediyor ve ben çok fazla mesai yapmak zorunda kaldım."

Li, Georgie'nin bunu latife olsun diye söylediğini varsayarak tekrar güldü.

"Sorun değil" dedi. "Hazır olduğunda. Bazı fikirlerim var."

Eminim. "Teşekkürler, Li. Yine de çoğunun üstesinden gelmeyi başardığımı düşünüyorum."

"Doğru." Li, tek kelimesine bile inanmıyormuş gibi başını sallayınca Georgie'nin yanaklarına bir kırmızılık yayıldı. "Bu yüzden hâlâ ışık açıkken uyuyorsun."

Li'nin haklı olduğunu anladığında itiraz etmek üzereydi. *Karanlıktan korkma.* Ama nasıl korkmayacaktı ki? Karan-

lıkta, bazı şeyler oluyordu. Kötü şeyler. Georgie paltosuna iyice sarınıp arabanın yan tarafına büzüldü. Karanlıktan nefret ediyordu. Saçmaydı. Ama bazen *karanlık canlanıp seni yiyebilir.*

Norfolk Arşiv Dairesi, Li'nin tahmin ettiği gibi, ortadaki alanda birbirine bitiştirilmiş dört masadan, arka arkaya uzanan kitap raflarından, serpiştirilmiş çeşitli küçük dolaplar ve ünitelerden oluşan beşgen şeklinde loş bir kütüphaneydi. Kendisini yalnızca Vern olarak tanıtan müdür, iri yapılı, kırmızı, lekeli tenli yaşlı bir adamdı. 1989'dan kalma kayıtları göstermek için Georgie ve Li ile birlikte boş koridorda yürümek zorunda kaldığı için kızgın görünüyordu.

Hevessiz bir Norfolk aksanıyla, "İşte, buyurun," dedi. "En azından size bir faydası olacak. Okul projesi mi?"

Li onu azarlamak üzereymiş gibi başını yana eğince Georgie hemen atıldı. "Biz öğrenciyiz," dedi hoş bir şekilde. "Sadece araştırma."

"Evet. Sanırım sizi sokaklardan uzak tutuyor."

Vern cesaretlendirici başka bir söz söylemeden döndü ve aksayarak uzaklaştı.

"Eh, ne kadar kaba," dedi Li, adam hâlâ onları duyabilecek mesafedeyken.

Georgie onu görmezden gelerek çekmeceleri açmaya başladı. Kötü işaretlenmişlerdi ve etiketlerin çoğu soyulmuştu, ancak genellikle çoğu o dönemdeki haber makalelerini kapsayan kupür albümleriyle doluydu. Köşeleri kıvrılmış, renkleri solmuş, çoğunlukla yerel gazeteler, *North Norfolk News*

ve *Eastern Daily Press,* ancak bazen muhtemelen bölgeden bir ana haberle yayınlandığı için bir ulusal gazete.

Li kitaplardan birini çıkarıp üzerindeki tozu üfledi. "Tam olarak ne arıyoruz?"

Georgie, "Kıyıya yakın Tome adında küçük bir köy var," diye açıkladı. "1989'da orada veya yakınında önemli olan herhangi bir şeyi arıyorsun."

"Önem derecesi ne?"

"Herhangi bir şey. İşte bir harita." Georgie çekmecelerden birinden sararmış bir belge çıkartıp masaya yaydı. Norfolk haritasıydı ve Georgie, Tome'u görebiliyordu. "Burası. Buraya yakın herhangi bir yer, belki şurada sahilin yakınları..." Georgie haritaya dikkatle baktı. Sahilin kenarı dikkat çekecek bir şekilde işaretlenmişti, ancak herhangi bir yerleşim yerinin veya bir ilgi çekici başka yerin parçası gibi görünmüyordu. "Şeytan Kapısı."

Li başını salladı ve bir albümü karıştırmaya başladı. "Anladım."

Bir saat geçti. Sonra iki. Ipswich yakınlarında Sheringham'da yaşlı bir adamın yataktan düşmesine neden olan küçük bir deprem dışında, belli ki Norfolk bölgesi haber değeri taşıyan hikâyeler açısından özellikle 1989'da sakin bir yıl geçirmişti. Bir dizi alakasız olay, bir dizi kayıp köpek vakası. İlgi çekici olan tek şey yerel kumsaldaki boğulma olayıydı. Üçüncü saat geçtiğinde Georgie'nin cesareti kırılmaya başlamıştı.

Georgie ayağa kalkarak, "Kahve alabileceğim bir yer var mı, bir bakayım," dedi. "Belki yarım saat daha bakıp sonrasında bırakırız."

"Emin misin?" dedi Li. "Tam da alışmaya başlamıştım. Temmuz 1989'da ördeklerle ilgili kaç kaza olduğunu biliyor muydun?"

Georgie gülümsedi. Yolda nerede bir otomat görmüş olabileceğini düşünerek yürümeye başladı. Li bağırdığında koridorun yarısına gelmişti.

"Hey! Gel de ve şuna bir bak."

Georgie koşarak gitti ve Li'nin omzunun üzerinden gazeteye baktı. Tayland'a tatile giden ve bir kaplan tarafından hırpalanmış bir kadınla ilgili iki sayfalık bir hikâye vardı. Acilen ilgilenilecek bir konu gibi görünmüyordu.

Georgie, "Tayland Norfolk'ta değil," dedi.

"Hayır," dedi Li heyecanla sayfanın köşesindeki daha küçük bir makaleyi göstererek. "Burada."

Georgie yüksek sesle okudu. "Polis, geçen hafta Şeytan Kapısı'nın kenarından atlamış olabilecek genç bir kızın cesedini arıyor. Olay, 1 Kasım 1989 günü öğleden sonra meydana geldi. Adı henüz bilinmeyen genç kızı uçurumun kenarında bulan yerel sakinler tarafından polis arandı. Raporlar, kızın daha sonra aşağıdaki kayalara atladığını, ancak cesedinin asla bulunamadığını gösteriyor. Polis, bilgisi olan herkesin ortaya çıkmasını istiyor."

Makalenin etrafına birkaç daire ve bir soru işareti çizdi.

"Şeytan Kapısı," dedi Li. "Bu..."

Georgie, "Tome'dan iki milden daha az uzaklıkta," diye tamamladı.

"Bu konuda daha fazla haber olmalı."

Georgie, küçük makalenin bulunduğu baskının sonrasındaki iki ayı takip eden tüm gazeteleri çıkardı; Li ile birlikte

detaylı bir şekilde araştırmaya başladılar. Li, telefonu aracılığıyla Google'da anahtar kelimeler denedi. Yarım saat sonra hiçbir şey bulamamışlardı.

Georgie şaşkınlıkla, "Başka bir yerde adı geçmiyor," dedi. "Sanki hiç olmamış gibi."

"Sadece bu. *Komplolar, Mitler ve Kent Efsaneleri Açığa Çıktı* adlı bir web sitesi. Şeytan Kapısı'nda kaybolan kız. Orijinal makaleye referans var... daha sonra medyada daha fazla yer almadığından bahsediyor... sonra... Ah, doğru. Kız bir uzaylı. Belli."

Arkalarından bir ses, "O uzaylı değil," diye gürledi. Georgie yerinden sıçrayınca telli bir dosya tahta zemine düştü.

Li, sinirli bir ses tonuyla, "İnsanlara sessizce yaklaşmamalısın," dedi.

Vern, "Şeytan Kapısı'ndaki kız," dedi. "Eğer ilgilendiğiniz buysa."

"Bir şey biliyor musun? diye sordu Georgie, telli dosyayı kaldırıp yeniden masanın üzerine koyarken. Tel kopmuş, kâğıtlar her yere dağılmıştı. Onları toplamaya başladı.

"Ben oradaydım," diye açıkladı Vern.

Georgie gazetelerle uğraşmayı bıraktı ve onu ilk kez doğru dürüst fark ederek müdüre baktı. Dışa doğru uzanan gümüş rengi, fırça gibi sakalı ona kedi gibi bir görünüm veriyordu, ancak tepesinde kalın beyaz kaşları olan bir çift sulu gri göz, daha önce algılamadığı bir otorite havası yayıyordu. Belki de Vern'de huysuz yaşlı bir adamdan daha fazlası vardı.

"1 Kasım 1989'da Şeytan Kapısı'nda mıydın?" diye sordu Li, belli ki emin olmak istiyordu. Li, zamanını boşa harcayanlara nadiren zaman ayırırdı.

"Evet. Ve kızı da gördüm. O fazlasıyla gerçekti. Ancak on yaşlarındaydı, belki daha az. Güzel uzun sarı saçları vardı, bunu hatırlıyorum. Ve hüzünlü gözlere. Çok üzgün gözler."

"Ne oldu?" diye sordu Georgie, parçalanmış dosyayı bir kenara bırakıp doğruldu, heyecandan kalbi hızlanmıştı.

"Tome Tarih Grubu'yla birlikteydik ve ben bir konuşmayı yönetiyordum; daha çok hayalet yürüyüşü diyebileceğiniz türde bir şeydi. Denizin güneşi yediğini gören ve özünü yakalayabileceğini düşündüğü için uçurumdan atlayan bir Kelt denizcisinin hayaletinin Şeytan Kapısı'na musallat olduğuna inanılıyordu. Muhtemelen uydurulmuş aptalca bir hikâye, ama insanların ilgisini çekiyordu. Her neyse, uçurumun kenarına geldiğimizde, beyaz bir elbise içinde, sırtı bize dönük kız orada duruyordu. Ona seslendik, paniklemiştik, kenara çok yakındı. Onu korkutmamaya dikkat ederek ilerledik ama o döndü ve bize baktı ve aman Tanrım, o bakışı hatırlıyorum, ölene kadar da hatırlayacağım. *Biraz daha yaklaşırsan atlarım*, dedi. Bu yüzden polisi aradık ve Rose muhtemelen hepimizin ne kadar aptal olduğunu düşünerek geldi ve şey..."

Yaşlı adam susarak kederli bir şekilde yere baktı. Anısının ona büyük bir acı verdiği belliydi, Georgie'nin Vern'e olan hisleri yumuşadı.

"Atladı mı?" dedi Li, şüpheyle. "Birdenbire."

"Küçük bir kuş gibi," diye fısıldadı Vern. "Henüz uçmayı öğrenmemiş küçük bir kuş gibi. Rose onu ikna etmeye çalıştı ama... o öylece atladı."

"Gazete ceset bulamadıklarını söylüyor," diye sordu Georgie.

"Doğru," dedi Vern, başını kaldırarak. Görünüşe göre kendini toparlamıştı. "Aslında biz baktık. Gazete bunu söylemiyor, Rose gidebildiği kadar uçurumdan aşağı indi ama kız bir kayaya çarpmış olmalı... sanırım deniz onu alıp götürdü. Ben de inecektim ama..." Vern dizine doğru başını salladı. "Eski futbol sakatlığı. Asla başaramazdım."

Bir süre sessizlik oldu. Georgie bundan sonra ne söyleyeceğini bilemiyor, ceketinin fermuarıyla oynuyordu. Denizin bu küçük kızın hayatını aldığı doğruysa, bu korkunçtu. Ama kimsenin onun kim olduğunu, nereden geldiğini bilmemesi daha da kötüydü. Dünyadan öylece silinip gitmişti. Birden aklına geldi: *Deniz de aynı karanlık gibi. Seni yiyebilir.*

"Rose adında birinden bahsettin," dedi Li.

"Evet. Rose. O zamanlar polisti, köye yeni gelmişti. Aslında onunla hâlâ iletişim halindeyim."

Georgie, "Bizim için Rose ile iletişime geçebilir misin?" diye sordu. "Onunla gerçekten konuşmak istiyoruz."

Vern büyük bir telefon çıkararak, "Evet, sanırım," dedi. "Onunla Facebook'ta arkadaşız. Şimdi ona mesaj atacağım."

"*Facebook mu?*" diye sordu Li hayretle.

"Evet," dedi Vern. Görünüşe göre Li'nin şaşkınlığını algılamamıştı. "İnsanları dürtmeyi seviyorum. Pekâlâ, Rose... Rose... İşte burada. Buradan biraz uzakta. Nerede olduğundan tam olarak emin olmasam da güneybatıda yaşıyor. Orada küçük bir ilkokulun başöğretmeni. Sanırım polislik hayatı ona uymadı. Sizi onunla görüştüreceğim."

"Teşekkür ederim," dedi Georgie. Sakallı müdürün insanları Facebook'ta dürtmesi fikri yüzüne bir gülümseme yayılmasına neden olmuştu.

"Tamam, ona mesaj attım. Şimdi, bütün bunlar ne için?" diye sordu Vern. "Neden Şeytan Kapısı'ndaki kızla bu kadar ilgileniyorsunuz?"

Georgie boş gözlerle odanın karşı tarafına, kitaplıkların bulunduğu uzaktaki duvara baktı. Bazı yaş hesaplamaları yapmıştı ve tarihler oluşturmaya başladığı profile uyuyordu. Gerçeğe yaklaşıyorlardı; bunu hissedebiliyordu. "Bu kızla ilgileniyoruz çünkü denizin Şeytan Kapısı'ndaki kızı aldığını düşünmüyorum. Hâlâ yaşadığını düşünüyorum."

52

Priest telefonda Georgie'nin Arşiv Dairesi'nde bulduklarıyla ilgili anlattıklarını korku ve merak karışımı bir duyguyla dinledi. Olay, Eliasların Norfolk'taki evlerini terk etmesiyle aşağı yukarı aynı zamanda gerçekleşmişti.

Georgie heyecanla, "Kahve içmeye gittiğimizde Elinor Fox bana Norfolk'ta, deniz kıyısında yaşadığını söyledi," dedi. "Şeytan Kapısı'ndaki kız hâlâ hayattaysa, Fox'un yaşında olurdu, Üstelik saç rengi bile aynı."

"Eğer bu olay gerçekse," dedi Priest. Bu bir olasılıktı, kabul etmek zorundaydı ama hepsinin nasıl bir araya geldiği net değildi.

Georgie, "Bence Elias'ın evine tekrar bakmalıyız," dedi. "Geçen sefer ona hiç doğru dürüst bakmadık. Alexia'yı orada bulmanın üzerinden epey zaman geçti. Sence polis hâlâ orada mıdır?"

"Şüpheli. Kapıya yirmi dört saatliğine bir polis memuru koymuş olabilirler, ancak bütçe kısıtlamaları ve bölgenin

uzaklığı, orada daha uzun süre varlıklarını sürdürmelerini pek olası kılmıyor. Bunun yerine kameralar kurmuş olabilirler. Buraya geri gelmeni öneririm."

"Tamam." Georgie'nin sesi kararsız çıkmıştı. Priest onun bir bahane aradığından şüphelendi. Ona söylese de söylemese de her halükârda Elias'ın evine gidecekti. "Yolda yemek için bir şeyler alabiliriz..."

"Georgie," diye sözünü kesti Priest. "Dinle, kameralar evin önüne ve ön girişe kurulmuştur. Üç tane olur, daha fazlası olmaz. Ayrıca her yeri göremez, çünkü bu pratik değil. Arkaya git ve ön koridordan uzak dur."

"Teşekkürler Charlie. İşimiz biter bitmez seni arayacağım."

"Biz kim?" diye sordu Priest ihtiyatla.

"Li, ev arkadaşım. Beni buraya o getirdi."

"Şu yarı Japon olan mı?"

"Evet," dedi Georgie kekeleyerek. Priest'in böyle bir ayrıntıyı hatırlayacağı hiç aklına gelmemişti. Li'yi sadece bir kez görmüştü ama Priest gördüğü bir yüzü asla unutmazdı.

Priest telefonu kapatmadan önce son sözleri, "Dikkatli olun," oldu.

Jessica masanın diğer tarafında oturmuş sabırla telefon konuşmasının bitmesini bekliyordu. Siyah beyaz çizgili bluzu ve kalem eteğiyle harika görünüyor, yanındayken Priest'i uygunsuz biri konumuna düşürüyordu. Priest cebinde mürekkep lekesi olan kot pantolon giyiyordu.

"Bu sefer kendini nasıl bir işin içine attın Charlie?" Şüpheyle bakan gözleri kısılmıştı.

"Ah hiçbir şey. Sadece bir hakaret davası."

"Hani bilmesem, Georgie'yi bir suç mahallini araştırmak için gönderdiğini söylerdim. Bunun hakaret davasıyla ne ilgisi var?"

Priest konuyu değiştirmeye karar verdi. "Çay?" Jessica gözlerini devirdi.

"Dur tahmin edeyim," dedi kuru bir sesle. "Geçen gece birlikte olduğun kız da bu hakaret davasının bir parçası mıydı?"

Priest ellerini indirdi, oyun bitmişti. Buna verebileceği hazırda bir cevabı yoktu. *"Evet* dersem, bana inanır mısın?"

"Bu beni ilgilendirmez Charlie. Sonuçta biz birlikte değiliz, öyle değil mi? İstediğini yapabilirsin. Ben de yapabilirim."

Priest biraz suçluluk ve bir parça kıskançlık hissetti. *Ben de yapabilirim.*

"Göründüğü gibi değildi," dedi nazik olmaya çalışarak.

Jessica'nın gözleri öfkeliydi. Buraya bir açıklama için gelmişti ve Priest henüz bir açıklama yapmamıştı. Jessica daha önce ofise hiç gelmemişti. Bu önemliydi ve Priest bunu yüzüne gözüne bulaştırmıştı.

"Üzgünüm, dedi. "Bu tip şeylerde iyi değilim."

"*Bunun* ne olduğunu bilseydim, seninle aynı fikirde olabilirdim."

Keşke söyleyebilseydi. Çok basit görünüyordu, ama bir o kadar da imkânsızdı. Sadece ne istediği, ne hissettiği konusunda net olması gerekiyordu. Ama tek düşünebildiği Dee ile evliliği, bu evliliğin ne kadar korkunç bir başarısızlık olduğu ve sonucunda duygusal olarak ne kadar feci şekilde yaralandığıydı. Yara derin ve kabukluydu. Boşanmanın

travması değildi bu. Daha az dayanıklı birçok insan bunu yaşamış ve ayakta kalmayı başarmıştı. Hiçbir şeyin tamamen gerçek görünmediği bir dünyada, Jessica'ya olan hislerinin, tıpkı Dee'ye olan hisleri gibi, bir simülasyondan başka bir şey olmadığı düşüncesi korkutucuydu.

Bu yüzden insanları uzaklaştırıyordu. Yaptığı, başa çıkma şekli buydu. Hiç kimseyle yakınlaşmazsa, gerçeği asla teyit edemezdi.

Ama bu sefer başka bir şey vardı. Jessica Ellinder farklıydı.

"Çok iyi çalışmıyorum," dedi yavaşça, tepkisini görmek için onun yüzünü izleyerek. "Hasarlıyım."

Jessica ayağa kalkınca Priest'in kalbi hopladı. *Yine yanlış bir şey söyledim.* Ama Priest'i şaşırtıcı şekilde, Jessica kızmış görünmüyordu. "Tamam. Bir süre önce önerdiğin şeyi yapalım."

"O neydi ki?"

"Tekrar başla."

Jessica bekliyordu. Priest kelimelerin kafasında dönmesine izin verdi. İçini bir rahatlama hissi kapladı. Jessica gülümsedi, üstelik bu gülümsemesi gözlerine kadar ulaştı. Tam cevap vermek üzereyken kapı çalındı ve Maureen içeri girdi.

"Bu sana geldi, Charlie. Kurye acil olduğunu söyledi."

Maureen bir zarf verip dışarı çıktı. Priest, Jessica'nın çıkmak üzere olduğunu fark ettiğinde zarfı açmak üzereydi.

"Akşam yemeğinde," dedi ona. "Sana mesaj atacağım. Böylece sen de hakaret davana geri dönebilirsiniz."

Başıyla zarfı gösterdi, gülümsedi ve dışarı çıktı.

Priest, onun gidişini izledikten sonra notu yırtıp açtı.

Kartta başka bir saat ve tarih yazılıydı. *Jack şimdi ne istiyor? Daha dün görüştük.*

Ne olursa olsun acildi. Buluşmaya bir saatten az zaman kalmıştı.

Li, Tome yakınlarındaki Elias evinin bitişiğindeki çitin dışında arabayı durdurdu ve diğer tarafı görmek için başını kaldırdı.

"Bu mu?" diye sordu şüpheyle.

"Bu," diye onayladı Georgie, emniyet kemerini çözerek.

"Tek başına iyi olacağından emin misin?"

"İyi olacağım. Gerçekten. Gidip arkadaşını gör ve bir saat sonra benimle burada buluş. Sadece etrafa bir göz atmak istiyorum."

"Eve nasıl gideceksin?"

Georgie, çitteki boşluğa bakınarak bunu düşündü. "Çitin üzerinden atlayacağım."

"Tamam. Dikkatli ol."

Dışarı çıktı, Li'ye el salladı ve çitteki boşluktan geçerek ağır ağır Elias'ın evinin olduğu tepeye çıkmaya başladı. Hafif bir rüzgâr ıslık sesi çalarak ağaçların arasından esti, kuşlar tepede daireler çiziyordu. Buradan bakınca, bunlar pekâlâ akbaba olabilirdi.

Güney Amerikalı polis memurları, akbabaların arabaların ezdiği hayvan leşinin üzerinde uçmadığını söylüyor. Yakında ezilecek olan hayvanın üzerinde daireler çiziyorlar.

Georgie ürperdi. Aceleyle tepeye çıkıp Charlie'nin önerdiği gibi arka girişe yöneldi. Arka kapı kilitliydi ve pence-

reler tahtalarla kapatılmıştı. Biri hariç hepsi. Evin kenarına yakın küçük bir pencerede, tahta kısmen kaldırılmıştı. Büyük ihtimalle çocuklar içeri girmek için pencereyi kırmıştı. Sebep ne olursa olsun, cam kırılmıştı, he ne kadar açıklık fazla olmamasına ve çerçeveyi süsleyen kırıklara çarpmamak için dikkatli olması gerekmesine rağmen, Georgie oradan geçmeyi başardı.

İçeride, polis şeridi ve uyarı levhaları dışında ev aynıydı. Ancak geçen sefer hatırladığı havadaki küf kokusu şimdi daha güçlüydü. Adımlarının altındaki döşeme tahtalar gıcırdıyordu. Mahzendeki su birikintisini ve Alexia'nın vücudunun yarı yarıya suya batmış olduğunu düşündü. Ölüm havuzu.

"Merhaba?" diye seslendi, sesi boş koridorda yankılandı. Orada kimsenin olmadığını biliyordu ama bir ses duymak daha iyi hissettirmişti. Öne doğu adım attığı anda yerinden sıçradı. Kapı arkasından çarparak kapanmıştı.

Korkuyla etrafında döndü.

Sadece rüzgâr.

Kapının çarpması canını sıkmıştı. Öne doğru süzülürken artık doğru kararı verdiğinden emin değildi. Evin arkası karanlıktı ve öndeki kapılar kapalıydı, Alexia'nın cesedinin bırakıldığı bodruma açılan kapı dışında sırlarını saklıyorlardı.

Şimdiye kadar taşımışlardır. Onu burada bırakacak değiller ya.

Georgie koridorun diğer ucundaki ön kapıyı görebilmek için koridordan geçti. Etrafta görebileceği hiçbir kamera yoktu ama artık bunun aptalca bir fikir olduğunu anlamıştı. Geri dönmeliydi. Bu evde ölümden başka bir şey yoktu. Ölüm, çürüme ve küf. Ve karanlık.

Uzaklardan bir ses duyduğunda geri dönmek üzereydi. İlk başta, musluktan damlayan su sesi olabileceğini düşündü ama göğsü titreyerek koridora doğru temkinli bir şekilde ilerlerken, bunun başka bir şey olduğunu fark etti. Ding... ding... ding. Bodrum katına inen açık merdiven boşluğundan gelen müziğin yumuşak tınısı.

53

Georgie, merdiven boşluğundan karanlığa baktı ve titredi. Karanlık, rüyalarındaki gibi onu bekliyordu. Nemli ellerinin merdivenlerin altından yükseldiğini ve kendisine doğru yaklaştığını hissedebiliyordu.

Geriye sıçradı. Elbette saçmaydı. Karanlık hareket etmiyordu. *Aşağıda hiçbir şey yok,* dedi kendi kendine.

Birinci kata çıkan merdivenlere doğru geri yürüdü; bunun ötesinde sokak kapısı vardı. Attığı her adımda müzik daha da sessizleşiyordu. Altı adım geri gittiğinde neredeyse duyulmaz olmuştu. Merdiven boşluğunu geçip mutfak kapısında durduğunda aynı şey oldu. Yok denecek kadar kısık sesli bir müzik. *Kesinlikle bodrumdan geliyor.*

Parmak uçlarında ilerleyerek merdivenlerin en üst basamağında durdu. Alt basamak görünmüyordu, tamamen karanlığa gömülmüştü. Telefonunu aradı. Ekranın kilidini açmak için üç deneme yapması gerekti, parmakları doğru geçiş anahtarını bir türlü giremedi. Bunu yaptığında ise ek-

randan gelen ışık içler acısı bir şekilde zayıftı. *Kontörlü cep telefonları bir işe yaramıyordu!* Tüm e-postaları iPad'iyle hallettiğinden cep telefonu eski teknoloji ve kalitesiz LED ekranlıydı. Ne el feneri ne de kamerası vardı.

Georgie nefesini tutup tekrar dinledi. Melodi basitti, bir çocuk tekerlemesi gibi, ksilofonda birkaç küçük arpejle çalınıyordu, ama Georgie bu melodiyi tanımadı. Ara sıra düz bir notaya takılı kalıyor ve melodiye ürkütücü, ahenksiz bir etki veriyordu. *Ding, ding, ding...*

Tekrar etrafına baktı ama ev boştu; yukarıdan aşağıya kendisi kontrol etmişti. Eh, hemen hemen aşağı kadar... Girmediği tek yer bodrumdu.

Başını yavaşça çevirdi. Korkusunu bir kenara bırakıp, zayıf telefon ışığı ve titreyen bacaklarıyla o merdivenlerden inmesi gerektiğini bilerek tekrar karanlığa baktı. Gözlerini kapattı ama melodi çalmaya devam ediyor, aynı bozuk nota sinirine dokunuyordu,

Onlara karşı sahip olduğumuz korkuyu garanti eden çok az canavar var. Georgie dikleşti, kararlı ve hazırdı. Ding, ding, ding... Aşağıya ilk adımlarını atarken müzik çalmaya devam ediyordu.

Ancak dibe ulaştığında, melodi yavaşlamıştı. Notalar, artık sanki aynı melodinin parçası değildi, rastgele birbirini izleyen bir dizi bağımsız sesmiş gibi kopuk kopuktu. *Ding. Ding. Ding.* Georgie merdivenlerin alt basamağının olduğu yerde, nemli tuğlalarda elini gezdirerek bir elektrik düğmesi aradı. Bir yandan da elektriğin olması için dua ediyordu. Nihayet düğmeyi bulduğunda rahatlayarak ışığı açtı. Birden üzerinde sallanan tek bir çıplak ampulle bodrum aydınlandı,

loş ışık önündeki suyun üzerinde titredi. Su o kadar durgundu ki, dev bir ayna gibi görünüyordu.

Arkasında, olay yeri inceleme elemanlarının bodrumu güçlü ışıklarla aydınlattığı donanım hâlâ duruyordu, ama malzemeler gitmişti. Polis Alexia Elias'ın cesedini alıp olay yerini terk etmişti. Ama araştırmalarındaki her şey gitmemişti: Ölümün kokuşmuş kokusu yeraltı boşluğunda ikamet etmeyi sürdürüyordu.

Georgie güçlükle yutkundu. Alexia nasıl biri olursa olsun, yaşadığı son yer insanın üzerine üzerine gelen tuğla hapishaneydi.

Artık ışıklar yandığına göre, Georgie bodrumun ilk yirmi metresinin odanın geri kalanından daha yüksekte olduğunu görebiliyordu. Buradan sonra alt bölüme inen bir dizi basamak daha vardı ancak su, üst basamaktan sadece birkaç santim aşağıdaydı ve kasvetli alanın geri kalanını tamamen kaplıyordu. *Çok derin olamaz, herhalde.* Su, koyu renk, opak bir cam yüzey gibi tamamen durgundu. Georgie'ye, üniversiteden sonra bir sırt çantasıyla yaptığı üç aylık gezisinin kısa ve ürkütücü bir parçası olan, Yeni Zelanda'daki Waitomo Mağaraları'ndaki kara gölcükleri hatırlattı.

Göğsünün ürperdiğini hissetti. Son nota da bittiğinde, Georgie artık müziğin kaynağının ne olduğunu tahmin edebiliyordu.

Suyun karşısında, tuğla duvarın ortasındaki oyuğun içinde bir put gibi duruyordu.

Boğazı sıkıştı. Biri oyun oynuyordu.

Aklından olasılıkları hesaplayarak birkaç dakika volta attı. Üzerindeki ampul zayıf bir ışık yayıyor ve ön duvar

boyunca gölgeler oluşturuyordu. Georgie gölgelerden nefret ederdi. Gölgeler tehditti, ona musallat olan karanlığın temsilcileriydi. Bir karar vermesi gerekiyordu. Charlie'yi arayabilirdi ama bu ne işe yarayacaktı ki? Onun ne kadar garip biri olduğunu düşünürdü, büyük ihtimalle. Charlie, tıpkı Simeon'un gizli odasındaki fotoğraf gibi birisinin bir sebepten dolayı nesneyi oraya koyduğunu söyleyecekti. Zaten onlar da bu sebebi bulmak istiyorlardı. Bu da onların izlemesi için atılan bir başka ekmek kırıntısıydı.

Telefonunu kontrol etti. Zaten burada sinyal yoktu.

Öyleyse devam et, suyun içinden geç ve onu al, sonra da buradan çık.

"Tamam," dedi Georgie yüksek sesle, göğsü inip kalkarak. "Ayakkabılarla mı yoksa ayakkabısız mı?"

Beyaz Converse'ine baktı. Mahvolacaktı ve Li'nin onu almayı hatırladığını varsayarsa Londra'ya kadar soğuk, ıslak ayaklarla geri dönmek zorunda kalacaktı.

"O zaman ayakkabısız."

Georgie ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı, pantolonunu dizlerine kadar sıvadı. *Harika, Viktorya döneminde yüzmeye giden bir kadın gibi görünüyorum. Gördün mü? Bu epey eğlenceli.*

Ayak parmağını suya sokmadan önce cesaretini toplayarak birkaç kez daha volta attı. "Kahretsin, bu çok soğuk!" *Sakin ol, Georgie. Sadece emin adımlarla ilerle.*

Dişlerini sıktı, kendini hazırladı ve suya girdi. Ayağı ürkütücü bir hızla kayboldu, ardından ayak bileği ve baldırının çoğu.

"Kahretsin!"

Ayağını öne doğru sürttü. Aşağı bir basamak ve ondan sonra bir basamak daha vardı. *Paçalarını yukarı çekemeyeceği kadar derin.* Su şimdi kalçalarına kadar geliyordu. Gözlerini kapattı, pes etmeyi düşündü. *Waitomo Mağaraları'nda bacağı büyüklüğünde yılan balıkları vardı.* Uzakta, oyuktaki nesne parıldadı. Georgie, dondurucu su ve göğsünü kaplayan korkunun karışımıyla derin derin nefes alıyordu.

Nesnenin gözleri olduğuna yemin etti. *Beni izliyor.*

Geriye baktı, güvenli alanı sadece birkaç metre ötedeydi. Ama şimdi geri dönerse bu alanın ona ne gibi bir faydası olacaktı ki? Zaten neredeyse beline kadar bodrumdaki suyun içine girmişti. Geri dönerse başaramamış olacaktı.

Oh hayır, geri dönmüyorsun, Someday.

Georgie, ne kadar ıslandığına aldırmadan, mümkün olduğu kadar çabuk diğer tarafa geçmeye çalışarak uzun adımlarla suyun içinde yürüdü. Bir adım daha vardı; su artık tam beline geliyordu ama zemin düzgün olmasa da su aynı seviyede gibiydi: keskin kenarlardan ve bulanık kahverengi suyun gizlediği diğer her şeyden dolayı sendeleyip duruyordu. Her adımda daha da ıslanıyor ve üşüyordu. Sonunda, nefes nefese ve sırılsıklam bir halde suyun öte tarafına ulaştı.

Gördün mü? Bu o kadar da kötü değildi.

Yerinden çıkmış birkaç tuğladan oluşan oyuğa uzandı ve nesneyi aşağı alıp ışığa tuttu. Yıpranmış ve eskimiş, kırmızı elbisesi yırtılmış, iki siyah göz dışında yüzü solmuş, tahtadan bir oyuncak bebekti. Arkasında bir kez dönen bir anahtar vardı. Melodi tekrar yükseldi, daha yavaş ve zorlanarak. Bebeğin bir zamanlar sarı olan saçları kirlenmiş, keçeleşmiş ve soyulmuştu.

Georgie donakaldı, elleriyle bebeği kavradı. Melodi tekrar kesilince içini yeni bir korku dalgası kapladı. Göz ucuyla bodrumun yüksek kısmında bir hareket olduğunu gördü.

Başını çevirdi, yavaşça, öyle olmadığını bile bile bunun bir ışık oyunu olmasını dileyerek. *Karanlıktan korkma Georgie.* Dudağı titredi, içinde korku ve öfke çarpıştı, kolları ve bacaklarından yayılan dalgalarla buz kesti.

Elinor Fox, suyun kenarında bir kovanın yanında diz çökmüş merakla onu izliyordu, uzun sarı saçları boyalı oyuncak bebeğe benziyordu, gözlerini suya dikmişti.

"Merhaba Georgie. Seni burada görmek ne güzel."

Georgie yüzünü buruşturdu, bir cevap düşünmeye çalıştı ama aklına hiçbir şey gelmedi, sadece ciğerlerinden kaçan havanın ve göğsünde çarpan kalbinin sesi vardı.

"Kafedeki küçük toplantımızın iyi gitmediğini biliyorum," dedi Fox. Sesi sanki her yönden geliyormuş gibi tuğla duvarlarda yankılandı. "Ama ben arkadaş olmak istiyorum."

Fox'a bakmak için döndü. Suyun içinden koşarak ona gitme ihtimalinin ne olduğunu anlamak için yüzünü okumaya çalıştı ama hem ışık çok azdı hem de Fox çok uzaktaydı. Sadece diz çökmüş ve karşıya bakıyordu. *Ne istiyor?*

"Arkadaş olmak ister misin, Georgie?" Fox karşıya baktı ama bakışları mesafeli görünüyordu.

Georgie başka ne yapacağını bilemeden başını salladı. *Sadece beni bırak. Lütfen, bırak gideyim.*

"Konuş!" diye bağırdı Fox.

"Evet!"

Fox başını salladı. "Güzel." Çabucak ayağa kalkınca Georgie nefesini tuttu. "Bakıyorum oyuncak bebeğimi bulmuşsun."

Georgie elindeki perişan nesneye baktı. *Oyuncak bebeğin mi?*

"Yine de bu kadar ıslanmana gerek yoktu. Duvarın etrafında dolaşan bir çıkıntı var. Oradaki su sadece birkaç santim derinliğinde. Tabi, insanın ne aradığını bilmesi gerekiyor."

Dişleri takırdıyordu ama zayıf görünmemeye kararlıydı, bu yüzden hissettiği huzursuzlukla savaştı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Fox, sanki aklına gelmemiş gibi omzunu silkti. "Bilmem. Bazen bazı şeyleri hatırlamakta güçlük çekiyorum."

Bu sözlerinin ardından Fox kovayı devirdi ve kovanın içindeki su, bodrumdaki havuzun suyuna karıştı. Georgie tekrar bakındı ama su çok bulanıktı. *Bu da neydi böyle?* Fox suya bir şey koymuştu. Havuz tarafından anında yutulan ve ortadan kaybolan bir şey.

Dur. Yoksa...?

Fox, "Londra'dan Norfolk'a kiralık bir arabada bir aslan balığı taşımanın ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu. "Ben söyleyeyim, imkânsıza yakın. Öleceğini düşündüm ama Evian'la suyu doldurmaya devam ettim ve ufaklık, erkek arkadaşının akvaryumunda neşeyle yüzdüğü zamanlardaki kadar canlı!"

Georgie yutkunmaya çalıştı ama yapamadı, boğazı kurumuştu. Umutsuzca suya bakındı ama balık ortadan kaybolmuştu.

Fox, "Onların sadece güzel balıklar olduğunu düşünürdüm" diye konuşmasını sürdürüyordu. "Ama gerçekten ilginç canlılar olduklarını öğrendim. Bunu biliyor muydun? Buraya gelmeden önce onlarla ilgili her şeyi Wikipedia'da okudum. Yüzgeç ışınları oldukça zehirli. Şunu dinle." Fox telefonunu çıkarıp ekrandan okumaya başladı. *"Pterois zeh-*

ri insanlarda aşırı ağrı, mide bulantısı, kusma, ateş, nefes almada güçlük, kasılma, baş dönmesi, etkilenen bölgede kızarıklık, baş ağrısı, uyuşma, yanma hissi ve karıncalanma anlamına gelen parestezi, mide ekşimesi, ishal ve terleme gibi sistemik etkilere neden olabilir. Nadiren, bu iğneler uzuvların geçici felç olmasına, kalp yetmezliğine ve hatta ölüme neden olabilir."

"Ne kadar şaşırtıcı?"

"Ben..." Georgie sesini yükseltemedi. Boğazı şişmişti, nefesinin sıkıştığını hissediyordu. "Benim..."

Fox gülümsedi. "Evet, biliyorum." Georgie donakaldı. *Biliyordu. O arılara dikkat et*, demişti ayrılık sözleri olarak. "Anafilaksin var. Yani az önce okuduğum tüm bu şeyler muhtemelen geçerli değil. Anafilaktik şoka girme olasılığın daha yüksek ve sonra... şey, bekleyip görmemiz gerekecek. Belki boğulursun, bilmiyorum."

Georgie suyu tarayarak hareketsiz durdu. Kısa, kesik nefesler alıyordu ama şimdiden kan basıncının düştüğünü, görüşünün bulanıklaştığını hissedebiliyordu. Bacakları artık onu taşıyamayacak kadar güçsüzleşmişti. Uzak köşede, aslan balığının bir an için yüzeye çıktığını ve sıçradığını görür gibi oldu ama emin değildi. Her yerde olabilirdi; kendi ayaklarını bile göremiyordu.

Bir şey, herhangi bir şey söyleme isteğiyle başını kaldırıp baktı. Ama Fox çoktan merdivenlere yönelmişti bile. Tehditkâr bir şekilde arkasına baktı.

Fox, "Ben rakiplerle pek iyi anlaşamam, Georgie," dedi. "Ve sen, oldukça zeki olması gerekirken, aptalın tekisin."

Fox, elektrik anahtarına bastı ve Georgie karanlığa gömüldü.

54

Karanlıktan korkma.

Georgie hareket edemiyordu. Su belindeydi, ayaklarındaki ve bacaklarındaki tüm hisleri kaybetmişti. Burnundan alıp ağzından vererek nefes almaya odaklandı, panik dürtüsünü bastırmak için savaşırken vücudundaki her kas gerildi. *Sakin kalmalısın. Panik yaparsan, aşırı derecede hızlı ve derin nefes alırsın.*

Telefonunun ekranından gelen ışığın, onu çevreleyen zifiri karanlığa etkisi olmuyordu. Fox ışığı kapatıp gitmiş, *onu burada yalnız bırakmıştı.* Karanlıkta...

Karanlıkta!

Aklına başka bir düşünce geldi: Fox başından beri oradaydı, gölgelerde durmuş onun ayakkabılarını çıkarıp suda ilerlemesini izlemişti. Ama Georgie onun dengesiz biri olabileceğini önceden hissetmişti zaten.

Önünde bir yerlerde dönüp duran aslan balığı da hiç şüphe yok ki bu yabancı ortamda, yeterince oksijeni olmayan

buz gibi suda panik halindeydi. Belki şoktan ölecekti. Georgie gözyaşlarını tuttu. Tutunabileceği tek dal buydu. Balık ölebilir ve o da suyun diğer tarafına geçebilirdi.

İçinden çığlık attı. *Mantıklı düşün!* Gözlerini kapadı, Martin'in ışığı kapatmadan hemen öncesindeki açgözlü gülümsemesinin görüntüsünü zorla uzaklaştırdı ve evini düşündü. *Bir süpermarkette birini kaybettiğinizde, ikiniz mi yoksa sadece biriniz mi hareket halinde olursa birbirinizi daha hızlı bulursunuz?*

Her iki insan da hareket ederse daha hızlıydı ama onun bir seçeneği yoktu. Suyun diğer tarafı yirmi metre kadar uzaktaydı, belki daha azdı. Pantolonunu indirdi, suyun içindeki elleri titriyordu, pantolonun kumaşı aşırı inceydi. *Neden kot pantolon giymedim ki?* Aslan balığının yüzgeçleri sert, iğne keskinliğinde mızraklardı. Tehdit edilirse veya sıkıntıya düşerse, ki bu durum kesinlikle öyleydi, Hemingway algılanan herhangi bir tehlikenin yakınında şiddetle titreyecek ve dikenlerinin potansiyel yırtıcıyı etkisiz hale getirdiğinden emin olacaktı. Georgie'nin vücudu zehirdeki nöromüsküler* toksinlere anında tepki verecekti. Bağışıklık sistemi aşırı hızlanacak ve vücudunu histaminle** dolduracaktı. Akciğerleri şişecek, nefes alması neredeyse imkânsız hale gelecekti. Hatta nöbet bile geçirebilirdi.

Fox haklıydı: Eğer devrilip düşerse, felç olursa bir dakikadan kısa sürede boğulurdu.

"Haydi, hareket et!" diye emretti kendi kendine.

Yakınlardaki küçük bir su sıçraması onu durdurdu ve neredeyse iradesinin tamamen yok olmasına yol açtı. Sadece

* Hem sinirlerin hem de kasların etkilenmesi hali. (ç.n.)

** Vücudumuzdaki bağışıklık sisteminin tepki göstermesini sağlayan bir salgıdır. (ç.n.)

birkaç metre ötedeydi, artık yok. Suyun yüzeyinde ona doğru gelen bir yüzgeç mi vardı? *Aman Tanrım, aman Tanrım!* Titreyerek, kendine bile hayrı olmayan telefonun ışığını sesin geldiği yöne doğru tuttu ama daha ileriyi görmek bir yana bacaklarının etrafındaki suyu bile göremiyordu.

Suyun içinde tekmeler atarak koşmayı düşündü. En büyük umudu buydu.

Sonra başka bir ses dikkatini çekti. Merdiven boşluğunun tepesindeki kapının sesi ve tuğla duvara yansıyan bir ışık.

Bir ses, "Georgie?" diye seslendi.

Kalbi birkaç kere hoplar gibi oldu. *Olabilir mi?*

"Li!" diye seslendi.

Li merdivenleri zar zor inmeye başladı. "Burada ne halt ediyorsun?" Ev arkadaşı onun içinde bulunduğu tehlikeden habersiz, yarı gülerek yarı ciddi bir sesle sormuştu.

Georgie, "Merdivenlerin altında, solda bir elektrik düğmesi var!" diye bağırdı.

Ampul canlanmadan önce birkaç dayanılmaz saniye geçti. Cılız ışık altında Georgie, Li'nin huşu içinde bodruma bakındığını, sonra uzak uçta beline kadar su içindeki Georgie'yi fark ettiğini gördü. Şaşkınlığı gitmiş, yüzünde kafası karıştığını belli eden bir ifade belirmişti.

Li, "Bu halka açık bir havuz mu?" diye sordu. "Bikinimi unuttum da."

Georgie, "Suda bir aslan balığı var!" diye çıkıştı. "Küçük bir futbol topu boyutundan biraz daha büyük, siyah beyaz çizgili ve çok sayıda yüzgeci var. Dışarı çıkabilmem için nerede olduğunu bilmem gerek!"

Li, bilgiyi algılamaya çalışırken gözlerini kırpıştırarak

tereddüt etti. Öyle ki Georgie bir an onun, bütün bunların bir şaka olduğunu varsayarak kahkahayla gülebileceğini düşündü.

"Anafilaksi!" diye haykırdı Georgie çaresizce. "Arı sokması, hatırladın mı? Bir aslan balığı tarafından sokulduğumda da aynı şey!"

Li'nin jetonu düştü. Kenara atladı ve telefonunun ışığını suyun yüzeyine tuttu.

"Birkaç adım ileri git," diye talimat verdi Li. "Bulunduğun yerde sürekli dolan."

"Ama bence..."

"Sadece yap!"

Georgie, her an bacakları bükülecekmiş gibi hissetse de söyleneni yaptı. Bacakları acınası bir haldeydi, vücudunu destekleyecek donanıma sahip değillerdi.

"Sadece sesime konsantre ol," dedi Li ona. Konuşma tarzında güven verici bir şey vardı; Georgie'nin daha önce duymadığı bir sakinlik. Her ne ise, bunun için minnettardı. Bu onu hayatta tutabilirdi.

"Birkaç adım daha," dedi Li, havuzu kontrol etmek için diğer tarafa geçerek. Georgie ayaklarını sürüyerek ilerledi, ilerleme ıstırap vericiydi ama her küçük adımla güvenli ortama bir adım daha yaklaşıyordu ve Li ile yön belirleyerek tepki verebiliyordu, eğer...

"Orada!" Li uzak köşede, arkasında bir şeyi gösteriyordu. Aslan balığı su yüzüne çıkmış olmalıydı, Georgie göremese de bunu düşünecek zamanı yoktu: Çünkü balık onun arkasındaysa, o zaman...

"Koş!" diye bağırdı Li.

Georgie, kendini suya atarak, her yere su sıçratarak koştu. Taş zemin ayaklarını kesiyor ve bacaklarına acı dolu şok dalgaları acı gönderiyordu, ama umurunda değildi. Neredeyse varmak üzereydi, neredeyse Li'nin uzattığı eli tutma üzereydi ki bir şeyin üzerine bastı. Bunun etkisinde kurtulmaya çalışırken bacakları boşaldı. *Bu muydu?* Georgie, başı önde, kolları işe yaramaz bir şekilde dört bir yana sallanarak suya düştüğünü hissetti. Bunu başaramayacaktı. Alexia Elias gibi bu bodrumda ölüp gidecekti. Fox kazanacaktı.

Elleri havuz yatağını ve taşların pürüzlü kenarlarını hissederken ağzında pis suyun tadını aldı. Kum ve çamur midesini doldurdu. Nefes alamıyordu, nefes alamıyordu. Panik onu ele geçirdi. Beyni boşaldı.

Tam bayılacağını düşünürken başka bir şey oldu. Kollarının altında onu çeken eller vardı. Suda bir kargaşa vardı, biri bağırıyordu ve ardından başı sudan dışarı çıkınca havayı hissetti. Li sudaydı ve onun gövdesine sarılmıştı. Georgie'yi merdivenlerden yukarı çekti ve bir saman balyası gibi yana fırlattıktan sonra yanına çöktü.

Oksijen açlığı çeken Georgie öğürerek çamurlu suyu kustu. Vücudunun her santimi acıyor, ciğerleri yanıyormuş gibi hissediyordu.

Ama rahatlama sarhoş ediciydi. O yaşıyordu.

Üzerinden sular damlayan Li doğruldu, Georgie'ye doğru dönüp elini onun üzerine koydu. Gülerek, "Kahretsin! Sadece etrafa bir göz atacaksın sanıyordum," dedi.

"Üzgünüm," dedi Georgie nefes nefese, ama konuşmak acıtıyordu. "Sonunda ne olduğunu bilmiyorum."

"Bence bayıldın."

"Onun üzerine bastığımı sandım. Her şey üzerime çökmüş gibi hissettim."

"Panikledin. Bunda utanılacak bir şey yok."

"Teşekkür ederim. Tanrı'ya şükür arkamdaki balığı gördün."

"Görmedim." Li gülümsedi. "Lanet şeyin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

55

Priest geri çekildi ve mektuptaki adresi kontrol etmeden önce önündeki binaya baktı. Adres doğruydu ama Jack Oldham neden terk edilmiş bir tiyatroda buluşmak istemişti ki?

Yeni Tiyatro aldatıcı bir isimdi; ne yeni ne de tiyatro olarak tanımlanabilirdi. En azından artık. Bir dizi çatlak basamak sahneye konmuş eski oyunların posterleriyle dolu dört kapıya çıkıyordu. Muhtemelen birileri bu sanat kalıntısı için bir mabet yaratma zahmetine girmişti, ancak duvara ilişti-rilmiş planlama duyurusuna bakılırsa tiyatronun yeniden canlanması pek mümkün görünmüyordu. Gelecek yıl bu zamanlar burası apartman olacaktı.

Durumu değerlendirdi. Jack'le yaptığı diğer tüm görüşmeler hep halka açık ortamlarda olmuştu, ancak Elias Vakfı için işler çok kötüydü. Bir cinayet ve yolsuzluk oyununda yirmi dört saat uzun bir zamandı. Belki işler yeniden değiş-

mişti ve Jack daha temkinli davranıyordu. Ancak herhangi bir yerdeki sessiz bir bar kesinlikle daha iyi bir seçenekti.

Kapıları ittiğinde en sağdakini açık buldu. Menteşeler gıcırdadı ama kapı ile çerçevesi arasındaki posterlerdeki yırtıkları görebiliyordu, bu da daha önce buraya birinin geldiğini gösteriyordu. Girişte iki tozlu bilet gişesi ve bir sürü örümcek ağı buldu. Halı yırtılmıştı ve beton zemin çöple kaplıydı: polistiren bardaklar, biletler, cips paketleri, kâğıtlar ve el ilanları her yere saçılmıştı.

Üzerindeki tiyatro görevlisi şapkası dışında çıplak olan bir vitrin mankeni, tezgâhlardan birinin arkasından Priest'e bakıyordu.

Mektup, sıra ve koltuk numarasına kadar oldukça belirgindi ve Priest tedirgin olmaya başlamıştı. Jack bu toplantıyı ayarlamış olsaydı, onunla fuayede buluşurdu. O bir oyun yazarı değil, meşgul bir adamdı. Biri oyun oynuyordu ve Jack Oldham değildi.

Priest kaşlarını sildi, tedirgindi. Telsizle konuşarak destek aldığı zamanlar olmuştu. İzlenecek prosedürler olmuş ve sonucunda bir yardım gelmişti. Ama şimdi kendi başınaydı. Priest arkasına baktı. Önünde tehlikeler vardı ama riski alması gerekiyordu. Simeon için. *Artık geri dönüşü yoktu.*

Temkinli adımlarla ilerledi. Kullanımdan kalkması gereken sağdaki bir dizi merdiven solmuş tabelalara göre tiyatronun balkonuna çıkıyordu. Koltuklar ilerideydi, görünüşe göre bir bar alanının ötesindeydi.

Barın kapısını açınca önündeki ani hareketle eğildi. Yüzünü korumak için kollarını kaldırarak geriledi. Önündeki bar kapı çarparak kapanınca gürültüsü binada yankılandı.

Toparlandı, sadece bir güvercindi. Aptal kuş, açılır açılmaz kapıdan içeri girmiş ve çatıdaki bir delikte gözden kaybolduğu fuayeye uçmuştu.

Bu işler için çok yaşlandım.

Priest kapıyı tekrar açarak bar alanına girdi. Tavandaki avize çalışıyordu, ancak ışıkların sadece yarısı yanıyordu. Yananların da birçoğu belirsizce titreşiyor ve odaya kasvetli, hayaletimsi bir atmosfer veriyordu. Bar yağmalanmıştı, rafta sadece toz kaplı birkaç şarap şişesi duruyordu, içlerinde de hâlâ birkaç damla şarap vardı. Köşede aletler ve çarşaflarla kaplı bir merdiven vardı. Görünüşe göre birisi bir ara binayı onarma fikrine kapılmış ama muhtemelen bunun ne kadar devasa bir iş olduğunun farkına vararak vazgeçmişti.

Etrafına bakındı: yaşam belirtisi yoktu ve toplantı saatine tam vaktinde gelmişti. Dilini şaklattı ve Elinor öfkeyle paramparça ettikten sonra misafir yatak odasının durumunu düşündü. Onunla ilgili kararını bir türlü veremiyordu, mesajlar çok kafa karıştırıcıydı. Georgie haklı mıydı? Şeytan Kapısı'ndaki kız o muydu? Bu onu katil mi yapar mıydı? Yaparsa, nedeni neydi?

Omzuyla dayanana kadar koltuklara açılan kapı yerinden kıpırdamadı. Sonra korkunç bir gıcırtıyla kapı açıldı ve tökezleyerek ana tiyatroya girdi. Burası bardan bile daha loş bir şekilde aydınlatılmıştı. Duvarların etrafında turuncu renkte parıldayan birkaç düzine sahte mum ışığı kenarlara zayıf ışık saçıyor ve koltukların orta kısmını kara bir delik gibi gösteriyordu. Perde inmişti ve tiyatronun ne kadar küçük olduğunu fark etti: en fazla birkaç yüz koltuk vardı. Balkondaki koltuk sayısı ise bundan daha azdı.

Priest koridorda yürüdü, döşeme tahtaları her adımıyla gıcırdıyordu. Havada bayat bir koku asılıydı, küf ve çürümüşlük kokusu. H sırasına ulaştığında, tam ortada, dümdüz ileri bakan, elleri kucağında ve omuzları dimdik oturan biri olduğunu gördü. Kim olduğunu göremeyecek kadar karanlıktı ama şeklin Elinor Fox olamayacak kadar iri olduğu belliydi.

Etrafına bakındı, ancak bu ışıkta bir mankenden ayırt edilemeyecek şekilde koltukta oturan kişi dışında, tiyatronun tek sakini oydu.

Sahneye sağdan girin...

Priest sıra boyunca ilerledi. Yanındaki koltuğa oturana kadar adam kıpırdamadı, ondan sonra başını yavaşça çevirdi ve kanlı, çökük gözlerle Priest'e baktı.

"Mesajımı almışsınız," dedi boğuk bir sesle.

"Aldım. Sağduyulu davranmanız çok akıllıca," dedi Priest. "Tabii ki bu koşullarda başka türlü buluşamazdık."

"Doğru," diye onayladı adam. "Diğer tarafın avukatı olmanız falan filan."

Priest tekrar döndü ve Dominique Elias'ın bakışlarıyla karşılaştı. Yüksek Mahkeme önünde karşılıklı konuşmalarından bu yana on yıl yaşlanmış gibiydi. Yüzü gergindi, yanakları çökmüş, teninde hafif bir sarılık belirmişti.

"Peki şimdi ne olacak?"

Dominique güçlükle yutkundu. İlk başta cevap vermedi. Bunun yerine, başını tekrar sahneye çevirdi. Perdeye bakarken huzur içinde görünüyordu. Belki de zihninde, gözlerinin önünde büyük değer taşıyan bir oyun sergileniyordu; işitilmeyen bir melodiye ritmik olarak başını sallıyordu.

"Bu tiyatroyu çocukluğumdan hatırlıyorum," dedi soğuk

bir şekilde. "Renk ve kültürle dolu harika bir yerdi. Oysa şimdi bak. Bir harabe. Tüm oyuncular, tüm seyircilerle birlikte öldü."

"Alexia'ya olanlar için üzgünüm," dedi Priest, ona odaklanmaya çalışarak. "Şüphesiz büyük bir şok oldu."

Dominique başını sallayarak onayladı, ancak Priest'in söylediğini anlamış gibi görünmüyordu. Bacak bacak üstüne attıktan sonra döndü, düşünceli ve dikkatli gözlerle Priest'e baktı.

"Buraya gelmekten başka bir seçeneğim yoktu, Bay Priest."

"Her zaman bir seçenek vardır, Dominique."

Dominique güldü. "Bunun bir yanılgı olduğunu ikimiz de biliyoruz. Kendimizi özgür sanıyoruz ama aslında nadiren özgürüz."

"Beni buraya davet ettiniz."

"Ben mi? Hayır, hayır. Ben size bir mesaj gönderdim, ama *benim* davetim üzerine burada değilsiniz."

Priest arkasına doğru baktı. *Sen değilsen o zaman kim?* Bir yerlerden hafif bir esinti geliyor, her seferinde solgun ışık düzensizce titriyordu. Öne doğru eğildi, aniden yarı karanlık ortamın, gergin, sessiz ortamın farkına varmıştı.

"Onunla konuştum, biliyorsun," diye mırıldandı Elias.

"Kiminle?"

"Kukla ustasıyla. Hepimizi kontrol eden kişiyle."

Priest tereddüt etti. *O mu?* "Peki ne dedi?

"İplerdeki çekişi görmezden gelirsem ne olacağını söyledi."

Dominique, kendi dünyasına dalmıştı. Koltukta neredeyse iki büklüm oturuyordu. Nefesi ağırlaşmıştı ve yorgundu.

Priest, sanki konuşursa Elias paramparça olacakmış gibi sessizliği bozmaktan korkarak bir açıklama bekledi. Elias bir şey söylemeden doğruldu ve Priest'in gözlerinin içine baktı. Çökük gözleri zar zor görünüyordu.

"Sakıncası yoksa. Ben perdeyi açarken burada bekler misiniz? Bu ürkütücü ışık altında dahi olsa sahneyi bir kez daha görmek bana büyük bir keyif verecek."

"Bir sakıncası yok."

Dominique koltuktan kalkarken, Priest dikkatle onu izledi; İlk başta ayağa kalkmakta zorlanıyor gibiydi, sanki bir şey ona acı veriyordu. Sahneye doğru sendeleyerek gitti ve bir kapının arkasında kayboldu. Dakikalar sonra, Dominique nefes nefese ama belli ki yaptığı işten memnun olarak perdenin arkasında yeniden görünmeden önce perde ıstırap verici bir yavaşlıkla açıldı.

"Muhteşem," dedi etrafına hayranlıkla bakarak. Priest koltuğunda kıpırdandı. Midesine bir huzursuzluk hissi yerleşmişti. *Bir şeyler yanlıştı. Bütün bunlarda çok yanlış olan bir şeyler vardı.* Dominique sahnenin ortasından, "Eskiden en çok kukla gösterilerini severdim, Bay Priest," dedi. "Kukla ustası olan sahibi tarafından hareket ettirilen sığıntılar olmalarına rağmen onların canlıymış gibi görünmelerini sevdim. Biz de kuklalar gibiyiz, Bay Priest, siz ve ben."

Priest kollarını başının arkasına alarak arkasına yaslandı ve yaşlı adamın sahnede hoplayıp sıçrayarak gezinmesini izledi. Sahnenin her tarafını çocuksu bir merakla incelediğini görmek üzücü bir manzaraydı. *Amacını unuttu.* "Ben kendimi kukla gibi hissetmiyorum, Dominique," diye seslendi Priest. "Kontrolün bende olduğunu hissediyorum."

"Ah, şüphesiz haklısın. Bir kukla gibi kontrolün sizde olduğunu hissediyorsunuz. Ama *gerçekten* kontrol sizde mi? Şüpheliyim. En azından benden daha fazla değil."

"Bana Julian'dan bahset, Dominique. Onu kim kontrol ediyor?" Dominique içini çekti ve kollarını iki yana açarak umutsuzluk içinde tavana baktı. "Oğlum. Gerçi bunu duymak sizi şaşırtabilir ama onu seviyorum Bay Priest. Oldukça yüksek bir meblağ ödeyerek annesinin geçimini sağlıyorum ve onun gelişimini dikkatle takip ediyorum. Sonuçta o benim kanımdan biri. Umursamadığımı düşünme hatasına düşmeyin."

"Simeon'un evinde Dominique'in bir resmini bulduk. Julian'ı 1989'da Alexia'yla birlikte terk ettiğiniz Norfolk'taki eski evinizin dışındaki bir yamaçta dururken gösteriyordu. Biri bu resmi bir araya getirip bulmamız için bize bırakmıştı. O siz miydiniz?"

Dominique sahnenin ortasındaki pozisyonunu yeniden almıştı ve yukarıdaki balkona bakıyordu. Sanki her an şarkı söylemeye başlayacakmış gibi görünüyordu. Priest dikleşti, kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Kim o, Dominique? Kukla ustan kim?"

Ev sahibi, çantayı taksinin arkasından çıkardı, sürücüye bahşiş vermeden ödeme yaptı. Kaşını silmek ve Yeni Tiyatro'nun girişine hayranlıkla bakmak için durdu. Sağdaki son kapı zaten aralıktı ki bu iyiydi. İşler yolundaydı.

Ev sahibi çantayı sağ omzunun üzerine attı ve fazla ses çıkarmamaya dikkat ederek içeri süzüldü. Gelişinin, Priest

ve Elias'tan beş dakika sonra olması gerekiyordu, ancak biri veya ikisi hâlâ yerlerini almamış olabilirdi, bu yüzden şimdilik biraz sağduyulu olması gerekiyordu.

Fuaye görünüşe göre tuhaf manken dışında boştu. Ev sahibi, balkona giden merdivenleri kullandı, ancak halka açık alana gelmeden durdu ve orada olduğu bilinmiyorsa gözden kaçırılması kolay olan küçük bir kapının kilidini açtı. Tiyatronun hâlâ kime ait olduğunu bulmak Sahte bir sanat projesi adına pazarlık yapmak uzun zaman almıştı.

Ev sahibi küçük odanın içinde, kontrol panelinin arkasına, daha doğrusu onlarca yıl önce iflas ettiğinde tüm ekipmanlar yağmalansaydı kontrol paneli olacak yere oturdu. Ev sahibi, opak bir pencereden aşağıdaki tiyatroya, Priest ve Elias'ın oturması gereken koltuklara baktı. Avukat çok itaatkâr bir şekilde koltuğundaydı ama Elias sahnedeydi, orada öylece duruyordu, sanki başroldeymiş gibi perdeyi açmıştı.

"Ah, ne kadar mükemmel," diye mırıldandı ev sahibi. "Ne kadar mükemmel."

Uzanıp çantanın üst kısmını açtı ve sonra aşağıda neler olduğunu duymak için pencereyi birkaç santim kaldırdı, kameranın görebileceği açıyı ayarlayarak kontrol masasının üzerine bir iPhone yerleştirdi. Kayda başladı. Ses boğuk çıkacaktı, hatta Elias bağırmadıkça muhtemelen hiç ses olmayacaktı ama ev sahibi, Elias ve Priest'in söylenen yerlere oturmama ihtimaline karşı tiyatronun her yerine kayıt cihazları yerleştirmişti. Ve mikrofonlar çoktan çalışmaya başlamıştı.

Elias itirafını yaptığında bunu bütün dünya öğrenecekti.

56

Priest, kelimenin tam anlamıyla Dominique'in kendi oyununu sahnelendiği hissine kapıldı. Dominique'in kafası karışmış gibiydi, durmadan elleriyle oynuyordu, gerçekten nasıl duracağını bilemiyordu. Bir şey bekliyordu ama ne?

Nihayet konuşmaya başladı. Önceleri sessizce konuşuyordu, bu yüzden Priest duymak için öne eğilmek zorunda kaldı ama sonra sesi tiyatroyu dolduracak ve söylediklerinin tuhaflığı, soyulan duvarlarda aksederek yüzlerce kez tekrarlanacak kadar yüksek bir sesle devam etti.

"Kızıma ilk kez beş yaşındayken tecavüz ettim," dedi titrek bir sesle. "Alexia'nın değil, başka bir kadının kızıydı. Yetiştirmem için bana teslim edilmişti ama ben bu ayrıcalığı kötüye kullandım. Onu bodruma götürüp oyuncak bebek gibi giydirdim ve bir süre oynadık... şeyden önce." Elias'ın sesi kesildi, gözleri yaşlarla doldu. Boğazını temizledi, neredeyse öğürecekti. Her tarafı titriyordu. Elias devam etme-

ye çalışırken Priest'in gözleri panikle irileşti. "Ben bir pedofilim, çocuk istismarcısı. Ahlaksızın tekiyim. Hastayım. Ama tamamen insanlıktan yoksun değilim. Sevebiliyorum, kızımı sevdiğim gibi. Aynı şekilde oğlumu da hâlâ seviyorum ama arzularımı kontrol edemiyorum ve kendimden iğreniyorum. Kızım Elinor, her yönden mükemmeldi," diye devam etti Dominique. Onlarca yıllık suç ağzından dökülmeye başlamıştı.

Priest koltuğu sımsıkı kavramış, önünde gelişen monolog karşısında büyülenmiş, öylece bakakalmıştı. *Kahretsin, Georgie haklıydı. Elinor, Şeytan Kapısı'ndaki kız. Bu yüzden kafası karmakarışık.*

"Bir gün Elinor bizden kaçtı. Benden kaçtı." Yaşlı adamın yüzünden yaşlar süzülüyordu ama bu yaşlarla savaşıyordu. Görünüşe göre içindeki iblisleri kovmaya kararlıydı. *Bu hiçbir işine yaramayacak, Dominique.* "Eşim Alexia ne yaptığımı, neler yapabileceğimi biliyordu. Ama beni durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Hatta... hatta bazen yardım bile etti. Biz... aynı... ihtiyaçları paylaşıyorduk, bilirsin. Bu ihtiyaçlar farklı şekillerde karşılanıyordu, ancak aynı kökten ortaya çıkıyordu. Ama Elinor'a iyi baktık. Yıkandı, iyi beslendi, oyuncaklar verildi ve televizyon seyretti. Ona kitap okuduk, onunla oynadık, çocuk olmaktan mutluydu. Karşılığında tek istediğimiz, onu oyuncak bebek gibi giydirdiğimizde söyleneni yapmasıydı."

Priest için bu kadarı yeterliydi. Duyduklarına inanamamanın yarattığı şok ve öfke ile ayağa kalkıp sahneye yöneldi.

"Bu kadar yeter, Dominique!"

Dominique paniklemiş görünüyordu. Sanki Priest ona

ulaşmadan önce her şeyi bir an önce anlatmak istercesine gitgide artan bir hızla konuşmaya başladı.

"Tome'de gün batımına karşı suya bakardım. Huzur bulabileceğim tek yer orasıydı. Hâlâ kulağımda çınlayan sesini, ağlamasını duyabiliyorum. Aklımdan çıkmıyor. Gitmek istediğim yer orası. Güneşin suyun arkasında battığı yer. Beni oraya götür. Güneşin battığı yere..."

Priest neredeyse sahneye çıkmış onun karşısına gelmişti. "Dominique!"

Hepsi yerine oturmuştu. Bütün mesele intikamdı. Dominique'in, Alexia'nın yardımıyla kızına yaptıklarının intikamı. Simeon, Alexia'yı mahvedecekti ama o bunu yapmaktan vazgeçince öldürüldü. Sonra plan genişledi. Azmettirici sadece Elias'ın mahvolmasını değil, onların ifşa olmasını istiyordu.

Görmedim, duymadım, söylemedim.

Ve şimdi itiraf yapılıyordu, yargılanması çok yakındı.

Dur bir dakika! Bunu duymam için beni bu tiyatroya davet eden Dominique değildi. Bunu başka biri yaptı. Priest dengesini kaybetti, bacağını koltukların arasına sıkışınca öfke ve acıyla bağırarak öndeki sıranın üzerine doğru dengesini kaybetti.

Sonra bir çatırtı oldu ve Priest yere düştü.

Ev sahibi, bir gün önce monte ettiği MacBook'a takılan kulaklıklardan kaydı dinliyordu. Ön sıradaki bir koltuğun altında bir mikrofon vardı ve Elias itirafını, tıpkı ev sahibinin söylediği gibi, yüksek sesle ve net bir şekilde yapmıştı.

Çantadan tüfeği çıkardı. Elias, ev sahibinin beklediğinden daha uzaktaydı ama yine de kabul edilebilir bir menzil içindeydi. Bununla birlikte, Elias'ın sahnedeki düzensiz hareketleri görevi zorlaştırıyordu.

Ev sahibi, penceredeki boşluktan destek alarak tüfeği yerleştirdi ve avukatın kafasının arkasındaki görüntüye baktı. Menzili ayarladı ve amacına odaklandı. Aslında Charlie Priest'in kafasını uçurmayı da çok isterdi, ancak her ne kadar Elinor'un, Priest'in dairesine birden fazla kez gittiğini görmüş olsa da plan bu değildi.

Ev sahibi silahı, Elias'ın uzaklara, doğruca kontrol odasına baktığı sahneye doğru silahı yöneltti. Elias bulunduğu yerden onu göremezdi, değil mi?

Ev sahibi sinirlendi. Priest ayağa kalkmış, sahnenin karşısında bağırarak itirafı kesiyordu. Şu her şeye burnunu sokan piç kurusu birkaç dakika daha kendini tutamaz mıydı?

Ev sahibi nişan aldı, bu işin planlanandan daha erken bitirilmesi gerekiyordu, neyse ki bütün sosyal medya kanallarında birkaç saat içinde hızla yayılacaktı ve Elias'ın kaderinin ne olacağını izleyecek kadar kayıt aldı.

Priest kollarını sallayarak sahneye doğru ilerliyordu. Ya şimdiydi ya da hiç.

Bu Elinor için!

Mermi namludan çıkıp hedefine ulaşana kadar havada hızla giderken tüfek geri tepti. Priest zaten yerdeydi ama Elias ayağa kalkıyordu! Mermi omzuna isabet etmiş ve onu geriye doğru savurmuştu ama bu ölümcül bir atış değildi.

Panikle ev sahibi tekrar nişan aldı.

* * *

Dominique geriye doğru uçarken Priest şaşkınlıkla izledi. Ne olduğunu hemen anladı. Genç bir polis memuru olarak Kent'teki Ulusal Polis Ateşli Silahlar Eğitim Merkezi'ndeki altı aylık eğitimden sonra, silah sesinin neye benzediğini biliyordu.

Koltuğun arkasına eğildi ve ateş edilen yere baktı. Balkonun üstündeki kontrol odası. Kahretsin! Silahın dışarı çıktığını ve atıcının daha iyi bir görüş elde etmek için öne doğru eğildiğini görebiliyordu.

Arkasında Dominique'in yere yığıldığını duydu.

Sonra, yanındaki koltuktan bir kurşun daha sekince Priest iyice yere eğildi. Ateş edecek bir şeyi yoktu ama *ateş eden kişi beni vurmak isteseydi şimdiye kadar vururdu.* Dördüncü el ateş sesi bu sefer daha uzaktan geldi. Priest koltukların arasından olan biteni görmeye çalıştı, ama imkânsızdı.

Duvarda donuk bir çıkış levhasının asılı olduğu koridora doğru sürünmeye başladı ama çok geç olduğunu biliyordu. Kapıya ulaştığında tetikçi çoktan gitmiş olacaktı.

57

Priest kontrol odasına gittiğinde, tahmin ettiği gibi tetikçi, arkasında boş silahı ve çantayı bırakarak gitmişti.

Kahretsin!

Sahneye dönüp baktı. Dominique'in vücudu arka duvara yaslanmıştı, sahne zemininde bir kan izi vardı. Priest bir tuzağın tam ortasına düşmüştü. Dominique suçlarını itiraf etmiş ve Priest de tanık rolünü oynamıştı. Pedofil haklıydı: ikisi de kuklaydı.

Ama kukla ustası kim?

Telefonu çalıyordu. Diğer uçta Rowlinson'un olduğunu görünce cevap verdi.

"Priest?" Rowlinson'un sesi endişeli geliyordu. "Simeon'un toksikoloji raporu laboratuvardan geldi."

"Ve?"

"Simeon nefesi kesildiği için ölmemiş. CO_2 tutulmasından ölmüş. Boğulmuş, ama biri başını streç filmle sardığı

için değil; ağzında bulduğumuz parça bizi yanıltmak için oraya konmuş olmalı."

"CO2 tutulması," diye tekrarladı Priest, aklı hızla çalışıyordu. "Kendi nefesiyle zehirlendiğini söylüyorsun. Hava geçirmez bir odada falan mı?"

"Yani ölüm anı, katil onu yakaladıktan saatler hatta günler sonra olabilir."

"Ah, kahretsin." Yerde bir yığın halinde duran çantaya bakarken aniden durumun vahameti Priest'in kafasına dank etti. *Bunu daha önce bir yerde görmüştüm.*

Rowlinson hızlı hızlı konuşmaya devam ediyordu. "Bu, *The Real Byte* ekibinin tüm mazeretlerinin uçup gittiği anlamına geliyor!"

"Tiff, Dominique Elias gözümün önünde vuruldu."

"Ne? Onu kim vurdu?"

Aniden Priest, o çantayı gördüğü yeri hatırladı ve her şey yerli yerine oturdu. *İlk gün mahkemedeydi.* Simeon ve Alexia'yı öldürenle aynı adam. Karl Jones, derginin teknik müdürü."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü çantasını burada bırakmış."

Karl Jones, sahip olduğunu bile bilmediği gözeneklerinden çıkan terden sırılsıklam olmuştu. Silahı ve çantayı bırakmak planda yoktu ama lanet olası avukat beklediğinden çok daha hareketliydi. Silah sesini duyunca onun yere sineceğini sanmıştı ama sinir bozucu piç kontrol odasına ulaşmaya çalışmıştı.

En azından telefonu ve MacBook'u kurtarmıştı. Kanıta elindeydi, şimdi doğru dengeyi yeniden sağlayabilmek için ihtiyacı olan tek şey çocuktu.

Kurye şimdiye kadar kasayı taşımak üzere yola çıkmış olmalıydı.

Julian'ı, tiyatronun köşesine park ettiği Ford Mondeo'nun bagajında, ilaçla uyutulmuş halde bırakmıştı.

Onu almak kolay olmuştu. Karl, ona amcası olduğunu söylemiş ve annesinden geldiğini söyleyerek sahte bir mektup vermişti. Mektubu okumamıştı bile! Neyse ki, çocuk pislik babası kadar beyinsizdi.

"Julian, annenle postanede çalışıyorum. Benim adım Karl. Ne yazık ki annen hastalandı ve seni alıp hastaneye götürmemi istedi. Tüm eşyalarını aldın mı?"

Karl sürücü koltuğuna geçti ve MacBook'u yanına fırlattı, sonra telefonu cebine koydu; motoru çalıştırmak için el yordamıyla anahtarları buldu. Julian'ın bulunduğu bagajdan boğuk bir ses geliyordu: elleri, bacakları ve ağzı bantlıydı. Karl onu içeri attığında yüzü ağlamaktan kıpkırmızı olmuş ve burnu akmıştı.

"Kişisel bir şey değil," demişti Karl, bagajı kapatmadan önce. "Baban Elinor'umu hiç sevmedi. Sevdiğini söyledi ama yalandı. O bir tecavüzcüydü. Pis bir tecavüzcü. Bu yüzden Elinor'dan uzak durdum. Ama o seni de sevmedi ve bu da seni davaya bağlıyor."

Arabanın motorunu çalıştırdı ve yola çıktı, U dönüşü yaptı ve gaza sertçe bastı.

"Ama yeniden doğmanın nasıl bir şey olduğunu öğren-

meden önce, ölmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenmelisin," diye mırıldandı.

Priest, Rowlinson'un BMW 5 Serisi'nin yolcu koltuğuna atladı. Dedektif Başmüfettiş, içinde üç üniformalı memurun bulunduğu bir polis arabası tarafından takip ediliyor, sirenler çalarak Londra'nın sokaklarından geçiyorlardı.

Rowlinson'un adamlarından biri, Karl Jones'un banliyölerde yarı müstakil bir evde yaşadığını tespit etmişti. Burası çocukların okul günlerinde bir köşede oturup ot tüttürdüğü türden bir yerdi ve çoğu insan eski bir kanepeyi ya da bazen de bir çamaşır makinesini ön bahçeye atmış gibi görünüyordu.

Rowlinson'un adamları sert darbelerle kapıyı kısa sürede açıp eve girdi. Arama birkaç dakika içinde son buldu: ev boştu ve Jones bulunamamıştı.

Rowlinson'un peşinden kapıdan içeri girdi; ona çarpan ilk şey sıcaklık oldu. Duvardaki, en yüksek ayar olan otuza ayarlanmış termostatı inceledikten sonra kapattı.

Rowlinson, koridorda bir konsolun üzerine atılmış el ilanları ve broşürleri incelerken arkasına doğru, "Sıcağı seviyormuş." diye seslendi,

"Doğal olmayan bir şekilde sıcak," diye belirtti Priest. Birden Simeon'un dairesini nasıl bulduğunu hatırladı. Orada da ısıtma sonuna kadar açıktı. *Jones daha önce orada mıydı yoksa Simeon bize bir şey mi anlatmaya çalışıyordu?*

Konsol dışında koridor boştu. Kirle kaplı ahşap zemin küçük bir mutfağa açılıyordu. Solda bir salon ve sağda bir merdiven vardı. Alt katta az eşya olması dışında özellikle

dikkat çeken bir şey yoktu. Salonda sadece, eski bir bakım evine ait gibi görünen bej renkli çift kişilik bir kanepe, bir köşede geniş ekran TV, diğer köşede ahşap bir dolap vardı. Her yerde leş gibi vücut kokusu vardı.

Ancak üst katta çok daha fazla veri vardı.

Karl'ın yatak odası karmakarışıktı. Elbiseler yere saçılmıştı, çekmeceler ve gardırop açıktı. Yağmalanmış gibi görünüyordu ama Priest aksinden şüpheleniyordu.

"Aceleyle ayrılmayı planlıyor gibi görünüyor," dedi etrafına bakınarak.

Rowlinson, "Dominique'i vurduktan sonra buraya gelmek için zamanı olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

Priest çekmecelere yakından baktı. "Hayır. Sanırım bunu günün erken saatlerinde yaptı. Oyunun bittiğini biliyor. Sadece son hamlesini daha hızlı sonuçlandıracak."

"Son hamlesi ne?"

"Henüz bilmiyorum," dedi Priest. Gardırobun üstünü inceleyebilmek için bir sandalye çekip üzerine çıktı. "Burada bir bavul şekline çok benzeyen ince bir toz tabakası var. Sanki yakın zamanda alınmış. Yani bir seyahat planı olabilir."

Rowlinson, kapının yanında gezinen bir komiser muavinine, "Jones'un yüzünü ülkedeki tüm güvenlik güçlerine gönderin," dedi. "Sınır kontrolüne de haber verin."

Muavin tamam dercesine bir şeyler homurdanıp koşarak uzaklaştı.

"Efendim?" diye bağırdı başka bir odadan bir ses. "Şuna bir baksanız iyi olur."

Priest, Rowlinson'u misafir yatak odası olduğu tahmin edilen yere kadar takip etti. Burası bir tür ofise veya daha

çok bir kontrol merkezine dönüştürülmüştü. Bir tarafı tamamen duvarın içine yerleştirilmiş uzun, özel yapım bir masa kaplıyordu. Köşede üç bilgisayar monitörü ve bir sunucu ünitesi vardı ve bu üniteden odanın içine ve masanın arkasından çeşitli küçük birimlere uzanan farklı renklerde kablolar çıkıyordu. Her iki tarafa yerleştirilmiş iki fan, sunucuyu soğutmak için konmuştu. Monitörlerden biri kilit ekranındaydı, diğer ikisinde hiçbir şey yoktu.

Rowlinson memura, "En kısa sürede buraya bir teknik ekip gönderin," dedi. Memur, Priest ve Rowlinson odayı değerlendirmek için yalnız bırakıp acilen telsiziyle konuşarak gözden kayboldu.

Arka duvar çeşitli ebat ve kalitede fotoğraflarla kaplıydı; hepsinin de tek bir ortak konusu vardı.

Rowlinson endişeyle, "Bu Elinor Fox," dedi. Bir partide uzun, kırmızı bir elbise giymiş, elinde bir kadeh şarap tutan, fotoğrafın konusu olduğundan habersiz, barda diğer insanlarla birlikte gülen Elinor'un dörde altı resmini inceliyordu.

"Burada da öyle," dedi Priest. Bu sefer Elinor bir kalabalığın içindeydi ve görünmeyen bir insan topluluğuna bir ses kayıt cihazı doğrultmuştu. Ve yine, elinde bir alışveriş çantasıyla Oxford Caddesi'nde yürürken, Blackheath'deki evine girerken, evden dışarı çıkarken, bir süpermarkette alışveriş yaparken, arabasını temizlerken, barda bir adamla buluşurken çekilmiş fotoğraflar. Bazıları daha kısa saçlı ve daha ince kolları olan çok daha genç bir Elinor'u gösteriyordu. Belki de üniversite yıllarına aitti. Arkadaşlarla çimenli bir yamaçta. Ama bütün bu resimlerde fotoğrafının çekildiğinin farkında bile değildi.

"Ah, kahretsin," diye mırıldandı Priest. "Biraz takıntılı biri, sence de öyle değil mi?"

Rowlinson, Priest'e, görünüşe göre Polaroid ile çekilmiş kenarları yıpranmış bir fotoğrafı uzatarak, "Şuna bak," dedi. Kalite düşüktü, yanlış ışıkla çekilmişti. Arka plandaki güneş yüzünden ilk başta insanları ayırt etmek kolay değildi, ancak biraz inceledikten sonra, bir balodaki genç Elinor Fox olduğunu anladı. Bu kez kısa, siyah bir elbise giymiş, dişlerindeki telleri ortaya çıkaran bir şekilde gülümsemişti. *Yoksa bu...?* Priest, onun yanındaki uzun, ince, gözlüklü adama daha yakından baktı. Sakalı ve uzun saçları vardı ve bir kolunu beceriksizce Elinor'un beline dolamıştı. Elinor etkilenmiş görünmüyordu.

"Bence bu Karl Jones'un gençliği," dedi Priest. Söylemesi zordu. Priest'in tanıdığı Karl Jones çok farklı görünüyordu ama duruşunda, pozunda tanıdık bir şey vardı.

"Çok emin değilim. Adamla sadece bir kez karşılaştım ama bu ona hiç benzemiyor."

"Bir terslik var ama Elinor'la birlikte olan o. Eminim."

Rowlinson daha yakından baktı. "Yok canım? Sence onlar çıkıyor muydu?"

"Elinor onun yanında pek rahat görünmüyor. Birlikte olduklarını görebildiğim tek resim bu. Burada hariç..." Priest, görünüşe göre aynı gece çekilmiş başka bir fotoğrafı aldı. Aynı gece olmasa bile Elinor aynı elbiseyi giyiyordu ama bu sefer bir grubun içinde, iki adamın arasına sıkışmıştı. Karl arkadaydı, diğerleri gibi poz veriyordu ama gözleri öndeki siyah elbiseli kızın üzerindeydi.

"Buradaki bakışını beğenmedim."

"Elinor bana üniversitede bir sapığı olduğunu söylemişti," diye inledi Priest. "O zamanlar önemli gelmedi."

"Ah, kahretsin Priest, şuna bak." Rowlinson incelemekte olduğu fotoğrafı vererek Priest'i fotoğrafın arkasına yönlendirdi.

Priest, fotoğrafın arka yüzündeki karakalem karalamayı yüksek sesle okudu. "Üç Maymun Balosu. On beş Mayıs 2001."

"Üç maymun. "Görmedim, duymadım, söylemedim."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Priest. "Başından beri Karl Jones'du. Simeon'u *The Real Byte* davasına dahil etmeye kadar her şeyi o tasarladı." *Cep telefonunda Jones ile Simeon arasındaki mesajlardaki o baş harfler GRM, DYM, SYM. Görmedim, duymadım, söylemedim. Bunu o zaman görmeliydim.*

Rowlinson ona dönerek, "Bütün bunlar ne demek oluyor, Priest? diye sordu.

"İntikam. Her şey intikamla ilgili. Dominique, Elinor'un gerçek babası ama Alexia annesi değildi. Dominique, gerçek annesinin Elinor'u onlara teslim ettiğini söyledi. Bence annesinin daha sonra kızını almak için geldiğini kastetmek istedi. Sanırım bir şekilde onu saklamayı başardılar; kimse çocukları olduğunu bile bilmiyordu. Dominique onu taciz ettiğini itiraf etti. Onu oyuncak bebek gibi giydirdiğini. Dominique asıl istismarcı olmasına rağmen Alexia da bunu yapmasına yardımcı oldu. İkisi de hasta sapıklardı. Elinor'un varlığından kimsenin haberi yoktu; Tome'daki evde sular altında kalan mahzende kilitliydi. Ama kaçtı. Karl onunla tanıştığında, ona âşık oldu, onu takip etti. Çocukken

başına gelenleri bir şekilde öğrenmiş olmalı ve şimdi onun adına intikam alıyor."

Rowlinson eliyle yüzünü ovuşturdu. "Hadi be!"

Priest, Karl'ın bir sonraki hamlesi hakkında onlara ipucu verebilecek herhangi bir şey bulmak umuduyla odayı aramaya devam etti. Masanın altında köşesi kıvrılmış kırmızı bir dosya buldu. Dosyayı açtığında Solly'nin, Simeon'un telefonundan çıkardığıyla aynı, tuhaf ve bağımsız bir şekilde yazılmış daha fazla günlük kaydı buldu. Başka belgeler de vardı. Tıbbi kayıtlar, psikiyatristlerden gelen mektuplar. Muhatapların isimlerini tanımıyordu ama konu Elinor'du. Birkaç kelime gözüne takıldı: *bastırılmış hatıralar. Aşırı travmaya tepki. Amnezi.**

Demek, böyle biliyordu.

"Ama haklıysan," diye ısrar etti Rowlinson, "o zaman herkes öldü. Simeon, Alexia, Dominique. İş bitti, öyle değil mi? İntikam alacak başka kim var ki?"

Priest durdu ve fotoğraflardan oluşan duvara baktı. *Gerçekten kim? Hepsi bertaraf edilmişti. Alexia'nın sahtekâr olduğunu ortaya çıkarma arayışında Karl'a ihanet eden adam. Kocasının tacizini onaylayan Alexia'nın kendisi ve tabii ki Dominique'in kendisi. Yoksa...*

Başka bir fotoğraf seçti. Bu, Simeon'un gizli odasından kurtardıkları, iddiaya göre Elinor'un atladığı Şeytan Kapısı yakınlarında, Tome'daki Elias evinin ön planına yapıştırılmış Julian Greenwood'un resminin aynısıydı.

"Ah, hayır." Olabilecekleri kavradığı anda içini bir korku sardı. "Tiff, Kayıp Kişiler Bürosunu ara. Julian'ın kayıp olduğunu bildiren var mı, öğren."

* Hafıza kaybı. (ç.n.)

58

Helena Greenwood'un dünyası başına yıkılmıştı.

Birkaç saatten kısa bir süre önce sigarasını bitirmiş ve okul zilini beklerken izmaritini arabanın camından dışarı atmıştı. Diğer ebeveynler otoparkta asla sigara içmezdi. Normalde Helena da aynı mizaca sahipti ama bugün yüklü bir nikotin dozuna ihtiyacı vardı. Okul aile birliğinin itirazının canı cehenneme. İsteselerdi onunla yazışabilirlerdi.

Julian geçen hafta beş gün okula gitmesi gerekirken üç gün gitmemişti ve yıllar önce emekli olması gereken, altmışlarının sonlarında, fareyi andıran kadın başöğretmenden eğitim standartları dairesi için yüzde doksan bir devam kaydı gerektirdiğini söyleyen ve Julian'ın devamsızlığının okulun olağanüstü notunu tehdit ettiğinden şikâyetçi olan bir mektup daha almıştı.

Helena, fare-kadının canı cehenneme, diye düşünmüştü. Bekâr bir ebeveyn olmayı denemeli. Çok zordu.

Ve aklından başka bir şey geçmişti: Dominique'in de

canı cehenneme. Parası hoştu, ancak dün gece ona gönderdiği küçümseyici mesajı hiç hoş değildi. *Her şeyin yolunda olduğunu kontrol ettin mi? Julian iyi mi?* son on yıldır neredeyse hiç ilgilenmemişken, birdenbire, bir akşam içinde ona dört kez mesaj atması garipti.

Artık nedenini biliyordu.

Tam bir sigara daha yakacakken zil çalmış ve etrafındaki arabaların kapıları açılmaya başlamıştı. Yakılmamış sigarasını yerine koymuş, siperlik aynasında saçlarını düzeltmiş ve Fiat'tan inmiş, Mercedes ve BMW'leri olan diğerlerinin yaptığı gibi öfkeyle kapıyı çarparak kapatmıştı. Araban ne kadar pahalı olursa olsun, kapılar hep aynı şekilde çarpıyordu.

Helena, diğer ebeveynlerin kendisine yönelttiği bakışlara aldırmadan, oyun alanında yürümüştü. Ön kapıya ulaştığında, mutlu görünen çocuklar okuldan dışarıya çıkmaya başlamıştı bile.

Bir zamanlar kendisinden on yaş büyük ve başarılı bir CEO ile evli bir adamın, karısını *onun için* terk edeceğine inanacak kadar saftı. Helena. Bir Postane Müşteri Hizmetleri Danışmanı. Dominique her gün aynı saatte postaneye gelirdi. Aynı aptal sırıtışla. Bazen postalayacak paketleri olurdu, bazen pul satın alırdı. Sonra sadece... orada olmak için gelmeye başlamıştı. Ve Helena onda tatlı ve hoş bir şeyler olduğunu fark etmişti. Ve o Bentley'i sürerken, bedenine masaj yapan bej deri koltuklarda... Buna alışabilirdi. Tamamen farklı bir hayattı.

Aptal kadın... Yine de kısa ilişkilerinin ürünü olan Julian, hayatını genel olarak daha iyiye doğru değiştirmişti. Şimdiye kadar... Şimdi etrafındaki her şey altüst olmuştu.

Kapının dışında kollarını kavuşturmuş aylak aylak dolanmıştı. Sigara koktuğunun farkındaydı ve katranın ağzındaki acı tadından pişmanlık duyuyordu. Üstelik yeterli bile değildi. Küçük aile grupları çocuklarını kucaklayarak ve övgüyle karşılayarak yanından geçmişti. Ara sıra içlerinden biri ona anlayışlı bir bakış atıp yarım yamalak el sallamıştı. Ama Helena onlara karşılık vermemişti.

Sonra gitmişlerdi ve oyun alanı tamamen boşalmıştı.

Sinirlenen Helena ön kapıya doğru yürümüş, ama tam içeri girmek üzereyken kapı açılmış ve Helena'nın yarısı boyunda vahşi, hayvana benzer saçları olan tıknaz bir kadın ortaya çıkmıştı. Helena onun müdür yardımcısı olduğunu biliyordu ama adını hatırlayamamıştı. Mor ve kahverengi renkli korkunç bir kombin giymişti; bu kıyafetlerini 1980'lerin kullanılmış eşya satışlarından almış gibiydi.

"Ah, Bayan Greenwood, demişti kadın. Onu gördüğüne şaşırmışa benziyordu. "Siz burada mısınız?"

"Julian'ı almaya geldim. Her zamanki gibi."

"Ama..." tıknaz kadın bocalamıştı. "Ama Julian bugün öğle saatinde eve gitti. Bildiğinizi sanıyordum."

Helena'nın vücudu birden durmuştu. Ardından olanlar bulanıktı. Julian öğle saatinde eve gitmişti ama bu lanet olası işe yaramaz okuldaki hiç kimse ona oğlunun kiminle olduğunu söyleyemiyordu. Sadece o adamın Julian'ın amcası olduğunu söylediğini tekrarlayıp duruyorlardı. Müdür yardımcısı paniğe kapılmış ve çılgınca –Tanrı bilir kime– telefon etmeye başlamıştı. Müdür, bütün dönem boyunca Portekiz'de bir golf tatilindeydi!

İşin en kötüsü, hiçbirinin Julian için gerçekten endişe-

lenmemesiydi. *Ah, çocuklar her zaman kaybolur, ortaya çıkacak.* Eğitim standartları dairesinden alacakları aptalca puanları için endişelenmişlerdi.

Kolun altındaki metali çökertene kadar arabanın kapısını yumruklamıştı. Aptal kadın, çay demleyip polisi ararken ona gidip sakinleşmesini söylemişti. *Hem de bu lanet olası sırayla!*

"Julian!" diye yüksek sesle bağırmıştı. "Şimdi hangi *cehennemin* dibine gittin?"

Şimdi, Helena Greenwood elleri birbirine kenetlenmiş halde oturmuş telefona bakıyordu. Perdeler çekilmiş, kapı kilitlenmişti. Mahalledekilerin yarısının Julian'ın kaybolduğunu nasıl öğrendiği tam bir muammaydı ama normalde sokakta ona el sallamak için bile durmayan insanlar şimdi birdenbire cep telefonuna destekleyici mesajlar ve iyi dilekler göndermeye başlamıştı. Hatta birkaçı kapıya kadar bile gelmişti.

"Yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey var mı, Helena?"

Evet. Lanet olası oğlumu bulup bana geri getirebilirsiniz!

Helena gülümsemiş, takdir ediyormuş gibi yapmış ve kapıyı kapatmıştı.

Hadi, çal.

"Julian'ın amcası yok," demişti müdür yardımcısına.

"Şey, elinde bir mektup vardı."

Kahrolası aptal kadın!

Sonra Dominique'den telefon gelmişti.

Sesi kasvetli ve kısıktı. "Merhaba Helena. Julian'ın iyi olup olmadığını merak ediyordum."

"Hayır," diye bağırmıştı ona. "Julian iyi *değil.* Bugün

öğle saatlerinde amcası olduğunu iddia eden biri tarafından okuldan alınmış. O sen miydin?"

Hattın diğer ucunda sessizlik olmuştu. Çıldırtan bir sessizlik.

"Eeee?"

"Hayır." Cevap çok kısık bir sesle çıkmıştı, ama Dominique'in sesinde bariz bir titreme vardı. Helena başının döndüğünü hissetmişti. "Hayır, ben değildim."

"Bir şey biliyorsun, Dominique. Neredeyse on yıldır beni görmezden geldin, sonra Julian'ı merak ettiğini söyleyerek peşimde dolanmaya başladın. Sonra o kayboldu. Neler oluyor?"

"Ben... bilmiyorum ama..."

"Dominique! Bana maval okuma!"

Daha fazla küfür, daha fazla soru ve daha fazla inkâr olmuştu. Sonra Helena telefonu kapatmıştı. Elbette polise her şeyi anlatmıştı. Hemen kontrol edeceklerdi. Bu bir saat önceydi.

Olanlar kalbini kırmıştı: Julian, her birinin kendine özgü sefil hikâyesi olan yüzlerce başka kâğıt parçasıyla birlikte birinin masasında duran bir kâğıt parçasından başka bir şey değildi.

"Ah, Julian," diye fısıldadı. "Bana geri dön."

59

Rowlinson'un BWM'sinde dahili mavi ışıklar ve bir siren vardı ve otoyoldaki hızlı şeride geçerlerken ikisi de çalışıyordu. Herhangi bir takviye gücü organize edecek zaman olmamıştı; yanılmış olma ve Karl Jones'un eve dönme ihtimaline karşı diğerlerine geride kalmaları talimatı verilmişti.

Rowlinson, Kayıp Bürosu ile görüşmesini bitirip konuşmayı sert bir şekilde Priest'e aktardı.

"Julian bu öğleden sonra geç saatlerde, annesi onu almak için okula gittiğinde ve onun çoktan gitmiş olduğunu öğrendiğinde kayıp olarak bildirilmiş. Okul, öğle saatinde Jones'un tarifine uyan bir adamın onu almaya geldiğini söylüyor. Okul bu konuda oldukça ihmalkâr. Jones, çocuğun amcası olduğunu ve annesinden bir mektup getirdiğini söylemiş. Hiç şüphe yok ki, bu konuda birkaç kişi işini kaybedecek."

Priest başını sallayarak kırmızı dosyaya geri döndü. Günlüğü Karl'ın evinden almış ve Londra'dan çıkarken onlara

bir ipucu vereceğini umarak büyük bir kısmını gözden geçirmişti.

"Kız gözlerini kapatıyor ve ağaçların ötesinde görünen kilise kulesini düşünüyor. Havanın net olduğu günlerde üst üste konmuş kutuların üzerine basıp pencerenin pervazına ulaşabiliyor. Oradan vadiyi ve kilisenin tepesini görebiliyor. Tıpkı bir ağacın üzerinde baş aşağı duran bir dondurma külahı gibi görünen bu basit görüntüde rahatlatıcı bir yan buluyor. Ama bu onu sakinleştiriyor. Ona umut veriyor. Orada, Tanrı onu bekliyor."

Rowlinson, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Şeytan Kapısı denen bir yere."

"Neden oraya?"

"Sanırım Dominique vurulmadan önce bana bir şey söylemeye çalışıyordu. Güneşin suyun arkasından battığı bir yerden söz edip duruyordu."

"Ama Norfolk doğu sahili."

"Evet, ama Şeytan Kapısı batıya, Wash'in karşısına bakıyor. Doğu kıyısında, güneşin suya batışını görebileceğin birkaç yerden biri."

Şeytan Kapısı'na en yakın durabilecekleri yer, uçurumun dört yüz metre aşağısındaki küçük, çakıllı bir otoparktı. Denize bakan bir seyir noktası ve otoparkın yanında birkaç piknik masası vardı. Burası muhtemelen yaz aylarında sahile gezinti yapanlar için popüler bir yerdi. Yol, otoparkta sona

eriyordu ama uçurumun tepesine kıvrılarak giden, etrafı fundalıklarla çevrili bir patika vardı. Aslında zirveye kadar araçla gidilebileceğine dair kanıtlar da vardı, ancak net değildi. Priest, Kapı'ya ihtiyatlı yaklaşmak istiyordu ve dört yüz beygir gücünde bir arabayla bunu başarmak çok zordu.

Dışarı çıktılar, Priest etrafına bakındı. Görünürde kimse yoktu, sadece tepede daireler çizen ve öfkeyle ciyaklayan martılar dışında. Başı dönüyordu. BMW'nin çift turbo motorunun bağıra bağıra onları buraya getirmesi bir buçuk saatten biraz fazla sürmüştü ve tüm yol boyunca bir düşünce Priest'i içini kemirip durmuştu: Ya yanılıyorsa? Ya Karl başka bir yerdeyse ve Julian çoktan ölmüşse?

Rowlinson patika yola doğru ilerlerken, "Dominique Elias'ı kontrol ettik," dedi.

"Sabıkası var mı?"

"Hayır. Aslına bakılırsa oldukça olaysız bir hayat yaşamış. Yirmi yıl bankacılık yapmış ama hayatının büyük bir bölümünde sadece Alexia Elias'ın kocası olmuş. Sanırım istediğini yapmasına yetecek kadar kazanmış."

"Eminim."

"İşin aslı ne, Priest?"

"Alexia sürekli olarak yardım paralarını alıp çeşitli offshore şirketlere sızdırıyordu, ama vakfın yönetim kurulu başkanı Jack Oldham bunu asla kanıtlayamıyordu. Çünkü dikkatimizi dağıtmaya ve bu işten uzak tutmaya yetecek kadar iyi maaşlı bir yandaş ağı vardı."

"Bunu işi bize bırakmalıydınız."

"Yaptık zaten. Ama ilgilenmediniz. Bütçe kesintileri ve yeterli kanıt olmamasıyla ilgili bir şey." Her ne kadar bu

görüşmeyi yapan kendisi olmasa da Rowlinson en azından utanmış görünme nezaketini gösterdi. "Dominique hakkında bir şeyler söylüyordun."

"Evet. İlginç bir şey var."

"Dur, tahmin edeyim. Bir suçlama."

"İki. Biri 1998'de, diğeri 2001'de. Gönüllü olarak görüşme yaptığı yer dışında hiçbir yere gitmemiş."

"Neresiymiş burası?" Priest boğazının sıkıştığını hissetti, yumruklarını sıkmıştı. Dominique'i vurmak onun için fazla iyi bir son olmuştu.

"Sussex'te Elias Vakfı sponsorluğunda bir çocuk evi."

"Hay anasını... Kaç yaşında?"

"Dokuz ve on."

Priest iğrenerek bakışlarını uzağa çevirdi.

Rowlinson, "Şu anda Elias'ın Londra'daki evine bir baskın düzenliyorlar," dedi, ama bu Priest'i yatıştırmaya yetmedi.

Patikaya ulaştılar, ama yol çok yavaş kıvrımlıydı. Bu yüzden Priest, sarp kayalığa tırmanmaya başladı, Rowlinson da arkasından. Eğim sert olsa da yönetilebilirdi. Eğrelti otlarını ve yosunları ezerek, zaman zaman ayak basacak yer bulmakta zorlanarak tırmanmaya devam ettiler.

"Anlamıyorum!" diye bağırdı, Rowlinson. "Julian, Jones'u bu kadar üzecek ne yaptı?"

"Hiçbir şey. Konu o değil. Julian normal hayat sürmesine izin verilen bir çocuk. Bu, Karl'ın, yıllardır takıntılı olduğu Elinor'a yaptıkları için Alexia ve Dominique'i cezalandırma şekli. Julian'ı da Elinor'un yerini aldığı için cezalandırmak istiyor. Karl, Elinor'a ne olduğunu öğrendi ve her şeyi dengelemeye çalışıyor. Bu onun çarpık karması."

eriyordu ama uçurumun tepesine kıvrılarak giden, etrafı fundalıklarla çevrili bir patika vardı. Aslında zirveye kadar araçla gidilebileceğine dair kanıtlar da vardı, ancak net değildi. Priest, Kapı'ya ihtiyatlı yaklaşmak istiyordu ve dört yüz beygir gücünde bir arabayla bunu başarmak çok zordu.

Dışarı çıktılar, Priest etrafına bakındı. Görünürde kimse yoktu, sadece tepede daireler çizen ve öfkeyle ciyaklayan martılar dışında. Başı dönüyordu. BMW'nin çift turbo motorunun bağıra bağıra onları buraya getirmesi bir buçuk saatten biraz fazla sürmüştü ve tüm yol boyunca bir düşünce Priest'i içini kemirip durmuştu: Ya yanılıyorsa? Ya Karl başka bir yerdeyse ve Julian çoktan ölmüşse?

Rowlinson patika yola doğru ilerlerken, "Dominique Elias'ı kontrol ettik," dedi.

"Sabıkası var mı?"

"Hayır. Aslına bakılırsa oldukça olaysız bir hayat yaşamış. Yirmi yıl bankacılık yapmış ama hayatının büyük bir bölümünde sadece Alexia Elias'ın kocası olmuş. Sanırım istediğini yapmasına yetecek kadar kazanmış."

"Eminim."

"İşin aslı ne, Priest?"

"Alexia sürekli olarak yardım paralarını alıp çeşitli offshore şirketlere sızdırıyordu, ama vakfın yönetim kurulu başkanı Jack Oldham bunu asla kanıtlayamıyordu. Çünkü dikkatimizi dağıtmaya ve bu işten uzak tutmaya yetecek kadar iyi maaşlı bir yandaş ağı vardı."

"Bunu işi bize bırakmalıydınız."

"Yaptık zaten. Ama ilgilenmediniz. Bütçe kesintileri ve yeterli kanıt olmamasıyla ilgili bir şey." Her ne kadar bu

görüşmeyi yapan kendisi olmasa da Rowlinson en azından utanmış görünme nezaketini gösterdi. "Dominique hakkında bir şeyler söylüyordun."

"Evet. İlginç bir şey var."

"Dur, tahmin edeyim. Bir suçlama."

"İki. Biri 1998'de, diğeri 2001'de. Gönüllü olarak görüşme yaptığı yer dışında hiçbir yere gitmemiş."

"Neresiymiş burası?" Priest boğazının sıkıştığını hissetti, yumruklarını sıkmıştı. Dominique'i vurmak onun için fazla iyi bir son olmuştu.

"Sussex'te Elias Vakfı sponsorluğunda bir çocuk evi."

"Hay anasını... Kaç yaşında?"

"Dokuz ve on."

Priest iğrenerek bakışlarını uzağa çevirdi.

Rowlinson, "Şu anda Elias'ın Londra'daki evine bir baskın düzenliyorlar," dedi, ama bu Priest'i yatıştırmaya yetmedi.

Patikaya ulaştılar, ama yol çok yavaş kıvrımlıydı. Bu yüzden Priest, sarp kayalığa tırmanmaya başladı, Rowlinson da arkasından. Eğim sert olsa da yönetilebilirdi. Eğrelti otlarını ve yosunları ezerek, zaman zaman ayak basacak yer bulmakta zorlanarak tırmanmaya devam ettiler.

"Anlamıyorum!" diye bağırdı, Rowlinson. "Julian, Jones'u bu kadar üzecek ne yaptı?"

"Hiçbir şey. Konu o değil. Julian normal hayat sürmesine izin verilen bir çocuk. Bu, Karl'ın, yıllardır takıntılı olduğu Elinor'a yaptıkları için Alexia ve Dominique'i cezalandırma şekli. Julian'ı da Elinor'un yerini aldığı için cezalandırmak istiyor. Karl, Elinor'a ne olduğunu öğrendi ve her şeyi dengelemeye çalışıyor. Bu onun çarpık karması."

"Ama Alexia ve Dominique öldü!" Rowlinson nefes nefeseydi. Geride kalıyordu ama Priest onun yetişmesini beklemedi. Zirve görünmüştü, birazdan orada olacaktı. "Cezalandırılmak için burada değiller."

"Bunu Eliaslar için değil Elinor için yapıyor," diye bağırdı Priest.

Uçurumun kenarındaki bir kayanın üzerinden atladı ve kendini dikenli çalılar ve küçük ağaçların olduğu düz bir alanda buldu, patika sarp kayalığın her iki yanından öne doğru uzanıyordu.

Durdu, yüzü düştü.

Tanrı aşkına bu da ne?

Rowlinson, ağzını ve burnunu koluyla silerek Priest'in yanında durdu. İlk başta uçurumun sonunda ne olduğunu görmedi, bunun yerine kıyıya doğru patika yola bakıyordu. Uzakta, Kuzey Denizi'nin dalgaları kayşata vuruyordu. Güneş neredeyse ufkun arkasında kaybolmuş, parlak bir mor ve kırmızı ışık gökyüzünü kaplamıştı.

"Tiff," dedi Priest nefesi kesilmiş bir halde. "Bak."

Uçurumun kenarında çelik bir kasa vardı. Ortasında yuvarlak bir kadranı olan dikdörtgen prizma şeklindeki kasa, genç bir çocuğu kolayca yerleştirebilecek kadar büyüktü. Kasanın üstünde bir kutu vardı. Priest kasaya yaklaşırken, bunun aslında birbiri üzerine yerleştirilmiş iki analog dairesel düğme ve kapalı gibi görünen basit bir dijital ekrandan oluşan farklı bileşenlerden bir araya getirilmiş ilkel bir kontrol paneli olduğunu gördü. Kutunun solunda, kasanın kapağına, bir köşesi hafifçe kaldırılmış bir kart parçası yapıştırılmıştı. Kartta basılı kelimeleri okudu. BENİ AL.

Priest elini kaldırdı ama Rowlinson çoktan kartı eline almış ve çekmişti.

"Bu oyundan bıktım," dedi öfkeyle.

"Hayır, bekle!"

Rowlinson, kartı alınca gizlenmiş başka bir kelime grubu ortaya çıktı. Bu sefer kelimeler keskin bir şeyle metal kasaya kabaca kazınmıştı.

Yazıyı yakından incelediler.

Priest derin bir nefes alarak okudu. Priest okudu ve yüksek sesle nefes verdi.

KURALLAR:

Kasayı açmayın.

Kasayı hareket ettirmeyin.

Yalnızca bir düğme seçin

"Ah, yok artık," dedi Rowlinson, nefesi kesilmiş bir halde.

Herhangi bir uyarı olmaksızın, dijital ekran bir sayı ile aydınlandı.

0.59.

"Aman Tanrım. Kartı çıkardığımda tetiklenmiş olmalı."

Priest kutunun arkasını inceledi. İki siyah kablo arkadan aşağı doğru gidiyor, tabandan iki farklı yöne ayrılıyordu. Onları kasanın önüne kadar takip etti, yerden yukarı kaldırdı. Kablolar birkaç metre arkalarındaki ot yığınında son buluyordu.

Rowlinson onun omzunun üzerinden baktı. "Vay canına. Burada bizi cehenneme gönderip geri getirecek kadar patlayıcı var."

Patlayıcılar, uçurumun aşağısındaki kayalara çarpan dal-

gaların üzerinde, yarım daire şeklindeki bir çıkıntıya yerleştirilmişti. Niyet belliydi. Patlama onları anında öldürmese bile uçurumun tüm yüzeyi kırılacak ve üzerindeki her şeyle birlikte suyun dibini boylayacaktı.

Priest kasaya döndü ve güneşin son ışığı denize karışırken geri sayım devam ediyordu.

0.58

0.57

0.56

Rowlinson telaşla, "Hangi düğme?" diye sordu. "Birini seç diyor. Yukarıdaki mi aşağıdaki mi?"

Priest kutuya tekrar baktı. Karl mekanizmayı kendisi kurmuş, kabloları oldukça iyi döşemişti. Kutu kasaya vidalanmıştı, bu yüzden onu kaldırma ihtimali yoktu. Kabloları dışarı çekmek mümkündü ama muhtemelen patlayıcıların ateşlenmesine neden olacaktı.

Güneşin yokluğuyla birlikte bir esinti çıkmıştı ama Priest alnının erimeye başladığını hissetti. Rowlinson panikle arkasında dolanıp duruyordu.

"Haydi, Priest! Bu piçi tanıyorsun. Hangi düğme?"

0.44

0.43

Priest gözlerini kapadı ve Karl'ın yüzünü canlandırdı. İriydi, konuşması garipti, takıntılıydı, bir bilgisayar manyağıydı. *Hadi, düşün!* Günlüğü düşündü. *Karl yazmış olabilir mi? Bu yüzden mi üçüncü kişi ağzından yazılmıştı? Ama detayı nereden biliyordu?*

Bu varsayım ona uzak geliyordu. *Peki ama Karl yazmadıysa, o zaman kim? Elinor mu?*

"Bu onun büyük finali," diye mırıldandı.

"Evet! Biliyorum. Dediğin gibi yukarıdaki mi veya aşağıdaki mi?"

0.35

0.34

"Aşağıdaki, hepimizin suya savrulacağımız anlamına geliyor. Ben yukarıdaki diyorum," diye haykırdı Rowlinson.

"Hepimizi havaya uçurmak anlamına geldiği için mi?"

Rowlinson kutunun etrafında geziniyordu, elleri tehlikeli bir şekilde düğmelere yakın sallanıyordu. Priest, onun aceleyle bir karar vermesini önlemek için, dedektif ile kasa arasında bir yerde durdu.

Aceleci davranmaya gerek yok. Sadece mantıklı olmak gerek.

Rowlinson'dan çok kendine yönlendirmiş olsa da, "Elinor nasıl hayatta kaldı?" diye sordu.

"Bilmiyorum!" diye bağırdı Rowlinson, bıkkınlıkla. "Bir kaza sonucu olmalı. Belki kayaları ıskalayıp sahile düştü."

0.28

0.27

"Hayatta kalmamızı istiyor, Tiff, belki bizim değil ama Julian'ın hayatta kalmasını istiyor. Tıpkı Elinor gibi Julian'ın da ölmesini istemiyor."

"O zaman *lanet olası* bir düğme seçmeliyiz!"

0.24

"Bekle!" diye çıkıştı Priest. "Kasada *kim* var?"

"Ne? Julian? Bilmiyorum! Kahretsin, bu önemli mi? İçindeki her kimse biz de onunla birlikte dibi boylayacağız."

"Karl, tıpkı Elinor'un yaptığı gibi, bizim de bu durumdan

kurtulmamızı istiyor. Bu final değil, Tiff. Sadece dikkat dağıtmak için bir oyun. Ama neden?"

"Bunların hiçbiri kıçımızı kurtarmıyor, Priest. Yukarıdaki mi aşağıdaki mi?"

0.20

0.19

"Bilmiyorum. Bu seçimde Karl'ın açısından sembollü bir ifade yok." *Yukarıdaki mi aşağıdaki mi? Bu neden önemli? Yukarı veya aşağı değil de acaba başka bir şey mi? Kuzey ya da Güney? Üst veya alt?*

0.17

0.16

Rowlinson, "Yukarı!" diye bağırdı. "Cennete doğru. Tanrı'ya doğru."

"Hayır. Karl bunu umursamaz. Onun Tanrısı Elinor."

Okyanusun sesi kulaklarında uğulduyordu, gittikçe daha yüksek bir sesle. Aşağıdaki uçurumda paramparça olmak, yaklaşan kıyametti. Gözlerini kapadı, düşüncelerini darmadağın eden görüntülerden kurtulmak için kendini zorladı; *Jessica, Sarah, Tilly. Sonra Elinor. Ben ne yaptım?*

Rowlinson, "Artık bir şeyler yapmamız gerekiyor, Priest!" diye ısrar etti.

"Deniyorum! Ama kulağımın dibinde dır dır ederken bunu yapmak hiç de kolay değil!"

0.13

0.12

Priest'in gözlerinin önünde Alexia'nın alev alev yanmış yüzü canlandı. Tiyatro kontrol odasında bir keskin nişancı

tüfeğinin arkasındaki Karl Jones, Julian'ın Eliasların evinin önünde duran fotoğrafı. *Görmedim, duymadım, söylemedim.*

"Ne istiyorsun, Karl?"

Sonra Jessica düşüncelerine geri döndü. Onu bir daha görebilecek miydi? Bu onun dünya sahnesindeki son selamı mıydı?

0.11

0.10

0.09

"Priest, *bir şey yap!*"

Rowlinson sakinliğini yitirmiş, kontrolden çıkmıştı. Kutuya ulaşmak için çabayla onu tartaklayarak ileri atıldı. Ancak Priest, daha güçlü ve daha ağır olduğu için Rowlinson'un umutsuz hamlesini geri püskürterek, elleri alt düğmeden sadece birkaç santim ötesindeyken onu tutup sertçe kendine doğru çekti. Dedektif sırtüstü düştü ve küfürler savurarak çimenlerin üzerine yayıldı. Priest'e bakan yüzünde büyük bir şaşkınlık ifadesi vardı.

"Ne yaptın, seni kahrolası deli!"

0.04

0.03

Priest kutuya döndü, uçurumun patladığı ve üzerindeki her şeyle birlikte denize düştüğü görüntü zihninde canlandı.

0.02

Rowlinson'un başka bir şey bağırdığını duydu ama anlaşılmıyordu. O da bir şeyler bağırması gerektiğini hissetti. Son anına uygun bir şey. Şiirsel bir şey.

0.01

Aniden, Priest ne yapması gerektiğini anladı.

60

Ekran birkaç saniye sıfırda kaldı, sonra birkaç saniye daha geçti. Priest arkasına bakmak için döndü. Gerçi bomba patlamış olsaydı bu onun hiçbir işine yaramayacaktı ama Rowlinson, kollarıyla yüzünü kapatmış çimenlerin üzerinde oturuyordu Yavaşça savunma kalkanlarını indirdi ve etrafına baktı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Hiçbir şey."

"Hangi düğmeye bastın?"

Priest, başka bir sürpriz olmadığından emin olmak için tereddüt etti, ancak ekran kapanmıştı. Kasayı incelemek için geri çekildi.

"Hiçbirine. Karl kimsenin müdahale etmesini istemiyordu. Önemli olan buydu. Tahminimce her iki düğme de patlayıcıları patlatıyor. Seçim, müdahale etmek ve kendi haline bırakmak arasındaydı, yukarı veya aşağı değil."

Rowlinson ayağa kalkıp üzerini silkeledi. "Bunu daha önce de söyleyebilirdin."

"Mm," diye mırıldandı Priest, dikkati dağılmıştı. "Evet, doğru, üzgünüm ihtiyar."

Rowlinson nefesi kesilmiş bir halde onun yanına geldi. Yüzü kızarmıştı. "Gerçekten öleceğimizi düşündüm."

Priest kadranı inceliyordu. "Evet, yaklaşık bir saniyemiz kalana kadar ben de öyle düşündüm."

Kasa kapısı otomatik olarak tıkladı ve kapı hareket etti. Priest, kapıyı tamamen açtı ve içeri bakmak için eğildi. Gözlerini uzağa çevirdi, sildi ve dönüp yine baktı, ama görüntü aynıydı. *Piç kurusu!*

Ayağa kalkarak Rowlinson'a, "Boş," diye haber verdi.

Dedektifin dudağı titredi ama bir şey söylemedi. Sadece Priest'i yoldan çekti ve kasanın içine kendi baktı. Sonra kükremek için denize döndü.

"Bu ne sikim şey? Kirli havayı kurtarmak için hayatlarımızı riske attık!"

"Bu sadece dikkat dağıtmak içindi," diye mantık yürüttü Priest. "Karl'ın aklında başka bir şey var."

"*Ne?* Ne istiyor?"

Priest, sırtını kasaya vererek etrafa bakındı. Altlarındaki otoparktan bataklıkların arasından, arazinin eğimli olduğu yere kadar uzanan bir parkur vardı. Uzakta, Tome olduğunu varsaydığı bir dizi küçük evi seçebiliyordu. Sokak lambaları yanıyordu; düzensiz aralıklarla sivri uçlu ışık noktaları ve onların üzerinde yükselen minyatür köyün uzak ucundaki kilise kulesi. *Şeytan Kapısı bir tuzaktı; Karl, buna karşı koyamayacaklarını biliyordu.* Priest aptallığına lanet etti. Karl

onu zekâsıyla asil bir şekilde alt etmişti ve bu hata ölümcül olabilirdi.

"Priest?"

"Elinor'u istiyor. Onun üvey kardeşiyle birleşmesini istiyor."

"Bunu neden istesin ki?"

"Dengeyi yeniden nasıl kuracağını bilmesinin tek yolu bu."

Rowlinson sakinleşmişti ya da en azından soluklanmak için duraklamıştı. Aşağıdaki puslu geniş alana ve Tome'a bakan Priest'in yanında durdu. Onun ötesinde bir yerde, Alexia ve Dominique'in evi bir yamaçta çürüyordu.

Yıllar önce küçük bir kızın kaçması için uzun bir yol.

Rowlinson'un arabasında günlüğü okuduğundan beri Priest'i şaşırtan bir şey şimdi çözülmüştü. Elinor'un, pencereden dışarı baktığında havanın net olduğu günlerde ufuk çizgisinde kilise kulesinin tepesini görebildiği ile ilgili bir pasaj vardı. Bu ona rahatlık veriyor ve kiliseyi sığınabileceği bir yer olarak düşünüyordu. Ama kaçtığında oraya değil, Şeytan Kapısı'na gitmişti.

Vadinin topografyasına bakıldığında artık apaçık görünüyordu; Tome'un oturduğu doğal eğim, vahşetin içinden körü körüne kaçan, dış dünyaya dair gerçek hiçbir algısı olmayan küçük bir kız tarafından kolaylıkla gözden kaçırılabilirdi.

Bariz olan bir şey daha vardı. Elinor, Alexia ve Dominique'i öldürmemişti. O kurbandı ama kurtarıcı değildi.

Rowlinson, "Hâlâ anlamıyorum," diyordu. "Elinor ve Julian'ı bir araya getirmek herhangi bir dengeyi yeniden nasıl sağlayacak?"

"Bunu sağlayan şey bir araya gelmenin kendisi değil," diye yanıtladı Priest, kiliseye bakarak.

"Ne o zaman?"

"Bir tarafta çok fazla ağırlık varken bir teraziyi nasıl dengelersiniz?" Priest, hüsrana uğradığı belli olan ve yüzünü buruşturan Rowlinson'a döndü.

"Tabii ki diğer tarafa daha fazla ağırlık koyarak."

"Doğru. Ya da alternatif olarak, her iki taraftaki tüm ağırlıkları kaldırırsın."

Rowlinson tekrar kasaya baktı, yüzünde korku ve öfke karışımı bir ifade belirdi. "Suyun dibini boylamamızı istedi, değil mi?"

"Seninle benim mi? Hayır, bence bizim bu testi geçmemizi istedi, ama geçemeseydik üzüleceğini de pek sanmıyorum."

"Hı hı." Rowlinson başını sallayarak onayladı. Ölümden kıl payı kurtulması sonucu duruma daha felsefi açıdan bakmaya başladığı belliydi. "O zaman onu nasıl durduracağız? Elinor elinde mi?"

"Ah, bence evet. Piyonlarını doğru zamanda doğru yere koymada usta biri, unutma. Buna biz de dahiliz."

Rowlinson çaresizce yüzünü ovuşturdu. "Öyleyse bu adam nerede?"

Priest başını kiliseye doğru salladı. "Elinor'un kendini güvende hissedeceğini bildiği yere."

Karl Jones, beyaz Mondeo'yu Tome'daki St. Martin Kilisesi'nin önüne çekti ve motoru durdurdu. Kilise, köyün kenarındaki yükseltilmiş bir höyüğün üzerinde oturuyordu.

Dışarıdaki sararmış levhadaki siyah, arkaik harflerle adını duyuruyordu. Altında, ayinlerin diğer üç cemaatle paylaşıldığını ve ibadetin sadece her ayın son Pazar günü yapılacağını belirten bir duyuru vardı.

Bagajın kapağını yavaşça kaldırdı, sadece içeriyi görebileceği kadar araladı. Julian uyuyordu. Kuzeye giderken araba trafik ışıklarında durduğunda bağırarak ve Karl'a onu bırakması için yalvararak epey gürültü çıkarmıştı. Karl da arabayı kenara çekmiş ve mütevazı bir dozda ketamin vererek gürültüyü keyifle kesmişti. Etkiler bir saat kadar daha sürecekti, bu uygun bir süreydi, çünkü Karl'ın kiliseyi ziyaret ederken onu arabada bırakmasına ve daha sonra geri dönmesine imkân sağlıyordu.

Kilise avlusunun kapılarının dışındaki sokak lambası kırılmıştı ama kilisenin içinde bir ışık yanıyordu. Karl, yamuk duran mezar taşlarının yanından geçen patikadan ağır ağır yürüdü ve yaklaştıkça içeriden orgun yumuşak tınısını duydu. Kapının diğer tarafında kimin olduğunu bildiği için ön kapıya yaklaşırken kalp atışları hızlandı. Parmakları nazikçe tuşları okşuyor, hüzünlü bir melodi çalıyordu. Sadece onun için.

Kapıyı açıp içeri baktı.

Kilise küçüktü. Yedi veya sekiz sıra koltuk, yükseltilmiş bir alana ve sonunda sunağa giden merkezi bir koridorla bölünüyordu. Etkileyici görünümlü, on ayak yüksekliğinde bir haç, dairesel vitray bir pencerenin önündeki arka duvarda dikkat çekiyordu. Ancak resmedilen sahne Karl'ın tanıdığı gibi değildi.

Oradaydı. Melek gibi. Orgun klavyesi boyunca dalgın hareket eden iki parmak. Saçları arkadan atkuyruğu şeklin-

de toplanmıştı. Üç Maymun Balosu'ndan hatırladığı gibi siyah bir elbise ya da daha feminen bir şey giymiş olmasını çok isterdi, ama siyah kot pantolon ve bej ceketle bile hayal ettiği kadar mükemmel görünüyordu. Yıllar önce onunla dans eden genç kızdan pek farklı değildi.

Karl, büyülenmiş bir halde kapıda dikildi. Ta ki o kapının açıldığını hissedip dönene ve Karl'a hipnotik bir gülümseme gönderene kadar.

Tabii ki Karl'ı görünce gülümsemesi solmuştu, ama bunu bekliyordu. Çünkü onu aldatmıştı. Avukatın bu gece onunla kilisede buluşmak istediğini söylemek doğru değildi, ama bu sayede onun burada olacağını garanti altına almıştı. Onu parasıyla ve kaslarıyla kandıran kendisi değil, Priest olmuştu. *O seni benim seni tanıdığım gibi tanımıyor, Elinor.*

Bir çocuğun ümidi ve merakıyla, "Elinor?" dedi.

Elinor kaşlarını çattı, cevap verirken bocaladı ve yeniden orga döndü. "Üzgünüm," diye mırıldandı. "Başka birini bekliyordum."

Karl ayaklarını sürüyerek öne doğru çıktı. "Hayır, beklemiyordun. Elinor, benim."

Elinor şaşkınlıkla arkasına baktı. Belki de daha önce adının söylediğini duymamıştı. "Sen kimsin?" Org koltuğundan kalktı ve daha iyi görebilmek için kürsüye yaklaştı.

"Benim," diye tekrarladı Karl. "Ben... Biliyorum uzun zaman oldu." Konuşmakta güçlük çekiyordu, söylemek istediklerini dile getirmekten zihnini alıkoyan bir şey vardı. *Aptal gibi konuşuyorum!* Ama o öyle güzeldi ki. Ayakta bir tarafa eğik duruşu, oyuncu hali. Şeytan Kapısı'nın kenarından atlamadan önceki küçük kız gibi.

Ona bakıyordu, yavaş yavaş bir yerlerden hatırlamaya başlıyordu. *Beni tanıyor!*

"Adım Karl Jones, ama üniversitede herkes beni göbek adımla tanırdı, Michael. Beni hatırlıyorsun, değil mi Elinor?"

Elinor'un dudakları aralandı. *Ah ne muhteşem bir manzara.* Elinor yana doğru bir adım attı, ama aslında bu ona doğru atılan temkinli ama kararlı bir adımdı.

"Michael Jones?" diye tekrarladı usulca. "Aman Tanrım."

"Evet!" Karl güldü ve içinden taşan bir coşkuyla koridorda ilerledi. Mutluluktan uçuyordu. Sadece vücudunu, kalçalarını, kollarını ve ceketinin altında inip kalkan göğsünü görmek bile içini daha önce hiç yaşamadığı bir enerji dalgasıyla, sarhoşluk hissiyle doldurmuştu. *Tanrım, sonunda!*

"Hayır," dedi Elinor kısık bir sesle, mihraba doğru geri geri giderek. "Uzak dur."

"Ben... sana zarar vermeyeceğim," diye kekeledi, Karl. "Lütfen! Seni asla incitmem Elinor!"

"Sen... farklı... görünüyorsun."

Karl güldü. "Evet! Değiştim. Sen de değiştin. Çok güzel bir kadına dönüştün, Elinor." Karl bunun önemli olduğunu düşünmese de Elinor'a hak verdi. Hippi görünüşlü Michael Jones'u uzun zaman önce geride bırakmıştı.

"Ben... Burada ne yapıyorsun? Ne istiyorsun?"

Karl koşar adımlarla ilerledi. Nihayet, iş neredeyse tamamlanmak üzereydi, tıpkı rüyalarındaki gibi. Ancak bu sefer Elinor'a ve Julian'a kavuşabilecekti. Bir aile olacaklardı.

Elinor geri çekilmeye başlamıştı ama ona doğru yaptığı ani hareket Elinor'u şaşırtmıştı. Elinor taş zeminde kaydı. Onlar çarpışmadan önce çığlık attı. Karl sertçe ona çarpınca,

ağırlığıyla Elinor'u yere düşürdü. Elinor'un küçük vücudunu ellerinde hissetti, teninin sıcaklığını, saçlarının kokusunu. Heyecan vericiydi, hem de Karl'ı çıldırtmaya yetecek kadar.

"Hayır!" diye feryat etti Elinor. Altında boş yere debeleniyor, kapana kısılmış bir hayvan gibi bağırıyor, boğuşuyordu.

"Her şey yolunda." Karl'ın nefesi daralmıştı, güçlükle konuşabiliyordu ama onu teselli etmesi gerekiyordu. Ona boyun eğdirmeliydi. Oysa Elinor panik halindeydi, nefesi kesilmişti. Karl cebinden iğneyi çıkardı ve üstündeki koruyucu kapağı attı. Elinor iğneyi gördüğünde gözleri büyüdü.

"Dur..." diye yalvardı. "Dur!"

"Bu sadece bir rüya aşkım. Bana yazdıkların gibi. Sadece küçük bir rüya daha."

İğneyi kızın boynuna soktu ve ketamini sıkarak sıvının kızın vücudunda kaybolmasını izledi.

Dakikalar içinde Elinor çırpınmayı bırakmıştı.

61

Priest kilise avlusunun kapısını açtı ve gölgelere saklanarak ve patika yoldan uzak durarak çimenli yokuştan yukarı koştu. Rowlinson onun birkaç adım gerisinde, fısıldayarak telefonuyla konuşuyordu.

Ön kapıya ulaştıklarında Priest durdu. Dikkatle dinledi. Yol kenarına park etmiş beyaz Mondeo'nun yanından geçmişlerdi ama araba boş görünüyordu. Kilisenin içindeki ışıklar yanıyordu ve bir hareket sesi vardı. Alçak mırıltılar ve hafif ayak sesleri. Kapı aralıktı ama Priest verandadan ötesini göremiyordu.

"Arkadan dolaş, Tiff," diye talimat verdi Priest.

"Takviye ekip on dakika uzaklıkta. Bunun için beklememiz gerekiyor."

"O zamana kadar çok geç olacak. Zaten yeterince zaman kaybettik. Arkadan dolaş."

Rowlinson itiraz etmek üzereydi ama Priest ona öyle bir

bakış attı ki kilisenin yanından hızla dönmeden önce sıkıntıyla homurdandı.

Priest ön kapıyı iterek açtı ve kiliseye girdi.

Dikkatini çeken ilk şey kokuydu. Midesini bulandırmaya yetmişti.

Karl Jones kilisenin diğer ucunda duruyordu. Sırtı, sunağın tepesinde, sırtı Priest'e dönük, dev bir haçla karşı karşıya duruyor, gölgesi karanlık, dairesel bir pencereye düşüyordu. Haça bir nevi tövbe edercesine bakıyordu. Bekliyordu. İzliyordu.

Elinor ve Julian, Karl'ın ayaklarının dibinde mihrabın üzerinde yatıyordu. Bedenleri gevşekçe kenardan sarkıyordu, Elinor'un uzun kolları zemine sürtüyordu. Priest nefesini tutarak Elinor'a odaklandı, vücudunda hareket belirtileri olup olmadığına baktı. Oğlana da baktı. Çocuk korkutucu bir şekilde hareketsizdi.

Korkunç bir gerçek kafasına dank etti. *Çok geç kaldım.*

Karl elinde bir şey tutuyordu. Karl nesneyi başının üzerine kaldırana ve üzerindeki spot ışığı pürüzsüz metali yakalayıp bir ışık parıltısı verene kadar Priest bunun ne olduğunu göremedi. Priest, Karl'ın üzerine saydam bir sıvı döküp gömleğini ve bu arada Elinor ile Julian'ı ıslatmasını ve sonra benzin bidonunu kenara atıp koridorun köşesine çarpmasını beklemesini dehşet içinde izledi.

"Karl," diye seslendi Priest sakince.

Karl durdu ve başını bir tarafa çevirdi, ancak bu açıdan Priest'i sadece göz ucuyla görebiliyordu.

"Demek başardın," dedi arkasını dönerek. "Etkilendim ve ayrıca oldukça sevindim. Bunu görmeni istiyordum. Ama

zamanında ortaya çıkmasaydın, o zaman öldüğünü bilecektim ki bu da iyi olurdu."

Priest birkaç adım ilerledi ama fazla ileri gitmedi. Benzin, taşlarının arasındaki çatlaklardan, sıraların arkasına doğru akıyordu. Eski aile armasını taşıyan örgü puflar sırılsıklam olmuştu. Duvarlar bile koyu gölgelerle kaplıydı, Priest bunların sıçrayan benzinin izleri olduğunu anladı. Buraya galonlarca benzin dökülmüş olmalıydı.

Küçük bir kıvılcımla bütün bu yer Şanghay'daki Yeni Yıl gibi aydınlanacak.

"Burada olmam daha iyi değil mi, Karl?" diye sordu Priest. "Aksi takdirde dengeyi yeniden kurduğun son anı kaçıracaktım. Zaten asıl mesele de bu, değil mi?"

Karl cebinden bir kutu kibrit çıkartıp elinde oynamaya başladığında Priest'in kalbi yerinden hopladı. Karl, bütün bu olan bitende kontrolün kimde olduğunu ona gösteriyordu. *Aylak aylak gezinip, öylece beklemeyeceksin değil mi?*

"Her iki düğmenin de Şeytan Kapısı'nı yerle bir edeceğini düşünmekte haklıyım, değil mi Karl?" dedi daha ısrarlı bir şekilde.

Karl cevap vermedi ama Priest onun alaycı bir tavırla gülümsediğini duydu. Birkaç adım daha attı ama panik kendini göstermeye başlamıştı. Cehennem ateşi sunağı sarmadan önce ona ulaşma şansı yoktu ve görünüşe göre Karl sohbet havasında değildi. *Daha iyisini yapmalısın. Düşün!*

"Benim müdahale ve kendi haline bırakma arasında bir seçim yapmamı istedin, değil mi? Ya bir düğmeye basıp müdahale etmem gerekiyordu ya da işlerin doğal akışını sürdürmesine izin vermem gerekiyordu. Ve senin istediğin de

buydu. Kendimi sana kanıtlamam, tüm bunları görmem için tek yapmam gereken hiçbir şey yapmamaktı."

Karl bir kibrit çıkardı.

"Son perdeye tanık ol, Bay Priest. Yapmanı istediğim şey bu. Şeytan Kapısı'ndaki testi anlayacak kadar akıllıysan o zaman seni seçmekle iyi yapmışım. Burada olanlara tanık ol ve sonra onlara gördüğün her şeyi anlat. O zaman işim tamamlanmış olacak."

"*Onlar* kim, Karl?"

"Dünya! Herkes! O zaman, Dominique'in itirafı yayınlandığında, onun bir değil, *üç* kurbanı olduğunu öğrenecekler!"

"Tüm mesele bu mu?" dedi Priest, dehşet içinde. "Elinor ve Julian'la birlikte Dominique'in kurbanlarından biri olmak mı istiyorsun? Önce *The Real Byte* aracılığıyla Alexia Elias'ı mahvetmeye çalıştın. Yardım etmesi için Simeon'u zorladın, ama ondan çok fazla şey istedin, çok ileri gittin. Simeon çark etti ve seni yüzüstü bıraktı."

"Polise gidecekti!" diye kükredi Karl, başını yana çevirerek.

"Polise gitseydi, her şeyi mahvedecekti," diye düşündü Priest. "Bu yüzden onu öldürdün. Duruşma öncesi görüşmemizden bir gün önce bir şekilde Simeon'u kasaya soktun, Simeon gün içindeki bir zaman diliminde öldü. En azından kısa bir süre için mükemmel bir mazeretin vardı. Bu dâhice. Sanırım polisin belli bir noktada durumu çözeceğini biliyordun, ama bu sayede her şeyi toparlayabilmek için kendine birkaç gün kazandırdın."

"Simeon amacından sapmıştı, ama onu öldürmek bana hiç zevk vermedi."

"Haberini yapsın diye onu Elinor'un arabasının bagajına yerleştirdin. Bu doğru, değil mi? Ona hep sahip çıkıyor, göz kulak oluyordun."

"Nasıl hissettiğim hakkında hiçbir fikrin yok."

Karl, benzin bidonunun yan yattığı yere baktı. Bunu söyleme biçiminde umutsuz bir şey vardı. Sözlerinin gücü Priest'in adımlarını durdurdu ve nefesini kesti.

"Birini, sırf bir dakikalık zevk uğruna adam öldürecek kadar çok arzuladın mı, Bay Priest?"

Priest dona kalmıştı, cevap veremedi. Arzulamış mıydı? Jessica'yı ve gerçekte pek tanımadığı bu kadınla bağlılığının derinliğini düşündü. Jessica için birini öldürür müydü?

"Alexia ve Dominique'in neden ölmek zorunda olduklarını anlıyorum," dedi, kontrolünü yeniden kazanarak. "Ama çocuk ölmek zorunda değil. Onu neden öldürüyorsun?"

"Ölüme bir ceza ya da bir son olarak çok fazla vurgu yapıyorsun. Ölüm, yeniden doğuşun ilk aşamasıdır. Üçümüz büyük bir suçun kurbanlarıyız ve birlikte mahrum bırakıldıklarımızı geri almalıyız."

"Nelerden mahrum kaldın, Karl?"

"*Her şeyden!*" Priest'e bakmak için döndü. Siyah saçından ve sakalından benzin damlıyordu. Gözleri, karanlık, aşılmaz iki boşluktan başka bir şey değildi. Sunağın üzerinde omuzları dik, bacakları birbirinden ayrı duruşuyla heybetli bir görüntü sergiliyordu.

"O bizden, hepimizden koparılıp alındı, görmüyor musun?" Karl ona delirmiş gibi bir bakış attı. "Kötü yola sürüklendi, yozlaştı ve bu yozlaşmada ben onu reddettim. Bu yüzden herhangi bir hata da olduğu gibi yeniden programlı-

yorum. Ona yapılanları geri alamam ama bunun bir parçası olabilirim. Böylece o da yalnız kalmayacak."

"Ya Julian?" dedi Priest sakince. "Onun neden yeniden programlanması gerekiyor?"

"Çünkü bu onun soyunu bitirecek ve denge yeniden kurulacak. O kötü adamın, onun kötü karısının ve kurbanlarının tüm izleri bu dünyadan silinecek."

"Ama Julian taciz edilmedi Karl, öyle değil mi? Onu kurban yapan *sensin*."

"Terk edilmek bir istismar biçimi değil mi?"

Karl kibriti tekrar havaya kaldırdı. Bakışlarını Priest'in başının üzerindeki duvara sabitlemişti. Transa geçmiş gibi görünüyordu. Diğer elinde kibrit kutusunu hazır tutuyordu.

Bir kıvılcım, tüm gereken bu.

Priest bunu daha fazla düşünmedi. Benzinin buharı çok baskındı ve midesi yanmaya başlamıştı bile. Başı eğik bir şekilde ve anlaşılmaz çığlıklar atarak Karl'a doğru koşmaya başladı

Sunağa tahmin ettiğinden daha hızlı ulaşmıştı ama Karl çoktan harekete geçmiş ve kibriti çakmıştı. Priest, alevin bir anda keresteyi tuttuğunu, esintiyle ilerleyip yayılmaya başladığını gördü. Priest çılgınlar gibi koşarken Karl başını ve ellerini tavana kaldırmıştı.

Priest, mihraba giden yolu nasıl kat ettiğine kendisi de şaşırmıştı. Sunağın diğer tarafına düşürmeye yetecek kadar bir güçle Karl'a çarptı.

Alevler uçsuz bucaksız benzin havuzunda dans ediyor, şehvetle daha da yukarılara yükseliyor, her yöne yayılıyordu. Doğal olarak Karl'ın benzinle ıslanmış giysilerini de yakalayıp anında ele geçirdi.

Priest ıslak zeminde kayarak geriye doğru sendeledi, ama ateş Karl'ı sarmaya başlarken geçici de olsa kaçmayı başarmıştı.

Önce kolu, sonra omzu tutuşan Karl ayağa kalktı. Alevler tüm bedenini sarmaya başlamıştı. Benzine bulanmış zeminde çırpınırken yanan bedeninin ıstırabıyla acı acı uluyordu. Priest, tam alevler giysisinin ucuna sıçradığı sırada Julian'ı kaldırıp sunaktan aşağı çekti.

"Hayır!" diye haykırdı Karl, öne doğru sendeleyerek. "Bırak onları!"

Priest onu tekmeleyerek geriye doğru savurunca Karl kendini ateş havuzunun ortasında buldu. Alevler etrafında dans ediyordu. Kısa süre sonra alevlerle etrafı sarıldı. Ateşin göbeğinde çırpınırken attığı acı ve öfke dolu çığlıklar taş duvarlarda yankılanıyordu.

Julian'ı omzunun üzerinden atarak Elinor'u yakalamaya çalıştı. Ama Julian'ın külçe gibi ağırlığı onu kolayca kaldırmasını engelliyordu. Yapabileceği en iyi şey onları sırtüstü yatırıp peşinden çekerek sürüklemekti. Alevler sunağı harap etmeye, her geçen an daha da güçlenip yoğunlaşmaya başlamıştı.

Ucu ucuna bir zamanlamayla Elinor ve Julian'ı uzak bir köşeye sürükledi. Yangın, kilisenin kuzey tarafında daha hızlı yayılıyor gibiydi. Kilise odasının karşısındaki kadife perdeye sıçrayan alevler şimdi pencerelere kadar yükseliyordu. Sıcaklık dayanılmazdı ve Priest alabildiğine duvara yaslandı ama şimdiden yüzünün etrafındaki derinin yandığını hissedebiliyordu.

Kendini korumak için kolunu kaldırdı ama yapabileceği bir şey yoktu. Kapana kısılmıştı. Yangın çoktan kilisenin arka tarafına ulaşmıştı. Cehennemin dokunmadığı tek bölgede du-

vara yaslanmış, çaresizce Elinor ve Julian'a yapışmıştı, ama hayatta mı, ölü mü oldukları konusunda hiçbir fikri yoktu.

Buraya kadar. Hesap günü. Kendi kişisel göğe yükselişim.

Nefes almaya çalıştı. Alevler onu öldürmese bile duman kesinlikle boğacaktı. Büyük, yoğun, siyah duman dalgaları üzerine çullandı. Beyni kapanmaya başladığında, sanki bir kuzgun sürüsü tepelerinde öfkeyle çığlık atarak daireler çiziyormuş gibi geldi.

Bir an için görüşünü kaybetti. Kilise siyahtı. Karl'ın çığlıkları kan donduran bir ulumaya dönüşmüştü, ama sonunda bu ses kesildi. Artık duyulan tek ses ateşin kükremesi ve yanan etin çıtırtısıydı.

Priest gözlerini kapadı. Jessica'nın yüzünü gördü. Dudaklarını hareket ettirerek ona bir şey söylüyordu.

Onun adını mı?

"Priest!"

Yangının sesi sağır ediciydi, ama işte yine duymuştu.

"Priest!"

Gözlerini açtı. Rowlinson bir şekilde duvarın içine gömülmüş gibi görünüyordu. Ona adıyla sesleniyor, yardım eli uzatıyordu.

Bunu nasıl yapıyor?

Kolunu kaldırdı, ama kolu sanki bir ton ağırlığındaydı. Yapamıyordu. Ayrıca Rowlinson'un görüntüsü gerçek değildi. Bir seraptan başka bir şey değildi.

Sonra Rowlinson'un eli onun elini tuttu. Yardım eden bir sürü el vardı. Elinor ve Julian'la birlikte zeminde sürüklendiğini hissetti.

Bayılmadan önce gördüğü son şey, kulakları sağır eden bir gürültüyle çöken kilise kulesinin arkasındaki solgun ay oldu.

62

Priest tepsiyi fırından aldı ve iki hamburgeri spatulayla inceledi. Yeterince kömürleşmiş olan görünümlerinden memnun olarak, onları fırından çıkardı. Her birini, salata, turp, kornişon, ketçap, mayonez ve peynirle birlikte hamburger ekmeğinin arasına koyduktan sonra birini mutfaktaki kahvaltı barında oturan Georgie'ye verdi.

"Bu bir Priest Burger," diye açıkladı.

Georgie saklamadığı bir endişeyle hamburgeri aldı. Üstteki ekmeği şöyle bir araladı. "Neden *Priest Burger*?" diye sordu şüpheyle. "Neden salata gibi görünen şeyle birlikte hamburger ekmeğinin içine konmuş normal bir burger değil?"

"Özel malzemeyi unuttun," dedi Priest bir ısırık alarak.

"Hangisini?"

"Ağırlıklı olarak karbon."

Georgie başını salladı ve sonra deneme amaçlı bir ısırık aldı. "Fena değil," dedi, kararını bildirerek.

O ana dek Georgie, Priest'e Hemingway'in talihsiz so-

nunu açıklamak için epey zaman harcamış ve Priest bu haberi vakur karşılamıştı. Karşılığında Priest de terk edilmiş bir tiyatroda Dominique ile buluşmasını, Karl Jones'un onu vuruşunu izlemesini, daha sonra Şeytan Kapısı'nda olanları anlatmıştı. Georgie sandalyesine perçinlenmiş bir halde oturmuş, şaşkınlıktan irileşen gözleriyle onu dinlemişti.

"Şu iri yarı, asosyal, Karl Jones'u mu kastediyorsun?"

"Evet, o iri yarı asosyal."

Georgie başını salladı.

"Şaşırmışa benzemiyorsun," dedi Priest.

Georgie omuz silkti. "Kasadan bahsettiğinde, *The Real Byte* kadrosundan biri olacağı belliydi. Ya da sen, olacaktın." Bunu çok sakin bir şekilde söylemişti. Bu ima Priest'i hazırlıksız yakaladı.

"Aynı şekilde düşünüldüğünde sen de olabilirdin," diye karşılık verdi Priest.

Georgie şaşırmış görünüyordu. "Ama ben, ben olmadığımı biliyorum."

"Bu mantıklı."

"Uçurumdaki patlayıcılar gerçekten mekanizmaya bağlanmış mı?"

"Bomba ekibi, bağlanmış olduklarını söylüyor. Her iki düğme de onları harekete geçirebilirdi."

Georgie ıslık çaldı. "O zaman seni öldürmek mi istedi?"

"Aslında son sahneye tanık olmamı istediğini düşünüyorum ama o zaman ölseydim onun bakış açısıyla zaten değerli bir tanık olmayacaktım. O kısmı kasten kadere terk etti."

"Bütün bunlar çocukluk aşkı uğruna. Sence Karl akıl hastası mıydı?"

"Sanırım ikisi de öyleydi. Ama bunun üzerinde fazla durmayalım."

Priest hamburgerini bitirip tabağı kenara koydu.

Georgie, burgerinden kornişonu çıkararak, "Öyleyse şu konuyu bir açıklığa kavuşturayım," dedi. Elinor Fox babası tarafından taciz edildi. Hiçbirini hatırlayamıyor, ama aynı zamanda her şeyi hatırlıyor. Ve o günlüğü de ne hakkında yazdığını fark etmeden yazdı. Ve Karl bunu fark etti."

"Henüz nasıl olduğundan emin olmasam da Karl bir şekilde onun tıbbi bilgilerine erişmiş. Evinde, Elinor'un kırılgan zihinsel durumu hakkında psikiyatrdan gelen bir mektup gördüm. Bir psikiyatri hastanesinde çok zaman geçirmiş ama şimdi bağımsız yaşama yeteneğine sahip olduğu kabul ediliyor."

"Onun nesi var?"

"Karmaşık bir kişilik bozukluğu var, ama hafızasına olanlar ilginç. Biliyorsun, iki tür bellek bulunuyor: *örtülü* bellek ve *açık* bellek. Bunlar, beyindeki çok farklı iki korteks altı yapıyla ilgilidir: *örtülü* anıları işleyen amigdala –bunlar duygusal tepkilerdir– ve *açık* anıları işleyen hipokampüs; bunlar geleneksel anılarınız, hatırlayabildiğiniz şeylerdir."

"O zaman buradan Elinor'un *örtülü* belleğinin sağlam, ama *açık* belleğinin bozulmuş olduğu sonucunu mu çıkarmalıyım?"

"Doğru. Yani, Elinor bir şekilde Eliaslardan nefret ettiğini biliyor ama nedeninden emin değil. Aynı şekilde, beş yıl boyunca bodrumda mahsur kalan kızın kötü durumunu biliyor ama bunun kendisi olduğunun farkında değil. Bir savunma mekanizması olarak, zihni, hafızanın o kısmını onun

için silmiş. Elinor bunu bir kurgu, kendi uydurduğu bir şey olarak yorumladı. İyi bir hikâye."

Georgie bir ısırık daha aldı. "Yine de beni balıklarından biriyle öldürmeye çalıştı."

"Sanırım seni korkutmak istedi."

"Hayır. Anafilaksi riskim olduğunu biliyor."

"Polise bunu söyledin mi?"

Georgie bir an düşündü. Daha fazla burger yuttu. "Söyleyeceğim her şey hastanede çok daha kalmasına neden olacak, değil mi?"

"Belki. Ama bunların hiçbiri Hemingway'i geri getirmeyecek."

Georgie gülümsemeyi başardı. Aniden aklına bir şey gelmiş gibiydi.

"Duruşmanın birinci gününde birlikte Kraliyet Adalet Divanı'ndan ayrıldığımız ve Dominique ile karşılaştığımız zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Onu gördü. Elinor'u. Sen Dominique ile konuştuğun sırada o Elinor'u merdivenlerde gördü. Ne olduğunu daha yeni hatırladım. Dominique sessizleşti, dikkati dağıldı. O sırada Elinor'un kim olduğunu bildiğini sanmıyorum, bunca yıldan sonra neredeyse tanınmaz hale gelmiş olmalı, ama Dominique'de bir şeyler aniden değişti."

Priest o günü hatırladı. Georgie haklıydı. O sırada Elinor'u tanımıyordu ama Georgie Elinor'un orada olduğunu, diğer gazetecilerin arasına karıştığını söylemişti.

Bunu daha fazla düşünecek zaman bulamadı, çünkü Georgie bir sonraki soruya geçmişti. "Ama eğer Karl gerçeği

söyleyeceğinde ısrar ettiği için Simeon'u öldürdüyse, cesedi neden Elinor'un arabasına koydu?"

"Elinor'un ayrıcalıklı bir şeye sahip olduğunu garantilemek istedi. Bunu yapmanın daha iyi bir yolu var mı? Onun asla tutuklanma tehlikesiyle karşı karşıya olmadığını biliyordu, adli tıp bunu görecekti. Ve haklıydı, Elinor ayrıcalıklı bir şeye sahip oldu. Sapkınca bir fikirle ona bir hediye verdi."

Georgie homurdandı. "Bir kutu çikolata ve benzin istasyonundan alınmış bir çiçeği tercih ederim."

"Çok kolay memnun oluyorsun." Priest gülümseyince Georgie de gülümsedi. "Ah, neredeyse unutuyordum." Priest bir kâğıt parçası çıkardı ve onun önüne koydu. Georgie kâğıdı alıp açtı.

"Bu ne?"

"Simeon'dan Mims'e bir mektup. Mims erken saatlerde benimle iletişime geçip bana bir kopyasını verdi."

Ama Simeon..."

"Öldü, evet. Orada değişiklik yok. Bunu ölmeden çok önce göndermiş."

"Neden daha yeni geldi?"

"Kaliforniya'daki bir kuryeye uçakla gönderilmiş. Olağandışı durumlarda uzmanlaşmış bir firma. Talimatları basit. Simeon her gün saat on birde onlarla mesajlaşarak görüşüyormuş. Günün sonuna kadar onlarla iletişim kurmaması durumunda mektubun Mims'e gönderilmesi için talimat vermiş."

Georgie bakışlarını mektuba yöneltti. Mektup özenli bir el yazısıyla yazılmıştı. "Yani mektup ancak Simeon'un onlarla iletişim kurmasını engelleyen bir şey olursa gönderilecekti."

"Doğru. Gerçi, ilk satırdan anladığım kadarıyla, öldürüleceğini değil de kaçmayı düşündüğünü tahmin ediyorum."

Sevgili Mims

Bu mektubu aldıysan, sürgündeyim demektir. Beni bulmaya çalışma. Charlie Priest dışında kimseye bu mektuptan veya içeriğinden bahsetme. Ona güveniyorum. Sen de ona güvenmelisin ve tabii bana.

Dominique ve Alexia Elias ifşa olacak, bundan eminim. Ama artık kimin tarafında olduğumdan emin değilim. Her şey çok karışık. Artık kimin kötü kimin iyi olduğunu söyleyemiyorum.

Uzun zaman önce, beni kendi savaşına sürükleyen bir adamla tanıştım ve onunla birlikte hareket ettim. Bu adamın adı Karl Jones. Ben ona KULLANICI3412 da diyorum. İlk başladığımda, bu adamın tek yapmak istediği şeyin Alexia Elias'ı terör örgütünden rüşvet alan bir kadın olarak ifşa etmek olduğundan emindim.

Elias Vakfı için çalışmayı bıraktıktan hemen sonra benimle iletişime geçti. Türkiye skandalını araştıran bir muhabir olduğunu söyledi. Onunla konuşabileceğimi ve beni kaynak olarak göstermeyeceklerini söyledi. Kabul ettim ve birkaç kez Soho'da bir kafede buluştuk. Arkadaş olduk. İkimiz de Alexia Elias'tan nefret ediyorduk. İkimiz de onun soysuz, ahlaksız, rüşvet yiyen biri olduğunu biliyorduk ama gerçek bir kanıtımız yoktu. Sonra bir gün bana belki de kanıta ihtiyacımız olmadığını, tanıklığa ihtiyacımız olduğunu önerdi.

Bildiklerime ve diğer bazı belgelere dayanarak bir şeyler uydurmayı kabul ettim. Bunu yaparak aptallık ettiğimi biliyorum ama bir şekilde onu alt etmemiz gerekiyordu.

Şimdi ya planın değiştiğini ya da planın hiçbir zaman sadece bununla ilgili olmadığını düşünmeye başlıyorum.

Geçenlerde Karl ile evinde, mutfağında buluştuğumuzda, yan masasında bir fotoğraf gördüm. Bu fotoğrafı ben çekmiştim; ne olduğunu bilmem gerekiyordu. Çocuğu kendi araştırmamdan tanıyordum. Dominique Elias'ın oğluydu. Ancak daha sonra fotoğrafın sahte olduğunu anladım.

Ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama önemli olduğuna eminim. Fotoğraf gizli, ama Priest onu bulacak, belki senin yardımınla.

Şimdi ne olacak bilmiyorum ama yanlış bir şeyin parçası olduysam beni bekleyen ceza ne ise onu çekerim.

Bana bir şey olursa diye Charlie Priest'in izlemesi için bir iz bıraktım. Priest'i bul ve bu izi takip ettiğinden emin ol. Telefonum her zamanki yerinde. Onu Priest'e ver.

Yaptığım bazı şeyleri onaylamadığını biliyorum ama şimdi sana ne kadar yanlış gibi görünse de doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Bana borçlu olmadığını biliyorum ama lütfen, yardımına ihtiyacım var. Umarım beni dönüştüğüm adam olarak değil, tanıdığın adam olarak yargılarsın.

Artık bir şey ifade eder mi bilmem ama üzgünüm.

Tüm sevgimle,

Simeon

Georgie dehşet içinde başını kaldırdı. "Biz haklıydık. Bristol Yolu'ndaki gizli odayı ve Julian'ın resmini bulmamız gerekiyordu. Simeon bize bildiklerini anlatmaya çalışıyordu."

"Önce ipuçlarını yerleştirdi. Ev tuhaf görünecek şekilde

yapılmıştı. Sanki sahnelenmiş gibi garip bir şey göreceğimi biliyordu. Karl'ın evinde gördüğü şekilde ısıtma sonuna kadar açıktı. Sadece düşünmeye başlamamızı sağlamak içindi. Mektup daha ileri düzeyde bir güvenlikti. Biz her şeyi halletmeseydik, Mims telefonu bulacaktı."

"Emlakçıdaki anahtarlar."

"Telefonu bulmamıza yardım edecek başka bir ipucu."

Georgie şaşkınlıkla başını salladı. "Neden seni aramadı ya da sana mesaj göndermenin başka bir yolunu bulmadı?"

Priest derin bir nefes vererek, "Mektuptan anlaşıldığını düşünüyorum," dedi. "Mims, posta damgasının, mektubun ABD'den bir ay önce gönderildiğini gösterdiğini söyledi. Simeon'un rüşvet konusunda yalan söylemesi dışında bana söyleyecek bir şeyi yoktu, bu da davanın sonu olurdu. Başka bir suça dair elinde hiç kanıtı yoktu. En azından o sırada. Sahip olduğu tek şey, varsayımlar ve şüphelerdi ve hakaret davasını kaybetmek anlamına da gelse bunlara sığınmak istemiyordu."

"Ama daha fazlası olduğunu biliyordu, Julian'la ilgili bir şey. Sadece ne olduğunu bilmiyordu, bu yüzden çözebilmen umuduyla tüm ipuçlarını sana bıraktı. Ve sen de çözdün."

"Biraz yardım aldım." Priest ona göz kırpınca Georgie kızardı. "Hazır mısın?" dedi ayağa kalkıp ceketini giyerek.

Georgie son bir ısırık alıp onu takip etti.

63

Priest ve Georgie ufukta kaybolan sarı tarlalara bakarak onun mutfak masasında otururken Rose çay yapmaya koyuldu. Çiftlik evi dönümlerce tepeler ve altın çayırlarla çevriliydi. Bu yüzden Rose, ilk geldiklerinde, havanın açık olduğu zamanlarda yatak odasının penceresinden denizi görebildiğini söylemişti.

Siyah balıkçı yaka bir kazak giymiş, kare biçimli, altmış yaşlarında bir adam olan Rose'un kocası Dennis, yanlarında, bir parça tostu yüksek sesle çiğniyordu.

Çay hazır olunca Rose, misafirlerinin önüne fincan ve tabakları koyup kocasının yanına oturdu. Kendi kendine sessizce mırıldanırken, çayı dökmekle meşguldü. Bitirdiğinde, Priest'e baktı. Gümüş rengi saçları ve kendine güvenen bir gülümsemesi olan minyon bir yüzü vardı. Priest bilmese bile onun okul müdürü olduğunu tahmin edebilirdi.

"Sanırım gerçeği istiyorsunuz, Bay Priest," diye içini çekti Rose, gülümseyerek fincanı ona doğru iterken.

"Ah, Rose, bunu bir angarya gibi görme," diye homurdandı Dennis. "Adam sana *kendi* hikâyesini anlattı, şimdi sen de ona bizimkini anlat."

Georgie, "Zahmet olmazsa," dedi.

Priest, onlara gitmeden önce, Elinor'un anne ve baba olarak adlandırdığı kişilerin, yani Rose ve Dennis'in onun biyolojik ebeveynleri olmadığını, onu evlat edindiklerini öğrenmişti. Ama hangi açıdan bakılırsa bakılsın, onlar bir aileydi.

Rose yine gülümseyerek başını salladı ve çayından bir yudum aldı. Priest, onun fincanı tabağına koymasını ve konuşmadan önce elinin arkasını incelemesini izledi.

"Elinor'u Şeytan Kapısı'nın kenarında bulduğumuz gece, Dennis gibi benim de orada olduğum doğru, ancak onun daha sonra kocam olacağını bilmiyordum. Tamamen sinir bozucu bulduğum, her şeye burnunu sokan işgüzarın biriydi. Hâlâ da öyle, hiç değişmedi. O zamanlar Tanrı nedenini biliyor ya, bir polis memuruydum. Polislik hakkında bilginiz var mı bilmiyorum Bay Priest ama o ortamda kadın olmak hiç kolay değil."

"Hayal edebiliyorum," diye onayladı Priest. Eski karısı bu zorluğu hiç yaşamamıştı, ama onda, ilk yılların zorluklarını atlatmasına yardımcı olan erkeksi bir hava vardı.

"Olanlar tahmin ettiğinizden çok daha basit. Size doğruyu söylenmiş: Elinor kenardan *atladı*, gerçi niyetinin bu olduğunu sanmıyorum. Kaybolmuştu ve kafası karışmıştı, sanırım dengesini kaybetmişti. Kendini öldürmeye çalıştığını düşünmüyorum. Ama nedeni ne olursa olsun, ölmedi. Dennis'le birlikte yandaki kayalardan aşağı indik, etrafa bakındık ama hiçbir şey yoktu. Sonunda yukarıdakilere ba-

ğırdım ve kalabalık dağıldı. Sanırım oradaki resmi otorite olduğum için herkes bir yere rapor yazacağımı ve bu işin biteceğini sandı."

Dennis, "Onların hiçbir şey olmamış gibi nasıl çekip gittiklerine inanamazsınız," diye araya girdi. "Skandal bir davranış."

"Evet, teşekkür ederim, Dennis," diye iç geçirdi Rose. "Her neyse, sonunda onu bulduk. Bir mucize eseri, kayaları ıskalamış ve suya dalmıştı ama kayşatın içinde bir yere hapsolmuştu. Su zamanla kayayı oyup altında bir tür mağara yaratmış; okyanus onu oraya attığında pes etmek üzereydim. Poseidon'un onu ortaya çıkarması gibiydi."

Dennis, "Poseidon değil, kaderdi," diye homurdandı.

"Pekâlâ, belki. O güne kadar, nasıl hayatta kaldığını bilmiyorum. O çok küçüktü, çok narindi. Dediğim gibi: bir mucize."

Priest, "Rahat bir vücut, bir araba kazasında daha az yaralanır," dedi. "Aynı ilke düşme için de geçerlidir. Belki de kafası çok karışık olduğu için tepki bile vermemiştir."

Rose başını salladı. "Bu çok doğru."

"Peki, sonra ne oldu?"

"Dennis ile birlikte onu hastaneye götürdük. Telsizden yardım istedim ama kimseye ulaşamadım. Saatlerce yan yana oturduk. Tek kelime etmedi. Peki ne yapmamız gerekiyordu? Onu öylece sosyal hizmetlere bırakamazdım, sistem onu canlı canlı yerdi. Dennis de aynı şekilde ikilemde kalmıştı. Bu yüzden onu almam konusunda anlaştık. İlk başta geçici bir süreliğine olacaktı, sonrasında ne yapacağımızı bulana kadar ama... şey, olaylar birbirini izledi. Dennis ile

yakınlaştık ve... Onu tekrar terk etmek doğru gelmedi. Bir süre sonra Tome'den taşınıp buraya yerleştik. Yeni bir hayat kurmak için elimizden geleni yaptık."

Dennis, "Sonunda Elinor'u resmen evlat edindik," diye açıkladı. "Süreç iki yıl sürdü. Elinor ile nasıl bir araya geldiğimiz konusunda çok net olmamamız gerekiyordu ama... işte, önemli olan..."

Priest elini kaldırdı. "Yorum yapmak bana düşmez. Siz doğru olduğunu düşündüğünüz şeyi yapmışsınız. Bu durumun kendi içinde değerlendirilmesi gerekir."

"Şey, bunu söylemen büyük incelik. O kızın hiçbir şeyi yoktu, sadece sırtındaki giysiler ve oyuncak bir bebek."

"Oyuncak bir bebek mi? dedi Georgie ilgilenerek.

"Evet," dedi Dennis. "Kurmalı anahtarı olan küçük, tahta bir oyuncak bebek. Elbisesine sarmıştı. Gerçek dişbudak ağacından yapılmış hoş bir şey."

Georgie başını sallayarak gülümsedi.

"Yani, ona soyadınızı verdiniz ama o ilk adını değiştirmedi mi?" diye sordu Priest, konuşmayı ilerleterek.

"İsminden vazgeçmesine izin veremezdim," dedi Rose. "Haftalarca söylediği tek kelime buydu, sadece adı."

"Çok yavaş ilerleme kat ediyordu," diye mırıldandı Dennis.

"Hiç şaşırtıcı değil," diye çıkıştı Rose. "Yaşadıklarına bakıldığında."

Priest, "Peki ya günlük..." diye sorarak daha fazla konuşmaları için teşvik etti.

"Bu konuda çok endişeliydik," dedi Dennis başını sallayarak. "Doktor, bilinçaltının hikâyeyi yeniden yaşadığını, bir çıkış yolu aradığını söyledi. Ama Ellie'nin aslında ken-

disi hakkında yazdığına dair hiçbir fikri yoktu. Buna dissosiyatif amnezi ya da onun gibi bir şey deniyor. Muhtemelen bunu hiç duymamışsınızdır."

Priest gülümsedi. "Bir yerlerden tanıdık geliyor."

Dennis devam etti. "Korkunçtu. Yazdıklarının kendi hayal gücü değil, aslında bastırılmış, yüzeye çıkan bir anı olduğunu düşünmek. Tek güzel yanı, bunları yaşadığını bilmemesiydi, bu hikâyenin kendi hayal gücü olduğunu düşündü."

"Her neyse, artık o korkunç insanların öldüğünü duydum. Çok şükür," diye ekledi Rose.

Georgie, "Alexia ve Dominique Elias'ın işin içinde olduğunu nasıl öğrendiniz?" diye sordu.

"Asla emin olamadık," dedi Rose savunmaya geçerek. "Ellie'nin, Eliaselere karşı hastalıklı bir hayranlık geliştirdiğini ve onların bir zamanlar Tome'da yaşadıklarını biliyorduk... ama bir şeyi kanıtlamamız imkânsızdı. O sormaya devam ettikçe ben onlardan uzak durmasını söyledim."

Sürekli olarak onun ilgisini azaltmak yerine artırmışsınız, diye düşündü Priest. *Bilmeden* "Bana Karl Jones'tan bahsedin. O, bütün bunların neresinde?"

"Ah, olur şey değil," diye soludu Rose, başını öne eğerek. Dennis kalktı ve mutfak tezgâhındaki ekmek kutusuna bakındı. "Tabii, elbette. İlk olarak, hepimiz onu Michael olarak tanıyorduk. Göbek adını kullanıyordu. Hatırladığım kadarıyla sınıfında iki Karl vardı, bu yüzden insanlar onun göbek adını kullanmaya başlamıştı."

"O da anormal görünümlü bir çocuktu," diye araya girdi Dennis. "Haberlerde gösterilen fotoğraflardaki adama hiç

benzemiyordu. Birkaç yıl önce bir araba kazası geçirdiğini duydum. Yüzü mahvolmuş, ameliyat olması gerekiyormuş."

"Bu yüzden mi Elinor onu hiç tanımadı?" diye sordu Georgie.

Rose başını sallayarak onayladı. "Ben de öyle tahmin ediyorum. Tanıdığımız Michael'ın omuzlarına kadar inen uzun saçları, gözlükleri vardı ve çok daha zayıftı. Elinor, *The Real Byte* davasıyla ilgilenirken muhtemelen onun resimlerini hiç incelemedi, yani onu fark etmemiş olmasına şaşmamalı."

Priest ne olduğunu görebiliyordu. Evindeki fotoğrafta Karl'ı tanımasının sebebi onu düşünüyor olmasıydı, ama o zaman bile bir şeylerin yanlış olduğunu anlamıştı. Zaten hafızasında sorun yaşayan Elinor'un bu bağlantıyı kuramaması pek şaşırtıcı değildi.

"Ne oldu?" dedi Priest.

"Üniversitede tanışmışlar. İkisi de medya çalışmaları yapıyorlardı ve Michael –Karl– ona âşıktı. Eve sürekli çiçekler, kartlar ve çikolatalar gelirdi. Ve mektuplar. Hepsi Elinor'a hitaben yazılmıştı. Elinor bazılarını biliyordu ama çoğunu o görmeden çöpe attık. Onun üzülmesini istemiyordum. Zavallı çocuk, tam olarak ne olduğunu hatırlayamasa bile yeterince şey yaşamıştı."

"Rose izin verseydi, çocuğun kafasına bir silah dayayacaktım, diye homurdandı Dennis. "Lanet olası sapık."

"Dennis!" diye haykırdı Rose, ona uyarıcı bir bakış daha atarak. "Bu yeterli. Bir okul aşkıydı, daha fazlası değil. En azından biz öyle düşündük."

Priest başını sallayarak çayından bir yudum aldı. *Bu bir*

hüsnü kuruntu olabilirdi, ama başka ne yapmaları gerekiyordu?

"Her neyse," diye devam etti Rose. "Açıkçası, Ellie'nin yazdığı günlük bizim için çok hassas bir konuydu. Bütün çalışmalarını tuttuk, bize göstermeye hevesliydi ve çok iyi yazabiliyordu; Onu daha fazlasını yapmaya teşvik ettik ama çok şükür onu yayımlamaya kalkmaması için ikna ettik. Her neyse, her şey bilgisayarımızda tutuluyordu. Tüm çalışmaları, tüm tıbbi notları, bu yüzden her şey güvendeydi."

"Ya da en azından biz güvende olduğunu düşünüyorduk," diye ekledi Dennis.

Rose, "Ne olduğunu bilmiyoruz. Ama bilgisayar çökmeye devam edince onu tamire götürdük ve adam bilgisayarda bir virüs olduğunu söyledi. Adının ne olduğunu bilmiyorum, hatırlıyor musun Dennis?"

"Truva atı ya da öyle bir şey."

"Her neyse, adam bilgisayarın saldırıya uğradığını ve tüm verilerin çalındığını söyledi."

"Kimin yaptığını bilmiyorduk," diye hırladı Dennis. "Ama ben paramı her zaman Karl'ın üzerine koyuyordum."

Priest başını salladı. *İyi bir bahis olduğu ortaya çıktı.*

Karl Jones her şeyin anahtarına sahipti. Varlığından neredeyse hiç haberi olmayan bir kız için kendini hayal dünyasında başlattığı bir savaşın içine atmıştı. *Ne acınası bir israf.*

"Bir şey sorabilir miyim Bay Priest?" diye söze başladı Rose. "Alexia ve Dominique nasıl öldü?"

Priest derin bir nefes vererek dudağını ısırdı.

"Sonunda hak ettiklerini buldular, Rose."

64

Priest, kollarını kavuşturarak duvara yaslanmış, kafasına takılan bir ezgiyi ıslıkla çalıyordu. The Verve'den "The Drugs Don't Work." aceleyle yanından geçen polis memurlarından bazıları ona ihtiyatlı bir bakış attı ama bunun dışında kimse ona fazla ilgi göstermedi. Geç olmuştu, Rose ve Dennis'i ziyaret ettikten sonra buraya gelmişlerdi. Karakol sessizdi. Sarhoşların yığılmaya başlayacağı gece yarısına kadar da sakinliğini koruyacaktı.

Dördüncü görüşme odasının kapısı açıldı ve Rowlinson başını sallayarak göründü.

"Yardıma ihtiyacı var, Priest," dedi kapıyı arkasından kapatarak. "Profesyonel yardımı kastediyorum."

"Dissosiyatif amnezisi var. Çocukluğunun travması kısmen bastırılmış, ama haklısın: yardıma ihtiyacı var."

Rowlinson bakışlarını aşağı çevirdi. "Onu görmene izin veremem. Bunu biliyorsun."

"Beş dakika."

"Hayır."

"Üç."

"Priest..." Rowlinson arkasına baktı, onaylamadığı yüzünün derinliklerine yerleşmişti. Priest, o pes edene kadar bekledi, çünkü ikisi de Rowlinson'un sonunda pes edeceğini biliyordu.

"İki."

Priest, Elinor Fox'un karşısındaki koltuğa dikkatle oturdu. Uçamamaktan korkan yaralı bir kuşa benziyordu. Önündeki plastik bardakta yarısı içilmiş çay ve omuzlarında bir battaniye vardı. Gözlerinin altında torbalar vardı ve teni inanılmaz derecede solgundu.

Priest kiliseyi, yanma sesini ve kokusunu hatırladı. Ve bayılmadan önceki son anı. Hatırladığı son şey Jessica olmuştu. Fox'un bir şekilde bunu bilip bilmediğini merak etti.

"Michael'a ne oldu?" diye sordu Fox, yumuşak ve hırıltılı bir sesle. Duman solumaktan boğazı şişmişti.

"Karl Jones öldü."

Başını salladı, rahatlamıştı. "Peki ya..."

"Georgie Someday hâlâ capcanlı. Sana rağmen..."

"Ben sadece onu korkutmak istedim."

"Bunun doğru olmadığını ikimiz de biliyoruz. Zehre duyarlı olduğunu biliyordun."

Fox başını iki yana salladı. "Hayır. Balık hemen ölecekti. Asla tehlikede değildi."

"O zaman neden?"

Fox ona baktı ve bir an için eski Fox geri dönmüştü. Par-

lak, delici gözler ve o baştan çıkarıcı gülümseme. "Senin için hayatım."

"Kızıl saçlı bir kızdan bahsettiğim için mi?"

Fox hüzünle başını salladı. Parlaklığı söndü. Priest ayağa kalktı.

"Georgie değildi," dedi. "Asla Georgie olmadı."

Fox şaşkınlıkla başını kaldırdı. "O zaman notu benden çaldığında içeri giren kadın." Durdu. "Ama benim için geri döndün, kiliseye geldin. Beni kurtarmak için."

Priest cevap vermedi, gözlerini ondan ayırmadan kapıya yöneldi. Bunun bir uyarı olmasını amaçlamıştı. Onaylamadığını görmesini istemişti; onunla yattığı için onun da kendisi gibi utanmasını istiyordu.

Ama o sadece şaşkınlıkla arkasına bakıyordu. Kapıya ulaştığında Fox seslendi. "Charlie, bu iş daha bitmedi."

Priest ona son bir kez baktı.

"Evet. Bitti."

Georgie rahat bir nefes aldı. Kamera monitöründen, onu öldürmeye çalışan kadınla Charlie'nin etkileşimini izlemek heyecan vericiydi. Aralarındaki gerilim... had safhadaydı. Sonra başka bir kızıl saçlı kıza atıfta bulunulmuştu.

Güçlükle yutkundu. Tabii ya. Jessica Ellinder.

Karışık duygular düşüncelerini bulandırdı. Ona bu kadar çok travma yaşattığı için Elinor'a öfkeliydi, ama yetişirken yaşadıklarını düşününce de inanılmaz bir acıma hissediyordu. Beş yıllık sistematik tacizle kıyaslandığında on dakikalık korku neydi?

O sadece bir çocuktu, diye düşündü Georgie. *Birçok yönden hâlâ öyle.*

Georgie, Fox ve Charlie arasındaki ilişkinin boyutu konusunda karar veremiyordu. Belki de sadece biraz karşılıklı çekimden başka bir şey değildi. Ama artık bunun bir önemi yoktu. Elinor'un güvende olması dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Karl Jones ölmüştü, Alexia ölmüştü, Dominique ölmüştü. Ölmeyi hak eden biri varsa, o da bu üçüydü. Bu, tuhaf bir biçimde, adaletin yerini bulma şekliydi.

"Bayan Someday?"

İrkildi. Tiff Rowlinson'un geldiğini duymamıştım. "Üzgünüm, sizi korkutmak istemedim. Ama patronunuz, eve bırakılmayı isteyip istemediğinizi soruyor."

"Evet," dedi otomatik olarak. "Geliyorum."

"Fox'a karşı suçlamada bulunmak istemediğinizden emin misiniz?"

Georgie tereddüt etti. Kapsamlı hafifletici koşullar olmasına rağmen –hatta azaltılmış cezai yükümlülük durumu bile olabilirdi– Fox'un yaptıkları cinayete teşebbüs için yeterliydi. Ama sonuçta, doğru olan seçim buydu.

"Eminim. Bence yeterince acı çekti, sizce de öyle değil mi?"

65

Priest, Sarah'nın mutfak masasına oturmuş Tilly'nin ona verdiği çizimi çözmeye çalışıyordu. Otobüs yiyen bir maymuna benziyordu.

"Çok güzel," diyerek geri verdi. "Muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en iyi resim."

"Bu bir golf sahası," dedi sağlam ve samimi bir kendine güvenle.

Priest resme tekrar baktı.

Sarah karşısında otururken, "Hey," dedi ona. "Hafta sonu benimle evcil hayvan dükkânına gelmek ister misin? Yeni bir balığa ihtiyacım var."

"Adını koymana yardım edebilir miyim?" diye sordu küçük kız, gözleri bu ihtimalle parlayarak.

"Elbette."

Tilly sırıtarak mutfak masasından aşağı atladı ve salona geri döndü.

Sarah, "Neden yeni bir balığa ihtiyacın var?" diye sordu.

"Uzun hikâye."

Arka planda çalışan televizyonun sesi kısıktı. *Channel 4 News,* Dominique Elias'ın pedofili olduğunu itiraf ettiği görüntüleri yayınlıyordu. Görüntüler kesintiliydi ancak muhtemelen yine de şikâyetler olacaktı. Görüntülerin tamamı YouTube'daydı. Zaten internet ortamında popülerdi. Elias Vakfı genel merkezinin dışında duran bir muhabir Jack Oldham'dan bu "sıra dışı" hikâye hakkında ve görüntülerin İngiltere'deki ve Elias Vakfı'nın sosyal yardım merkezlerinin bulunduğu ülkelerdeki her medya kuruluşuna isimsiz olarak nasıl gönderildiğine dair bir yorum yapmasını istiyordu. Doğal olarak adam bunu açıklamakta zorlanıyordu.

Sarah. Jack'in kartvizitini masaya, onun önüne koydu.

"Teşekkür ederim."

"Ah," dedi Priest memnun bir şekilde. "Demek işi aldın."

"Elias Vakfı yeniden markalaşıyor ve ben de tüm halkla ilişkiler işini üstlendim. Harika bir iş, Charlie."

"Sana iyi ödeme yapacaklar."

Sarah göz kırptı, Priest de ayağa kalkıp gitmeye hazırlandı. Görüşmenin nasıl gittiğini öğrenmek için uğramıştı ama işin doğrusu buraya gelmeden beş dakika önce Jack onu arayarak Sarah'nın harika bir sunum yaptığını ve Kurul'un oybirliğiyle onu başkan olarak atamayı kabul ettiğini söylemişti.

Sarah, "Mahkeme ne oldu?" diye sordu.

"Alexia'nın profesyonel vasileri olduğu ortaya çıktı. Dominique dışında bildiğimiz bir ailesi yoktu. Bu yüzden yerel bir hukuk firmasının iki ortağı atanmıştı. Davaya bir göz attılar ve servetin zararlarını tazmin etmeye yetecek miktarda olmadığına karar verdiler. Tabii burada paranın suç gelirlerin-

den kaynaklanıyor olmasının da payı var. Yani devam etmediler, davayı *The Real Byte* kazandı. Muhtemelen ücretler için başka bir dava açacaklar, ancak bu başka bir güne kalacak.

"O zaman sonu iyi biten her şey iyidir."

Priest Elinor'u düşünerek gözlerini kaçırdı. Rose ve Dennis, daha önce Priest'i arayıp, akıl sağlığı konusunda endişelendikleri için onu "yeniden hastaneye yatırdıklarını" söylediler.

"En azından şimdilik bitti." Başını salonun kapısından uzattı ve tembelce el sallayan Tilly'ye bağırarak veda etti, sonra Sarah'ya döndü. "Gitmem gerek. Halletmem gereken evrak işleri var."

Sarah tek kaşını kaldırdı. "O kim?"

Priest gülümsedi. "Yakında görüşürüz."

Sarah onu kapıya kadar geçirdi, ceketinin üzerinden bir saç teli aldı.

"Uzun zaman alacak ama yeni hayır kurumu yeniden toparlanıp eninde sonunda faaliyete geçecek," dedi. "İnsanların verdikleri paralara inanamazsın."

"Hadi canım?

"Bir hayırsever tek başına bir milyon pounddan fazla para verdi."

"Şaka yapıyorsun," dedi Priest, içinden gülümseyerek. "Kimin aklına gelirdi ki?"

Akşamın erken saatleriydi ve hava ağırdı. Yağmur geliyordu. Gökyüzü koyu, puslu bir maviydi, bulutlarla kaplıy-

dı. Bahçenin arkasındaki küçük şenlik ateşinden çıkan duman, hiçliğe karışmadan önce yukarıya doğru süzülüyordu.

"Sonunda balığa ne oldu?" diye sordu Li, dosyalardan birinden bir sayfa koparıp alevlere atarak.

Georgie de aynısını yaparak, "Hemingway başaramadı," diye yanıtladı.

Bir barakanın arkasına yığılmış iki eski şezlong bulmuşlardı ve gecenin bu saatinde başka birinin onlara ihtiyaç duyması pek olası görünmüyordu. Bu yüzden onların üzerinde oturup hem Martin'in kâğıtlarıyla alevleri besliyor hem de ateşin sıcaklığının tadını çıkartıyorlardı.

"Sanırım bana bir tanıştırma borçlusun," dedi Li göz kırparak.

"Ne yapabileceğime bakacağım."

"Sorun değil," dedi Li güldü. "Canın ne zaman isterse."

Georgie gülümsedi ve başka bir kâğıt parçası fırlattı.

"Sahi... adı neydi? Dedektif Başmüfettiş Rowlinson patronunu kiliseden nasıl çıkardı?"

"Bir yan kapı varmış. Rowlinson tekmeyle kapıyı açmış. Neyse ki Charlie köşeye sinmiş."

"Ya çocuk? Onun adı neydi? Julian mı?"

"Güvende, annesi ile birlikte, ama onun olayı ne kadarını hatırladığından emin değilim."

"Vay be. Ne boktan bir hikâye."

Ateşin çıtırtısı ve onlara eşlik eden kâğıdın yırtılma sesinden başka bir şey olmadan oturdular bir süre. Georgie ara sıra çarşaflara bakıyordu. İki yıllık çalışma. Her kâğıt ne kadar çabuk küle dönüşüyordu. Ve kâğıtları her atışında Martin'in de bir parçasının yandığını hissediyordu.

Bir süre sonra Li, "Neden bunları tekrar yakıyoruz?" dedi.

"Artık onlara ihtiyacım olduğunu düşünmüyorum."

"Ah-ha." Li bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Hiç polise gitmedin," dedi.

Bu basit bir ifadeydi, bir meydan okuma ya da bir soru değildi ama yine de midesinde bir şeylerin sızladığını hissetti. Kendisi, Martin ve Li dışında kimse bilmiyordu. Her ne kadar hoşlanmasa da bu bir şekilde onları birbirine bağlıyordu.

"Sistemi biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Odaya isteyerek girdim, onu isteyerek öptüm. Önce o başlamadı. Onunla yalnızdım. Yani adli takibat yapılma şansı yok."

"Anlıyorum."

Li başını salladı ve bir an için Li'nin gözünün kenarında ufak bir gözyaşı damlası belirdi. Georgie ateşin ışığında parıldayan damlayı gördüğünde rahatladığını hissetti. *Biri biliyor. Biri umursuyor.*

"Hem üzerinden çok zaman geçti," dedi sonunda.

"Polise olmasa da birine söylemelisin."

"Biliyorum."

Georgie tekrar Li'ye baktı. Gözyaşı silinmişti ama bir şey bırakmıştı. Kızgınlık. Georgie bunu hemen fark etti. Çünkü aynı ifadeyi kendi yüzünde de görmüştü.

Ateşe rağmen titredi. Sonra aklına geldi. Kâğıtları yok ediyor ve adil yargı umudundan vazgeçiyordu. Ama her şeyden vazgeçmiyordu. Hissettiklerinden asla vazgeçmeyecekti.

"Dün gece geç saatlere kadar ayaktaydım," dedi Li bir süre sonra sessizce.

"Ya?"

"Odanın önünden geçtim."

"Ve?" Georgie ona bakmak için döndü. Alevlerden büyülenmiş gibi gözlerini dikmiş bakarken, ateşin ışığı saçlarında parıldadı.

"Işığın kapalıydı."

Georgie dosyaya şöyle bir baktı. Sayfaların çoğu yırtılmış, azı kalmıştı. *Artık karanlıktan korkmayacağım.*

Tüm dosyayı ateşe attı ve birlikte yanmasını izlediler.

66

Jessica kırmızı şaraptan bir yudum daha aldıktan sonra ellerini Priest'in kahvaltı barında birleştirdi. Priest'in sırtı ona dönüktü ama yemek yapabileceği bir şey –herhangi bir şey– arayarak dolaplarını karıştırırken, Jessica'nın onu izlediğinin farkındaydı. Arka duvara sabitlenmiş televizyon açık ama sesi kısıktı; Kuzey Kore'de daha fazla füze test ediyorlardı. Dominique'in itirafının tekrarları ve Jack Oldham'ın yaptığı bir açıklama gösterilmişti. Priest, Sarah'nın lafı evirip çevirdiğinin farkındaydı.

Ona gönderdiği mesaj yeterince açıktı: *Akşam yemeği, sende. Bu akşam.* Ona bir şeyler hazırlaması için hiç zaman vermemişti ve görünüşe bakılırsa dolapları acıklı bir şekilde boştu.

Arkaya doğru, "Ton balıklı sandviç sever misin?" diye seslendi.

Jessica omzunu silkti ve bakışlarıyla ona meydan okumaya devam etti. Priest, panik içinde ona bir şeyler pişirme ça-

basının Jessica için büyük bir eğlence kaynağı olduğundan şüpheleniyordu.

Jessica şarap kadehini dudağına dokundurarak, "Sana hiç, kadınların, kız arkadaşlarının onlara annelik yapmaktan hoşlanacağını düşündükleri için yemek veya temizlik yapmayı bilmiyormuş gibi davranan erkeklerden nefret ettiğini söyledim mi?"

Priest durdu ve ona baktı. Jessica gülümsüyordu. Gözleri muhteşemdi.

"Bende hiç annelik yapacak biri izlenimi bırakmıyorsun."

"Doğru. Çünkü öyle biri değilim."

"O zaman rol yapmadığım açık. Yemek yapmak konusunda gerçekten berbatım."

Jessica sanki bir uzlaşıya varmışlar gibi başını salladıktan sonra masanın üzerinden telefonunun ona doğru itti. "Ben Çin yemeği alacağım. Yeşil biberli ve siyah fasulye soslu dana eti."

Priest minnetle telefonu aldı.

Karl Jones'la karşılaşmasının ve Şeytan Kapısı'ndaki ile kilisedeki olayların ayrıntılarını dikkatle dinlemişti. Sadece ara sıra kaşını kaldırmış ve ağzından tuhaf inleme sesleri çıkmıştı. Ama bunun dışında, yeni bir hikâyeymiş gibi sadece dinlemişti.

Numarayı çevirmek üzereydi Jessica araya girdi. "İtirafı anlamıyorum. Dominique neden her şeyi pat diye söyledi ki?"

"Karl onu tehdit etmişti," diye açıkladı Priest. Karl'ın Dominique'ye, Alexia'ya yaptıklarının resimlerini gönderdiğini sonradan öğrendik. Bir seçim yapması gerekiyordu:

ya günahlarını itiraf edip temiz bir ölüm yaşayacak ya da sıra Julian'a gelecekti."

"Ama hiçbir fark olmadı ki. Jones zaten Julian'ı öldürecekti. Sonuç ne olursa olsun, onun hastalıklı oyununun sonu başından beri buydu."

"Doğru, bence Dominique yine de her şeyi söylemeye hazırdı; yıllar geçtikçe içindeki suçluluk duygusu artmıştı. Yaşlılık çaktırmadan geliyordu. Yaptıkları için yargılanmaya hazırdı."

"Öteki hayatında onu bekleyen her cezayı hak ediyor. Karl denen adam da garip testinden geçerek işlere karışmayacağını ona ispatlamanı ve sonrasında her şeye tanık olmanı istedi. Böylece onun yaptığı işi tasdik edebilecektin."

"Julian ve Elinor'la birlikte kurban olmak ve kendini bu uğurda şehit ettiğini herkesin bilmesini sağlamak istedi."

Jessica kendine biraz daha şarap doldurdu, Priest'in yarım kalan bardağının da üzerine ekleme yaptı. Priest ilk kez onun yanında rahatladığını hissediyordu. Jessica'nın da onun yanında rahatladığını hissetme ihtimalinin olabileceğini umdu ki bu göründüğü kadar tuhaftı.

Haberler devam ediyordu.

"Tıbbi durumunu bildiğimi söylediğim için üzgünüm," dedi Jessica. "Biraz daha... nazik olmalıydım."

Priest şaşırdı, özrü samimiydi. *Jessica Ellinder üzgün.* "Aslında bunu bir sır olarak saklamıyorum."

"Yine de keşke söylemeseydim."

"Artık kontrol altında, sayılır." Jessica'nın hâlâ onu izlediğini ve bu konuyu anlatmasını beklediğini fark ederek telefonu indirdi. Panik atakları, halüsinasyonları, *kendinin* ani

yoğun farkındalığını. İşin aslı, bundan hiç bahsetmemişti. Eski karısı Dee bunu hiçbir zaman kabul etmemiş, anlamaya çalışmamıştı. Sonunda bu rahatsızlığı ilişkilerini tüketmişti. Ama sonra, hiç denemiş miydi? Denemek *istemiş* miydi? Belki de fark buydu. Şimdi bunu konuşmak *istiyordu*. Ama bunun nedeni zamanın akışı mıydı yoksa karşısındaki kişinin Jessica olması mıydı, emin değildi.

"Birkaç yıldır bir tür dissosiyatif bozukluk olan depersonalizasyon bozukluğum var ama zamanla semptomlar azaldı. Artık ara sıra geliyor ama çoğu zaman iyiyim."

"Nasıl bir şey?"

Kelimeleri kafasında düzenleyerek birkaç dakika bekledi. Anlatması kolay bir şey değildi; ancak yaşayan birinin gerçekten anlayabileceği bir şeydi. "Birdenbire, zihninin ve bedeninin birbirinden bağımsız iki ayrı şey olduğunu fark ettiğini hayal et. Sen zihinsin ama artık bedeninin üzerinde bir kontrolün yok. Bazen bedenini uzaktan bile görüyorsun. Gerçek bir beden dışı yaşam deneyimi gibi. Hemen kendi varlığını sorgulamaya başlıyorsun. Gerçekten burada mıyım? Öldüm mü? Sonra bu kopukluk, ezici ve önlenemez bir korku duygusuyla birlikte geliyor; kendi varlığının aldatıcı bir görünüm olduğunu anlıyorsun. Yaşadığın hücre, vücudun, iğrenç ve doğal olmayan bir kimyasallar ve organlar koleksiyonundan başka bir şey değil. Sonra sorguluyorsun: Bu, gerçek dünya mı ve normal olduğum zamanlar rüya mı?"

Jessica, düşünceli bir şekilde yavaşça başını salladı. Şaşırmış görünmüyordu, ona kilisede neredeyse öleceğini söylediğinde olduğu gibi, kıpırdamadı. Sadece başını salladı. Sonra, "Çıldırıyormuşsun gibi hissediyor olmalısın," dedi.

"Hayır. Tam tersi. *Fazla aklı başında* hissediyorsun. Gelişmiş netlikte her şeyi görebilir, nesnelerin boyutunu değiştirebilir, net bir şekilde duyabilirsin. Her şeyin gerçekte ne olduğu birdenbire ortaya çıkar ve her şeyin sahte olduğunu anlıyorsun. Sonra bunu bilen tek kişinin sen olduğunu ve kimsenin sana inanmayacağını fark ediyorsun."

"Dünyan epey yalnız olmalı."

Hiçbir fikrin yok. "Biraz öyle, ama bazı insanlar bunu katlanılabilir kılıyor. Senin gibi insanlar." Jessica biraz daha şarap içti, belli ki sohbeti kolaylaştırmak niyetinde değildi. "Daha önce söylediğin şeyde ciddi miydin? Yeniden başlamak hakkında?"

"Senin istediğin buysa."

"*Senin* istediğin bu mu?"

"Aslında daha az beceriksiz ve daha az düşüncesiz olmanı istiyorum."

"Bilmukabele."

Jessica gülerek masaya doğru eğildi. "Belki de bu herhangi bir ilişki için iyi bir temeldir. Gerçekte olduğumuzdan daha azını olma yönündeki karşılıklı arzumuz."

Jessica sık sık yaptığı gibi onu inceliyordu. Ne istediğini ne düşündüğünü merak ettiği için onun bu inceleme anları normalde Priest için kafa karıştırıcı ve sinir bozucu olurdu. Ancak bu sefer değerlendirmenin sonucu oldukça açıktı. Bu sefer Jessica Ellinder'ı bir kitap gibi okuyabiliyordu.

"Şu Çin yemeğini şimdilik bir kenara bırakıp doğruca yatağa gitmeye ne dersin?" diye önerdi, Priest.

"Hele şükür," diye yanıtladı. "Bu o kadar da zor değilmiş, değil mi?"

Sonsöz

Hemşire Marie komodinin üzerindeki not defterini aldı ve yeni girişle ilgili evrakları kontrol etti. Marie, geçen yıl geçici olarak çalışmış olsa da Fen Marsh da yeniydi. Personel sirkülasyonu yüksekti ama burası daha kolay bir bölümdü. Gerçek sürüngenler avlunun diğer tarafındaydı. İngiltere'nin en kötü şöhrete sahip seri katillerinden bazıları orada tutuluyordu. Marie, personelin Alacakaranlık Kuşağı dediği yerin bu tarafında olduğu için şanslıydı.

Kadın yatakta uzanmış tavana bakıyordu. Pek bir şey söylememişti. Sadece adını mırıldanmış ve birkaç ayrıntıyı onaylamıştı. Neden burada olduğunu biliyordu ama burada olmak istemiyordu. Eve gitmek istiyordu. Her zamanki hikâye. Haplar onu çabucak sakinleştirmişti. Geçmişi vardı. Hemşire Marie bu kadını daha önce görmemişti ama diğerleri görmüştü. Son kalışı on haftaydı ve bir yıl önceydi. Eski haline dönmüştü ama nüksetmeye neyin sebep olduğu belli değildi. Uzman doktor yoldaydı, doğal olarak gelmesi zaman alıyordu.

Marie kadının yüzüne, yumuşak hatlarına, sarı saçlarına baktı. Çekiciydi, Akıl Sağlığı Yasası kapsamında getirilenler gibi değildi. Bu bir sorun olacaktı, Marie bunu hissedebiliyordu.

"Merhaba Elinor."

Elinor başını çevirdi. Doğrudan Marie'ye baktı. Bu Marie'nin sırtından aşağı bir ürperti geçmesine neden oldu.

"Biraz su ister misin Elinor?"

Cevap yoktu.

Marie kâğıda bir not aldı.

"Annen..." Defteri kontrol etti. "Rose, bugün daha sonra seni görmek için burada olacak. İstediğin şeylerden birkaçını getiriyor."

Hâlâ cevap yoktu. En azından sözlü olarak; ama gözlerinde Marie'yi endişelendiren bir şey vardı. Onu fazlasıyla huzursuz eden bir şey.

Marie doktorun ona verdiği fotoğrafları çıkardı. Kayıt sırasında Elinor'un çantasına tıkılmış halde bulunmuşlardı. Elinor için önemli olmalıydılar ama aynı zamanda garip fotoğraflardı. Sevilen birinin aile fotoğrafları gibi değil de daha çok Marie'nin bekleme odalarındaki dergilerde görmeye alışkın olduğu magazin fotoğrafları gibiydi.

Bunlar, aynı adamın fotoğraflarıydı. O farkında olmadan, habersizce çekilmişti.

Marie bir tanesini seçip yeni hastasına gösterdi. "Bu kim, Elinor?"

Elinor, yastığı kabartarak başını iki yana salladı.

"O benim kocam. Adı Charlie."

Teşekkürler

Yazmak tek başına bir iş değil. Tamam, benimle, bir dizüstü bilgisayarla ve birkaç saçma sapan fikirle başlıyor, ancak tıpkı Charlie Priest'in ilk romanında olduğu gibi, onlar olmasa bu kitap asla basılamazdı.

Sonsuz desteğiniz ve inancınız için Bonnier Zaffre ekibine, özellikle de anlayışı ve akıllı kurgusuyla değeri ölçülemez olan ve hikâyeye ekstra bir boyut katan Katherine Armstrong'a sonsuz teşekkürler.

Benimle birlikte yaşayan ve kusurlu kişiliğime her gün katlanmak zorunda kalan Oliver, Grace ve Archie'ye, kendi benliğinizle yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. Muhtemelen farkında değilsiniz ama benim her daim ilham kaynağımsınız ve hepinizle derinden gurur duyduğumu söylediğimde ciddiyim.

Anneme teşekkürler ve alkışlar. Bu beni doğurduğun için zorunlu bir teşekkür değil. *Şeytan* Kapısı'ndaki içten çalışmanla ve detaylara verdiğin eşsiz katkının gerçekten çok yardımı oldu. *Mayıs Sineği*'ndeki akvaryum yorumunu hâlâ unutmadım. Bu seviyedeki ayrıntıları yalnızca siz fark edebilirsiniz.

Denise (MIL) ve Rick'e (FIL), bir aileden ziyade göçebe bir kabile gibi olduğumuz o birkaç hafta bizi kabul ettiğiniz için teşekkürler. Erken bir taslağı baştan sona okuduğun için MIL'e ayrıca teşekkürler; Yorumlarınızla kitabın ortaya çıktığını görmek çok güzeldi.

Size, okurlarım: Bu kitabı alıp okuduğunuz için teşekkür ederim. *Mayıs Sineği*'ni beğendiğiniz için *Şeytan Kapısı*'nı okuduysanız, tekrar hoş geldiniz ve umarım Priest'in son macerasını beğenmişsinizdir. Seride yeniyseniz, yeni bir yazara şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Dışarıda o kadar çok yetenekli yazar, o kadar çok harika kitap var ki, çalışmamı okumak için zaman ayırdığınızı bilmek beni şımartıyor.

Son olarak, karım Jo'ya. Nereden başlayayım? En iyi arkadaşım olmanın yanı sıra ilk günden beri bu yolculukta yol arkadaşım ve her konuda en önemli danışmanım oldun. İnancınla zor zamanlarımda bana destek oldun. Ne söylesem katkılarının önemini anlatamam. Beni yönlendirmeseydin Priest, Priest olmayacaktı. Sicilya güneşinde oturup klavyenin tıkırtısını dinlediğimiz o günlerden bu yana ne kadar yol kat ettiğimize bir bak! Seni her zaman seveceğim.

Şeytan Kapısı'nı beğendiyseniz, neden
james.hazel@myreadersclub.co.uk
adresime e-posta göndererek
James Hazel Okurlar Kulübü'ne katılmıyorsunuz?

James Hazel'den bir mesaj için okumaya devam edin...

Sevgili Okuyucu

Öncelikle tebrikler ve teşekkürler, sonuna kadar geldin. Senin için her şeyi bir araya getirmeye çalıştım. Kötülerin uygun şekilde cezalandırıldığını ve iyilerin uygun şekilde kazandığını umarım hissetmişsindir.

Benim için oraya ulaşmak uzun bir buçuk yolculuktu. Bilirsiniz, sorun kitaptaki yüz bin kelime değil. Asıl külfet çöp kutusundaki diğer dört yüz bin kelime.

Bu yüzden teşekkürler. Çünkü artık kitabım bitti. Son birkaç kelimeyi yazdığımda ya da editörlerim son birkaç karışıklığı düzelttiğinde değil. Sen onu okumayı bitirdiğinde, işte o zaman kitap tam olarak tamamlanmış olur.

Sonuçta, okuyucusu olmayan bir kitap sadece... üzerinde semboller olan bir kâğıt.

Yazarken, üçüncü Charlie Priest romanının ilk taslağını da neredeyse bitirdim. İlk kez okuması ve nerede yanlış yaptığımı söylemesi için karıma vereceğim. *Şeytan Kapısı* gibi, onun ortaya çıktığını görmeyi çok sevdim; onun hakkında ne düşündüğünü duymak için sabırsızlanıyorum.

Şimdilik daha fazlasını duymak istiyorsan James Hazel Readers Club'a katılabilirsin. Bunu **james.hazel@myreadersclub.co.uk** adresime e-posta göndererek yapabilirsin.

Kayıt olmak sadece bir dakikanı alır. Ben de teşekkür olarak sana ücretsiz bir kısa hikâye göndereceğim. Gelecek başlıklar ve bazı özel VIP içerikler hakkında önemli güncellemeler olacak.

Ayrıca bu iletişim kurmanın gerçekten harika bir yolu. Senden, sizlerden haber almayı ve neyi sevip neyi sevmediğinizi öğrenmeyi çok istiyorum.

Verilerin asla üçüncü bir tarafa aktarılmayacak ve ben ara sıra sizinle iletişime geçen tek kişi olacağım. İstediğin zaman abonelikten çıkabilirsin. Ama umudum benimle kalman, çünkü bu maceraya sen ve ben birlikte başladık ve bu, harika bir yolculuk olacak!

Amazon, GoodReads veya incelemeleri destekleyen başka herhangi bir yerde inceleme bırakarak birkaç dakikanı ayırabilirsen çok sevinirim. Tüm yazarlar adil ve yapıcı eleştirileri takdir eder, ancak benim gibi yeni yazarlar bunlara göre yaşar ya da ölür, bu nedenle yapabileceğiniz her yorum harika olur. Priest'i sevdiysen, bunu herkese duyur, insanlar iyi bir kitap tavsiyesine değer verir.

Okuduğun için bir kez daha teşekkür ederim.

En iyi dileklerimle,

James Hazel

GEÇMİŞ DERİNLERE GÖMÜLMÜŞTÜ. AMA ŞİMDİ BİRİ HATIRLIYORDU...

Küresel alanda faaliyet gösteren bir çocuk vakfının skandallarla anılması ve Türkiye ayağında birtakım terör örgütleriyle bağlantı iddiaları ortalığı sarsmaktadır. Dedektiflikten başarılı avukatlığa geçiş yapan Charlie Priest, zor kazanılmış itibarını zirveye taşıyabilecek veya sonsuza kadar mahvedecek bu davaya kayıtsız kalamaz ve iddiaların arkasındaki dergiyi savunma kararı alır.

Ancak duruşmanın ilk gününde davanın en önemli tanığının ortadan kaybolması, hem Priest'ı hem de değer verdiği diğer insanları karanlık, yozlaşmış bir hikâyenin ortasına yerleştirir.

Yaşadığı ruhsal sorunlar nedeniyle aynı zamanda kendi iblisiyle de savaşmak zorunda kalan Priest, giderek derinleşen davanın üstü kapatılmış ve hesabı sorulmamış gerçeklerini çok geç olmadan ortaya çıkarmadan rahat etmeyecektir.

MARTI
/martiyayinlari
ISBN 978-625-448-945-7
9 786254 489457